New York Times Bestseller

CHARLAINE HARRIS

Viața lângă un vampir

CAPCANĂ MORTALĂ

LEDA

„O serie în același timp agreabilă și diabolică... și din ce în ce mai captivantă!"
– *The Dallas Morning News*

CAPCANĂ MORTALĂ

Cu talentul ei special de a da mereu de necazuri, Sookie este martoră la un atentat comis asupra barului în care lucrează, Merlotte's. Bănuielile se îndreaptă imediat spre anti-teriantropii din zonă, însă Sookie suspectează altceva și, împreună cu Sam, încearcă să descopere vinovatul... precum și mobilul atacului.
Dar lucrurile se complică. Deși nu este capabilă să „citească" în mintea vampirilor, Sookie îi cunoaște bine pe iubitul său, Eric Northman, și pe „fiica" lui, Pam, și își dă seama că aceștia complotează împotriva actualului lor stăpân. Treptat, și Sookie este atrasă în această luptă... care se dovedește a fi mult mai grea decât ar fi crezut. Prinsă încă o dată în vârtejul intrigilor din lumea vampirilor, Sookie află că este doar un pion, la fel ca oricare alt om obișnuit... și că pe tabla de joc a apărut o nouă regină...

„Amestecul de stiluri este încântător, o combinație de elemente din romanele de dragoste, mister și groază."
– *Milwaukee Journal Sentinel*

VOLUMUL 11 DIN *VAMPIRII SUDULUI*,
SERIE CARE STĂ LA BAZA SERIALULUI TRUEBLOOD,
O PRODUCȚIE ORIGINALĂ HBO

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-320-5

www.grupulcorint.ro

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Charlaine Harris

Capcană mortală

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Trebuie să dedic această carte amintirii mamei mele.

Ei nu i s-ar fi părut ciudat că i se dedică un roman de ficțiune urbană.
A fost cea mai mare admiratoare şi cea mai fidelă cititoare a mea.
Aveam atâtea de admirat la mama mea!
Îi simt lipsa în fiecare zi.

MULȚUMIRI

Mă tem că aş putea să uit pe cineva de această dată, fiindcă am fost îndeajuns de norocoasă încât să beneficiez de foarte mult ajutor cât am lucrat la aceste cărți. Dați-mi voie ca mai întâi şi-ntâi să-i mulțumesc asistentei şi celei mai bune prietene, Paula Woldan, pentru că datorită ei am putut să fiu liniştită şi să lucrez fără griji; prietenilor şi cititorilor mei Toni L.P. Kelner şi Dana Cameron, care m-au ajutat să mă concentrez asupra aspectelor importante ale muncii mele; Victoriei Koski, care se străduieşte să mențină ordinea în imensa lume a lui Sookie, agentului meu, Joshua Bilmes, şi redactorului meu, Ginjer Buchanan, care se străduieşte din greu ca să progresez profesional aşa cum am plănuit. Pentru cartea aceasta, am beneficiat de excelentele sfaturi ale lui Ellen Dugan, scriitoare, mamă şi vrăjitoare.

1

PODUL RĂMĂSESE ÎNCUIAT până a doua zi după moartea bunicii mele. În acele clipe îngrozitoare, găsisem cheia şi-l descuiasem ca să caut rochia ei de mireasă, fiindcă-mi trecuse prin minte nebuneasca idee că trebuia înmormântată în ea. Făcusem un pas înăuntru, după care mă întorsesem şi ieşisem, lăsând uşa descuiată în urma mea.

Acum, după doi ani, am deschis din nou uşa aceea. Balamalele au scârţâit ameninţător, de parc-ar fi fost miezul nopţii de Halloween, şi nu o însorită dimineaţă de miercuri de la sfârşitul lui mai. Când am trecut pragul, scândurile late ale duşumelei au început să protesteze sub tălpile mele. Pretutindeni în jurul meu erau contururi întunecate şi un foarte slab miros de mucegai: iz de lucruri vechi, de mult uitate.

Cu decenii în urmă, casei Stackhouse îi fusese adăugat cel de-al doilea nivel, iar acesta fusese împărţit în dormitoare; însă după ce generaţia cea mai numeroasă de Stackhouse îşi micşorase efectivul, o treime din acest spaţiu fusese destinat depozitării. De când venisem împreună cu Jason să locuim cu bunicii, după moartea părinţilor noştri, uşa podului rămăsese încuiată. Buni nu voia să cureţe după noi, în cazul în care ne-ar fi trecut prin cap că podul era un loc grozav de joacă.

Acum eram stăpâna casei, iar cheia stătea atârnată de o panglică la gâtul meu. Nu mai existau decât trei descendenţi ai neamului Stackhouse: Jason, eu şi fiul răposatei mele verişoare Hadley, un băieţel pe nume Hunter.

Am bâjbâit cu mâna prin penumbră ca să găsesc lanţul suspendat, l-am prins şi am tras. Becul din tavan şi-a împrăştiat lumina peste vechiturile de familie strânse acolo de decenii.

Vărul Claude şi străunchiul Dermot au intrat în urma mea. Dermot a expirat atât de zgomotos, încât s-a auzit aproape ca un sforăit. Claude era întunecat la faţă. Eram convinsă că regreta faptul că se oferise să mă ajute să fac

curat în pod. Dar n-aveam de gând să-l las să-mi scape, mai ales că însemna încă un mascul apt şi disponibil care să mă ajute. Deocamdată, Dermot mergea oriunde mergea şi Claude, aşa că aveam doi inşi dintr-un foc. Nu puteam să anticipez cât va dăinui această situație. Dintr-odată, mi-am dat seama că foarte curând avea să fie prea cald ca să zăbovim în încăperea de sus. Aparatul de aer condiționat pe care prietena mea Amelia îl instalase într-unul dintre dormitoare făcea ca în spațiile de locuit să fie o temperatură suportabilă, dar evident că nu risipiserăm banii punând unul şi în pod.

— Cum ar trebui să procedăm? s-a interesat Dermot. Era blond, în timp ce Claude era brunet: arătau ca două superbe suporturi verticale pentru cărți. Îl întrebasem odată pe Claude ce vârstă are, ca să aflu că nu avea decât o foarte vagă idee. Zânele nu socotesc timpul ca noi, însă oricum Claude era cu cel puțin un secol mai bătrân decât mine. Era puşti pe lângă Dermot, străunchiul meu fiind de părere că era cu vreo şapte sute de ani mai mare decât mine. Dar niciun rid pe fețele lor, niciun fir de păr cărunt, niciun semn de ofilire la vreunul dintre ei.

Din moment ce aveau mult mai mult sânge de zână decât mine – eu nu aveam decât a opta parte –, păream să avem cu toții aceeaşi vârstă, aproape de treizeci. Dar asta urma să se schimbe peste câțiva ani. Eu aveam să par mai bătrână decât străbunul meu. Cu toate că Dermot semăna mult cu fratele meu, Jason, îmi dădusem seama cu două zile în urmă că Jason avea riduri la colțurile ochilor. Dermot poate că nu va arăta niciodată un astfel de semn al îmbătrânirii.

Revenind în prezent, i-am răspuns:

— Propun să ducem lucrurile jos, în living. E mult mai multă lumină acolo: ne-ar fi mai uşor să vedem ce merită păstrat şi ce nu. Dacă scoatem tot din pod, o să pot să fac curat după ce plecați voi la muncă.

Vărul meu Claude era proprietarul unui club de striptease din Monroe şi se ducea acolo în fiecare zi, iar Dermot mergea peste tot după Claude. Ca de fiecare dată…

— Avem doar trei ore la dispoziție, a precizat Claude.

— Hai să trecem la treabă, am zis, cu un zâmbet strălucitor şi vesel. Expresia prin care arătam că mi-am revenit.

După vreo oră, gândeam altfel, însă era prea târziu să mai dau înapoi de la muncă. (Iar faptul că-i vedeam pe Claude şi pe Dermot la bustul gol făcea ca munca să devină mult mai interesantă.) Familia mea locuia în casa aceasta încă de când exista numele de Stackhouse în parohia Renard. Şi asta însemna de mai bine de o sută cincizeci de ani. Adunaserăm ceva lucruri.

Livingul începu să se umple în mare viteză. Erau acolo cutii pline de cărți, cufere ticsite de veşminte, mobilier, vaze. Familia Stackhouse nu fusese niciodată bogată şi, după toate aparențele, ai mei consideraseră că oricărui lucru i se putea găsi o utilitate, oricât ar fi fost de uzat sau de stricat, dacă-l păstram suficient de mult timp. Până şi cele două rude ale mele au simțit nevoia unei pauze după ce au urnit un birou din lemn, incredibil de greu, şi l-au coborât pe scara îngustă. Ne-am aşezat cu toții pe veranda din față. Băieții, pe balustradă, iar eu m-am trântit în balansoar.

— Am putea să strângem totul grămadă în curtea din spate şi să-i dăm foc, a propus Claude. Şi nu glumea. Claude avea un simț al umorului bizar, în cel mai bun caz, şi inexistent în restul timpului.

— Nu! am exclamat, încercând ca vocea să nu-mi sune atât de iritată pe cât mă simțeam. Ştiu că lucrurile astea nu sunt de valoare, dar dacă alți Stackhouse au fost de părere că merită păstrate acolo, sus, le datorez cel puțin politețea de a mă uita la fiecare dintre ele.

— Dragă strănepoată, m-a contrazis Dermot, mă tem că, de fapt, Claude are dreptate. Să afirmi că deşeurile acestea „nu sunt de valoare” e o dovadă de gentilețe din partea ta.

Imediat cum îl auzeai vorbind pe Dermot, îți dădeai seama că asemănarea lui cu Jason era strict de suprafață. Le-am aruncat o căutătură furioasă.

— Sigur că pentru voi doi cele mai multe dintre ele sunt gunoaie, însă pentru oameni ar putea să aibă o oarecare valoare, am zis. Aş putea să sun la teatrul din Shreveport, să

văd dacă le-ar fi de folos o parte din haine sau din mobilă.

— Asta ne-ar scăpa de unele lucruri, a replicat Claude, ridicând din umeri. Dar cea mai mare parte din veşminte n-ar fi de folos nici drept cârpe de şters praful.

Scoseserăm câteva cutii şi pe verandă, când livingul începuse să fie de necirculat, iar acum el împungea cu degetele de la picioare într-una dintre ele. Pe etichetă scria că înăuntru se aflau perdele, însă nu puteam decât să ghicesc cum arătaseră ele la origine.

— Ai dreptate, am recunoscut.

Am împins-o la rândul meu cu piciorul, nu foarte energic, făcând-o să se legene timp de un minut. Dermot s-a dus în casă, de unde s-a întors cu un pahar de ceai cu aromă de piersici şi multă gheaţă. Mi l-a întins fără să scoată o vorbă. I-am mulţumit şi m-am uitat fix, necăjită, la toate vechiturile atât de preţuite odinioară de cineva.

— Bine, am zis apoi, înclinându-mă în faţa raţiunii, o să facem şi o grămadă pentru foc. În spate, unde de obicei ard frunzele?

Dermot şi Claude m-au privit chiorâş.

— OK, e bine şi aici, pe pietriş, am cedat eu.

De curând, aleea pe care intram cu maşina fusese acoperită din nou cu pietriş, şi la fel se întâmplase şi cu spaţiul pentru parcare din faţa casei, delimitat de bârne de lemn.

Până să se ducă Dermot şi Claude la duş şi apoi să se schimbe pentru muncă, în parcare se afla deja o movilă mare de lucruri nefolositoare, pregătite să li se dea foc. Femeile din familia Stackhouse îşi făcuseră provizii de cearşafuri şi cuverturi, majoritatea aflându-se acum în aceeaşi stare de degradare ca şi perdelele. Spre profundul meu regret, multe cărţi erau mucegăite şi roase de şoareci. Oftând, le-am adăugat la morman, cu toate că simpla idee de a arde cărţi îmi făcea rău. În schimb, mobila spartă, umbrelele putrede, preşurile pătate, vechea valiză de piele cu găuri mari… nimeni nu putea să mai aibă vreodată nevoie de aşa ceva.

Fotografiile pe care le descoperiserăm – înrămate, în albume sau desperecheate – le adunaserăm în living, într-o

cutie. Într-o alta, am sortat documentele. Am mai găsit şi câteva păpuşi vechi. Ştiam de la televizor că unii oameni colecționau păpuşi, şi poate că şi acestea valorau ceva. Mai erau şi câteva vechi arme de foc, precum şi o spadă.

Unde erau cei de la Antiques Roadshow[1] când aveai nevoie de ei?

Mai târziu, în aceeaşi seară la Merlotte's, i-am povestit şefului meu, Sam, ce făcusem peste zi. Sam, un bărbat îndesat, care în realitate avea o forță imensă, ştergea sticlele de praf în spatele barului. Nu eram prea aglomerați în acea seară. De fapt, afacerea nu mersese bine în ultimele câteva săptămâni. Nu ştiu dacă prăbuşirea se datora închiderii combinatului de prelucrare a cărnii de pasăre sau era provocată de obiecțiile unora privitoare la faptul că Sam e teriantrop. (Cei cu dublă-natură încercaseră să imite tranziția încununată de succes a vampirilor, însă nu le reuşise la fel de bine.) Şi mai apăruse şi un bar nou, Vic's Redneck Roadhouse, la vreo zece mile spre vest, lângă autostrada interstatală. Auzisem că la Redneck Roadhouse se țineau tot felul de concursuri de tricouri ude, competiții de ping-pong cu bere, plus o promoție intitulată „Hai cu seara Bubba" – rahaturi de-astea.

Rahaturi populare. Rahaturi menite să atragă clientelă.

Oricare ar fi fost motivele, eu şi Sam aveam vreme să discutăm despre poduri şi vechituri.

— E în Shreveport un magazin numit Splendide, m-a informat Sam. Ambii proprietari sunt evaluatori. Ai putea să-i suni.

— De unde ştii?

Mă rog, nu fusese tocmai o dovadă de tact din partea mea.

— Ei bine, mai ştiu şi eu câteva lucruri în afară de servitul la bar, a replicat Sam, privindu-mă pieziş.

Trebuia să umplu o halbă cu bere pentru una dintre mesele mele. Când m-am întors, i-am zis:

---

[1] Serial de televiziune britanic, în care experți în antichități colindă prin Marea Britanie şi uneori şi prin alte țări, evaluând obiectele vechi deținute de localnici.

— Normal că ştii tot felul de chestii. Doar că nu aveam idee că te pricepi şi la antichităţi.

— Eu, nu. Jannalynn se pricepe. Splendide e magazinul ei preferat.

Am clipit, străduindu-mă să nu-mi arăt descumpănirea. Jannalynn Hopper, care deja umbla cu Sam de câteva săptămâni, era atât de feroce, încât fusese numită executorul haitei Dinte Lung... cu toate că nu avea decât douăzeci şi unu de ani şi statura unui elev de-a şaptea. Îmi venea greu să mi-o imaginez pe Jannalynn restaurând o ramă autentică de tablou sau planificându-şi amplasarea unui bufet de pe vremea plantaţiilor în casa ei din Shreveport. (Dacă stau să mă gândesc, habar n-am unde locuieşte. Oare Jannalynn avea, într-adevăr, o casă?)

— Aşa ceva sigur că n-aş fi ghicit, i-am zis, silindu-mă să-i zâmbesc lui Sam.

După părerea mea personală, Jannalynn nu era îndeajuns de bună pentru Sam.

Evident, am păstrat acest gând doar pentru mine. Să nu-i critici pe alţii, să nu arunci cu piatra, nu? Doar umblam cu un vampir al cărui răboj de ucideri sigur îl surclasa pe-al lui Jannalynn, din moment ce Eric avea peste o mie de ani. Într-unul dintre acele momente cumplite prin care treci câteodată, mi-am dat seama că toţi cei cu care umblasem – cu toate că, recunosc, lista era destul de scurtă – fuseseră ucigaşi.

Şi eu la fel.

Am fost nevoită să-mi alung în grabă astfel de gânduri, altfel rămâneam într-o dispoziţie melancolică toată seara.

— Ai cumva vreun nume şi un număr de telefon de la magazinul acela? m-am interesat.

Speram că negustorii de antichităţi erau dispuşi să dea o fugă până în Bon Temps. În caz contrar, trebuia să închiriez o camionetă U-Haul ca să transport tot ce găsisem în Shreveport.

— Mda, am în birou, mi-a confirmat Sam. Vorbisem cu Brenda, jumătatea feminină a asociaţilor, că aş vrea să-i cumpăr lui Jannalynn ceva special de ziua ei. Va fi în

curând. Brenda – Brenda Hesterman – m-a sunat azi-dimineață, să-mi spună că are câteva obiecte pentru mine, să le văd.

— N-am putea să trecem mâine pe la ea? i-am propus. Am lucrurile claie peste grămadă în living, şi altele afară, pe veranda din față, iar vremea bună n-o să țină la nesfârşit.

— Oare n-ar vrea şi Jason câteva din ele? m-a întrebat Sam, prudent. Zic şi eu aşa, chestii de familie.

— Şi-a luat o măsuță, acum vreo lună, am zis. Dar cred c-ar fi cazul să-l întreb.

Am stat să mă gândesc puțin. Casa, cu tot ce conținea, îmi aparținea, din moment ce mi-o lăsase Buni. Hmmm... Ei bine, să începem cu începutul.

— Hai s-o întrebăm pe doamna Hesterman dacă vrea să vină să vadă. Dacă sunt şi lucruri bune de ceva, să mă pot gândi.

— OK, a acceptat Sam. Sună bine. Trec să te iau mâine la zece?

Era un pic cam devreme pentru mine, să fiu trează şi îmbrăcată, din moment ce lucram în ultimul schimb, însă m-am declarat de acord.

Sam a părut mulțumit.

— Poți să-ți dai şi tu cu părerea despre ce-o să-mi arate Brenda. Mi-ar prinde bine să am şi opinia unei femei.

Şi-a trecut o mână prin păr, care (ca de obicei) îi stătea alandala. Cu câteva săptămâni în urmă, şi-l tunsese scurt, iar acum se afla în stânjenitoarea etapă în care-i crescuse la loc. Părul lui Sam are o culoare drăguță, un fel de blond-căpşuniu; dar, de vreme ce e ondulat natural, acum, când creştea, părea s-o ia în toate direcțiile. Mi-am stăpânit imboldul de a scoate la repezeală o perie cu care să-i dau o formă. Nu era un gest pe care să-l facă un angajat față de podoaba capilară a patronului.

Kennedy Keyes şi Danny Prideaux, care lucrau cu jumătate de normă pentru Sam, pe posturile de barman şi, respectiv, de paznic, au intrat şi s-au cățărat pe două dintre taburetele libere de la bar. Kennedy e chiar frumoasă. Cu câțiva ani în urmă, a câştigat locul al doilea la concursul

pentru Miss Louisiana, şi încă arată ca întruchiparea unei regine a frumuseții. Are părul castaniu lucios şi des, iar vârfurile n-ar îndrăzni vreodată să fie înspicate.

Se machiază cu meticulozitate. Îşi face cu regularitate manichiura şi pedichiura. Nu şi-ar cumpăra îmbrăcăminte de la Wal-Mart nici dacă i-ar fi viața în joc.

Cu câțiva ani în urmă, viitorul ei, care probabil ar fi constat într-o nuntă la clubul local din parohia vecină şi o moştenire importantă din partea tatălui, derapase de pe făgaşul normal, când fusese închisă pentru omor prin imprudență.

La fel ca mai toată lumea pe care o cunoşteam, mi-am imaginat că iubitul ei şi-o făcuse cu mâna lui, după ce-o văzusem cu fața umflată şi vânătă în fotografiile ei față-profil. Însă când sunase la 911, ea mărturisise că-l împuşcase, iar familia lui avea o oarecare influență, aşa că nici gând să poată scăpa nepedepsită. Primise o condamnare uşoară şi beneficiase de scutire de muncă, fiindcă le predase colegelor de închisoare manierele şi arta de a se îmbrăca. Până la urmă, Kennedy îşi ispăşise pedeapsa. Când s-a eliberat, şi-a închiriat un mic apartament în Bon Temps, unde avea o mătuşă pe nume Marcia Albanese. Sam îi oferise o slujbă aproape imediat după ce-o cunoscuse, iar ea o acceptase pe loc.

— Salut, frate, i-a zis Danny lui Sam. Ne faci şi nouă câte-un mojito[1]?

Sam a scos menta din frigider şi s-a pus pe treabă. I-am întins feliile de lime când l-am văzut că e aproape gata cu băuturile.

— Ce-i cu voi astă-seară? i-am întrebat. Arăți straşnic, Kennedy.

— În sfârşit, am dat jos cinci kile, mi-a răspuns ea, iar când Sam i-a pus paharul în față, ea l-a luat, închinând spre Danny. Pentru fosta mea siluetă! Fie să mă aflu pe calea cea bună pentru recăpătarea ei!

---

[1] Cocktail cubanez tradițional, preparat din rom alb, zahăr (de obicei din trestie), suc de lime, apă minerală şi frunze de mentă.

— Hei! a exclamat Danny, clătinând din cap. Tu nu trebuie să faci nimic ca să fii frumoasă.

Am fost nevoită să întorc capul, ca să nu scap un *Auuuu!* Danny era un tip dur, care se maturizase într-un mediu cum nu se poate mai diferit decât al lui Kennedy – unica experienţă pe care-o aveau în comun era închisoarea –, dar, mamă, mare foc mai avea la inimă pentru ea. Îi simţeam dogoarea de unde stăteam. Nu trebuia să am calităţi telepatice ca să remarc devotamentul lui Danny.

Încă nu trăseserăm draperiile la ferestrele de la faţadă, şi când mi-am dat seama că se întunecase, am pornit spre ele. Deşi priveam afară din barul viu luminat spre parcarea întunecată, vedeam lumini şi ceva care se mişca... se mişca repede. Venea spre bar. Am avut la dispoziţie o fracţiune de secundă în care să gândesc: *Ce ciudat*, după care am zărit un licăr de lumină.

— Jos! am urlat, însă cuvântul nici măcar n-a apucat să-mi iasă de pe buze, când geamul s-a făcut ţăndări, iar sticla, cu gâtul aprins, a aterizat pe o masă la care nu stătea nimeni, sfărâmând suportul pentru şerveţele şi împrăştiind solniţa şi piperniţa. Şerveţele aprinse au zburat din locul impactului, plutind pe podea sau pe scaunele din jur. Masa însăşi a luat foc aproape instantaneu.

Danny s-a mişcat mai repede decât orice om pe care l-am văzut vreodată. A împins-o pe Kennedy de pe taburetul ei, a ridicat apoi tăblia barului şi a îmbrâncit-o dincolo de tejghea. S-a produs un scurt carambolaj când Sam, mişcându-se chiar şi mai iute, a înşfăcat extinctorul de pe perete şi a încercat să sară peste tejghea ca să stingă flăcările.

Am simţit căldură pe coapse şi mi-am coborât privirea, remarcând că şorţul mi se aprinsese de la un şerveţel. Spre ruşinea mea, recunosc, am ţipat. Sam s-a răsucit pe călcâie, pulverizând cu extinctorul spre mine, după care s-a întors iar spre flăcări. Clienţii urlau, ferindu-se de foc şi fugind spre culoarul care trecea pe lângă toalete şi pe lângă biroul lui Sam, dând spre parcarea din spate. Unul dintre clienţii noştri permanenţi, Jane Bodehouse, sângera abundent, ţinându-şi mâna lipită de scalpul sfâşiat. Stătuse lângă

geam, nu la locul ei obişnuit, de lângă bar, motiv pentru care mi-am închipuit că fusese tăiată de cioburile care zburaseră. Jane se împleticea şi ar fi căzut dacă n-aş fi prins-o de braț.

— Du-te pe-acolo, am zbierat la urechea ei, împingând-o în direcția corectă. Sam pulveriza cu extinctorul în flacăra cea mai mare, țintind la baza ei, aşa cum şi trebuia, însă şervețelele care zburaseră care încotro iscau o mulțime de mici incendii. Am înşfăcat carafa cu apă şi cana cu ceai de pe bar şi am luat la rând, cu meticulozitate, flăcările de pe podea. Cănile erau pline, aşa că am reuşit să fiu destul de eficientă.

Una dintre perdelele de la geamurile din față se aprinsese; am făcut trei paşi spre ea, am ochit cu grijă şi am azvârlit ceaiul rămas. Flacăra nu s-a stins de tot. Luând un pahar cu apă de pe o masă, m-am apropiat de foc mai mult decât aş fi vrut. Ferindu-mă, am turnat lichidul peste perdeaua fumegândă. Deodată, am simțit în spatele meu un neobişnuit val de căldură şi un miros dezgustător. Un iz puternic de substanțe chimice mi-a produs o senzație ciudată pe spinare. M-am întors, vrând să-mi dau seama ce se petrecuse, şi l-am văzut pe Sam răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se, cu extinctorul în brațe.

M-am pomenit privind în bucătărie, prin ferestruica pentru servire. Antoine, bucătarul, închidea toate aparatele electrice. Deştept. Auzeam în depărtare sirena maşinii de pompieri, însă eram prea ocupată să caut flăcările gălbui, ca să mă simt uşurată. Ochii mei, şiroind de lacrimi din cauza fumului şi a chimicalelor, săgetau de colo-colo ca bilele de flipper, încercând să depisteze flăcările; tuşeam ca naiba. Sam dăduse fuga să ia cel de-al doilea extinctor, din biroul lui, iar acum se întorcea cu el, pregătit. Ne legănam de pe un picior pe altul, umăr la umăr, gata să trecem la acțiune şi să stingem flăcările care-ar mai fi țâşnit.

Niciunul dintre noi n-a mai descoperit vreuna.

Sam a mai îndreptat un jet de spumă spre sticla care provocase incendiul, după care a lăsat jos extinctorul. S-a îndoit de mijloc, cu mâinile pe coapse, inspirând hârâit şi apoi începând să tuşească. În clipa imediat următoare, s-a

aplecat să examineze sticla.

— N-o atinge, m-am repezit să-i zic, şi el s-a oprit cu mâna la jumătatea gestului.

— Sigur că nu, m-a aprobat, mustrându-se pe sine şi îndreptându-şi spinarea. Ai văzut cumva cine-a aruncat-o?

— Nu, i-am răspuns.

Eram singurele persoane rămase în bar. Auzeam sirena pompierilor apropiindu-se tot mai mult, ceea ce-mi dădea de înțeles că nu mai aveam decât un minut de discutat între patru ochi.

— Poa' să fi fost aceiaşi tipi care au făcut o demonstrație în parcare. Nu ştiu totuşi dacă membrii sectei s-or pricepe şi la explozibili.

Nu toată lumea din zonă se bucurase să afle că existau ființe ca vârcolacii şi teriantropii, după Marea Revelație, şi Casa de rugăciuni Sfântul Cuvânt din Clarice îşi trimisese adepții să organizeze, din când în când, demonstrații lângă Merlotte's.

— Sookie, mi-a zis Sam, îmi pare rău pentru părul tău.

— Ce-i cu el? m-am mirat, ridicându-mi mâna spre cap. Şocul începea să se instaleze. Îmi venea greu să-mi fac mâna să asculte de indicațiile creierului.

— Ți-ai pârlit capătul cozii, mi-a explicat Sam.

Şi s-a aşezat brusc. Mi s-a părut o idee bună.

— Aşadar, asta mirosea aşa de urât, am zis, lăsându-mă să cad pe podea lângă el.

Stăteam cu spinările sprijinite de baza barului, fiindcă taburetele fuseseră împrăştiate în îmbulzeala celor care se zoreau să iasă prin spate. Părul meu arsese. Am simțit cum mi se scurg lacrimi pe obraji. Ştiam că era o prostie, dar nu mă puteam stăpâni.

Sam m-a luat de mână şi m-a ținut strâns, şi aşa ne-au găsit pompierii, când au dat năvală înăuntru. Chiar dacă Merlotte's este amplasat în afara oraşului, am avut parte de pompierii municipalității, nu de voluntari.

— Nu cred că aveți nevoie de furtun, le-a strigat Sam. Am impresia că focul s-a stins.

Îl nelinişte gândul că s-ar putea produce şi alte pagube în

bar.

— Voi doi aveți nevoie de prim-ajutor? s-a interesat Truman La Salle, şeful pompierilor. Privirea însă îi era distrată, iar cuvintele, spuse absent.

— Eu sunt bine, i-am răspuns, după ce i-am aruncat o privire lui Sam. În schimb, e Jane afară, cu o rană la cap, de la geam, nu-i aşa, Sam?

— Poate să am şi eu o mică arsură, la mâna dreaptă, a zis el, strâmbându-şi gura de parcă abia acum ar fi resimțit durerea. Îşi luă mâna stângă de pe a mea şi-şi frecă palma dreaptă, iar de data aceasta chiar că a tresărit.

— E cazul să ți-o îngrijeşti, l-am sfătuit. Arsurile dor ca naiba.

— Mda, asta mi-am dat şi eu seama, a zis, închizând strâns ochii.

Şi-a făcut apariția şi Bud Dearborn, de îndată ce Truman a urlat „OK!”. Şeriful fusese, probabil, luat din pat, fiindcă arăta răvăşit şi-i lipsea pălăria, o piesă de nădejde a garderobei sale. Şeriful Dearborn se apropia probabil de şaizeci de ani deja, şi-şi arăta vârsta până la ultimul minut. Mereu semănase cu un pekinez. Acum, semăna cu unul sur. Şi-a petrecut vreo câteva minute dând târcoale barului, privind atent pe unde calcă şi aproape amuşinând dezordinea. În cele din urmă, s-a declarat satisfăcut, a venit spre noi şi s-a oprit în fața mea.

— Acum ce-ai mai pus la cale? m-a întrebat.

— Cineva a aruncat cu o sticlă incendiară prin geam, i-am răspuns. Nici o legătură cu mine.

Eram prea şocată ca să mă mai enervez.

— Sam, crezi că tu ai fost ținta? s-a mai interesat şeriful.

Totuşi, a plecat fără să mai aştepte răspunsul.

Ridicându-se încet, Sam s-a întors şi a întins mâna stângă spre mine. I-am prins-o, şi el m-a tras în sus. Cum e mult mai puternic decât pare, am fost pe picioare într-o clipită.

Timpul s-a oprit în loc pentru câteva minute. Am fost nevoită să mă gândesc că, poate, eram un pic în stare de şoc.

După ce şi-a încheiat lentul şi grijuliul circuit al barului, şeriful Dearborn s-a întors la mine şi la Sam.

Intre timp, aveam un alt şerif de înfruntat.

Eric. Northman, iubitul meu şi şeriful-vampir al Districtului 5, care cuprindea şi Bon Temps, a intrat pe uşă atât de repede, încât când şi-au dat seama Bud şi Truman că el este acolo, au sărit ca arşi, şi am avut impresia că Bud a vrut să-şi scoată rapid pistolul. Eric m-a prins de umeri şi s-a aplecat să mă privească în faţă.

— Eşti rănită? m-a întrebat.

Îngrijorarea lui parcă mi-ar fi acordat permisiunea de a-mi lăsa deoparte bravura. Am simţit o lacrimă curgându-mi pe obraz. Numai una.

— Şorţul mi-a luat foc, dar cred că n-am nimic la picioare, i-am zis, făcând un imens efort ca vocea să-mi sune calm. Mi-am pierdut doar puţin din păr. Aşa că n-am ieşit chiar atât de rău. Bud, Truman, nu-mi aduc aminte dacă l-aţi cunoscut pe iubitul meu, Eric Northman, din Shreveport.

Erau poate vreo câteva afirmaţii discutabile în propoziţia pe care o rostisem.

— De unde-aţi ştiut că sunt probleme aici, domnule Northman? s-a interesat Truman.

— M-a sunat Sookie pe mobil, a răspuns Eric.

Era o minciună, însă eu nu prea aveam chef să le explic şefului pompierilor şi şerifului nostru despre legătura de sânge dintre mine şi Eric, iar Eric nu le-ar fi oferit niciodată de bunăvoie informaţii unor oameni.

Unul dintre cele mai minunate, dar şi mai înfricoşătoare aspecte ale iubirii lui Eric pentru mine era că nu dădea o para chioară pe nimeni altcineva. Nu lua câtuşi de puţin în seamă barul avariat, arsurile lui Sam, nici pe poliţiştii şi pompierii (care-l urmăreau în permanenţă cu coada ochiului) încă preocupaţi să inspecteze clădirea.

Eric mi-a dat roată, evaluând starea podoabei mele capilare. După o tăcere prelungită, mi-a zis:

— Acum o să văd dacă ai ceva la picioare. Pe urmă, căutăm un doctor şi o cosmeticiană.

Vocea îi era întru totul rece şi hotărâtă, dar eu ştiam că fierbe de furie ca un vulcan pregătit să erupă. Îmi transmitea acest fapt prin legătura dintre noi, exact la fel cum frica şi

şocul suferite de mine îl alarmaseră, anunţându-l că eram în pericol.

— Iubitule, avem alte lucruri cu care să ne batem capul, i-am zis, silindu-mă să zâmbesc, străduindu-mă ca vocea să-mi sune calmă.

Într-un ungher al creierului, mi-a răsărit imaginea unei ambulanţe roz, frânând cu scrâşnet de cauciucuri şi revărsând din ea cosmeticiene de urgenţă, cu truse de foarfece, pieptene şi spray-uri pentru păr.

— Micile pagube suferite de coafură pot să aştepte până mâine, am continuat. Mult mai important este să aflăm cine a făcut asta şi pentru ce.

Eric l-a privit chiorâş pe Sam, ca şi cum l-ar fi considerat răspunzător pentru atac.

— Da, barul lui este mult mai important decât siguranţa şi bunăstarea ta, a zis.

Sam a părut uimit de această izbucnire, şi un început de mânie i-a mijit pe chip.

— Dacă Sam nu s-ar fi mişcat atât de repede cu extinctorul, ne-ai fi găsit pe toţi într-o stare foarte proastă, i-am zis, menţinându-mi calmul şi zâmbetul. De fapt, atât barul, cât şi lumea din el ar fi avut mult mai mult de suferit.

Falsa seninătate începea să mi se risipească şi, fireşte, Eric îşi dădea seama de asta.

— Te duc acasă, a zis el.

— Nu înainte să stea de vorbă cu mine, a intervenit Bud, arătând un remarcabil curaj prin afirmarea pretenţiilor sale.

Eric era destul de înfricoşător când era bine dispus, şi cu atât mai mult când îşi scotea colţii, aşa cum se-ntâmpla acum. Efectul unor puternice emoţii asupra vampirilor.

— Iubitule, am zis, păstrându-mi stăpânirea de sine cu destul efort. L-am cuprins cu un braţ de mijloc şi am mai încercat o dată. Iubitule, Bud şi Truman sunt în misiune aici şi au de respectat anumite reguli. Eu sunt bine.

Cu toate că tremuram, ceea ce, desigur, el simţea.

— Eşti înspăimântată, a replicat Eric.

Îi simţeam furia, la gândul că mi se întâmplase un lucru pe care el nu putuse să-l împiedice. Mi-am înăbuşit un oftat

pricinuit de faptul că eram nevoită să-i cocoloşesc sentimentele lui Eric, când voiam să fiu liberă, să-mi pot manifesta propria criză de nervi. Vampirii sunt cum nu se poate mai posesivi atunci când îşi revendică pe cineva, dar în acelaşi timp sunt nerăbdători să se integreze în societatea umană, nu să stârnească valuri inutile. Iar aceasta era o reacție exagerată.

Eric era furios, desigur, dar în mod normal era şi destul de pragmatic. Ştia că nu suferisem vătămări serioase. L-am privit, nedumerită. Uriaşul meu viking nu fusese în pielea lui de vreo săptămână, două. Îl sâcâia şi altceva, în afară de moartea creatorului său, însă nu-mi adunasem suficient curaj ca să-l întreb ce avea. Mă cam lăsasem pe tânjală. Pur şi simplu, voiam să mă bucur de tihna pe care o împărtăşiserăm timp de câteva săptămâni.

Poate că fusese o greşeală. Ceva important îl apăsa, şi toată furia aceasta nu era decât un efect secundar.

— Cum de-ați ajuns aici atât de repede? l-a întrebat Bud pe Eric.

— În zbor, a răspuns Eric, nepăsător, iar Bud şi Truman s-au privit reciproc, făcând ochii mari. Eric avea această capacitate de o mie de ani (mai mult sau mai puțin), aşa că nu le-a luat în seamă uluirea. Era concentrat asupra mea, având colții încă scoşi.

Ei n-aveau de unde să ştie că Eric îmi simțise groaza acumulându-se încă din clipa în care zărisem silueta aceea alergând.

— Cu cât mai repede rezolvăm toate astea, i-am zis, dezvelindu-mi dantura spre el într-un zâmbet grozav, cu atât mai repede putem să plecăm.

Încercam, într-un mod nu prea subtil, să-i transmit un mesaj lui Eric. Până la urmă, s-a calmat şi el, suficient cât să priceapă subtextul.

— Sigur că da, draga mea, mi-a zis. Ai absolută dreptate.

Totuşi, m-a apucat de mână şi mi-a strâns-o prea tare, iar ochii îi străluceau într-atât, încât păreau două mici lămpi albastre.

Bud şi Truman s-au arătat extrem de uşurați. Tensiunea a

mai coborât cu câteva gradații pe scală. Vampirii=dramă.

Cât timp Sam își îngrijea mâna și Truman fotografia ce mai rămăsese din sticlă, Bud m-a întrebat despre ceea ce văzusem.

— Am zărit în treacăt pe cineva, afară, în parcare, venind în fugă spre clădire, după care sticla a intrat pe geam, i-am spus. Nu știu cine a aruncat-o. După ce s-a spart geamul și focul s-a răspândit din toate șervețelele alea aprinse, n-am mai observat nimic, decât lumea care încerca să iasă și pe Sam, care se străduia să stingă incendiul.

Bud m-a mai întrebat același lucru în câteva moduri diferite, însă n-aveam cu ce să-l ajut mai mult de-atât.

— De ce crezi că ar vrea cineva să-i facă una ca asta lui Sam, barului Merlotte's? m-a întrebat Bud.

— Eu nu înțeleg, i-am mărturisit. Știi, au fost demonstrațiile alea organizate de biserică în parcarea noastră, acum câteva săptămâni. De-atunci, nu s-au mai întors decât o dată. Dar nu pot să-mi imaginez că vreunul dintre ei ar face un... ce-a fost ăsta, un cocktail Molotov?

— De unde știi tu despre așa ceva, Sookie?

— Păi, unu la mână, mai citesc și eu câte-o carte. Doi, Terry nu vorbește prea mult despre război, dar din când în când mai spune câte ceva despre arme.

Terry Bellefleur, vărul detectivului Andy Bellefleur, este veteran al războiului din Vietnam, rănit și decorat. Făcea curat în bar după ce pleca toată lumea, și câteodată îi ținea locul lui Sam. Uneori, doar ardea gazul de pomană prin bar, privind la lumea care intra și ieșea. Terry nu prea avea cine știe ce viață socială.

Când Bud s-a declarat satisfăcut, eu și cu Eric ne-am dus imediat la mașină. El mi-a luat cheile din mână – care încă îmi tremura –, iar eu m-am urcat pe scaunul din dreapta. Știa el ce știa. Nu era cazul să conduc până nu-mi reveneam din șoc.

Eric fusese ocupat să vorbească la telefonul mobil cât timp discutasem cu Bud, și n-am fost întru totul surprinsă când am văzut o mașină parcată în fața casei mele. Era a lui Pam, și mai avea pe cineva cu ea.

Eric a tras maşina în spatele casei, unde parchez eu de fiecare dată, iar eu am coborât în grabă, repezindu-mă spre casă, să descui uşa din faţă. Eric m-a urmat în pas de voie. Nu schimbaserăm nicio vorbă pe durata scurtului drum. El era preocupat şi încă încerca să-şi domolească furia. Eu eram şocată de pe urma incidentului. Acum, mă simţeam ceva mai în largul meu, când am ieşit pe verandă să strig „Intraţi!”

Pam şi cealaltă persoană au coborât din maşină. Era un mascul tânăr, să fi avut vreo douăzeci şi unu de ani, şi slab, aproape sfrijit. Îşi vopsise părul albastru şi-l tunsese într-o formă extrem de geometrică, de parcă şi-ar fi pus o cutie pe cap, ar fi împins-o într-o parte şi apoi ar fi tăiat pe lângă marginile ei. Ce nu se potrivise în acest cadru fusese luat cu lama.

Atrăgea privirea, trebuie să recunosc.

Pam a zâmbit văzându-mi expresia feţei, pe care mi-am schimbat-o imediat într-una ceva mai primitoare. Pam era vampir încă de când se afla regina Victoria pe tronul Angliei, şi juca rolul de mâna dreaptă a lui Eric de când acesta o smulsese din rătăcirile ei prin nordul Americii. El o crease.

— Salut, i-am zis tânărului, când a intrat în casă. Era extrem de agitat. Privirea îi tot fugea spre mine; apoi şi-o abătea, îl examina pe Eric, după care şi-o plimba prin toată încăperea, ca să absoarbă detaliile. Un licăr dispreţuitor i-a traversat faţa bărbierită la sânge când a dat cu ochii de debandada din livingul care, oricum, nu era prea confortabil nici când se făcea curat.

Pam i-a tras o scatoalcă în ceafă.

— Vorbeşte când eşti întrebat. Immanuel! s-a răstit ea printre dinţi.

Stătea un pic mai în spatele lui, astfel încât tipul să n-o vadă că-mi face cu ochiul.

— Bună seara, doamnă, mi-a zis tânărul, făcând un pas înainte.

L-am văzut strâmbând din nas.

— Miroşi, Sookie, mi-a atras atenţia Pam.

— De la incendiu, i-am explicat.

— Îmi povesteşti tu imediat, a zis ea, ridicând iute din sprâncenele-i palide. Sookie, omul acesta este Immanuel Earnest. Tunde la Moartea prin Modă, în Shreveport. E prietenul iubitei mele, Miriam.

Erau cam multe informații în aceste propoziții. M-am străduit să le absorb cât mai repede.

Eric îi studia tunsoarea lui Immanuel cu o fascinație dezgustată.

— El e cel pe care l-ai adus să-i aranjeze părul lui Sookie? a luat-o la rost pe Pam.

Îşi strânsese buzele într-o linie extrem de dreaptă. Îi simțeam scepticismul pulsând prin legătura dintre noi.

— Miriam spune că e cel mai bun, i-a răspuns Pam, ridicând din umeri. Eu n-am mai fost la coafor de o sută cincizeci de ani. De unde să ştiu?

— Uită-te la el!

Începeam să fiu un pic îngrijorată. Chiar şi în astfel de condiții, dispoziția lui Eric era destul de periculoasă.

— Îmi plac tatuajele lui, am intervenit. Culorile sunt chiar drăguțe.

În afara tunsorii extravagante, Immanuel era plin de tatuaje foarte sofisticate. Nu cu „MAMI” sau „BETTY SUE”, ori tipe goale, ci modele complicate şi pline de culoare, întinzându-se de la încheieturile mâinilor până la umeri. Părea îmbrăcat şi dacă era gol. Sub unul dintre brațele sale numai pielea şi osul, coaforul ținea o servietă plată din piele.

— Şi o să-mi tai părțile deteriorate? l-am întrebat, pe un ton vesel.

— Din păr, a replicat, prudent. (Nu sunt convinsă că aveam nevoie de această precizare liniştitoare.) Şi-a ridicat ochii spre mine, după care i-a lăsat la loc spre podea. Ai cumva un scaun mai înalt?

— Da, în bucătărie, am zis. Când îmi reclădisem bucătăria, gândul la datină mă împinsese să cumpăr un scaun înalt, fără spetează, la fel ca cel pe care stătea cocoțată bunica mea când vorbea la vechiul ei telefon. Noul aparat telefonic era fără fir, aşa că nu aveam nevoie să stau în bucătărie când îl foloseam, însă masa pur şi simplu nu dădea bine fără un

scaun lângă ea.

Cei trei musafiri m-au urmat, şi eu am târât scaunul pe podea până în centrul încăperii. Era spaţiu exact cât trebuia pentru toată lumea, Pam şi Eric aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Eric îl fixa pe Immanuel cu o privire fioroasă, rău-prevestitoare, în timp ce Pam doar aştepta să se distreze pe seama oscilaţiilor noastre emoţionale.

M-am căţărat pe scaun şi m-am străduit să stau cu spatele drept. Picioarele mă dureau, ochii mă usturau, iar gâtul mi-l simţeam iritat. Cu toate acestea, m-am forţat să-i zâmbesc coaforului. Immanuel era agitat rău. Şi nu-ţi doreşti aşa ceva din partea cuiva înarmat cu o foarfecă ascuţită.

Immanuel mi-a desprins elasticul cu care-mi legasem coada. A urmat o îndelungă tăcere, timp în care el a evaluat pagubele. Nu avea gânduri prea plăcute. M-am lăsat pradă frivolităţii.

— E chiar atât de rău? l-am întrebat, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii. Categoric, şocul începea să prevaleze, acum, că eram la adăpostul propriei case.

— Voi fi nevoit să-l scurtez cu vreo şapte-opt centimetri, a răspuns el încet, pe un ton de parcă m-ar fi anunţat că o rudă de-a mea era bolnavă în stadiul terminal.

Spre ruşinea mea, am reacţionat ca în faţa unei astfel de veşti. Mi-am simţit lacrimile năpădindu-mi ochii şi buzele tremurând. *Ce prostie!* mi-am zis mie însămi. Ochii mi-au zburat spre stânga când Immanuel şi-a aşezat servieta din piele pe masa din bucătărie. I-a deschis fermoarul şi a scos din ea un pieptene. Se mai vedeau înăuntru câteva foarfeci cu mânere speciale şi o maşină electrică de tuns, cu cablul frumos încolăcit. Atelier mobil de coafură.

Pam scria un SMS cu o viteză incredibilă. Zâmbea, ca şi cum mesajul ei ar fi fost nemaipomenit de amuzant. Eric mă fixa cu privirea, prin minte trecându-i multe gânduri întunecate. Nu puteam să le descifrez, dar îmi dădeam seama clar că era nemulţumit, şi încă rău de tot.

Oftând, am întors capul şi-am privit drept înainte. Îl iubeam pe Eric, însă în clipa de faţă îmi doream ca el să lase încolo meditaţia. L-am simţit pe Immanuel atingându-mi

părul şi începând să-l perie. Am avut o senzaţie ciudată când a ajuns la vârfuri şi, o mică smucitură şi un sunet ciudat m-au anunţat că o parte din părul meu ars aterizase pe podea.

— E deteriorat pentru totdeauna, a murmurat Immanuel. Îl tai. Apoi îl spăl. Pe urmă, tai din nou.

— Ar trebui să te laşi de serviciul acesta, a rostit brusc Eric, şi peria lui Immanuel s-a oprit, până când el şi-a dat seama că Eric vorbea cu mine.

Îmi venea să arunc cu ceva greu în iubiţelul meu. Simţeam nevoia să-l pocnesc drept în mutra lui îndărătnică şi frumoasă.

— Vorbim noi mai târziu, i-am zis, evitând să-l privesc.

— Şi ce-o să se-ntâmple mai departe? Eşti mult prea vulnerabilă!

— Vorbim *mai târziu.*

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Pam întorcând capul, ca nu cumva să-i observe Eric rânjetul superior.

— N-ar trebui să aibă ceva pe ea? a mârâit Eric spre Immanuel. Să-i acopere hainele?

— Eric, am replicat, din moment ce miros toată şi sunt plină de fum şi de spumă de la extinctor, nu prea cred că ar fi important să-mi feresc ţoalele de părul ars pe care mi-l tunde Immanuel.

Eric n-a pufnit, dar nici departe n-a fost. Cu toate acestea, a părut să-şi dea seama că-l consideram de-a dreptul pisălog, aşa că până la urmă a tăcut şi s-a controlat.

Ceea ce pentru mine a fost formidabil de liniştitor.

Immanuel, ale cărui mâini erau surprinzător de sigure pentru un tip îngrămădit într-o bucătărie cu doi vampiri (dintre care unul vizibil iritat) şi o barmaniţă scăpată din incendiu, m-a pieptănat până când părul meu a devenit cât se putea de mătăsos.

Apoi, şi-a luat foarfeca. Am simţit cum instinctul de coafor îl determină să se concentreze în totalitate asupra misiunii sale. Immanuel era un as al concentrării – am reuşit să descopăr –, din moment ce mintea îi era, pentru mine, ca o carte deschisă.

Şi chiar n-a durat mult. Şuviţele arse pluteau spre podea

ca fulgii de zăpadă.

— Acum trebuie să faci un duş şi să te întorci cu părul curat şi ud, m-a sfătuit Immanuel. Pe urmă, o să ți-l egalizez. Unde ai mătura şi făraşul?

I-am spus unde le găsea, după care m-am dus în camera mea şi am trecut prin ea spre baia personală. Chiar mă întrebam dacă o să vină şi Eric după mine, fiindcă ştiam, din experiență, că-i plăcea duşul meu. Dar, la cum mă simțeam, preferam să rămână în bucătărie.

Mi-am scos hainele urât mirositoare şi am lăsat apa să curgă cât de fierbinte puteam să suport. A fost o mare uşurare când am intrat în cadă şi m-am lăsat cuprinsă de căldură şi de apă. Totuşi, când apa caldă mi-a atins picioarele, m-au usturat. Pentru câteva clipe, nimic nu mi s-a mai părut mulțumitor sau plăcut. Doar mi-am amintit cât de înspăimântată fusesem. Dar, după ce m-am împăcat cu aceste gânduri, mi-a venit altceva în minte.

Silueta pe care o zărisem alergând spre bar, cu sticla în mână… nu puteam să fiu în totalitate sigură, dar aveam o bănuială că nu era a unei ființe umane.

2

MI-AM ÎNDESAT VEŞMINTELE pline de funingine şi urât mirositoare în coşul de rufe din baie. Era clar că trebuia să le las la înmuiat în Clorox, înainte de a încerca să le spăl, dar fireşte că nu puteam să le arunc până nu erau curate şi nu reuşeam să evaluez pagubele. Nu mă simţeam prea optimistă cu privire la viitorul pantalonilor negri. Nu observasem că erau un pic arşi până când nu mi-i trăsesem în jos, pe coapsele mele suferinde, moment în care constatasem că pielea mea căpătase o nuanţă trandafirie. Abia atunci mi-am amintit că-mi lăsasem privirea în jos şi-mi văzusem şorţul arzând.

Când mi-am examinat gambele, mi-am dat seama că putea să fi fost mult mai rău. Scânteile îmi aprinseseră şorţul, nu pantalonii, şi Sam se mişcase foarte repede cu extinctorul. Abia acum îi apreciam grija de a-şi verifica extinctoarele an de an, vizitele la unitatea de pompieri pentru reumplerea lor, apreciam sistemul de alarmă anti-fum. Mi-a trecut prin minte ca un fulger imaginea a ce s-ar fi putut întâmpla.

Inspiră adânc, m-am sfătuit pe mine însămi, în timp ce-mi tamponam gambele cu prosopul. *Inspiră adânc. Gândeşte-te la cât de bine e să fii curată.* Mă simţisem minunat cât timp mă spălasem, îndepărtând mirosul, şamponându-mi părul şi clătind duhoarea odată cu spuma.

Nu-mi puteam stăpâni îngrijorarea cu privire la ceea ce văzusem când privisem pe geamul de la Merlotte's: o siluetă scundă, alergând spre clădire şi ţinând ceva într-o mână. Nu putusem să-mi dau seama dacă silueta îi aparţinea unui bărbat sau unei femei, însă de un lucru eram sigură: era o creatură supranaturală şi bănuiam că el – sau ea – avea dublă-natură. Iar bănuiala mea căpăta tot mai multă greutate când adăugam în balanţă iuţeala şi agilitatea persoanei, ca şi forţa şi acurateţea aruncării: sticla se abătuse asupra geamului cu mai multă putere decât ar fi

putut s-o arunce o ființă umană şi cu suficientă energie încât să-l prefacă în cioburi.

Nu puteam să fiu sută la sută sigură. Totuşi, vampirilor nu le place să umble cu focul. Ceva anume din condiția vampirilor îi face să fie extrem de inflamabili. Trebuia să fie vorba despre un colțos foarte încrezător sau foarte nesăbuit, ca să folosească drept armă un cocktail Molotov.

Numai din acest motiv, eram înclinată să pariez că atentatorul fusese unul cu dublă-natură: cine ştie ce soi de teriantrop sau de vârcolac. Desigur, mai existau şi alte feluri de creaturi supranaturale, ca elfii, zânele şi spiriduşii, toate acestea fiind mai rapide decât oamenii. Spre regretul meu, întregul incident se derulase cu prea multă iuțeală ca să pot descifra mintea atentatorului. Ar fi fost decisiv, fiindcă vampirii reprezintă pentru mine un mare gol, o gaură în eter, şi nici mintea zânelor n-o pot citi, chiar dacă are particularități diferite. Pe-a unora dintre cei cu dublă-natură pot s-o descifrez cu o oarecare acuratețe, pe-a altora nu, însă le văd creierele ca fiind active, în acțiune.

În mod normal, nu sunt o fire indecisă. Dar, în timp ce mă ştergeam şi-mi pieptănam părul ud (simțind ca pe o ciudățenie faptul că peria termina de pieptănat lungimea unei şuvițe cu mult mai repede decât de obicei), mă îngrijora gândul de a-i împărtăşi lui Eric bănuielile mele. Atunci când un vampir e îndrăgostit de tine – chiar şi când doar simte că îi aparții –, simțul lui protector poate să devină destul de drastic. Eric adoră să se avânte în bătălie: adesea e nevoit să se lupte ca să-şi echilibreze înțelegerea politică a mişcărilor cu instinctul de a sări agitându-şi spada. Deşi nu credeam că s-ar repezi să asalteze comunitatea celor cu dublă-natură, în actuala lui stare de spirit mi se părea mai înțelept să-mi păstrez ideile pentru mine, până când, într-un fel sau altul, aş fi avut o dovadă.

Mi-am tras pe mine pantalonii de pijama şi un tricou cu Bon Temps Lady Falcons. Privindu-mi patul cu jind, am ieşit din camera mea, întorcându-mă la ciudatul grup reunit în bucătărie. Eric şi Pam tocmai beau sânge sintetic îmbuteliat, din rezervele pe care le păstram în frigider, iar Immanuel

sorbea dintr-o coca-cola. M-a afectat că nu-mi trecuse prin minte să le ofer răcoritoare, însă Pam mi-a întâlnit privirea, liniştindu-mă. Se ocupase ea de asta. I-am făcut un semn de recunoştinţă cu capul, după care l-am anunţat pe Immanuel:

— Sunt gata.

Ridicându-şi trupul slab din scaun, el mi-a făcut semn să mă urc pe taburet.

De data aceasta, noul meu coafor a despăturit o capă din plastic, numai pentru umeri, pe care mi-a legat-o la gât. Mi-a periat părul cu mâna, examinându-l concentrat. Am încercat să-i zâmbesc lui Eric, arătându-i că nu era chiar atât de rău, însă n-am reuşit să pun suflet. Pam îşi privea încruntată telefonul mobil. Un SMS care îi displăcuse.

După toate aparenţele, cât lipsisem, Immanuel îşi petrecuse timpul pieptănând-o pe Pam. Coama de un auriu pal, dreaptă şi fină, îi era legată la spate cu o bentiţă albastră. Nici că se putea să semene mai mult cu Alice. Nu purta o rochie albastră uni şi şorţuleţ alb, însă *era îmbrăcată* în bleu-pal: o rochie petrecută, probabil din anii şaizeci, şi pantofi uşori, de bal, cu tocuri de opt centimetri. Şi perle.

— Ce s-a-ntâmplat, Pam? am întrebat-o, pur şi simplu din cauză că tăcerea din cameră devenea apăsătoare. Ţi-a trimis cineva vreun mesaj răutăcios?

— Nimic, a replicat ea printre dinţi, iar eu m-am străduit să nu tresar. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Victor încă e conducătorul nostru. Poziţia noastră nu se îmbunătăţeşte. Solicitările noastre rămân fără răspuns. Unde-o fi oare Felipe? Avem nevoie de el.

Eric a privit-o chiorâş. Hopa, necazuri în paradis. Nu-i mai văzusem vreodată pe poziţii total contradictorii.

Pam e singurul „copil” al lui Eric pe care l-am cunoscut eu vreodată. Alesese să pornească pe cont propriu după ce-şi petrecuse primii câţiva ani ca vampir alături de el. Se descurcase bine, însă îmi mărturisise că fusese destul de bucuroasă să se întoarcă la Eric, după ce el o chemase să-l ajute în Districtul 5, când fosta regină îl numise în funcţia de şerif.

Atmosfera tensionată începea să-l afecteze pe Immanuel,

care-şi pierdea când şi când concentrarea necesară meseriei… care consta în a mă tunde pe mine.

— Calmaţi-vă, fraţilor, am rostit, pe un ton tăios.

— Şi ce-i cu toate rahaturile de pe aleea ta? m-a întrebat Pam, cu accentul ei britanic nativ. Ca să nu mai vorbesc despre living şi verandă. Îţi scoţi garajul la licitaţie?

Puteai să-ţi dai seama că se mândrea cu terminologia corectă pe care o folosea.

— Aproape gata, a murmurat Immanuel, clănţănindu-şi foarfeca într-un ritm frenetic, ca replică la încordarea crescândă.

— Pam, toate astea le-am scos din pod, i-am răspuns, bucuroasă să discut despre un subiect atât de terestru şi (speram eu) liniştitor. Claude şi Dermot m-au ajutat să fac curat. Mâine-dimineaţă mă duc cu Sam la negustorii de antichităţi… sau, mă rog, aşa aveam programat. Acum, nu ştiu dacă Sam o să mai poată merge.

— Uite, ai văzut? a exclamat Pam, adresându-i-se lui Eric. Umblă cu alţi bărbaţi. Se duce la cumpărături cu alţi bărbaţi. Ce fel de soţ îi eşti tu?

Şi atunci, Eric s-a avântat pe deasupra mesei, cu mâinile întinse spre beregata lui Pam.

În următoarea secundă, se rostogoleau pe podea, încercând cu adevărat să se rănească unul pe celălalt. Nu ştiam dacă Pam era într-adevăr capabilă să iniţieze mişcările necesare pentru rănirea lui Eric, din moment ce ea era creaţia lui, însă constatam că se apăra viguros: e o nuanţă subtilă aici.

N-aveam cum să sar de pe scaunul meu îndeajuns de repede încât să evit unele pagube colaterale. Mi se părea inevitabil ca ei doi să se izbească de scaun, şi evident că aşa s-a şi întâmplat, după numai o secundă. Şi iată-mă jos, pe podea, lângă ei, izbindu-mă în cădere cu umărul de bufet. Pe fază, Immanuel a făcut un salt înapoi, fără să scape foarfeca, spre binele nostru, al tuturor. Poate că unul dintre vampiri ar fi înşfăcat-o în chip de armă, sau sclipitoarea unealtă s-ar fi putut împlânta în vreo parte a corpului meu.

Immanuel m-a apucat de braţ cu o forţă surprinzătoare,

smucindu-mă în sus şi trăgându-mă din încăierare. Ne-am repezit afară din bucătărie, trecând în living. Am rămas acolo, în mijlocul încăperii ticsite, gâfâind şi privind cu atenție spre hol, cu gândul la eventualitatea în care lupta ar fi continuat aici.

Auzeam trosnete şi bubuituri, precum şi un persistent hârâit, pe care în cele din urmă l-am identificat ca fiind mârâielile celor doi.

— Parc-ar fi doi pittbuli bătându-se, a comentat Immanuel.

Se comporta cu un calm uimitor. În ce mă priveşte, mă bucuram că aveam o companie umană.

— Nu ştiu ce-o fi cu ei, i-am zis. Nu i-am mai văzut niciodată comportându-se aşa.

— Pam e frustrată, mi-a explicat el, cu o familiaritate care m-a surprins. Ea vrea să aibă propriul copil, dar dintr-un anumit motiv de-al vampirilor, nu poate.

Nu mi-am putut înfrâna mirarea.

— Şi tu ştii toate astea... cum se face? Îmi cer scuze, par nepoliticoasă, dar îi cunosc pe Eric şi pe Pam de ceva vreme, dar pe tine nu te-am mai văzut până acum.

— Pam umblă cu sora mea, mi-a răspuns Immanuel, fără să pară ofensat de franchețea mea, slavă Domnului. Sora mea, Miriam. Mama e credincioasă, mi-a explicat el. Şi cam nebună. Treaba e că Mir e din ce în ce mai bolnavă, şi Pam chiar vrea s-o transforme, până nu i se înrăutățeşte prea tare starea. O să ajungă oale şi ulcele dacă Pam nu se grăbeşte.

Nu prea ştiam ce să spun.

— Şi de ce boală suferă sora ta? m-am interesat.

— Are leucemie, m-a informat Immanuel.

Cu toate că avea un aer nepăsător, puteam să descifrez suferința de pe chipul lui, precum şi teama şi îngrijorarea.

— Prin urmare, aşa te-a cunoscut Pam.

— Mda. Dar a avut dreptate. Sunt cel mai bun coafor din Shreveport.

— Te cred, l-am asigurat. Şi-mi pare rău pentru sora ta. Bănuiesc că nu ți-au spus şi de ce nu poate Pam s-o transforme, nu?

— Nț, dar nu cred că obstacolul ar fi Eric.
— Probabil că nu.
Dinspre bucătărie, s-a auzit un țipăt strident, urmat de un zăngănit.
— Oare n-ar fi cazul să intervenim?
— Ştii, el n-ar avea decât să-i poruncească să stea pe loc, şi ea ar fi nevoită să se supună, mi-a atras atenția Immanuel, pe un ton aproape indiferent.
Avea absolută dreptate. În calitate de copil al lui Eric, Pam era obligată să se supună unui ordin direct. Dar, din cine ştie ce motive, Eric nu pronunța cuvântul magic. Şi, între timp, de bucătăria mea se alegea praful. Când mi-am dat seama că el putea să facă să înceteze toată harababura în orice moment ar fi vrut, mi-am pierdut şi eu cumpătul.
Cu toată tentativa eşuată a lui Immanuel de a mă apuca de braț, am pornit tropăind cu tălpile goale spre baia de pe hol, de unde am luat cana cu mâner pe care Claude o folosea când spăla cada, am umplut-o cu apă rece şi m-am dus în bucătărie. (Picioarele îmi erau cam slăbite după ce căzusem de pe scaun, dar m-am descurcat.) Eric era deasupra lui Pam, cărându-i pumni. Şi fața lui era plină de sânge. Pam îl ținea cu ambele mâini de umeri, împiedicându-l să se apropie mai mult. Poate se temea că el ar fi fost tentat s-o muşte.
Mi-am luat poziția, estimând traiectoria. Când am fost convinsă că e cea potrivită, am azvârlit apa rece peste vampirii încăierați.
Pam a țipat ca un ceainic, când a simțit apa rece scăldându-i fața, iar Eric a spus ceva ce suna vulgar, într-o limbă necunoscută mie. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut c-o să se arunce amândoi asupra mea. Proptindu-mă pe picioare, ținând cana goală în mână, le-am răspuns cu o privire la fel de feroce ca ale lor. Apoi, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat.
Immanuel a fost surprins văzându-mă că mă întorc întreagă. Chiar a clătinat din cap. Era evident că nu ştia dacă să mă admire sau să mă considere o tâmpită.
— Eşti nebună, femeie, mi-a zis, dar bine măcar că ți-am

făcut o tunsoare care să-ți stea bine. Ar trebui să vii să-ți fac câteva şuvițe. Îți acord o reducere de preț. Altfel, am tarifele mai mari decât oricine din Shreveport.

Adăugase asta ca într-o doară.

— A! Mersi. O să mă gândesc.

Epuizată de ziua lungă prin care trecusem şi de explozia de furie – mânia şi teama te istovesc –, m-am aşezat pe un colț liber al canapelei şi i-am făcut semn lui Immanuel să stea pe scaunul pliant: singurul din încăpere care nu era acoperit cu lucruri din pod.

Am tăcut, încercând să auzim dacă se relua cumva încăierarea din bucătărie. Spre liniştea mea, nu s-a întâmplat aşa ceva. După câteva secunde, Immanuel mi-a zis:

— Eu aş fi plecat, dacă nu m-ar fi adus Pam cu maşina ei.

Părea că se scuză.

— Nu-ți face probleme, i-am răspuns, înăbuşindu-mi un căscat. Doar că îmi pare rău că nu pot să ajung în bucătărie. Ți-aş fi putut oferi ceva de băut sau de mâncat, dac-ar fi ieşit ei de-acolo.

— O coca-cola mi-a ajuns, mulțumesc, mi-a răspuns, scuturând din cap. Şi nu mă omor cu mâncarea. Acum ce crezi că fac? Şi-o trag?

Sper că nu m-am arătat atât de şocată pe cât mă simțeam. E adevărat că Pam şi Eric fuseseră amanți imediat după ce-o transformase el. De fapt, ea îmi povestise cât de mult îi plăcuse acea fază a relației lor, cu toate că, de-a lungul deceniilor, descoperise că ei îi plac femeile. Aşa că se terminase; pe urmă, Eric era acum căsătorit cu mine, în acel mod lipsit de constrângeri al vampirilor, şi eram destul de convinsă că până şi o căsătorie între vampir şi om interzicea să faci sex cu o altă parteneră în bucătăria soției.

Pe de altă parte…

— Pam preferă de obicei femeile, i-am zis, străduindu-mă să par mai nepăsătoare decât eram în realitate.

Când mă gândeam că Eric ar putea să fie cu altcineva, îmi venea să-i smulg tot părul lui blond şi frumos. Din rădăcini. Şuviță cu şuviță.

— Ea e totuşi bisexuală, şi-a dat cu părerea Immanuel. Sora mea şi Pam au mai avut şi câte un bărbat în pat, împreună cu ele.

— A, OK, am exclamat, ridicând o mână în semn de „opreşte-te”.

Anumite lucruri nu voiam nici să mi le imaginez.

— Eşti cam pudică pentru cineva care umblă cu un vampir, a remarcat Immanuel.

— Da. Da, sunt.

În definitiv, niciodată nu-mi asumasem un astfel de adjectiv, însă prin comparație cu Immanuel – şi cu Pam – eram, categoric, puritană.

Preferam să considere asta ca reprezentând un simț mai evoluat al intimității.

Până la urmă, Eric şi Pam şi-au făcut intrarea în living, iar eu şi Immanuel ne-am retras mai bine pe locurile noastre, neştiind la ce să ne aşteptăm. Cu toate că fețele celor doi vampiri erau inexpresive, limbajul defensiv al trupurilor îmi dădea de înțeles că se ruşinau de faptul că-şi pierduseră controlul.

Începuseră deja să se tămăduiască, după cum am remarcat, cu o oarecare invidie. Eric avea părul răvăşit şi o mânecă de la cămaşă sfâşiată. Rochia lui Pam era ruptă; tipa îşi ducea pantofii în mână, fiindcă i se rupsese un toc.

Eric a deschis gura să vorbească, dar m-am avântat eu prima în discuție.

— Nu ştiu despre ce-a fost vorba, le-am zis, dar sunt prea obosită ca să mă mai intereseze. Voi doi sunteți buni de plată pentru tot ce-ați stricat, şi vreau să plecați imediat din casa asta. Vă revoc invitația, dacă trebuie.

Eric părea revoltat. Sigur plănuise să-şi petreacă noaptea la mine. Totuşi, în noaptea asta, n-avea şanse.

Am zărit lumina farurilor apropiindu-se pe alee şi am fost sigură că erau Claude şi Dermot. Nu puteam să țin în casă şi vampiri, şi zâne, în acelaşi timp. Ambele specii erau puternice şi feroce, însă vampirii considerau că zânele sunt literalmente irezistibile, aşa cum li se-ntâmplă pisicilor cu menta-mâței. Iar eu nu aveam chef de o nouă încăierare.

— Afară, pe uşa din faţă, le-am zis, văzându-i că nu se pun imediat în mişcare. Plecaţi! Mersi pentru tunsoare, Immanuel. Eric, îţi sunt recunoscătoare pentru că te-ai gândit la nevoile podoabei mele capilare. (Poate că ultima afirmaţie am rostit-o cu ceva mai mult decât o undă de sarcasm.) Şi ar fi fost drăguţ din partea ta dacă te-ai fi gândit un pic mai mult înainte de a-mi face praf bucătăria.

Fără prea multă zarvă, Pam i-a făcut semn lui Immanuel, şi imediat au ieşit împreună pe uşă, Immanuel având o expresie foarte discret amuzată. Pam mi-a adresat o privire lungă în timp ce trecea pe lângă mine. Ştiam că se voia încărcată de semnificaţii, însă nici în ruptul capului nu puteam să-mi imaginez ce-o fi vrut să-mi transmită.

— Te-aş fi ţinut în braţe cât timp dormeai, a protestat Eric. Te-am lovit cumva? Îmi pare rău.

Părea neobişnuit de încurcat.

Cu altă ocazie, aş fi acceptat această scuză rarisimă, însă nu şi astă-seară.

— Acum trebuie să te duci acasă, Eric. Stăm de vorbă când o să te poţi controla.

Era un reproş imens pentru un vampir şi l-am văzut cum înţepeneşte. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă aleg cu încă o bătaie. Totuşi, în cele din urmă, Eric a ieşit şi el pe uşă. Când a ajuns pe verandă, mi-a zis:

— Vorbim noi curând, nevastă.

Am ridicat din umeri. Fie ce-o fi. Eram prea obosită şi plictisită ca să-mi mai compun o expresie iubitoare.

Cred că Eric s-a urcat în maşină cu Pam şi coaforul, ca să se întoarcă la Shreveport. Poate că era prea rănit ca să zboare. Dar ce naiba se întâmpla cu el şi cu Pam?

Am încercat să-mi spun că nu era problema mea, însă aveam copleşitoarea senzaţie că era, chiar era.

În clipa următoare, Claude şi Dermot au intrat pe uşa din spate, adulmecând ostentativ aerul.

— Miroase a fum şi a vampiri, a decretat Claude, dându-şi vizibil ochii peste cap. Şi bucătăria ta arată de parcă ar fi vizitat-o un urs care căuta miere.

— Nu ştiu cum de-i suporţi, l-a susţinut Dermot. Au un

miros amărui şi dulceag, în acelaşi timp. Nu-mi dau seama dacă-mi place sau îl detest, a adăugat, ducându-şi mâna la nas cu un gest teatral. Şi... mi se pare mie sau detectez un miros de păr ars?

— Fraţilor, mai uşor, le-am zis, plictisită. Apoi, le-am relatat pe scurt atacul incendiar de la Merlotte's şi încăierarea din bucătăria mea. Aşa că, am încheiat, nu trebuie decât să-mi oferiţi câte o îmbrăţişare şi să mă lăsaţi să mă duc la culcare, fără alte comentarii legate de vampiri.

— Vrei să dormim cu tine, nepoată? s-a oferit Dermot, în acel stil înflorit al bătrânelor zâne, cele care nu-şi petrec prea mult timp alături de oameni. Apropierea dintre o zână şi alta este atât tămăduitoare, cât şi calmantă. Chiar cu puţinul meu sânge de zână, tot descopeream că proximitatea lui Claude şi Dermot era reconfortantă. Nu-mi dădusem seama de asta când îi întâlnisem pentru prima dată pe Claude şi pe sora lui, Claudine, însă cu cât îi cunoscusem mai bine, cu cât mă atinseseră mai des, cu atât mai bine mă simţisem. Când mă îmbrăţişase străbunicul meu Niall, simţisem iubire în stare pură. Şi, indiferent ce făcuse Niall sau cât de îndoielnice fuseseră deciziile lui, simţeam aceeaşi iubire ori de câte ori mă aflam în preajma lui. Pentru o clipă, am simţit regret la gândul că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Niall, însă pur şi simplu nu-mi mai rămăsese nici pic de energie emoţională.

— Mersi, Dermot, i-am răspuns. Dar cred c-ar fi mai bine să fiu singură în pat în noaptea asta. Somn uşor şi vouă.

— La fel şi ţie, Sookie, mi-a zis Claude.

Curtoazia lui Dermot începea să-şi facă efectul şi asupra morocănosului meu văr.

Dimineaţă, m-a trezit un ciocănit în uşă. Ciufulită şi cu ochii cârpiţi de somn, m-am târât prin living şi m-am uitat pe vizor. Era Sam.

I-am deschis uşa şi am căscat sub ochii lui.

— Sam, cu ce-ţi pot fi de folos? Intră!

Privirea lui s-a oprit la dezordinea din living şi l-am văzut luptându-se să-şi stăpânească zâmbetul.

— Nu mai mergem la Shreveport? m-a întrebat.

— Au, fir-ar! am exclamat, simțindu-mă dintr-odată mai trează. Ultimul meu gând când am adormit, aseară, a fost că n-o să poți merge din cauza incendiului de la bar. Poți? Vrei?

— Mda. Comandantul pompierilor a vorbit la compania mea de asigurări şi au început să întocmească documentele. Între timp, eu şi cu Danny am aruncat afară masa şi scaunele arse, Terry s-a ocupat de podea, iar Antoine a verificat dacă bucătăria e în stare bună. M-am asigurat deja să avem alte extinctoare pregătite, a adăugat, dar pentru câteva lungi clipe, zâmbetul i-a pierit. Dac-o să mai am ce clienți să servesc, a adăugat apoi. Puțin probabil să mai vrea cineva să vină la Merlotte's, când ştie că poate să ardă de viu.

Nu prea puteam să-i învinuiesc pe oameni pentru asta. Ne-am fi lipsit bucuroşi de incidentul care avusese loc cu o seară în urmă. Era posibil ca el să grăbească declinul afacerii lui Sam.

— Prin urmare, e nevoie să-l prindă pe făptaş, am zis, străduindu-mă ca tonul meu să sune optimist. Atunci, lumea o să ştie că poate să se-ntoarcă în siguranță, iar noi o să fim din nou ocupați.

Atunci, s-a întâmplat să coboare Claude, făcând-o pe Morocănosul.

— Prea multă gălăgie pe-aici, a bombănit, în drum spre baia de pe hol. Chiar şi aşa, umblând cocârjat în blugii lui şifonați, Claude mergea cu o grație care atrăgea atenția asupra frumuseții sale. Sam a scăpat involuntar un suspin şi a clătinat uşor din cap, în timp ce-l urmărea cu privirea pe Claude, care plutea de-a lungul holului de parcă ar fi avut bile de rulmenți la articulațiile şoldurilor.

— Hei, am zis, după ce am auzit uşa de la baie trântindu-se după el. Sam! El n-are nimic de-a face cu tine.

— Unii tipi..., a început Sam, cu o figură ruşinată, după care s-a oprit. A, las-o baltă!

Nu puteam s-o las, desigur, mai ales când îmi dădeam seama, direct din mintea lui Sam, că el era... nu tocmai invidios, dar întristat de atracția fizică exercitată de Claude, cu toate că Sam ştia la fel de bine ca oricine că, în realitate, Claude era o pacoste.

Erau ani de zile de când citeam în minţile bărbaţilor, şi pot să spun că ei seamănă cu femeile mai mult decât ai crede, zău aşa, în afară de cazul în care vorbesc despre camionete. Am fost tentată să-i spun lui Sam că şi el era cât se poate de atrăgător, că femeile din bar visau la el mai mult decât îşi închipuia; totuşi, până la urmă, mi-am ţinut gura închisă. Trebuia să-i las lui Sam dreptul la intimitatea propriilor gânduri. Din cauza naturii lui schimbătoare, cea mai mare parte din ce se afla în mintea lui Sam rămânea în mintea lui Sam... mai mult sau mai puţin. Puteam să-i captez câte un gând răzleţ, starea generală de spirit, însă rareori ceva mai precis.

— Hei, o să fac o cafea, i-am zis, dar când am intrat în bucătărie, cu Sam urmându-mă îndeaproape, am încremenit pe loc. Uitasem complet de bătălia care avusese loc cu o seară în urmă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam. Claude ţi-a făcut asta?

S-a uitat în jur, cu groază.

— Nu, Eric şi Pam, i-am răspuns. Of, *zombii!*

Sam m-a privit ciudat, iar eu am început să râd şi să pun lucrurile în ordine. Prescurtasem una dintre înjurăturile lui Pam, fiindcă nu eram *chiar atât* de îngrozită.

Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că ar fi fost foarte, foarte drăguţ din partea lui Claude şi a lui Dermot să facă ordine seara, înainte de a fugi la culcare. Aşa, ca un mic bonus.

Dar, dacă mă gândeam mai bine, nu era bucătăria lor.

Am ridicat un scaun, iar Sam a târât masa înapoi la locul ei. Eu am luat mătura şi făraşul şi am strâns sarea, piperul şi zahărul care-mi scârţâiau sub tălpi, notându-mi în minte să trec pe la Wal-Mart ca să-mi cumpăr un prăjitor de pâine nou, dacă nu-mi trimitea Eric vreunul azi. Suportul pentru şerveţele era spart şi el, deşi scăpase cu bine dintr-un incendiu, cu un an şi jumătate în urmă. Am oftat cu o îndoită mâhnire.

— Bine măcar că masa e teafără, am zis.

— Şi doar un scaun are piciorul rupt, a adăugat Sam. Eric

are de gând să-l repare sau să-l înlocuiască?

— Bănuiesc că da, am zis, descoperind că şi cafetiera scăpase neatinsă, ca şi cănile agăţate de suportul în formă de arbore de lângă ea; ba nu, stai, una se spărsese. Mă rog, cinci mai erau bune. Destule.

Am făcut cafea. Cât timp a dus Sam sacul de gunoi afară, m-am repezit în camera mea, să mă pregătesc. Făcusem duş seara, aşa că nu mai aveam nevoie decât să-mi perii părul şi să mă spăl pe dinţi, după care să-mi pun o pereche de blugi şi un tricou pe care scria Fight Like a Girl[1]. Nu mi-am mai pierdut vremea cu machiajul. Sam mă văzuse în toate stările posibile.

— Cum e cu noua tunsoare? m-a întrebat, când mi-am făcut apariţia.

Dermot era şi el în bucătărie. După toate aparenţele, dăduse o fugă prin oraş, din moment ce el şi Sam se înfruptau cu gogoşi proaspete. Judecând după zgomotul apei curgând, Claude era la duş.

Am privit cu jind spre cutia de la brutărie, însă eram mult prea conştientă de faptul că blugii îmi deveniseră cam strâmţi. M-am simţit ca o martiră în timp ce-mi turnam cereale Special K într-un castron, presărându-le cu îndulcitor artificial Equal, adăugând şi un pic de lapte cu două procente grăsime. Când Sam mi-a dat impresia că vrea să facă un comentariu, m-am uitat la el printre gene. Mi-a zâmbit larg, în replică, mestecând o bucată zdravănă de gogoaşă cu gem.

— Dermot, noi plecăm peste câteva minute spre Shreveport. Dacă ai nevoie să foloseşti baia mea…

Îi făcusem oferta ştiind cât de ahtiat era să se bălăcească în baia de pe hol. Mi-am clătit castronul la chiuvetă.

— Mersi, nepoată, mi-a răspuns el. Şi să ştii că părul tău arată tot superb, chiar dacă e mai scurt. Cred că Eric a avut dreptate să aducă aseară pe cineva să ţi-l tundă.

Sam clătina din cap în timp ce ne urcam în camionetă.

— Sook, ăsta te tratează ca pe o regină.

---

[1]Luptă-te ca o fată (lb. engleză).

— La care dintre ei te referi? La Eric sau la Dermot?

— Nu la Eric, a răspuns Sam, străduindu-se să aibă un ton neutru. La Dermot.

— Mda, mare păcat că suntem rude! Şi, în plus, seamănă mult prea mult cu Jason.

— Asta n-ar însemna un obstacol pentru o zână, a argumentat Sam, cu toată seriozitatea.

— Glumeşti, desigur, am zis, dar mi-am recăpătat seriozitatea imediat. După expresia feței lui Sam, nu era deloc o glumă. Ascultă, Sam, i-am zis, Dermot nu m-a privit niciodată ca pe o femeie, iar Claude e gay. Relațiile dintre noi sunt strict familiale.

Dormiserăm toți în acelaşi pat, şi în prezența lor nu existase niciodată altceva decât o senzație reconfortantă, cu toate că prima oară mă simțisem un pic cam ciudat. Sigur fusese vorba numai despre complicațiile firii mele umane. Acum, din pricina cuvintelor lui Sam, mă certam tare, întrebându-mă dacă nu cumva captasem vreun semnal. În definitiv, lui Claude îi plăcea să umble gol de colo-colo şi-mi spusese că avusese într-adevăr relații sexuale cu o femeie, cândva. (Dar, sinceră să fiu, presupun că mai fusese implicat şi un bărbat atunci.)

— Şi-ți repet, se întâmplă lucruri bizare în familiile de zâne, mi-a zis Sam, aruncându-mi o privire.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar tu de unde ştii? am replicat. Dacă Sam îşi petrecuse cumva mult timp printre zâne, e clar că ținuse asta strict secret.

— M-am documentat după ce l-am cunoscut pe străbunicul tău.

— Te-ai documentat? Unde?

Ar fi fost grozav să pot afla mai multe despre puțina moştenire de zână pe care o aveam. Dermot şi Claude, din moment ce se hotărâseră să trăiască separat de neamul lor de zâne (cu toate că nu ştiam în ce măsură fusese luată de bunăvoie această hotărâre), tăceau mâlc cu privire la credințele şi obiceiurile zânelor. În afara comentariilor defavorabile lansate din când în când în legătură cu trolii şi cu spiritele, nu vorbeau absolut deloc despre neamul lor...

cel puțin, nu de față cu mine.

— A... teriantropii au o bibliotecă. Avem consemnări despre istoria noastră şi despre ce am remarcat la alte ființe supranaturale. Această evidență ne-a ajutat să supraviețuim. Mereu a existat câte un loc, pe fiecare continent, unde să ne ducem să citim şi să învățăm despre alte rase. Acum, totul e în format electronic. Am jurat să nu arăt nimănui arhiva. Dac-aş fi putut, te-aş fi lăsat s-o citeşti pe toată.

— Prin urmare, eu n-am voie s-o citesc, dar tu ai voie să-mi spui despre ea?

Nu voiam să fiu sarcastică: eram doar mânată de o curiozitate autentică.

— Între anumite limite, mi-a răspuns Sam, înroşindu-se.

Nu voiam să-l presez. Puteam să spun că el o făcuse deja, în cazul meu.

Pe parcursul drumului, am fost amândoi preocupați de propriile gânduri. Din moment ce Eric era ca şi mort pe timpul zilei, mă simțeam singură şi de obicei savuram această senzație. Nu că legătura dintre mine şi Eric m-ar fi făcut să mă simt proprietatea lui sau altceva asemănător. Era mai degrabă vorba că, în orele de întuneric, simțeam cum viața lui curge în paralel cu a mea: ştiam că lucrează sau se ceartă, când era mulțumit sau absorbit de ce făcea. Mai degrabă puțină vigilență, decât o carte a cunoaşterii.

— Iar în ce-l priveşte pe atentatorul de ieri... a rostit dintr-odată Sam.

— Mda, am zis. Eu cred că s-ar putea să fi fost unul cu dublă-natură, este?

A încuviințat fără să mă privească.

— N-a fost din ură de rasă, am afirmat, străduindu-mă să par că nu dau prea mare importanță.

— Nu din ură de rasă din partea oamenilor, a precizat Sam. Dar sunt sigur că e vorba de un soi de ură.

— Economică?

— Nu-mi vine în minte vreun motiv economic, a răspuns el. Am asigurare, dar sunt singurul beneficiar în cazul în care barul e distrus de un incendiu. Evident, aş fi scos din afaceri pentru o vreme şi sunt convins că toate celelalte baruri din

zonă mi-ar lua caimacul, dar nu pot să cred că ar fi acesta mobilul. Sau cine ştie ce mobil, s-a corectat apoi. Merlotte's a fost mereu un fel de bar familial, nu unul în care să te dezlănţui. Nu ca Vic's Redneck Roadhouse, a adăugat, cu un pic de amărăciune.

Avea dreptate.

— Poate e cineva căruia nu-i place de tine, personal, Sam, am zis, deşi se poate să fi sunat mai brutal decât intenţionasem. Adică, m-am grăbit să adaug, poate că vrea cineva să-ţi facă rău, distrugându-ţi afacerea. Nu ţie, ca teriantrop, ci ţie, ca persoană.

— Nu-mi amintesc de vreo râcă personală, a replicat, cu o uimire neprefăcută.

— Ăăă... Jannalynn n-o avea vreun ex care e răzbunător sau cam aşa ceva?

Sam a rămas perplex la auzul ideii.

— Eu chiar n-am auzit să fie cineva care să-mi poarte pică pentru că sunt cu ea, mi-a răspuns. Iar Jannalynn e mai mult decât capabilă să spună deschis ce are de spus. Doar n-o constrâng eu să umble cu mine.

Cu mare greutate m-am stăpânit să nu pufnesc în râs.

— Eu doar încerc să iau în calcul toate posibilităţile, am zis, pe un ton de scuză.

— Nu-i nimic, a răspuns el, ridicând din umeri. Una peste alta, cert e că nu-mi amintesc ca eu să fi supărat pe cineva atât de rău.

Nici eu nu-mi aminteam să fi existat vreun astfel de incident; şi doar îl cunoşteam pe Sam de-atâţia ani.

Curând, am oprit în faţa magazinului de antichităţi, amplasat în locul unei foste prăvălii cu vopsele, pe o stradă în pantă, cu alte negustorii mai vechi din Shreveport.

Vitrinele mari sclipeau de curăţenie, iar piesele expuse acolo erau frumoase. Cea mai mare dintre ele era, cum ar fi spus bunica mea, un bufet vânătoresc. Era masiv şi ornamentat şi-mi venea cam până la piept. În cealaltă vitrină era o colecţie de ghivece sau de vaze, nu ştiu sigur cum pot să le numesc. Cea din centru, poziţionată astfel încât să se vadă că reprezenta crema colecţiei, era cu verde-marin şi

albastru, cu heruvimi lipiți pe ea. Mi se părea hidoasă, dar indiscutabil avea stil.

Eu şi Sam am rămas câteva clipe să privim exponatele într-o tăcere meditativă, înainte de a intra. Un clopoțel – unul autentic, nu din cele electronice – a răsunat când am deschis uşa. O femeie, aşezată pe un taburet în spatele unei tejghele, şi-a ridicat privirea şi, cu un deget, şi-a împins ochelarii pe nas.

— Mă bucur să te revăd, domnule Merlotte, a zis, zâmbind exact atât cât se cuvenea.

Mi-aduc aminte de dumneata, mă bucur că ai revenit, dar personal nu mă interesezi ca bărbat. Se pricepea la asta.

— Mulțumesc, domnişoară Hesterman, a răspuns Sam. Ți-o prezint pe prietena mea, Sookie Stackhouse.

— Bine ați venit la Splendide, mi-a zis domnişoara Hesterman. Vă rog, spuneți-mi Brenda. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

— Avem două misiuni, i-a explicat Sam. Eu am venit să văd obiectele despre care mi-ați spus la telefon…

— Iar eu tocmai am făcut curat prin pod şi am găsit unele lucruri; m-am gândit că poate ați vrea să veniți să le vedeți, am adăugat eu. Trebuie să scap de câteva dintre vechiturile pe care le-am coborât de-acolo. Dar n-aş vrea să le arunc pe toate.

I-am zâmbit, ca să-mi demonstrez bunăvoința.

— Aşadar, locuința este a familiei de mult timp? m-a întrebat, încurajându-mă să-i dau indicii cu privire la genul de bunuri pe care le acumulase familia mea.

— Locuim în aceeaşi casă de vreo sută şaptezeci de ani, i-am zis eu, şi am văzut-o că se luminează la față. Numai că e o locuință de țară, nu un conac. Totuşi, s-ar putea să fie unele lucruri care să vă intereseze.

— Mi-ar plăcea mult să vin să văd, a răspuns, deşi în mod evident „mult” reprezenta o exagerare. Vom stabili data şi ora după ce-l voi ajuta pe Sam să aleagă un cadou pentru Jannalynn. Ea, atât de modernă… cine ar fi crezut că ar fi interesată de antichități? E o scumpete mică!

Cu greu m-am stăpânit să nu rămân cu gura căscată.

Oare vorbeam despre aceeaşi Jannalynn Hopper?

Sam mi-a dat un ghiont în coaste când Brenda ne-a întors spatele ca să ia o legătură de chei mici. A făcut o mutră plină de semnificaţii, aşa că mi-am revizuit şi eu expresia şi l-am privit fluturându-mi genele. Sam a întors capul, dar nu înainte să-i observ zâmbetul apărut fără voia lui.

— Sam, am adunat câteva lucruri care ar putea să-i placă lui Jannalynn, a zis Brenda, conducându-ne spre o vitrină, zornăind cheile în mână. Vitrina era plină de mărunţişuri drăguţe. Pe majoritatea nu reuşeam să le identific. M-am aplecat spre geamul de deasupra, să le văd mai bine.

— Ce sunt astea? m-am interesat, arătând spre câteva obiecte periculos de ascuţite, având capetele ornamentate. Mă întrebam în sinea mea dacă poţi să ucizi un vampir cu aşa ceva.

— Ace pentru pălării şi ace pentru eşarfe şi cravate.

Mai erau acolo cercei, inele şi broşe, plus cutiuţe satinate, cutiuţe cu mărgele, cutiuţe pictate. Toate aceste mici recipiente erau aranjate cu grijă. Să fi fost tabachere? Am citit etichetele cu preţurile, ivite discret de sub o carapace de ţestoasă şi o cutiuţă ovală din argint, şi am fost nevoită să-mi ţin gura bine închisă ca să-mi reţin o exclamaţie de uimire.

În timp ce eu încă mă miram de exponatele pe care le examinam, Brenda şi Sam comparau calităţile cerceilor cu perle art deco faţă de o cutie victoriană din sticlă presată, pentru păstrarea şuviţelor de păr, care avea capacul din alamă emailată. Ce naiba o mai fi fost şi asta?

— Ce părere ai, Sookie? m-a întrebat el, uitându-se când la un obiect, când la altul.

Am examinat cerceii art deco, cu perlele atârnând de montura din aur în formă de trandafir. La rândul ei, şi cutia pentru păstrarea şuviţelor de păr era drăguţă, deşi nu puteam să-mi imaginez la ce folosea acum şi ce-ar fi făcut Jannalynn cu ea. Mai avea cineva nevoie să-şi păstreze părul în ea, în prezent?

— Ea ar purta cerceii, ca să şi-i arate, am zis. E mai greu să te lauzi că ai primit o cutie pentru păstrarea părului.

Brenda mi-a aruncat o privire furişă şi am înţeles din

gândurile ei că o astfel de opinie mă cataloga limpede drept incultă. Fie!

— Cutia pentru păr e mai veche, a argumentat Sam, ezitant.

— Dar mai puțin personală. În afară de cazul în care ai fi din epoca victoriană.

Cât timp a mai stat Sam să compare cele două obiecte mai mici cu frumusețea unei insigne a poliției din New Bedford, veche de şaptezeci de ani, am mai rătăcit prin magazin, privind mobilierul. Am descoperit că nu am talent de evaluator al antichităților. Era încă o carență a personalității mele lumeşti, am tras concluzia. Sau poate se datora faptului că toată ziua eram înconjurată de antichități? Nimic nu era nou în casa mea, cu excepția bucătăriei, şi asta numai din cauză că vechea încăpere fusese distrusă într-un incendiu. Aş fi folosit şi-acum anticul frigider al lui Buni, dacă nu l-ar fi mistuit flăcările. (Frigiderul acela era o antichitate căreia sigur nu-i simțeam lipsa.)

Am deschis un sertar lung şi îngust pe eticheta căruia scria „scrin pentru hărți". În el rămăsese o fâşie de hârtie.

— Ia uite, am auzit din spatele meu vocea Brendei Hesterman. Credeam că am făcut curat peste tot prin el. Să ne fie învățătură de minte, domnişoară Stackhouse. Înainte să vin să văd lucrurile dumneavoastră, aveți grijă să le luați pe rând şi să scoateți din ele toate hârtiile şi celelalte obiecte. Doar nu vreți să ne vindeți ceva din ce n-ați dori să le împărtăşiți altora.

M-am întors şi l-am văzut pe Sam cu un pachet în mână. Cât timp fusesem pierdută în explorare, el îşi finalizase achiziția (cerceii, spre uşurarea mea; cutia pentru păstrarea părului se întorsese la locul ei, în vitrină).

— O să-i placă la nebunie cerceii. Sunt frumoşi, am zis, cu toată sinceritatea, iar pentru o clipă gândurile lui Sam au devenit încâlcite, aproape... purpurii. Ciudat lucru că mă gândeam la culori. Să fi fost o rămăşiță a efectului exercitat de drogul şamanului? Ce naiba, speram să nu!

— Voi avea grijă să le verific pe toate cu atenție, Brenda, i-am promis.

Ne-am stabilit întâlnirea pentru a treia zi. Ea m-a asigurat că poate să ajungă la mine – deşi casa era izolată – cu ajutorul GPS-ului, iar eu am prevenit-o în legătură cu poteca lungă din pădure, care-i făcuse pe mai mulți vizitatori de-ai mei să creadă că se rătăciseră.

— Nu ştiu dac-o să vin eu sau partenerul meu, Donald, mi-a zis Brenda. Poate venim amândoi.

— M-aş bucura să te revăd, am zis. Dacă apare vreo problemă sau ai nevoie să modificăm data, te rog să-mi dai de ştire.

— Tu chiar crezi că o să-i placă? m-a întrebat Sam, după ce ne-am suit în camionetă şi ne-am pus centurile de siguranță. Reveniserăm la subiectul Jannalynn.

— Sigur că da, am răspuns, mirată. De ce nu i-ar plăcea?

— Nu pot să scap de sentimentul că mă aflu pe pista greşită cu Jannalynn, mi-a mărturisit Sam. Nu vrei să ne oprim să mâncăm ceva la Ruby Tuesday, de pe şoseaua Youree?

— Sigur, am răspuns din nou. Sam, de ce crezi asta?

— Ei îi place de mine, mi-a explicat Sam. Adică, îmi dau seama că aşa e. Dar se gândeşte mereu la haita ei.

— Crezi că e posibil să se concentreze mai mult la Alcide decât la tine?

Asta receptam eu din mintea lui Sam. Dar poate că fusesem prea directă. Sam s-a înroşit.

— Mda, poate, a recunoscut el.

— Ea e un executor grozav şi a fost foarte entuziasmată când a primit funcția, i-am zis, întrebându-mă dacă tonul meu sunase îndeajuns de neutru.

— A fost, a încuviințat Sam.

— Se pare că-ți plac femeile puternice.

— Îmi plac femeile puternice, a zis el, zâmbind, şi nu mă tem de cele care sunt mai altfel. Cele banale pur şi simplu nu mi se potrivesc.

I-am zâmbit şi eu.

— Îmi dau seama. Nu ştiu ce să-ți spun despre Jannalynn, Sam. Ar fi o tâmpită să nu te aprecieze. Singur, pe picioarele proprii, chipeş? Şi nici măcar nu te scobeşti între dinți la

masă! Ce-ar putea să nu-i placă la tine?

Am inspirat adânc, fiindcă mă pregăteam să schimb subiectul şi nu voiam să-mi ofensez patronul.

— Auzi, Sam, în legătură cu site-ul pe care spui că l-ai vizitat... Crezi că ai putea să afli de ce mă simt mai zână după ce-mi petrec timpul cu rudele mele zâne? Adică, n-ar fi posibil să devin mai zână decât sunt, nu?

— Să văd ce pot să aflu, mi-a răspuns Sam, după o tăcere apăsătoare. Dar hai să încercăm să-i întrebăm pe colocatarii tăi. Ar trebui să dezvăluie vreo informație care să-ți fie de folos. Sau să-i bați până spun tot.

Vorbea serios.

— Mi-ar spune, am rostit, cu mai multă convingere decât simțeam.

— Acum unde sunt? s-a interesat el.

— La ora asta, trebuie să fi plecat la club, i-am răspuns, după ce am aruncat o privire la ceas. Îşi rezolvă toate treburile până la ora deschiderii.

— Atunci, acolo mergem, s-a hotărât Sam. Kennedy o să deschidă azi în locul meu, iar tu nu intri decât diseară, este?

— Este, am zis, renunțând la planurile mele pentru după-amiază, care oricum nu cuprindeau urgențe. Dacă mâncam de prânz la Ruby Tuesday, n-aveam cum să ajungem în Monroe până la unu şi jumătate, dar puteam să trec pe-acasă la timp cât să mă schimb pentru muncă. După ce am comandat, mi-am cerut scuze. În timp ce eram la toaletă, mi-a sunat telefonul mobil. Eu nu răspund când sunt în baie. Nu mi-ar plăcea să vorbesc la telefon şi să se audă cum cineva trage apa, nu-i aşa? Din moment ce în restaurant era gălăgie, am ieşit în stradă să sun eu, după ce i-am făcut un semn cu mâna lui Sam. Numărul mi se părea vag cunoscut.

— Salut, Sookie, am auzit vocea lui Remy Savoy. Ce mai faci?

— Bine. Ce mai face băiețelul meu preferat?

Remy fusese căsătorit cu verişoara mea, Hadley, şi aveau un fiu, pe Hunter, care la toamnă urma să înceapă grădinița. După ce trecuse uraganul Katrina, Remy şi Hunter se mutaseră în orăşelul Red Ditch, unde, cu ajutorul unui văr,

Remy îşi găsise de lucru la un depozit de cherestea.

— Face bine. Se străduieşte din greu să respecte regulile tale. Aş putea să te rog să-mi faci un serviciu?

— Să auzim, am răspuns.

— Am început să mă întâlnesc cu o domnişoară de pe-aici, pe numele ei Erin. Ne gândeam să mergem în weekendul care vine la concursul de pescuit bibani, de lângă Baton Rouge. Şi... ăăă... speram că ai putea să-l ții pe Hunter la tine... Se plictiseşte dacă stau mai mult de o oră la pescuit.

Hmmm. Remy se mişca destul de repede. Cu Kristen n-o terminase chiar de multă vreme, şi deja îi găsise o înlocuitoare. Înțelegeam situația. Remy nu arată deloc rău, e un tâmplar priceput şi nu are decât un copil... În plus, mama lui Hunter fiind moartă, nu existau probleme legate de custodie. Nu era o partidă prea rea în orăşelul Red Ditch.

— Remy, acum sunt pe drum, i-am zis. Te sun eu mai târziu. Trebuie să-mi verific programul la serviciu.

— Grozav, mersi mult, Sookie. Vorbim mai târziu.

M-am întors în restaurant şi am observat că tocmai ni se servea mâncarea.

— M-a sunat tatăl lui Hunter, l-am informat pe şeful meu, după ce a plecat chelnerul. Remy are o nouă iubită şi a vrut să ştie dacă pot să-l țin la mine pe Hunter în weekendul viitor.

Am avut impresia că Sam era de părere că Remy încerca să profite de mine... dar în acelaşi timp nu se prea simțea în stare să-mi spună ce să fac.

— Dacă-mi amintesc eu bine programul, tu lucrezi sâmbătă seară, mi-a atras el atenția.

Iar serile de sâmbătă erau cele în care aveam cele mai mari bacşişuri.

Am clătinat aprobator din cap, atât către Sam, cât şi pentru mine însămi. Cât timp am mâncat, am discutat despre negocierile lui Terry cu un crescător de câini Catahoula din Ruston. Annie, cățeluşa lui Terry, fugise din curte ultima dată când intrase în călduri. Acum, Terry avea planificată o împerechere, şi discuțiile dintre cei doi ajunseseră aproape de stadiul prenupțial. În minte mi-a

apărut o întrebare, dar nu prea ştiam cum s-o formulez pentru Sam. Până la urmă, curiozitatea a învins.

— Ți-aduci aminte de motanul Bob? l-am întrebat.

— Sigur. Tipul pe care l-a transformat Amelia în motan, din greşeală. Prietena ei Octavia l-a transformat la loc.

— Mda. Problema e că, atâta timp cât a fost motan, avea blana negru cu alb. Era un motan chiar drăguț. Însă Amelia a găsit o pisică în pădure, cu pisoiaşi, iar unele pisicuțe erau tot aşa, negru cu alb, aşa că ea – OK, ştiu că sună ciudat – s-a enervat pe Bob, crezând că, ştii, a devenit tată. Într-un fel.

— Aşa că întrebarea ta ar fi: e acesta un lucru obişnuit? a reformulat Sam, cu o expresie dezgustată. Noo, Sookie. Nu putem să facem aşa ceva, şi nici nu vrem. Nici unul dintre cei cu dublă-natură. Chiar dacă s-ar produce un act sexual, n-ar exista o sarcină. Eu cred că Amelia îl acuză pe nedrept pe Bob. Pe de altă parte, el nu are – n-a avut – chiar o dublă-natură. El a fost transformat complet, prin intermediul magiei, mi-a explicat Sam, ridicând din umeri. Părea extrem de stânjenit.

— Scuze, i-am zis, încremenită de jenă. A fost o grosolănie din partea mea.

— E o întrebare firească, presupun, a rostit Sam, cu îndoială. Dar să ştii că eu, când sunt în cealaltă piele a mea, nu fac cățeluşi.

Acum, eram îngrozitor de ruşinată.

— Te rog să mă scuzi, am insistat.

Sam s-a destins când a văzut cât sunt de stânjenită şi m-a bătut uşurel pe umăr.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis. Apoi m-a întrebat ce planuri aveam cu podul, dacă tot îl golisem, şi am discutat despre diverse banalități până am reînceput să ne simțim bine unul în compania celuilalt.

L-am sunat din nou pe Remy când am ajuns pe autostrada interstatală.

— Remy, în weekendul ăsta nu pot! Îmi pare foarte rău!

Şi i-am explicat că trebuia să mă duc la muncă.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis şi Remy, părând să primească refuzul meu cu destul calm. Nu fusese decât un

gând. Ascultă, uite care-i treaba. Detest faptul că trebuie să-ți mai cer un serviciu. Dar Hunter trebuie să-şi viziteze grădinița săptămâna viitoare, e doar un obicei al şcolii, din fiecare an, astfel încât copiii să-şi formeze în minte o imagine a locului în care vor merge din toamnă. Se face turul sălilor de clasă, li se prezintă profesorii, se vizitează sala de mese şi băile. Hunter m-a întrebat dacă n-ai putea să vii cu noi.

Am rămas cu gura căscată, bucurându-mă că Remy nu mă poate vedea.

— E în timpul zilei, presupun, am zis. În ce zi a săptămânii?

— Marțea viitoare, la două.

Dacă nu eram în schimbul de prânz, puteam să mă duc.

— Încă o dată, lasă-mă să-mi verific programul, dar cred c-o să pot, i-am zis. Te mai sun eu diseară.

Am închis telefonul cu zgomot şi i-am povestit lui Sam despre noua solicitare a lui Remy.

— Am impresia că a vrut să-ți ceară lucrul cel mai important la urmă, ca să aibă mai multe şanse să vii, şi-a dat cu părerea Sam.

Am izbucnit în râs.

— Nu m-am gândit la asta, până n-ai spus-o tu. Creierul meu funcționează pe o rețea mai directă decât al tău. Dar acum, dacă mă gândesc, mi se pare... deloc improbabil, am adăugat, ridicând din umeri. Nu că aş avea ceva împotrivă, totuşi. Vreau ca Hunter să fie fericit. Şi mi-am tot petrecut timpul cu el, deşi nu atât de mult pe cât aş fi vrut.

Hunter semăna cu mine, fără să se vadă asta la suprafață: amândoi aveam puteri telepatice. Însă acesta era secretul nostru, fiindcă mă temeam ca Hunter să nu aibă probleme în cazul în care talentul său ar fi devenit cunoscut. Mie nu-mi îmbunătățise cu nimic viața.

— Şi-atunci, de ce eşti îngrijorată? m-a întrebat Sam. Pentru că-mi dau seama că eşti.

— Doar că... aş arăta ciudat. Lumea din Red Ditch ar crede că eu umblu cu Remy. Că sunt, într-un fel... aproape că o să fiu mama lui Hunter.

Şi Remy tocmai mi-a zis că e cu o femeie pe nume Erin, iar

ei s-ar putea să nu-i facă plăcere...

Vocea mi s-a stins treptat. Vizita aceasta mi se părea o idee oarecum nereuşită. Dar, dacă îl face fericit pe Hunter, bănuiesc că ar trebui să mă duc.

— Ai senzația aia, că eşti atrasă în ceva neplăcut? m-a întrebat Sam, cu un zâmbet strâmb.

Era ziua noastră de discutat subiecte stânjenitoare.

— Mda, am recunoscut. O am. Când am ajuns să mă implic în viața lui Hunter, nu mi-am imaginat vreodată că el chiar o să depindă de mine în vreo privință. N-am prea stat prin preajma copiilor. Remy are o strămătuşă şi un străunchi în Red Ditch. De-aia s-a şi mutat acolo, după nenorocirea cu Katrina. Aveau o casă goală, de închiriat. Însă unchiul şi mătuşa sunt prea bătrâni ca să vrea să țină un copil de vârsta lui Hunter mai mult de o oră, două, iar singura verişoară e prea ocupată ca să fie de cine ştie ce ajutor.

— Hunter e un copil bun?

— Da, aşa cred, am răspuns. Ştii ce e ciudat? Când a stat Hunter la mine, el şi cu Claude s-au înțeles de minune împreună. A fost o mare surpriză pentru mine.

Sam şi-a întors privirea spre mine.

— Dar tu n-ai vrea să-l laşi ore întregi cu Claude, nu-i aşa?

— Nu, i-am răspuns, după câteva momente de gândire.

Sam a făcut un semn de încuviințare, ca şi cum i-aş fi confirmat un lucru la care cugeta.

— Pentru că, în definitiv, Claude e din neamul zânelor, nu?

Pusese destulă interogație în tonul lui, încât să se asigure că eu o consideram o întrebare autentică.

Vorbele sunau destul de neplăcut, rostite cu voce tare. Dar erau adevărate.

— Da, pentru că e din neamul zânelor. Dar nu pentru că ar fi din altă rasă decât noi.

Mă chinuiam să exprim ceea ce gândeam.

— Zânele iubesc copiii. Dar nu au aceleaşi criterii ca majoritatea oamenilor. Zânele se comportă cum cred ele că i-ar face fericiți pe copii, sau că le-ar aduce vreun folos, nu

cum ar proceda un adult creştin.

Aveam impresia că eram meschină şi provincială recunoscând toate acestea, însă erau adevăratele mele sentimente. Simțeam nevoia să adaug tot felul de disculpări: *nu că m-aş fi crezut eu o creştină prea grozavă, departe de mine asta! Nici că necreştinii ar fi fost oameni răi. Şi nici că vărul meu Claude ar fi fost capabil să-i facă vreun rău lui Hunter.* Însă mă cunoşteam cu Sam de multă vreme, aşa că eram sigură că înțelegea toate astea.

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, mi-a zis Sam, ceea ce m-a făcut să mă simt uşurată. Dar eram departe de a fi în largul meu. Poate că eram noi pe aceeaşi lungime de undă, dar nu mă bucuram prea tare că pot s-o recepționez.

Primăvara se îndrepta spre vară, şi era o zi frumoasă. Am încercat să mă bucur de ea pe tot drumul spre est, către Monroe, însă succesul a fost parțial.

Vărul meu Claude era proprietarul clubului de striptease Hooligans, amplasat lângă autostrada interstatală, dincolo de granițele oraşului Monroe. Cinci seri pe săptămână, oferea distracții caracteristice cluburilor de striptease. Lunea era închis. Însă joia era Seara Doamnelor, când îşi făcea numărul şi Claude. Desigur, nu era singurul bărbat din spectacol. Cel puțin alți trei stripperi evoluau, prin rotație, conform unui program stabilit, şi de obicei aveau şi un stripper invitat. Era un circuit al stripperilor, după cum mă informase vărul meu.

— Ai fost vreodată să-l vezi în spectacol? m-a întrebat Sam, în timp ce oprea maşina în dreptul intrării din spate.

Nu era primul care mă întreba aşa ceva. Începeam să cred că era ceva în neregulă cu mine, din moment ce nu simțisem nevoia să dau fuga în Monroe ca să privesc cum îşi aruncă masculii hainele jos de pe ei.

— Nu. L-am văzut gol pe Claude. Dar n-am venit niciodată să-l văd făcându-şi meseria. Am auzit că e bun.

— Umblă gol? La *tine acasă?*

— Decența nu face parte din prioritățile lui Claude, i-am zis.

Sam părea nemulțumit şi uluit, cu toate avertismentele lui de mai devreme referitoare la concepția neamului zânelor cum că rudenia nu era un impediment când era vorba de sex.

— Dar Dermot? m-a întrebat.

— Dermot? Nu cred că face striptease, am răspuns, dezorientată.

— Nu, întrebam dacă umblă şi el gol prin casă.

— Nu, am zis. Doar Claude. Ar fi fost cu adevărat grețos dac-ar fi făcut-o şi Dermot, de vreme ce seamănă atât de mult cu Jason.

— Pur şi simplu, nu e bine, a bombănit Sam. Claude ar fi cazul să-şi țină pantalonii pe el.

— M-am împăcat cu asta, am zis, uşoara țâfnă din vocea mea reamintindu-i lui Sam că nu el trebuia să-şi facă griji pentru această situație.

Era zi lucrătoare, aşa că localul nu se deschidea decât la patru după-amiază. Nu mai fusesem niciodată până acum la Hooligans, însă mi se părea că arată la fel ca oricare alt mic club, retras într-o parcare de dimensiuni considerabile, cu o zugrăveală de un albastru-electric şi o firmă țipătoare de un roz şocant. Locurile în care se vinde alcool sau carne arată mereu cam trist la lumina zilei, nu vi se pare? Unica prăvălie apropiată de Hooligans, acum, că mă uitam mai bine, era una de băuturi alcoolice.

Claude mă învățase ce să fac în eventualitatea că treceam vreodată pe-acolo. Semnalul secret era să bat de patru ori, la intervale egale. După ce am ciocănit, mi-am plimbat privirea pe câmp. Soarele se abătea asupra parcării doar ca un mic indiciu privind arşița care avea să urmeze. Sam se tot legăna, stingherit, de pe un picior pe altul. După câteva secunde, s-a deschis uşa.

Zâmbind, am spus un „bună!” instinctiv şi am dat să intru pe culoar. Am avut un şoc când mi-am dat seama că portarul nu era o ființă umană. Am încremenit instantaneu.

Eu presupusesem că Dermot şi Claude erau singurii din neamul zânelor care rămăseseră în America vremurilor moderne, de când străbunicul meu le atrăsese pe toate

celelalte în propria lor dimensiune, sau lume, sau cum i-or fi zicând, şi ferecase trecerea. Deşi ştiam *şi* că Niall şi Claude comunicau între ei cel puţin ocazional, fiindcă Niall îmi trimisese o scrisoare pe care o primisem din mâinile lui Claude. Însă refuzasem deliberat să-l bombardez cu întrebări. Experienţele cu rudele mele din neamul zânelor – şi nu numai cu rudele — fuseseră atât încântătoare, cât şi oribile... Însă, în final, aceste experienţe atârnaseră mult mai greu de partea oribilă a balanţei.

Portarul era la fel de uluit când m-a văzut, pe cât eram eu că-l vedeam pe el. Nu era din neamul zânelor... dar era o fiinţă supranaturală. Întâlnisem zâne care-şi piliseră dinţii ca să arate aşa cum arătau cei ai fiinţei acesteia, în mod natural: lungi de doi centimetri şi jumătate, ascuţiţi, uşor curbaţi spre interior. Urechile portarului nu erau ascuţite, însă nu cred că vreo operaţie chirurgicală le-ar fi făcut să fie mai turtite şi mai rotunde decât urechile omeneşti. Impresia de extraterestru era atenuată de părul lui des şi frumos, bogat, castaniu, perfect neted, lung de aproape opt centimetri, pe tot capul. Nu arăta ca o coafură, ci ca blana unui animal.

— Tu ce eşti? am întrebat amândoi, simultan.

Ar fi fost amuzant... Într-un alt univers.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sam, din spatele meu, făcându-mă să tresar. Am intrat de-a binelea în club, Sam urmându-mă îndeaproape, şi am auzit uşa metalică zăngănind în urma noastră. După soarele acela orbitor, lungile tuburi fluorescente care luminau coridorul păreau de două ori mai palide.

— Eu sunt Sookie, am zis, ca să sparg stânjenitoarea tăcere.

— Şi ce eşti? m-a întrebat din nou creatura. Stăteam amândoi, jenaţi, pe coridorul îngust.

S-a deschis o uşă şi s-a ivit capul lui Dermot.

— Salut, Sookie, mi-a zis. Văd că ai făcut cunoştinţă cu Bellenos.

A ieşit pe coridor şi abia atunci a observat expresia feţei mele.

— Ce, n-ai mai văzut un elf până acum?

— *Eu* nu, mulțumesc pentru întrebare, a bombănit Sam. Şi, din moment ce era mult mai cunoscător decât mine în privința lumii supranaturalilor, mi-am dat seama că elfii trebuiau să fi fost foarte rari.

Aveam o mulțime de întrebări referitoare la prezența lui Bellenos, dar nu eram sigură dacă aveam şi dreptul să le pun, mai ales după gafa de mai devreme cu Sam.

— Scuze, Bellenos. Eu am cunoscut odată un semi-elf, cu dinți ca ai tăi. În general, totuşi, cunosc numai zâne care-şi pilesc dinții ca să arate aşa. Încântată să te cunosc, am zis, cu un uriaş efort. El e prietenul meu Sam.

Sam i-a strâns mâna lui Bellenos. Cei doi aveau cam aceeaşi înălțime şi constituție, însă am observat că ochii oblici ai lui Bellenos erau de un căprui-închis, asortându-se cu pistruii de pe pielea lui lăptoasă. Aceşti ochi erau bizar de îndepărtați, sau poate că el avea fața mai lătăreață în zona pomeților decât ar fi fost normal? Elful i-a zâmbit lui Sam şi i-am zărit din nou dinții strălucitori. M-am cutremurat şi am privit în altă parte.

Printr-o uşă deschisă, am zărit o garderobă spațioasă. Era o tejghea lungă, întinsă cât tot peretele, şi deasupra ei, oglinzi viu luminate. Pe tejghea erau presărate cosmetice, pensule pentru machiaj, uscătoare de păr, ondulatoare şi aparate pentru îndreptarea părului, fragmente de costume, aparate de ras, o revistă, poate două, peruci, telefoane mobile... talmeş-balmeşul specific celor pentru care slujba depinde de înfățişare. Câteva taburete înalte erau împrăştiate la întâmplare prin încăpere, şi peste tot se vedeau încălțări şi sacoşe.

Ajungând mai departe, pe coridor, Dermot ne-a invitat:

— Haideți în birou.

Am înaintat şi ne-am înghesuit într-o cameră mică. Oarecum spre dezamăgirea mea, exoticul şi superbul Claude avea un birou totalmente prozaic: îngrămădit, dezordonat şi lipsit de ferestre. Claude avea secretară – o femeie îmbrăcată într-un costum de damă protocolar marca JCPenney. Nici că se putea să arate mai nepotrivit într-un club de striptease.

Dermot, care azi juca în mod evident rolul maestrului de ceremonii, a făcut prezentările:

— Nella Jean, ea este draga noastră verişoară Sookie.

Nella Jean era brunetă şi rotunjoară, iar ochii ei de ciocolată amăruie aproape că se asortau cu ai lui Bellenos, deşi dantura o avea liniştitor de normală. Micul ei cubicul era situat imediat lângă biroul lui Claude; de fapt, mi-am imaginat că fusese convertit dintr-un dulap pentru depozitare. După ce ne-a aruncat o privire de desconsiderare, mie şi lui Sam, Nella Jean a părut mai mult decât nerăbdătoare să se retragă în propriul ei spațiu. Şi-a închis uşa biroului cu un aer ferm, ca şi cum ar fi ştiut că avem de gând să facem ceva de prost-gust şi ea n-ar vrea să aibă nicio legătură cu noi.

La rândul lui, Bellenos a închis uşa biroului lui Claude, şi am rămas cu toții într-o cămăruță care ar fi fost aglomerată şi cu două persoane, darămite cu cinci. Auzeam muzica venind dinspre clubul propriu-zis (sau, mai degrabă, impropriu-zis), şi m-am întrebat ce s-o întâmpla acolo. Oare stripperii aveau repetiție? Şi ce părere aveau ei despre Bellenos?

— Cărui fapt îi datorăm surprinzătoarea vizită? ne-a întrebat Claude. Nu că n-aş fi încântat să vă văd.

Nu era încântat absolut deloc să mă vadă pe mine, deşi mă invitase, nu o dată, să trec pe la Hooligans. Era clar – după cât îl vedeam de îmbufnat – că nu crezuse niciodată c-aş veni să-l văd la club, în afară de cazul în care s-ar fi aflat pe scenă, dezbrăcându-se. *Sigur, Claude e convins că toată lumea vrea să-l vadă cum îşi aruncă hainele de pe el,* mi-am zis. Ce, nu se bucura să primească vizite, sau era ceva acolo din ce n-ar fi vrut să ştiu eu?

— Trebuie să ne spui de ce se simte Sookie tot mai mult ca o zână, a rostit, abrupt, Sam.

Cei trei bărbați provenind din neamul zânelor şi-au întors simultan capetele spre Sam.

— De ce-ar trebui să-i spun aşa ceva? a întrebat Claude. Şi ce te privesc pe tine problemele noastre de familie?

— Pentru că Sookie vrea să ştie de ce şi pentru că este

prietena mea, a replicat Sam. Avea înfăţişarea aspră şi vocea monotonă. Ar trebui s-o înveţi cum stau treburile cu sângele ei amestecat, în loc să trăieşti în casa ei şi să profiţi de pe urma ei.

Nu mai ştiam încotro să privesc. Habar n-avusesem că Sam nu era deloc de acord ca vărul şi străunchiul meu să stea la mine, şi chiar nu era necesar ca el să-şi exprime părerea. Iar Claude şi Dermot nu profitau de pe urma mea, ci contribuiau la cumpărarea alimentelor şi făceau cu mare grijă curat în urma lor. Câteodată. E drept că factura mea la apă se umflase considerabil (şi-i spusesem eu câteva vorbe lui Claude pe această temă), însă nimic altceva nu mă costa bani.

— De fapt, a continuat Sam, văzând că ei îi aruncă mai departe priviri feroce, în tăcere, voi staţi cu ea ca să vă asiguraţi că devine zână într-o măsură din ce în ce mai mare, nu-i aşa? Încurajaţi dezvoltarea acestei părţi din ea. Nu ştiu cum procedaţi, dar ştiu că asta faceţi. Întrebarea mea este: o faceţi doar pentru ca să vă simţiţi bine, de dragul companiei sau aveţi în minte vreun plan cu Sookie? Un soi de complot secret de-al zânelor?

Ultimele lui cuvinte au sunat mai degrabă ca un huruit rău-prevestitor, decât ca vocea normală a lui Sam.

— Claude mi-e văr, iar Dermot, străunchi, am zis, instinctiv. Ei n-ar încerca să...

Şi, necăjită, am lăsat gândul nerostit. Dacă învăţasem ceva de-a lungul ultimilor câţiva ani, atunci fusese că nu trebuie să fac presupuneri prosteşti.

Ideea că rudele tale nu vor să-ţi facă rău era o presupunere prostească de gradul întâi.

— Haideţi să vedeţi şi restul clubului, a rostit deodată Claude. Şi, până să ne gândim la cuvintele lui, ne-a şi împins afară din birou, pe coridor. A deschis uşa clubului propriu-zis, iar eu şi Sam am intrat.

Bănuiesc că toate cluburile şi barurile arată, în esenţă, la fel: mese şi scaune, unele tentative de decor tematic, o tejghea ca la carte, o scenă cu bare pentru striptease şi un soi de cabină pentru sonorizare. Din aceste puncte de vedere,

Hooligans nu făcea excepție.

Însă toate creaturile care şi-au întors capetele spre noi când am intrat... toate erau supranaturale. Adevărul mi s-a revelat lent şi inevitabil, în timp ce le priveam chipurile, pe rând. Indiferent cât de umană le-ar fi fost înfățişarea (şi mulți dintre ei puteau să ia „notă de trecere”), fiecare avea câte o urmă de sânge de zână, într-un fel sau în altul. O femeie frumoasă, cu un păr roşu ca flacăra, era parțial elf. Îşi pilise dantura. Iar un mascul înalt şi subțire era ceva nemaiîntâlnit de mine vreodată.

— Bun-venit, surioară, mi-a zis un... ceva blond şi scund. Nici în privința sexului nu puteam să fiu sigură. Eşti aici ca să ni te alături? m-a întrebat.

M-am străduit să găsesc un răspuns.

— N-aveam aşa ceva în plan, am răspuns. M-am întors pe culoar şi am lăsat uşa să se închidă după mine, după care m-am agățat de brațul lui Claude. Ce naiba se petrece aici? l-am luat la rost.

Văzându-l că nu-mi răspunde, m-am întors spre străunchiul meu. Dermot?

— Sookie, scumpa noastră, a zis Dermot, după o clipă de tăcere. Diseară, când venim acasă, o să-ți povestim tot ce trebuie să ştii.

— Dar el? am mai întrebat, arătându-l cu capul pe Bellenos.

— El n-o să fie cu noi, mi-a zis Claude. Bellenos doarme aici, e paznicul nostru de noapte.

Nu ai nevoie de paznic de noapte decât dacă te temi de un atac.

Alte necazuri.

O perspectivă pe care cu greu puteam s-o suport.

3

OK, MAI FUSESEM FRAIERĂ şi în trecut. Nu fraieră în permanenţă, ci fraieră ocazional. Şi făcusem greşeli. Puteţi să fiţi siguri că făcusem greşeli.

Însă, pe parcursul drumului de întoarcere în Bon Temps, cu cel mai bun prieten al meu la volan, păstrând tăcerea de care aveam nevoie, m-am gândit intens. Simţeam cum îmi curg lacrimile. Am întors capul şi mi-am acoperit faţa cu o batistă pe care am scos-o din geantă, nevrând ca Sam să mă compătimească.

După ce mi-am revenit, i-am zis:

— Am fost o fraieră.

Spre cinstea lui, Sam s-a arătat uimit.

— La ce te referi? m-a întrebat, ca să nu spună „Când?”.

— Tu crezi că oamenii se pot schimba cu adevărat, Sam?

A stat o clipă să-şi pună gândurile în ordine.

— E o întrebare destul de importantă, Sookie. Oamenii pot să se transforme într-o anumită măsură, asta-i clar. Dependenţii pot să se arate îndeajuns de puternici ca să înceteze cu ceea ce-i face dependenţi. Oamenii pot să se ducă la şedinţe de terapie psihologică şi să înveţe cum să-şi corecteze comportamentul scăpat de sub control. Dar aici e vorba despre un sistem... exterior. O tehnică studiată de management, impusă asupra ordinii fireşti a lucrurilor, asupra a ceea ce este persoana în realitate: un dependent. Înţelegi ce vreau să spun?

Am încuviinţat.

— Aşa că, în ansamblu, a continuat el, trebuie să spun nu, oamenii nu se schimbă, dar *pot* să înveţe cum să se comporte diferit. Aş vrea să cred că lucrurile stau altfel. Dacă ai vreun argument care să susţină că mă înşel, m-aş bucura să-l aud.

A intrat pe poteca ce ducea spre casa mea şi am început să traversăm pădurea.

— Copiii se schimbă pe măsură ce cresc şi se adaptează la

societate şi la propriile lor condiții de viață, am zis. Uneori, în bine; alteori, în rău. Şi eu cred că, dacă iubeşti pe cineva, faci un efort să-ți înfrângi deprinderile care-i displac, nu? Însă deprinderile sau înclinațiile astea nu dispar. Sam, ai dreptate. Astea sunt cazuri diferite, când o reacție este învățată, ca s-o înlocuieşti pe cea originală.

Mi-a adresat o privire îngrijorată în timp ce manevra maşina în spatele casei.

— Sookie, care-i problema?

Am scuturat din cap.

— Tare tâmpită sunt, i-am zis, fără să-l pot privi drept în ochi. Am coborât grăbită din camionetă. Ce faci, l-am întrebat, îți iei liber toată ziua sau ne vedem mai târziu în bar?

— Îmi iau liber. Ascultă, ai nevoie cumva să mai rămân pe-aici? Nu-mi dau seama bine ce anume-ți provoacă îngrijorarea, dar ştii că putem să discutăm despre asta. Habar n-am ce se petrece la Hooligans, dar până catadicsesc zânele să ne explice… Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Oferta lui era sinceră, însă ştiam şi că-şi dorea să ajungă acasă, s-o sune pe Jannalynn şi să-şi facă planuri pentru diseară, astfel încât să-i poată da cadoul pe care se ostenise atâta să-l aleagă.

— Nu, sunt bine, i-am răspuns pe un ton liniştitor, ridicându-mi spre el privirea zâmbitoare. Am un milion de treburi de făcut până voi veni la muncă şi o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Ca să mă exprim eufemistic.

— Mersi pentru c-ai venit cu mine la Shreveport, Sookie, mi-a zis Sam. Dar cred că n-am făcut bine propunându-ți să mergi să discuți cu rudele tale. Anunță-mă dacă nu-ți spun totul diseară.

Am fluturat mâna în semn de rămas-bun, în timp ce se îndepărta în marşarier pe alee, spre Hummingbird Road, ca să se întoarcă la rulota lui dublă, aflată imediat dincolo de Merlotte's. Sam nu pleca niciodată în totalitate de la muncă… şi, în acelaşi timp, făcea o navetă extrem de scurtă.

În timp ce descuiam uşa din spate, îmi făceam deja

planuri.

Aveam chef să fac un duş... nu, o baie. Era, de fapt, splendid să fiu singură, să-i ştiu pe Claude şi pe Dermot departe de casă. Eram plină de noile bănuieli, însă acesta era un sentiment întristător de familiar. M-am gândit dacă s-o sun pe Amelia, prietena mea vrăjitoare care se întorsese în New Orleans, la casa pe care şi-o reclădise şi la slujba pe care o primise înapoi, ca să-i cer câteva sfaturi în anumite privințe. Până la urmă, nu i-am mai dat telefon. Ar fi trebuit să-i explic atâtea! Perspectiva aceasta îmi sleia creierul şi-aşa că nu eram în stare să încep o conversație. Un e-mail ar fi fost mai bun. Aşa, puteam să le rezolv pe toate.

Am pus în cadă şi uleiuri de baie şi m-am strecurat în apa fierbinte cu multă prudență, strâmbându-mă în timp ce mă cufundam. Partea din față a coapselor mă ustura încă. M-am ras pe picioare şi la subsuori. Dacă te aranjezi, te simți întotdeauna mai bine. După ce am ieşit din cadă – uleiurile de baie făcându-mi pielea la fel de alunecoasă ca a unui luptător –, mi-am vopsit unghiile de la picioare şi mi-am periat părul, uimită încă o dată de cât de scurt părea. Dar tot îmi trecea de omoplați – m-am consolat eu singură.

Curată şi parfumată, mi-am pus pe mine echipamentul pentru Merlotte's, regretând că trebuia să-mi ascund pedichiura sub şosete şi în tenişi. Încercam să nu gândesc, şi mă descurcam destul de bine.

Aveam cam o jumătate de oră de pierdut, aşa că am aprins televizorul şi am apăsat pe butonul cu înregistrările digitale, ca să văd episodul de ieri din *Jeopardy!* Ajunseserăm să comutăm în fiecare seară televizorul pe această emisiune, deoarece clienții găseau o anume plăcere în ghicirea răspunsurilor. Jane Bodehouse, alcoolica noastră cu cele mai îndelungate state de serviciu, se dovedise expertă în filmele vechi, iar Terry Bellefleur sigur era specialist la întrebările din sport. Eu puteam să răspund la majoritatea întrebărilor despre scriitori, din moment ce citisem mult, iar Sam era destul de demn de încredere la capitolul istoria Americii după 1900. Eu nu eram totdeauna în bar când se difuza emisiunea, aşa că începusem s-o înregistrez în fiecare zi. Îmi

plăcea lumea fericită din *Jeopardy!* îmi plăcea să prind un Daily Double[1], ceea ce mi se întâmplase astăzi. Când s-a terminat emisiunea, venise vremea să plec.

Îmi plăcea să conduc, îndreptându-mă spre schimbul de seară, cât timp afară era încă lumină. Am deschis radioul şi am început să cânt „Crazy” la unison cu Gnarls Barkley. Puteam să mă identific cu el.

Jason a trecut pe lângă mine cu maşina, mergând în sensul opus, probabil spre casa iubitei lui. Michele Schubert încă rezista în relația cu el. Din moment ce Jason începuse, în sfârşit, să se maturizeze, era posibil ca ea să rămână permanent cu el... dacă va vrea. Cel mai important avantaj pentru Michele este că nu se lăsa fascinată de (aparent) puternicul apetit sexual din dormitor al lui Jason. Dacă era pierdută după el şi geloasă că nu-i acordă întreaga atenție, reuşea să se ascundă de minune.

Jos pălăria în fața ei. I-am făcut semn cu mâna fratelui meu, iar el mi-a răspuns printr-un zâmbet. Arăta fericit şi netulburat. Îl invidiam pentru asta, din adâncul sufletului. Constatam plusuri importante în modul în care aborda Jason viața.

Clientela de la Merlotte’s era, din nou, puțină. Deloc surprinzător: un atentat cu bombă incendiară înseamnă o publicitate destul de proastă. Dacă Merlotte’s n-ar mai putea să supraviețuiască? Dacă Vic’s Redneck Roadhouse ar continua să-i fure clientela? Oamenilor le plăcea la Merlotte’s pentru că era relativ liniştit, pentru că atmosfera era destinsă, pentru că mâncarea era bună (chiar dacă limitată ca opțiuni) şi băutura se servea cu generozitate. Sam fusese mereu un tip popular, până când şi vârcolacii îşi anunțaseră public existența. Oamenii care se împăcaseră cu vampirii, cu o acceptare precaută, păreau să-i considere pe cei cu dublă-natură ca pe picătura care umplea paharul, ca să mă exprim aşa.

---

[1]Etapă a jocului în care un participant alege o anumită căsuță de pe tabla de joc şi poate paria pe dezlegarea indiciului corespunzător.

M-am dus în magazie să-mi iau un şorţ curat şi apoi în biroul lui Sam, ca să-mi pun geanta în sertarul încăpător al mesei lui de lucru. Sigur că mi-ar fi plăcut să am şi eu un dulăpior. Aş fi putut să-mi ţin în el geanta şi schimburi de haine pentru serile în care aveam parte de catastrofe minore, ca de exemplu bere vărsată pe mine sau pete de muştar.

O schimbam pe Holly, care urma să se mărite, în octombrie, cu cel mai bun prieten al lui Jason, Hoyt. Avea să fie a doua nuntă pentru Holly şi prima pentru Hoyt. Se hotărâseră să iasă cu toţii din oraş şi, după ceremonia de la biserică, să organizeze o recepţie în sala bisericii. Ştiam mai multe decât aş fi vrut despre toate acestea. Deşi până la nuntă mai erau atâtea luni, Holly deja începuse să fie obsedată de detalii. Din moment ce prima ei căsătorie nu se încheiase decât la ofiţerul stării civile, aceasta era (teoretic vorbind) ultima ei şansă de a-şi trăi visul. Îmi şi imaginam ce părere ar fi avut bunica mea despre rochia albă de mireasă a lui Holly care avea un băieţel deja la şcoală... dar, stai aşa, merge orice, numai să fie mireasa fericită. Albul obişnuia să simbolizeze puritatea feciorelnică a purtătoarei. Acum, nu însemna decât că mireasa îşi achiziţiona o rochie scumpă şi inutilizabilă ulterior, pe care o va ţine agăţată în şifonier după ziua cea mare.

I-am făcut semn cu mâna lui Holly, ca să-i atrag atenţia. Tocmai vorbea cu noul predicator baptist din Calgary, fratele Carson. El mai venea din când în când pe-aici, dar niciodată nu comanda alcool. Văzându-mă, Holly a pus capăt conversaţiei şi s-a îndreptat agale spre mine, să-mi spună ce se mai întâmplase la mesele noastre, adică nu mare lucru. M-a străbătut un frison când am văzut urma de pârjol din mijlocul podelei. O masă mai puţin de servit.

— Bună, Sookie, mi-a zis Holly, oprindu-se din drumul ei spre camera din spate, de unde trebuia să-şi ia geanta. Vii la nuntă, nu?

— Sigur, n-aş vrea s-o ratez.

— Te-ar deranja să serveşti tu punciul?

Era o onoare; nu atât de mare pe cât era cea de domnişoară de onoare, însă oricum una semnificativă. Nu mă

aşteptasem niciodată la aşa ceva.

— Bucuroasă, i-am răspuns, zâmbind. Dar mai vorbim când s-o apropia data.

Holly a părut încântată.

— OK, e bine. Ei, să sperăm c-or să-şi mai ia avânt afacerile pe-aici, ca să mai avem încă serviciu şi în septembrie.

— A, ştii doar c-o să fie bine, i-am răspuns, însă eram departe de a fi convinsă că spuneam adevărul.

Am rămas trează încă o jumătate de oră după ce am ajuns seara acasă, aşteptându-i pe Claude şi pe Dermot, însă ei nu şi-au făcut apariția, şi nici eu n-am avut chef să-i sun. Promiseseră să stea de vorbă cu mine, însă discuția care ar fi avut drept scop să mă pună la curent cu secretele ascendenței mele nu va avea loc astă-seară. Cu toate că aş fi vrut să aud unele răspunsuri, mi-am dat seama că amânarea mă bucura. Ziua fusese prea încărcată. Mi-am zis în sinea mea că eram supărată, şi am încercat să ascult dacă apar cei doi, dar n-am reuşit să mai rămân trează decât cinci minute.

Când am ieşit din camera mea, a doua zi de dimineață, puțin după ora nouă, n-am observat niciunul dintre obişnuitele semne care să indice întoarcerea oaspeților mei. Baia de pe hol arăta exact la fel ca în ziua precedentă, nu erau vase în chiuveta din bucătărie, şi nicio lumină nu fusese lăsată aprinsă. Am ieşit pe veranda închisă din spatele casei. Nu, nici urmă de vreo maşină.

Poate că fuseseră prea obosiți ca să mai facă drumul cu automobilul până în Bon Temps sau poate că avuseseră noroc amândoi. Când venise Claude să locuiască la mine, îmi spusese că, dacă va face vreo cucerire, îşi va petrece noaptea în casa lui din Monroe, împreună cu norocosul ales. Presupuneam că şi Dermot ar fi făcut acelaşi lucru… cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, pe Dermot nu-l văzusem niciodată cu cineva, fie bărbat, fie femeie. Mai presupusesem şi că Dermot ar alege femeile în detrimentul bărbaților pur şi simplu pentru că semăna cu Jason, care era întru totul atras de domnițe. Presupuneri. Prosteşti.

Mi-am pregătit câteva ochiuri cu pâine prăjită şi fructe, şi

cât timp am mâncat, am citit dintr-o carte de Nora Roberts, împrumutată de la bibliotecă. Mă simțeam mult mai în pielea mea decât în ultimele săptămâni. Cu excepția vizitei la Hooligans, cu o zi în urmă îmi petrecusem timpul pe cinste, iar băieții nu mi se perindau prin bucătărie, plângându-se că rămăsesem fără pâine integrală sau apă caldă (Claude), sau făcându-mi complimente exagerate când eu nu-mi doream altceva decât să citesc (Dermot). Era plăcut să constat că încă eram capabilă să-mi savurez singurătatea.

Cântând de una singură, am făcut duş şi m-am aranjat... iar când am terminat, era deja vremea să plec pentru schimbul de prânz. Am aruncat o privire prin living, sătulă să-l văd că arată a magazie de vechituri. Atunci, mi-am amintit că a doua zi era vorba să vină negustorii de antichități.

Barul era puțin mai populat decât cu o seară în urmă, constatare care mi-a sporit veselia. Oarecum spre mirarea mea, în spatele barului se afla Kennedy. Arăta la fel de dichisită şi de perfectă ca regina frumuseții care fusese, cu toate că purta blugi strâmți şi o bluză fără mâneci, în dungi albe şi gri. Azi, se pare că eram două femei gătite.

— Unde e Sam? am întrebat-o. Credeam că o să fie la muncă.

— M-a sunat de dimineață şi mi-a zis că e încă în Shreveport, mi-a răspuns Kennedy, privindu-mă pieziş. Bănuiesc că aniversarea lui Jannalynn a decurs foarte bine. Iar eu am nevoie să lucrez cât mai multe ore posibil, aşa că m-am bucurat să sar din pat şi să-mi fac vânt încoace.

— Ce mai fac mama şi tatăl tău? m-am interesat. Te-au mai vizitat în ultima vreme?

Kennedy mi-a răspuns cu un zâmbet amar.

— Ei nu fac decât să lase totul să curgă, Sookie. Încă îşi doresc ca eu să fiu tot micuța regină a frumuseții şi să predau la şcoala de duminică; totuşi, mi-au trimis un cec barosan când am ieşit din închisoare. Sunt norocoasă că-i am.

Mâinile i-au încremenit pe paharul pe care-l ştergea.

— M-am tot întrebat, a zis, dar s-a răzgândit imediat.

Am aşteptat-o să continue. Ştiam ce avea să urmeze.

— M-am întrebat dacă nu cumva atentatorul o fi fost cineva din familia lui Casey, a zis apoi, foarte încet. Când l-am împuşcat pe Casey, n-am făcut decât să-mi salvez viața. Nu m-am gândit la familia lui sau la familia mea, la nimic altceva decât la propria-mi viață.

Kennedy nu mai vorbise niciodată până acum despre asta şi o înțelegeam întru totul.

— Cine s-ar fi gândit la altceva, decât să rămână în viață, Kennedy? am replicat, tot încet, dar cu ardoare. Nimeni în toate mințile n-ar fi procedat altfel. Nu cred ca Dumnezeu ar fi vrut să te laşi omorâtă în bătaie.

Cu toate că nu eram deloc sigură cu privire la ce-ar fi vrut Dumnezeu. Probabil că voiam să spun: *Cred c-ar fi fost tâmpenia naibii să te laşi omorâtă.*

— N-aş fi scăpat atât de uşor, dacă n-ar fi ieşit în față femeile celelalte, mi-a zis Kennedy. Familia lui, bănuiesc, ştia că el chiar obişnuieşte să lovească femeile... dar mă întreb dacă m-o considera şi acum vinovată. Poate, ştiind că sunt în bar, s-o fi hotărât careva dintre ei să mă omoare aici.

— E cineva cu dublă-natură în familia lui? am întrebat-o.

— Doamne, nu! a exclamat Kennedy, şocată. Sunt baptişti!

M-am străduit să nu zâmbesc, dar nu m-am putut împiedica. În clipa următoare, Kennedy a început să râdă ea însăşi de ce spusese.

— Acum, serios, a zis. Nu cred. Tu zici că persoana care a aruncat sticla incendiară era vârcolac?

— Sau din altă specie cu dublă-natură. Mda, aşa cred, dar nu mai spune asta pe-aici. Sam şi-aşa resimte urmările.

Kennedy a clătinat din cap în semn de deplină aprobare, după care m-a strigat un client, să-i aduc o sticlă cu sos picant, aşa că am avut altceva cu care să-mi ocup gândurile.

Chelnerița care trebuia să mă schimbe a sunat să anunțe că are un cauciuc dezumflat, aşa că am mai rămas la Merlotte's două ore în plus. Kennedy, care stătea până la ora închiderii, mi-a făcut capul mare că sunt indispensabilă, până am uşuit-o cu un prosop. Şi-a lungit un pic gâtul când l-a văzut intrând pe Danny. Era clar că el se dusese acasă

după serviciu ca să facă un duş şi să se bărbierească, şi, când s-a cățărat pe taburetul din fața barului, a privit-o pe Kennedy de parcă abia acum lumea lui ar fi fost întreagă. În schimb, a zis:

— Dă-mi o bere, dar grăbeşte-te, femeie!

— Vrei cumva să-ți torn berea în cap, Danny?

— Pentru mine, nu are importanță cum o primesc, a replicat el, după care şi-au zâmbit larg unul celuilalt.

Imediat după lăsarea întunericului, telefonul meu a început să vibreze în buzunarul de la şorț. Cât de repede am putut, m-am dus în biroul lui Sam. Primisem un mesaj de la Eric. „Ne vedem mai târziu”, scria. Şi atât. Însă a fost de-ajuns ca să am pe față un zâmbet tot restul serii, iar când am ajuns acasă, am fost nespus de fericită să-l văd pe Eric stând pe veranda din față, chiar dacă-mi făcuse praf bucătăria. Şi avea cu el şi un prăjitor de pâine nou-nouț, iar cutia era legată cu o fundă roşie.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? am întrebat, severă. Doar nu era să-i dau de înțeles lui Eric că aşteptasem cu nerăbdare vizita lui. Probabil că avea el o bănuială că aşa era, datorită legăturii de sânge dintre noi.

— Nu ne-am prea distrat în ultimul timp, mi-a zis, întinzându-mi cutia.

— În afară de când am stins eu un incendiu şi când ai atacat-o tu pe Pam? Mda, mi se pare o afirmație justă. Mersi pentru prăjitor, deşi nu l-aş cataloga drept distractiv. Ce ai în minte?

— Am în minte o partidă spectaculoasă de sex, pentru mai târziu, fireşte, mi-a răspuns, ridicându-se şi venind spre mine. M-am gândit la o poziție pe care încă n-am încercat-o.

Nefiind atât de flexibilă ca Eric, ultima dată când încercasem ceva cu adevărat aventuros, mă alesesem cu o durere de şold care mă ținuse trei zile. Totuşi, eram dispusă să experimentez.

— Şi înainte de spectaculoasa partidă de sex, ce ai de gând?

— Trebuie să facem o vizită într-un nou club dansant, mi-a răspuns, însă în vocea lui am receptat o undă de

îngrijorare. Aşa l-au numit, mi-a explicat, vrând să atragă tineri cu înfăţişarea plăcută. Ca a ta.

— Şi unde e clubul ăsta? m-am interesat. Din moment ce stătusem atâtea ore în picioare, proiectul lui nu era dintre cele mai tentante. Dar chiar trecuse destul timp de când nu ne mai distraserăm, în cuplu... În public.

— E între Bon Temps şi Shreveport, mi-a răspuns Eric, şovăind. Victor tocmai l-a deschis.

— A! Şi ţi se pare un lucru inteligent să apari acolo? am replicat, dezamăgită. Programul făcut de Eric mi se părea acum absolut neatrăgător.

Victor şi Eric erau angajaţi într-o luptă surdă. Victor Madden era reprezentantul pentru Louisiana al lui Felipe, Regele Nevadei, Arkansasului şi Louisianei. Felipe îşi avea reşedinţa în Las Vegas, iar noi (adică eu, Eric şi Pam) ne întrebam dacă nu cumva îi oferise un os atât de mare lui Victor, pur şi simplu ca să-l ştie pe acest tip ambiţios cât mai departe de teritoriul lui cel mai bogat. În adâncul inimii, îmi doream ca Victor să moară. El îşi trimisese doi dintre acoliţii de încredere, pe Bruno şi pe Corinna, să ne omoare, pe mine şi pe Pam, doar ca să-i slăbească puterile lui Eric, pe care Felipe îl păstrase, fiind cel mai eficient şerif din întregul stat.

Însă eu şi Pam întorseserăm roata. Bruno şi Corinna erau acum două grămezi de pulbere pe marginea autostrăzii interstatale, şi nimeni nu putea dovedi că noi o făcuserăm.

Victor împrăştiase vorba că oferă o recompensă substanţială pentru oricine i-ar fi putut da vreo informaţie despre soarta acoliţilor săi, însă nimeni nu sărise cu ceva. Numai eu, Pam şi Eric ştiam ce se întâmplase. Victor nu prea avea cum să ne acuze făţiş, fiindcă asta ar fi însemnat să recunoască faptul că el îi trimisese să ne ucidă. Era în impas.

Era posibil ca data viitoare Victor să trimită pe cineva mai precaut şi mai atent. Bruno şi Corinna fuseseră excesiv de încrezători în propriile forţe.

— Nu e inteligent să mergem în clubul acela, dar n-avem de ales, mi-a răspuns Eric. Victor mi-a ordonat să-mi fac apariţia acolo, împreună cu soţia. Dacă nu merg cu tine, o să-şi închipuie că mi-e frică de el.

M-am gândit la toate acestea în timp ce scotoceam prin şifonier, încercând să găsesc ceva care să dea bine într-un club dansant la modă. Eric se lungise pe pat, cu mâinile sub cap.

— Uitasem, am ceva în maşină, a exclamat deodată şi s-a repezit ca un fulger afară pe uşă. În câteva clipe, era înapoi, aducând cu el o vestimentaţie pusă pe umeraş şi învelită într-o folie de plastic transparentă.

— Ce-i cu asta? m-am mirat. Doar nu e ziua mea!

— Nu mai au voie vampirii să le facă daruri iubitelor?

Am fost nevoită să-i zâmbesc.

— Păi da, au, am zis.

Ador darurile. Prăjitorul de pâine însemnase o despăgubire. Aceasta, în schimb, era o surpriză. Am înlăturat cu grijă învelişul de plastic. Veşmântul de pe umeraş era o rochie. Probabil.

— Asta e... asta e tot? am întrebat, ridicând-o la nivelul ochilor. Avea un guler negru în formă de U – un U mare, atât în faţă, cât şi în spate – restul fiind în nuanţa bronzului, strălucitor şi plisat, ca şi cum ar fi fost mai multe panglici late cusute laolaltă. În fine, nu chiar atât de multe. Vânzătoarea îi lăsase eticheta cu preţul pe ea. Am încercat s-o trec cu vederea, dar n-am reuşit, şi mi-a picat falca văzând-o. Puteam să-mi cumpăr şase, poate chiar zece rochii din Wal-Mart, sau trei din Dillard's, cu banii ăştia.

— O să arăţi minunat, mi-a zis Eric, zâmbind şi arătându-şi colţii. O să mă invidieze cu toţii.

Cine nu s-ar simţi bine auzind aşa ceva?

Am ieşit din baie şi m-am pomenit că noul meu amic, Immanuel, apăruse iar în casa mea. Îşi instalase un mic atelier de coafură şi machiaj pe măsuţa mea de toaletă. Mi se părea foarte ciudat să văd încă un bărbat în dormitorul meu. Immanuel părea să fie într-o dispoziţie mult mai veselă astă-seară. Până şi tunsoarea lui neobişnuită părea mai interesantă. În timp ce Eric îl urmărea cu o privire într-atât de atentă, încât dădea impresia că l-ar considera pe Immanuel un potenţial asasin, slăbănogul coafor mi-a tapat părul, mi l-a ondulat şi apoi m-a machiat. De când eram

fetiță, împreună cu Tara, nu mă mai simțisem atât de bine în fața unei oglinzi. După ce şi-a terminat Immanuel treaba, arătam... strălucitoare şi încrezătoare.

— Mulțumesc, i-am zis, întrebându-mă unde dispăruse adevărata Sookie.

— Cu plăcere, mi-a răspuns Immanuel, cu toată seriozitatea. Ai un ten grozav. Îmi place să lucrez cu tine.

Nimeni nu-mi mai spusese vreodată aşa ceva, şi singurul răspuns care mi-a venit în minte a fost:

— Lasă-mi, te rog, o carte de vizită.

Immanuel a scos una din buzunar şi a rezemat-o de o domnişoară din porțelan, atât de iubită de bunica. Alăturarea aceasta m-a întristat un pic. Avusesem un drum lung de bătut până să mă consolez în privința morții ei.

— Ce mai face sora ta? l-am întrebat, dacă tot aveam gânduri triste.

— Azi i-a mers foarte bine, mi-a răspuns Immanuel. Mulțumesc pentru întrebare.

Deşi n-a privit spre Eric în timp ce mi-a răspuns, l-am observat pe Eric că-şi întoarce capul în altă parte, cu dinții strânşi. Enervat.

După ce şi-a strâns catrafusele, Immanuel a plecat, iar eu am găsit un sutien fără bretele şi un chilot tanga – ceea ce detestam, dar cine ar vrea să i se vadă dungile chilotului pe sub o rochie ca asta? - şi am început să mă aranjez. Din fericire, aveam o pereche bună de pantofi negri cu toc. Ştiam că sandalele cu barete s-ar fi potrivit mai bine cu rochia, dar şi pantofii cu toc trebuiau să meargă.

Eric a fost chiar foarte atent cât timp m-am îmbrăcat.

— Cât e de fin, mi-a zis, plimbându-şi mâna pe piciorul meu, de jos în sus.

— Hei, dacă mai faci asta, nu mai ajungem la club, şi toate pregătirile au fost de pomană!

N-aveți decât să spuneți că sunt penibilă, dar chiar îmi doream să mă vadă şi alții în afară de Eric, ca să-mi dau seama de efectul general exercitat de rochia nouă, coafura proaspătă şi machiajul de calitate.

— Nu întru totul de pomană, a replicat el; totuşi, a început

să se schimbe în hainele pentru petrecere. I-am împletit frumos părul şi i l-am legat cu o panglică neagră. Arăta ca un corsar scăpat în oraş.

Ar fi trebuit să fim fericiți, entuziasmați de noua noastră ieşire împreună, să aşteptăm cu nerăbdare momentul în care vom dansa în club. Nu puteam să-mi dau seama ce gândea Eric în timp ce ne îndreptam spre maşina lui, însă ştiam că nu era deloc bucuros de ceea ce făceam sau de locul în care mergeam.

Nici eu.

M-am hotărât să mai domolesc agitația printr-o scurtă conversație lejeră.

— Cum mai merg treburile cu vampirii cei noi? l-am întrebat.

— Vin doar când e cazul şi-şi văd de ale lor, mi-a răspuns el, lipsit de entuziasm.

Era vorba despre trei vampiri care ajunseseră pe teritoriul lui Eric după nenorocirea cu Katrina, şi-i ceruseră permisiunea să rămână în Districtul 5, deşi voiseră să se stabilească în Minden, nu chiar în Shreveport.

— Ce nu e-n regulă cu ei? am vrut să ştiu. Nu pari prea entuziasmat de sporirea efectivului.

M-am urcat pe locul meu, iar Eric a ocolit maşina.

— Palomino se descurcă destul de bine, mi-a mărturisit, cam în silă, urcându-se la volan. În schimb, Rubio e un prost, iar Parker e slab.

Nu-i cunoşteam pe cei trei îndeajuns de bine, cât să-i pun sub semnul întrebării afirmațiile. Palomino, cunoscută doar sub acest nume, era o tânără şi atrăgătoare femeie-vampir, cu un colorit ciudat: tenul bronzat natural, însă părul de un blond pal. Rubio Hermosa era chipeş, însă – eram nevoită să-i dau dreptate lui Eric – era un tip şters, care niciodată nu avea prea multe de spus. Iar Parker era, după moarte, la fel de tocilar pe cât fusese în viață şi, deşi îmbunătățise sistemul informatic de la Fangtasia, părea că se teme şi de propria-i umbră.

— Vrei să discutăm despre cearta dintre tine şi Pam? l-am întrebat, după ce mi-am încheiat centura de siguranță. În

locul obişnuitei sale Corvette, Eric îşi luase Lincolnul Town Car de la Fangtasia. Era incredibil de confortabil şi, dat fiind felul în care conducea el când era în Corvette, mă bucuram ori de câte ori ieşeam seara în Lincoln.

— Nu, mi-a răspuns Eric.

Dintr-odată, l-am văzut căzând pe gânduri, neliniştit.

L-am aşteptat să detalieze.

Voiam să aud mai multe.

— Foarte bine, am zis, străduindu-mă din greu să recâştig senzația de plăcere pe care mi-o dădea faptul că ieşeam în oraş cu un bărbat superb. Oki-doki. Fie cum vrei. Dar sunt de părere că partida de sex va fi mai puțin încinsă, dacă eu îmi fac griji pentru tine şi Pam.

Replica mea frivolă mi-a atras o privire întunecată.

— Ştiu că Pam vrea să creeze un nou vampir, am zis. Înțeleg că e implicat aici şi elementul timp.

— Immanuel ar fi trebuit să-şi țină gura, a comentat Eric.

— E plăcut să mai existe şi cineva dispus să-mi ofere informații direct legate de persoanele la care țin, i-am atras atenția.

Mai trebuia să-i şi desenez?

— Sookie, Victor mi-a zis că n-am voie să-i acord lui Pam permisiunea de a-şi crea un vlăstar, a zis Eric, însă imediat şi-a închis gura, maxilarele pocnind ca o capcană de oțel.

Aha!

— Înțeleg că regii dețin controlul asupra reproducerii, am rostit, precautà.

— Da. Controlul absolut. Dar înțelegi că Pam îmi face viața un iad din pricina asta, şi Victor la fel, nu?

— Dar Victor nu e rege cu adevărat, nu-i aşa? Poate dacă te-ai duce direct la Felipe…?

— De fiecare dată când trec peste Victor, găseşte câte o modalitate să mă pedepsească.

Nu mai avea rost să continuăm discuția. Eric era prins la mijloc în toată povestea.

Aşa că, pe durata drumului spre clubul lui Victor, despre care Eric îmi spusese că se numeşte Vampire's Kiss, am vorbit despre vizita de a doua zi a negustorilor de antichități.

Mai erau multe alte subiecte pe care mi-ar fi plăcut să le discutăm, însă ținând cont de poziția copleşitor de grea în care se găsea Eric, n-am vrut să-l împovărez şi cu problemele mele. Plus că aveam încă senzația că, deocamdată, nu ştiam totul despre situația lui Eric.

— Eric, i-am zis, dându-mi seama că suna prea brusc şi cu prea multă insistență, tu nu-mi spui chiar tot despre afacerile tale, este?

— Este, mi-a răspuns, fără vreo clipă de ezitare. Dar asta din mai multe motive, Sookie. Cel mai important ar fi că multe dintre ele nu ți-ar produce decât griji, iar celelalte ar putea să te pună în primejdie. Cunoaşterea nu înseamnă întotdeauna putere.

Buzele mi s-au crispat şi am refuzat să-l privesc. Reacție copilărească, ştiu, dar nu-l credeam în totalitate.

După o clipă de tăcere, a adăugat:

— Mai e şi faptul că nu sunt obişnuit să le împărtăşesc oamenilor preocupările mele de zi cu zi şi mi-e greu să-mi încalc obiceiul după o mie de ani.

Corect. Şi nici unul dintre secretele acestea nu-mi afecta viitorul. *Corect.* În mod clar, Eric a interpretat calmul meu încăpățânat ca pe o încuviințare obligatorie, fiindcă trăsese concluzia că momentul de tensiune trecuse.

— Dar tu îmi spui tot, iubito, nu-i aşa? m-a întrebat, şăgalnic.

L-am privit fix, fără să-i răspund.

Eric nu se aşteptase la aşa ceva.

— Nu-mi spui? m-a întrebat, şi n-am reuşit să descifrez chiar totul din vocea lui. Dezamăgire, îngrijorare, o undă de supărare... şi un val de excitație. Cam multe ca să încapă în două cuvinte, însă jur că toate astea se regăseau acolo. Asta ar fi o întorsătură neaşteptată, a murmurat el. Şi, cu toate astea, mai spunem că ne iubim.

— Aşa spunem, l-am aprobat. Şi eu chiar te iubesc, însă încep să înțeleg că iubirea nu înseamnă să-i împărtăşeşti celuilalt atât de multe cât aş fi crezut.

N-a avut nimic de comentat la asta.

În drum spre noul club dansant am trecut pe lângă Vic's

Redneck Roadhouse, şi chiar de pe autostrada interstatală am putut să văd că parcarea era plină ochi.

— Rahat, am exclamat. Uite unde e toată clientela de la Merlotte's. Oare ce au ei şi noi nu avem?

— Distracție. Noutatea localului. Chelnerițe în pantalonaşi sexy şi bluze fără umeri, a început să-mi enumere Eric.

— A, încetează, am zis, dezgustată. La atâtea necazuri care decurg din faptul că Sam e teriantrop şi toate celelalte chestii, nu ştiu cât timp o să mai reziste Merlotte's.

Am simțit că Eric era încântat.

— A, şi atunci tu n-ai mai avea serviciu, a replicat, cu falsă compătimire. Ai putea să lucrezi pentru mine, la Fangtasia.

— Nu, mulțumesc, am replicat imediat. N-aş suporta să le văd pe adoratoarele colților făcându-şi apariția seară de seară, dorindu-şi mereu ce n-ar trebui să aibă. Pur şi simplu, mi se pare ceva trist şi nepotrivit.

Eric mi-a aruncat o privire, deloc mulțumit de răspunsul meu rapid.

— Aşa îmi câştig eu banii, Sookie, de pe urma viselor perverse şi a fanteziilor oamenilor. În majoritatea lor, sunt turişti care vin la Fangtasia o dată sau de două ori, după care se întorc în Minden sau în Emerson şi le povestesc vecinilor despre incursiunile lor în lumea sălbatică. Sau vin de la baza Forțelor Aeriene, ca să arate cât sunt de duri, fiindcă beau într-un bar de vampiri.

— Înțeleg asta. Şi ştiu că dacă adoratoarele colților n-ar veni la Fangtasia, şi-ar găsi alt loc în care să se dea pe lângă vampiri. Dar nu cred că mi-ar plăcea o ambianță ca asta în fiecare zi.

Eram mândră de mine pentru că-mi venise în minte un termen ca „ambianță".

— Şi-atunci, ce-o să faci? Dacă Merlotte's s-ar închide?

Era o întrebare bună, la care ar fi fost cazul să mă gândesc serios.

— Aş încerca să-mi găsesc o altă slujbă de chelneriță, i-am răspuns, poate la Crawdad Diner. Bacşişul n-ar fi la fel de bun ca la bar, însă n-aş mai avea atâta bătaie de cap. Şi poate aş încerca să urmez nişte cursuri pe internet, ca să-mi

fac rost de o diplomă. Ar fi drăguț să-mi completez educația.

A urmat un moment de tăcere.

— N-ai pomenit nimic de străbunicul tău şi de legătura pe care-ai putea s-o reiei cu el, mi-a atras atenția Eric. Ar avea grijă să nu duci lipsă de nimic.

— Nu sunt sigură că aş putea, am zis, surprinsă. Să iau legătura cu el, adică. Bănuiesc că ar şti Claude cum să fac. De fapt, sunt sigură că ştie. Dar Niall mi-a dat de înțeles foarte limpede că n-ar fi deloc bine să ținem legătura.

A venit rândul meu să rămân pe gânduri câteva clipe.

— Eric, tu crezi că există vreun motiv ascuns pentru care a venit Claude să stea la mine?

— Evident că există; ca şi în cazul lui Dermot, a încuviințat Eric, fără pic de ezitare. Mă mir doar că întrebi.

Nu pentru prima oară, mă simțeam nepregătită pentru sarcina de a înfrunta greutățile propriei mele vieți. M-am luptat cu un val de autocompătimire, de amărăciune, în timp ce mă forțam să înțeleg cuvintele lui Eric. Bănuisem şi eu acelaşi lucru, desigur, şi tocmai acesta fusese motivul pentru care-l întrebasem pe Sam dacă lumea se poate schimba cu adevărat. Claude fusese totdeauna un maestru al egoismului, un prinț al dezinteresului. De ce s-ar fi schimbat? A, sigur, îi era dor să se afle în prezența altor zâne, mai ales acum, după ce-i muriseră surorile. Dar de ce-ar fi venit să locuiască împreună cu cineva care avea atât de puțin sânge de zână, ca mine (mai ales că fusesem indirect răspunzătoare de moartea lui Claudine), dacă n-ar fi avut şi altceva în minte?

Mobilul lui Dermot era la fel de impenetrabil. Ar fi fost uşor să presupun că Dermot avea acelaşi caracter ca Jason, fiindcă semănau atât de mult pe dinafară, însă învățasem (din amarele mele experiențe) ce se-ntâmpla când mă bazam pe presupuneri.

Dermot fusese timp îndelungat sub înrâurirea unui farmec, unul care-l transformase într-un nebun, dar chiar şi în timp ce fusese învăluit de ceața mentală a vrăjii, Dermot încercase să facă bine. Cel puțin, aşa îmi spusese mie, dar aveam dovezi prea vagi care să ateste că era adevărat.

Încă meditam pe tema credulității mele, când am cotit pe

un drum lateral, în pustietate. Se zărea strălucirea luminilor de la Vampire's Kiss, care, evident, era ținta noastră.

— Nu te temi că lumea care se îndreaptă spre Shreveport, ca să meargă la Fangtasia, s-ar putea opri aici, dacă ar vedea clubul? l-am întrebat.

— Ba da.

Pusesem o întrebare stupidă, aşa că i-am acordat circumstanțe atenuante pentru faptul că fusese atât de concis. Eric sigur cugetase la consecințele financiare, încă de când cumpărase Victor clădirea. Totuşi, nu mă simțeam pregătită să-i mai fac lui Eric şi alte concesii. Alcătuiam un cuplu, aşa că el trebuia ori să-şi împartă întreaga viață cu mine, ori să mă lase să-mi văd singură de grijile mele. Nu era uşor să fii legată cu lanțuri de Eric. I-am aruncat o privire, dându-mi seama cât de prostesc ar fi sunat în urechile oricăreia dintre adoratoarele colților de la Fangtasia. Eric era, în mod sigur, unul dintre cei mai frumoşi bărbați din câți văzusem vreodată. Era puternic, inteligent şi fantastic la pat.

În clipa de față, o tăcere de gheață se aşternuse între mine şi acest bărbat puternic, inteligent şi apetisant, iar tăcerea aceasta s-a păstrat până când a parcat maşina. A fost greu să găsească un loc, ceea ce l-a enervat şi mai tare. Asta nu era greu de dedus.

Din moment ce fusese convocat, regulile politeții ar fi cerut ca lui Eric să i se rezerve un loc în fața intrării... sau să i se dea undă verde pentru uşa din spate. Mai era şi o inevitabilă dovadă vie a faptului că la Vampire's Kiss era atât de aglomerat, încât cu greu puteai să găseşti un loc de parcare.

Aoleu!

M-am străduit să-mi alung propriile griji. Aveam nevoie să mă concentrez asupra problemelor pe care ne pregăteam să le înfruntăm. Victor nu-l agrea pe Eric, nici nu avea încredere în el, iar sentimentele erau reciproce. De când Victor fusese pus să răspundă de Louisiana, poziția lui Eric, de unic bastion rămas din epoca reginei Sophie-Anne, devenise din ce în ce mai precară. Iar eu eram destul de convinsă că reuşisem să-mi continui nevătămată viața doar datorită faptului că Eric mă trăsese pe sfoară, făcându-mă să mă

căsătoresc cu el sub ochii vampirilor.

Eric, cu buzele strânse, a ocolit maşina şi a venit să-mi deschidă portiera. Puteam să-mi dau seama că folosea această manevră ca pe o modalitate de a cerceta eventualele primejdii din parcare. Se postase astfel încât să se interpună între mine şi club, iar când mi-am scos picioarele afară din Town Car, m-a întrebat:

— Cine e în parcare, iubito?

M-am ridicat în picioare, închizând ochii ca să mă concentrez. Mi-am pus mâna peste a lui, rămasă pe marginea portierei. Prin aerul cald al nopții, cu un vânt slab unduindu-mi părul, mi-am trimis în cercetare simțurile suplimentare.

— O pereche care face sex într-o maşină, cu două rânduri mai încolo, i-am răspuns în şoaptă. Un bărbat care vomită după camioneta neagră din cealaltă parte a parcării. Două cupluri care tocmai sosesc, într-un Escalade. Un vampir lângă uşa clubului. Alt vampir, apropiindu-se repede.

Atunci când vampirii intră în alarmă, nu e chip să te înşeli. Colții lui Eric au țâşnit la iveală, întregul trup i s-a încordat, iar el s-a răsucit brusc, să privească în jur.

— Stăpâne, s-a auzit atunci vocea lui Pam, care a apărut din umbra unui SUV impozant.

Eric s-a destins şi, treptat, m-am destins şi eu. Indiferent ce motiv i-ar fi determinat pe cei doi să se încaiere la mine acasă, astă-seară era lăsat deoparte.

— Am venit, aşa cum mi-ai poruncit, a murmurat Pam, iar vântul nopții, care se întețise, i-a spulberat cuvintele. Chipul îi părea neobişnuit de întunecat.

— Pam, vino la lumină, i-am zis.

A venit, cu toate că, desigur, nu era obligată să mi se supună.

Nuanța aceea întunecată de sub pielea albă a lui Pam era rezultatul unei bătăi. Vampirii nu se învinețesc chiar la fel ca noi şi se vindecă repede... dar atunci când sunt loviți cu putere, mai poți să vezi semnele pentru puțin timp.

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat-o Eric.

Vocea îi suna total seacă, lucru care ştiam că înseamnă

ceva foarte rău.

— Le-am spus paznicilor de la uşă că am nevoie să intru, ca să mă asigur că Victor ştie de sosirea voastră. Un pretext ca să verific dacă înăuntru am fi în siguranță.

— Şi ei te-au împiedicat.

— Da.

Deodată, s-a iscat o pală de vânt, făcând să danseze aerul nopții prin parcarea urât mirositoare. Mi-a spulberat părul, suflându-mi-l peste față. Eric şi-l legase pe-al lui la ceafă, însă Pam a fost nevoită să şi-l prindă cu mâna. Eric îi dorea de luni de zile moartea lui Victor, şi-mi pare rău că trebuie să recunosc că şi eu simțeam acelaşi lucru. Nu doar îngrijorarea şi mânia lui Eric mi se transmiteau: eu însămi eram conştientă cât ni s-ar fi îmbunătățit viața dacă Victor dispărea.

Mă schimbasem mult. În astfel de momente, eram atât de tristă, dar şi uşurată de faptul că mă puteam gândi la moartea lui Victor nu numai fără scrupule, ci şi cu un entuziasm pozitiv. Hotărârea mea de a rămâne în viață şi de a le asigura supraviețuirea celor la care țineam era mai puternică decât religia atât de prețuită de mine.

— Trebuie să intrăm, altfel o să trimită pe cineva după noi, a rostit Eric în cele din urmă, şi ne-am îndreptat în tăcere spre uşa clubului.

Nu ne mai lipsea decât o melodie agresivă pe fundal, ceva amenințător şi rece, cu multă percuție, ca să marcheze „Intrarea în capcană a vampirilor musafiri şi a însoțitoarei lor umane”. Totuşi, muzica din club nu se sincroniza cu mica noastră dramă: „Hips Don’t Lie” nu e tocmai o muzică beligerantă.

Am trecut pe lângă un bărbos care stropea cu furtunul pietrişul din apropierea intrării. Încă se vedeau pete întunecate de sânge. Pam a pufnit cu dispreț.

— Nu e al meu, a murmurat ea.

Vampirul de serviciu la intrare era o brunetă vânjoasă, purtând un colier din piele cu ținte şi o bustieră tot din piele, cu un tutu (jur pe Dumnezeu) şi cizme de motociclist. Numai fusta cu volănaşe părea străină de context.

— Şerif Eric, a rostit ea, într-o engleză cu accent pronunțat. Eu sunt Ana Lyudmila. Vă doresc bun-venit la Vampire's Kiss.

Pe Pam n-a învrednicit-o nici măcar cu o privire, iar pe mine, cu atât mai puțin. Mă aşteptam în destul de mare măsură să fiu ignorată, însă desconsiderarea pe care o arăta față de Pam era o insultă, mai ales după ce Pam avusese deja o ciocnire cu personalul clubului. Un astfel de comportament putea fi scânteia care să-i inflameze temperamentul lui Pam, ceea ce mi-am închipuit că era şi intenția. Dacă Pam şi-ar fi ieşit din pepeni, noii vampiri ar fi avut un pretext legitim ca s-o omoare. În schimb, ținta de pe spatele lui Eric presupunea eforturi mai mari.

Fireşte, eu nici măcar nu intram în calculele lor, fiindcă nu-şi puteau închipui de ce ar fi capabilă o ființă umană împotriva puterii şi vitezei vampirilor. Şi, din moment ce nu eram Superwoman, era posibil ca ei să aibă dreptate. Nu ştiam sigur câți dintre vampiri aveau habar că nu sunt întru totul umană, sau măcar cât de mult le păsa de faptul că aveam în mine o părticică de zână. Doar nu-mi etalasem vreodată puterile de zână. Valoarea mea rezida în calitățile telepatice şi în legătura cu Niall. După ce Niall părăsise lumea aceasta în favoarea celei a zânelor, mă aşteptasem ca această valoare a mea să descrească proporțional. Totuşi, Niall se putea hotărî să revină dintr-un moment în altul în lumea umană, iar eu eram soția lui Eric, după tipicul vampiresc. Aşa că, în cazul unui conflict fățiş, Niall ar fi fost de partea lui Eric. Cel puțin, aceasta era speranța mea cea mai mare. Cu zânele, cine poate şti? Venise timpul să mă afirm eu însămi.

I-am pus mâna pe umăr lui Pam şi am bătut-o uşurel. Parcă atingeam o stâncă. Am zâmbit spre Ana Lyudmila.

— Bună, am zis, voioasă ca o majoretă îndopată cu amfetamine. Eu sunt Sookie. Sunt măritată cu Eric. Bănuiesc că nu ştiai, nu? Iar ea este Pam, vlăstarul lui Eric şi puternica lui mână dreaptă. Cred că nici asta nu ştiai, este? Fiindcă, altfel, faptul că nu ne-ai salutat aşa cum se cuvine ar fi pur şi simplu o grosolănie, am încheiat, radioasă.

Cu o figură de parcă aş fi silit-o să înghită o broască vie, Ana Lyudmila a replicat:

— Bun-venit, soție umană a lui Eric şi slăvită luptătoare Pam. Îmi cer scuze pentru neglijența de a nu vă fi întâmpinat corespunzător.

Pam o fixa pe Ana Lyudmila cu o privire de parcă s-ar fi întrebat cât timp i-ar trebui ca să-i smulgă genele, una câte una. I-am tras un ghiont amical în umăr.

— Nu-i nimic, Ana Lyudmila, i-am zis. Aici merge.

Pam şi-a întors spre mine privirea aprigă şi tot ce-am putut să fac a fost să nu tresar. Şi, ca să sporească tensiunea, Eric imita perfect o uriaşă stâncă albă. I-am adresat o privire foarte încărcată de semnificații.

Era imposibil ca Ana Lyudmila să fi bătut-o pe Pam. Nu avea suficientă vlagă pentru aşa ceva. În plus, arăta bine şi eram întru totul convinsă că, dacă s-ar fi atins vreun vampir de Pam, s-ar fi văzut limpede urmările.

— Cred că stăpânul tău ne aşteaptă, a spus Eric, după câteva clipe.

În tonul lui era o mustrare blândă. Avea grijă ca impresionantul lui autocontrol să iasă în evidență.

Dacă Ana Lyudmila ar fi putut să se înroşească, sunt sigură că asta i s-ar fi întâmplat.

— Da, desigur, a încuviințat. Luis! Antonio!

Doi bărbați tineri, bruneți şi musculoşi, s-au desprins din mulțime. Purtau pantaloni scurți şi cizme din piele. Atât. OK, lucrătorii de la Vampire's Kiss aveau o ținută diferită. Presupuneam că Ana Lyudmila îşi urma propriile fantezii vestimentare, însă din câte se părea, toți vampirii de serviciu erau obligați să îmbrace costumații de oamenii peşterilor – sclavi sexuali. Cel puțin, aceasta bănuiam că era intenția.

— Urmați-ne, vă rugăm, ne-a zis Luis, cel mai înalt dintre ei, într-o engleză cu accent puternic.

Avea inele în sfârcuri, ceea ce nu mai văzusem până acum, şi fireşte că m-am pomenit ispitită să-l privesc mai îndeaproape. Dar, conform principiilor mele, era de prost-gust să te holbezi la cineva, oricât de ostentativ şi-ar fi etalat gusturile.

Antonio nu reuşea să ascundă faptul că Pam îl impresionase, însă acesta nu l-ar fi împiedicat să ne omoare, dacă aşa i-ar fi ordonat Victor. I-am urmat pe înrobiții Gemeni Bobbsey[1], traversând aglomeratul ring de dans. Dați-mi voie să precizez că pantalonii aceia scurți, din piele, erau de poveste, priviți din spate. Iar imaginile cu Elvis care împodobeau pereții erau şi ele educative. Nu ți se întâmplă prea des să nimereşti într-un club de vampiri cu tematică de sclavie în combinație cu Elvis şi casă de toleranță.

La rândul ei, Pam admira decorul, însă nu cu obişnuitul ei amuzament sarcastic. În mintea ei păreau să se petreacă mai multe.

— Ce-ți mai fac cei trei prieteni? l-a întrebat ea pe Antonio. Cei care nu mi-au dat voie să intru.

El i-a răspuns cu un zâmbet crispat, şi am avut senzația că vampirii răniți nu se numărau printre favoriții lui.

— Primesc sânge de la donatori, într-o cameră din spate, a răspuns el. Cred că lui Pearl i s-a vindecat brațul.

În timp ce mergea în fața mea prin sala aceea zgomotoasă, Eric examina clubul privind aparent nepăsător. Pentru el, era important să pară în largul său, ca şi cum era convins că şeful lui nu-i dorea nicidecum răul. De asta puteam să-mi dau seama prin intermediul legăturii dintre noi. Din moment ce de mine nu-i păsa nimănui, eram liberă să privesc oriunde voiam... deşi speram că o fac cu un aer îndeajuns de indiferent.

Erau cel puțin douăzeci de băutori de sânge în Vampire's Kiss, mai mulți decât adunase vreodată laolaltă Eric în Fangtasia. Dar mai erau şi mulți oameni. Habar n-aveam care putea să fie capacitatea clădirii, însă eram destul de convinsă că fusese depăşită. Eric şi-a întins în spate mâna rece, şi eu i-am prins-o. M-a tras înainte, m-a cuprins de umeri cu brațul stâng, iar Pam s-a apropiat din urmă. Eram în alertă de gradul patru, cod portocaliu, sau cine mai ştie ce era înainte de explozie, încordarea îl făcea pe Eric să vibreze

---

[1]Personajele principale ale unei lungi serii de romane pentru copii semnate cu pseudonimul Laura Lee Hope.

ca o coardă de chitară abia ciupită.

Şi atunci, am observat şi sursa.

Victor stătea în fundul sălii, într-un fel de separeu pentru VIP-uri. Pe laturile acestuia se întindeau uriaşe banchete din catifea roşie, pătrăţoase, iar în centru era obişnuita masă scundă, presărată cu poşete micuţe, pahare pe jumătate golite şi dolari. Victor era, categoric, punctul central al grupării, cu braţele petrecute pe după umerii tânărului şi tinerei care-l încadrau. Tabloul era imaginea vie a celor mai negre temeri ale oamenilor conservatori: vampirul corupt, seducându-i pe tinerii Americii, atrăgându-i către orgiile bisexualităţii şi hrănirii cu sânge. Mi-am plimbat privirea de la o făptură însufleţită la cealaltă. Cu toate că aveam în faţă un bărbat şi o femeie, cei doi aveau înfăţişări uluitor de asemănătoare. Pătrunzându-le în gânduri, am descoperit degrabă că amândoi erau consumatori de droguri, aveau peste douăzeci şi unu de ani şi trecuseră prin experienţe sexuale. M-am simţit un pic întristată pentru ei, însă ştiam că eu eram răspunzătoare. Cu toate că încă nu-şi dădeau seama, pentru Victor nu erau decât posesiuni. Poziţia le era pe potriva vanităţii.

Mai era o fiinţă umană în separeu, o tânără femeie care stătea singură. Era îmbrăcată într-o rochie albă cu fusta amplă, iar ochii ei căprui o fixau cu disperare pe Pam. Femeia era, în mod evident, îngrozită de compania în care se afla. Cu un minut în urmă, aş fi fost în stare să pariez că Pam nu s-ar fi putut simţi mai furioasă şi mai nefericită decât era, însă m-aş fi înşelat.

— Miriam, a şoptit ea.

O, Iisuse, Păstor al Iudeii! Aceasta era femeia pe care voia Pam s-o transforme, femeia dorită ca vlăstar al ei. Probabil că Miriam era femeia cea mai bolnavă pe care am văzut-o vreodată în afara unui spital. Totuşi, îşi înfoiase părul şaten-deschis ca pentru petrecere, şi se machiase, deşi cosmeticele ieşeau în evidenţă pe un chip atât de palid, încât până şi buzele păreau albe.

Pe chipul lui Eric nu se citea nimic, însă l-am simţit forţându-se, luptându-se să-şi menţină o înfăţişare

impasibilă şi gândurile limpezi.

Câteva puncte câştigate de Victor, pentru această surprinzătoare capcană.

Luis şi Antonio, după ce ne-au condus, s-au postat la intrarea în separeul pentru VIP-uri. Nu ştiu dacă o făceau ca să ne țină pe noi înăuntru sau să împiedice intrarea altora. Mai eram protejați şi de siluetele din carton înfățişându-l pe Elvis, cel puțin în mărime naturală. Nu mă impresionau. Cunoscusem originalul.

Victor ne-a primit cu un zâmbet minunat, alb, cu dinții dezveliți, la fel de strălucitor ca al unei gazde de talk-show.

— Eric, mă bucur că te văd în noul meu local! Îți place decorul? a întrebat, făcând o mişcare unduitoare cu mâna, prin care cuprindea întregul club.

Cu toate că Victor nu e un bărbat înalt, se vedea clar că era regele acestui castel şi că savurează fiecare clipă. Aplecându-se în față, şi-a luat paharul de pe măsuța scundă.

Până şi paharul era spectaculos: întunecat, ceţos, înalt şi îngust. Se potrivea cu „decorul" care-l făcea pe Victor atât de mândru. Aş fi zis (dac-aş fi avut ocazia să-l descriu față de altcineva, ceea ce în momentul de față mi se părea destul de improbabil) că era de bordel din perioada timpurie: mult lemn de culoare închisă, tapet textil, piele şi catifea roşie. Mie mi se părea greoi şi împopoțonat; poate că aveam prejudecăți. Cei care se roteau pe ringul de dans dădeau impresia că le place la Vampire's Kiss, indiferent cum era decorat. Orchestra era alcătuită din vampiri, aşa că era grozavă. Cântau câte o piesă la modă, după care treceau la un rock mai melancolic. Şi, din moment ce era posibil ca instrumentiştii să fi cântat alături de Robert Johnson şi Memphis Minnie[1], avuseseră la dispoziție destule decenii în care să exerseze.

— Sunt uimit, a răspuns Eric, pe un ton complet lipsit de inflexiuni.

— Scuză-mi proastele maniere! Te rog, stai jos, l-a invitat

[1]Compozitor şi interpret american de blues (1911-1938), respectiv chitaristă, compozitoare şi solistă americană de blues (1897-1973).

Victor. Însoțitorii mei sunt... Cum îți zice, dulceață? a întrebat-o pe fată.

— Mindy Simpson, a răspuns ea, cu un zâmbet cochet. Iar el e soțul meu, Mark Simpson.

Eric i-a salutat printr-o clipire iute din ochi. Eu şi Pam nici măcar nu fuseserăm incluse în jocul conversației, aşa că n-am fost nevoite să reacționăm în niciun fel.

Pe tânăra palidă, Victor n-a mai prezentat-o. Era evident că păstrează atuul pentru final.

— Văd că ai venit cu draga ta soție, a comentat Victor, în timp ce noi, cei proaspăt sosiți, ne pregăteam să ne aşezăm pe bancheta lungă, în dreapta lui Victor. Nu era atât de confortabilă pe cât sperasem, iar adâncimea pernelor nu era în armonie cu lungimea picioarelor mele. În decupajul în mărime naturală din dreapta mea, Elvis era îmbrăcat cu celebrul costum alb. Şic.

— Mda, sunt aici, am răspuns, posomorâtă.

— Şi cu faimosul tău secund, Pam Ravenscroft, a continuat Victor, ca şi cum ar fi vrut să precizeze identitățile pentru un microfon ascuns.

L-am strâns de mână pe Eric. El nu putea să-mi citească gândurile, ceea ce (doar în momentul de față) mi se părea că e păcat. Se întâmplau aici o grămadă de lucruri despre care noi n-aveam habar. În ochii vampirilor, ca soție umană a lui Eric, treceam în destul de mare măsură ca o concubină de rangul întâi. Titlul de „soție” îmi oferea un oarecare statut şi protecție, făcându-mă teoretic intangibilă pentru alți vampiri şi slujitorii lor. Nu eram tocmai mândră de faptul că eram un cetățean de mâna a doua, însă de îndată ce înțelesesem motivul pentru care Eric mă atrăsese prin vicleşug în această relație, începusem să mă împac, treptat, cu titlul. Acum, era vremea să-i ofer în schimb lui Eric puțin sprijin.

— De cât timp s-a deschis Vampire’s Kiss? l-am întrebat, jovială, pe detestabilul Victor. Aveam atâția ani de experiență când venea vorba să par bucuroasă, fără să fiu în realitate, şi eram regina trăncănelii.

— Nu mi-ai văzut toate anunțurile publicitare premergătoare? Numai de trei săptămâni, dar până acum a

fost un mare succes, mi-a răspuns Victor, abia acordându-mi o privire în treacăt. Nu era deloc interesat de mine ca persoană, absolut deloc. Nici măcar din punct de vedere sexual. Cu alte cuvinte, absența mi-ar fi fost mai remarcată decât prezența.

De vreme ce catadicsea să stea de vorbă cu mine, m-am gândit să profit de ocazie.

— Vă petreceți mult timp aici? Mă surprinde că nu au nevoie de dumneavoastră mai des prin New Orleans.

Tranc! Am aşteptat răspunsul său, cu un zâmbet netulburat.

— Sophie-Anne a considerat nimerit să rămână permanent în New Orleans, însă eu văd guvernarea mai degrabă ca pe una itinerantă, mi-a replicat el, cu amabilitate. Îmi place să țin cu o mână fermă tot ce se întâmplă în Louisiana, mai ales de când am aflat că sunt un simplu regent, conducând statul în numele lui Felipe, dragul nostru rege.

Zâmbetul i-a devenit de-a dreptul feroce.

— Felicitările mele pentru numirea ca regent, a intervenit Eric, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai de dorit.

Multă prefăcătorie mai era prin clădirea asta! Foarte mulți curenți subterani în care puteai să te îneci, ceea ce era posibil să ni se întâmple şi nouă.

— Eşti foarte amabil, a replicat Victor, cu cruzime. Da, Felipe a decretat că pot să mă intitulez regent. E ceva foarte neobişnuit pentru un rege să acumuleze atâtea teritorii, ca Felipe, şi el nu s-a grăbit să hotărască în privința a ce era de făcut. A decis să-şi păstreze toate titlurile pentru el.

— Şi veți fi şi regentul Arkansasului? s-a interesat Pam. Auzindu-i vocea, Miriam Earnest a izbucnit în plâns. Reuşea să vorbească încet, atât cât poate o femeie, însă niciun plâns nu e perfect tăcut. Pam nici n-a privit în direcția ei.

— Nu, a răspuns Victor, muşcând cuvântul. Red Rita a primit această onoare.

N-aveam idee cine putea să fie această Red Rita, însă atât Eric, cât şi Pam au părut impresionați.

— E o mare luptătoare, m-a informat Eric. O femeie-vampir puternică. E o bună alegere pentru reconstrucția

Arkansasului.

Grozav, poate c-ar fi bine să ne mutăm *acolo.*

Cu toate că nu puteam să le citesc gândurile vampirilor, nici nu aveam nevoie. Nu trebuia decât să-i urmăreşti expresia feței lui Victor, ca să înțelegi că el îşi dorise – cu ardoare – titlul de rege, că sperase să guverneze peste toate teritoriile lui Felipe. Dezamăgirea îl făcuse furios, iar acum îşi canaliza această furie împotriva lui Eric, ținta cea mai importantă pe care o avea la îndemână. Faptul că-l tot provoca pe Eric şi se amesteca pe teritoriul lui nu-i mai ajungea lui Victor.

Şi iată motivul pentru care se afla Miriam în club astă-seară. Am încercat să-i pătrund în minte. În timp ce tatonam, cu precauție, am întâlnit un soi de ceață albă. Era drogată, însă nu ştiam ce drog luase, şi nici dacă se drogase de bunăvoie sau constrânsă.

— Da, sigur, l-am auzit pe Victor, şi vocea lui m-a smuls înapoi la realitatea prezentă. Cât timp rătăcisem prin mintea lui Miriam, vampirii rămăseseră la subiectul Red Rita. Până se stabileşte ea în vecinătate, a continuat el, m-am gândit că s-ar cuveni să reconstruim partea din Louisiana care se mărgineşte cu teritoriul ei. Am deschis localul oamenilor şi pe cel de-aici, a adăugat, parcă torcând ca un motan.

— Sunteți proprietar şi la Vic's Redneck Roadhouse, am rostit, amorțită. Sigur că da! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Oare Victor *aduna* motive pentru ca eu să-i doresc moartea? Fireşte, rațiunile economice n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu viața şi moartea, însă mult prea frecvent aceste două aspecte erau, categoric, înlănțuite.

— Da, a confirmat Victor, zâmbindu-mi larg. Era vesel ca un Moş Crăciun dintr-un magazin universal. Ai fost pe-acolo? m-a întrebat, punându-şi la loc paharul pe masă.

— Nu, am fost prea ocupată, am zis.

— Dar am auzit că afacerile la Merlotte's s-au cam prăbuşit, aşa este? m-a întrebat Victor, încercând să afişeze o expresie de falsă preocupare față de mine, însă a renunțat. Sookie, dacă ai nevoie de un serviciu, îți pun eu o vorbă bună la managerul meu de la Redneck Roadhouse… doar dacă nu

cumva ai prefera să lucrezi aici? Nu-i aşa că ar fi amuzant?

Am fost nevoită să inspir adânc. A urmat o tăcere prelungită, în timpul căreia parcă totul stătea în balanță.

Cu o uimitoare stăpânire de sine, Eric şi-a ascuns furia în spatele unui zid, cel puțin temporar.

— Sookie e foarte bine acolo unde lucrează acum, Victor, i-a zis. Dacă n-ar fi fost, ar fi venit să stea la mine şi, poate, să lucreze la Fangtasia. E o americancă modernă, care se întreține singură.

Eric spusese toate acestea pe un ton de parcă s-ar fi mândrit cu independența mea, deşi ştiam că nu era cazul. El chiar nu putea să înțeleagă de ce mă încăpățânam să-mi păstrez slujba.

— Dacă tot discutăm despre asociatele mele, a continuat Eric, mi-a spus Pam că ați pedepsit-o. Nu este normal ca secundul unui şerif să fie pedepsit. În mod cert, acest lucru intră în atribuțiile stăpânului său, a precizat, permițându-şi o uşoară notă de iritare în voce.

— Nu erai aici, a protestat Victor, liniştit. Şi ea a manifestat o gravă lipsă de respect față de portarii mei, insistând că trebuie să intre înaintea ta, pentru o verificare a securității, ca şi cum am fi putut permite ca în club să existe vreo amenințare la adresa celui mai puternic şerif al nostru.

— Aveai afaceri pe care să le discutăm? a schimbat vorba Eric. Nu că n-ar fi minunat să vedem ce-ai făcut aici. Cu toate acestea…

Şi-a lăsat fraza în suspensie, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că era prea politicos ca să continue cu un: „Am alte treburi mai importante”.

— Sigur, mulțumesc că mi-ai amintit, a răspuns Victor, după care s-a aplecat în față să-şi ia paharul fumuriu, cu picior, umplut între timp de un chelner, până la buză, cu un lichid roşu-închis. Îmi cer scuze, a spus apoi, încă nu v-am oferit nimic de băut. Vreți puțin sânge, Eric, Pam?

Pam profitase de conversația lor ca să privească pe furiş spre Miriam, care părea pe cale să se prăbuşească.

— Mulțumesc pentru ofertă, Victor, a început Eric, dar…

— Ştiu că vrei să ciocneşti un pahar cu mine. Legea mă

împiedică să-ți ofer de băut de la Mindy sau Mark, din moment ce nu sunt donatori autorizați, şi eu sunt întru totul partizanul respectării legilor, a adăugat, surâzând spre Mindy şi Mark, care i-au zâmbit la rândul lor. Sookie, cu ce te servesc? m-a întrebat apoi.

Eric şi Pam erau obligați să accepte sângele sintetic oferit, însă eu, din moment ce nu eram decât o ființă umană, aveam voie să refuz în continuare. Nu mi-era sete. Dacă mi-ar fi oferit o friptură țărănească şi garnitură de pătlăgele prăjite, i-aş fi spus că nu mi-e foame.

Luis i-a făcut semn unuia dintre chelneri, iar acesta a dispărut, reapărând repede cu sticlele de SângeAdevărat. Le ducea pe o tavă mare, împreună cu câteva pahare întunecate şi fanteziste, cu picior, ca al lui Victor.

— Sunt sigur că sticlele nu vă par prea atrăgătoare din punct de vedere estetic, a comentat Victor. Pentru mine, sunt jignitoare.

Ca toți chelnerii, tipul care adusese băuturile era om, un bărbat chipeş cu un şort de piele (mai mic chiar şi decât pantalonii scurți purtați de Luis) şi cizme cu carâmb înalt. Pe un soi de rozetă prinsă de şort scria „Colton”. Avea ochii de un cenuşiu uluitor. În timp ce punea tava pe masă şi repartiza conținutul, avea în minte pe cineva numit Chic sau Chico... iar când mi-a întâlnit privirea, a gândit: *Sânge de zână pe pahare. Nu-i lăsa pe vampiri să bea.*

L-am privit îndelung. Ştia cine sunt. Acum, ştiam şi eu ceva despre el. Aflase despre talentul meu, bine-cunoscut în comunitatea ființelor supranaturale, şi credea în el.

Colton şi-a lăsat ochii în jos.

Eric a răsucit capacul, a destupat sticla şi a ridicat-o ca să toarne conținutul în pahar.

NU, i-am transmis. Noi nu comunicam telepatic, însă i-am trimis o undă de negație, rugându-mă s-o recepteze cum trebuia.

— Eu n-am nimic împotriva ambalajelor americane, ca tine, a răspuns liniştit Eric, ducând sticla direct la gură. Pam i-a urmat exemplul.

O umbră de iritare i-a traversat chipul lui Victor, atât de

iute, încât poate aş fi crezut că-mi imaginez doar, dacă nu l-aş fi studiat cu atâta concentrare. Chelnerul cu ochi cenuşii s-a retras.

— Ți-ai mai văzut străbunicul în ultima vreme, Sookie? m-a întrebat Victor, pe un ton de parcă ar fi zis „Te-am prins!”.

Nu avea rost să mă prefac neştiutoare în privința legăturilor mele cu zânele.

— Nu în ultimele două săptămâni, am răspuns, prudentă.

— Dar ai în propria casă două persoane din neamul tău.

Nu era o informație secretă, şi eram destul de convinsă că Heidi, noua femeie-vampir despre care-mi spusese Eric, îi dăduse vestea lui Victor. Heidi chiar nu avea de ales, acesta fiind un dezavantaj când aveai rude încă în viață în rândul oamenilor, pe care le mai şi iubeai.

— Da, vărul şi străunchiul meu locuiesc cu mine pentru o perioadă, am confirmat, mândră de mine pentru că reuşisem să par aproape plictisită.

— Mă întrebam dacă ai putea cumva să-mi oferi vreo lămurire în privința politicii actuale a zânelor, a continuat Victor, imperturbabil. Mindy Simpson, sâcâită de conversația aceasta în care nu era inclusă, s-a îmbufnat. Deloc înțelept din partea ei.

— Nici gând. Eu mă țin departe de politică, i-am spus lui Victor.

— Serios? Chiar şi după greaua încercare prin care ai trecut?

— Mda, chiar şi după greaua încercare prin care am trecut, am replicat, cu fermitate. Da, chiar îmi doream să discut despre răpirea şi schingiuirea mea... Ce să-ți spun, grozavă conversație la o petrecere! Pur şi simplu, i-am explicat, eu nu sunt un animal social.

— Dar animal, da, a replicat Victor, insinuant.

Pentru câteva momente, s-a aşternut o tăcere de gheață. Cu toate acestea, țineam morțiş ca, dacă Eric era să-şi găsească moartea încercând să-l ucidă pe vampirul din fața noastră, măcar să nu fie din cauza unei insulte la adresa mea.

— Asta sunt, am zis, întorcându-i zâmbetul cu dobândă.

Cu sânge cald şi suflare. Sunt capabilă chiar şi de alăptat. Tot tacâmul pentru mamifere.

Victor a mijit ochii spre mine. Poate că mersesem cam departe.

— Mai avem şi altceva de discutat, domnule regent? a intervenit Pam, ghicind corect faptul că Eric era prea înfuriat ca să mai poată vorbi. Aş rămâne bucuroasă, atât timp cât ați dori sau câtă vreme v-ar face plăcere să-mi ascultați vorbele, însă sunt de serviciu astă-seară la Fangtasia, iar stăpânul meu, Eric, are programată o întâlnire. În plus, după cum pare, prietena mea Miriam se simte foarte rău, aşa c-o s-o iau acasă cu mine, să doarmă până-i va mai trece.

Victor o privi pe femeia palidă ca şi cum abia în clipa aceasta ar fi remarcat-o.

— A, o cunoşti? a întrebat, pe un ton oarecare. Da, cred că mi-a pomenit cineva ceva. Eric, aceasta e femeia despre care mi-ai spus că ar vrea s-o transforme Pam? Îmi pare foarte rău că am fost nevoit să spun nu, deoarece, după presupunerile mele, e posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Pam nu s-a clintit. Nici cea mai mică tresărire.

— Puteți să plecați, a continuat Victor, exagerând cu atitudinea nonşalantă. Dacă tot v-am dat veştile despre regența mea şi mi-ați văzut frumosul club. A, mă gândesc să deschid un salon pentru tatuaje şi, poate, un cabinet de avocatură, deşi omul meu pentru postul acesta va trebui să studieze legile moderne. Şi-a obținut licența în avocatură la Paris, prin secolul al nouăsprezecelea.

Dintr-odată, zâmbetul indulgent al lui Victor a pierit cu desăvârşire.

— Ştiți că, în calitate de regent, am dreptul să-mi deschid afaceri pe teritoriul oricărui şerif, nu? Toate încasările din noile cluburi vor ajunge direct la mine. Sper că veniturile tale nu vor avea prea mult de suferit, Eric.

— Nicidecum, a răspuns Eric. (Nu mi s-a părut că, în realitate, cuvântul ar fi avut vreo semnificație.) Suntem cu toții parte a moşiei voastre, stăpâne.

Dacă vocea lui ar fi fost o haină, ar fi fâlfâit în vânt, atât era de uscată şi de seacă.

Ne-am ridicat, mai mult sau mai puțin simultan, şi ne-am înclinat capetele spre Victor. El şi-a fluturat mâna în semn că suntem liberi, după care s-a aplecat s-o sărute pe Mindy Simpson. Mark s-a înghesuit de cealaltă parte a vampirului şi a început să-şi frece nasul de umărul lui. Pam s-a dus până la Miriam Earnest şi s-a aplecat spre ea, cuprinzând-o cu un braț şi ajutând-o să se ridice. Cum s-a văzut pe picioare, susținută de Pam, Miriam nu s-a mai concentrat la altceva decât cum să ajungă până la uşă. Oricât de încețoşată i-ar fi fost mintea, ochii îi țipau.

Am părăsit clubul într-o tăcere mohorâtă (cel puțin, din punctul de vedere al conversațiilor dintre noi; muzica, pur şi simplu, *nu voia să ne lase),* escortați de Luis şi de Antonio. Cei doi frați au trecut de vânjoasa Ana Lyudmila şi ne-au urmat până în parcare, fapt care m-a mirat.

În timp ce treceam, în şir indian, de primul rând de maşini, Eric s-a întors cu fața spre ei. Deloc întâmplător, voluminoasa Escalade se interpunea între privirea Anei Lyudmila şi micul nostru grup.

— Voi doi aveți ceva să-mi spuneți? i-a întrebat, foarte încet. Şi, ca şi cum ar fi înțeles dintr-odată că ieşise din Vampire's Kiss, Miriam a scos un icnet şi a început să plângă, iar Pam a cuprins-o în brațe.

— N-a fost ideea noastră, domnule şerif, i-a răspuns Antonio, cel mai scund dintre ei doi. Muşchii săi abdominali, lucioşi, îi sclipeau în lumina din parcare.

— Noi îi suntem credincioşi lui Felipe, adevăratul nostru rege, a continuat Luis; însă Victor nu e uşor de slujit. A fost o noapte neprielnică pentru noi, cea în care ne-au detaşat în Louisiana, ca să trecem în serviciul lui. După ce au dispărut Bruno şi Corinna, el n-a mai găsit pe altcineva care să le ia locul. Niciun locotenent puternic. Şi călătoreşte permanent, încercând să fie cu ochii pe oricare colțişor din Louisiana, a adăugat Luis, clătinând din cap. Suntem surmenați rău. El ar trebui să se stabilească în New Orleans şi să reclădească structurile vampirilor de-acolo. Nu să ne țină în pantalonaşi din piele care abia ne acoperă fundurile şi să vă stoarcă de veniturile clubului dumneavoastră.

Înjumătățirea veniturilor disponibile nu înseamnă o politică economică bună, iar costurile de pornire au fost exagerate.

— Dacă încercați să mă ispitiți să-l trădez pe noul meu stăpân, aflați că n-ați nimerit la vampirul care trebuie, a replicat Eric, iar eu m-am silit să nu rămân cu gura căscată.

Mi se păruse că a sosit Crăciunul în plină lună iunie, când începuseră Luis şi Antonio să-şi dezvăluie nemulțumirile, însă în mod evident gândirea mea nu fusese îndeajuns de ocolită... iarăşi.

— Pantalonii scurți din piele sunt îmbietori, în comparație cu cei negri din material sintetic pe care sunt obligată să-i port eu, a intervenit Pam.

O susținea pe Miriam, dar n-o privea, nici nu vorbea cu ea, ca şi cum ar fi vrut ca toți ceilalți să uite de prezența fetei.

Lamentările cu privire la uniformă nu erau necaracteristice pentru ea, ci doar irelevante. Pam fusese totdeauna cât se poate de conştiincioasă cu îndatoririle ei. Antonio i-a adresat o privire încărcată de dezgustul aşteptărilor înşelate.

— Ştiam că eşti foarte aprigă, a bombănit el, după care şi-a întors fața spre Eric. Iar dumneavoastră, foarte cutezător.

Cu aceasta, el şi Luis ne-au întors spatele şi au pornit cu paşi mari înapoi, spre club.

Atunci, Pam şi Eric s-au pus în mişcare în cea mai mare viteză, de parcă am fi avut un termen limită pentru părăsirea proprietății lui Victor.

Pam a luat-o pur şi simplu pe sus pe Miriam şi a gonit spre maşina lui Eric. El a deschis portiera din spate, iar Pam şi-a urcat prietena, apoi s-a strecurat lângă ea. Văzând că graba este tema serii, m-am cățărat pe scaunul din dreapta şoferului şi mi-am pus centura fără vreo vorbă. Întorcând capul, mi-am dat seama că Miriam leşinase încă din clipa în care se văzuse la adăpost.

În timp ce automobilul ieşea din parcare, Pam a început să chicotească, iar Eric, să zâmbească larg. Eram prea uluită ca să-i pot întreba ce era atât de amuzant.

— Victor, pur şi simplu, nu poate să se abțină, a comentat Pam. Atât circ cu sărmana mea Miriam!

— După care nepreţuita ofertă din partea gemenilor cu pantalonaşi din piele!

— I-ai văzut faţa lui Antonio? l-a întrebat Pam. Sinceră să fiu, nu m-am mai distrat în asemenea hal de când i-am arătat colţii femeii care s-a plâns că nu-i place cu ce culoare mi-am zugrăvit casa!

— Asta o să le dea o temă de gândire, a încuviinţat Eric, după care a întors capul spre mine, cu colţii sclipindu-i. Bun moment, mi-a zis. Nu pot să cred că ne-au crezut în stare să înghiţim momeala!

— Dar dacă Antonio şi Luis erau sinceri? am întrebat. Dacă Victor o fi luat din sângele lui Miriam şi o fi făcut-o să-i aparţină? am adăugat, răsucindu-mă pe scaun ca s-o privesc pe Pam.

În ochii ei am zărit ceva ce semăna a milă, ca şi cum m-ar fi considerat o romantică incurabilă.

— N-ar fi putut, mi-a răspuns. A adus-o într-un loc public, ea are multe rude umane, şi Victor ştie sigur că l-aş omorî dacă ar face aşa ceva.

— Nu şi dacă te-ar omorî el pe tine, am precizat. Eric şi Pam dădeau impresia că nu privesc cu acelaşi respect ca mine tacticile mortale ale lui Victor. Păreau aproape nebuneşte de încrezuţi. Şi de ce sunteţi atât de siguri, am insistat, că Antonio şi Luis ar fi născocit totul doar ca să vă vadă cum reacţionaţi?

— Dac-au crezut în ce-au spus, înseamnă că vor mai încerca să ne abordeze, mi-a replicat Eric, fără menajamente. Nu au altă posibilitate, dacă au încercat să-l ajute pe Felipe, şi el i-a lăsat baltă. Bănuiesc că i-a lăsat. Ia spune-mi, iubito, care era problema cu băuturile?

— *Problema* era că pusese să fie frecate paharele pe dinăuntru cu sânge de zână, i-am explicat. Chelnerul, tipul cu ochi cenuşii, mi-a dat pontul.

În clipa aceea, zâmbetele au dispărut de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator. Am trăit un moment de satisfacţie lipsită de plăcere.

Sângele de zână, în stare pură, e otrăvitor pentru vampiri. Greu de spus ce-ar fi putut păţi Pam sau Eric dac-ar fi băut

din paharele acelea. Şi ar fi gâlgâit cât ar fi putut de repede, fiindcă mirosul era la fel de ademenitor ca al substanței veritabile.

În materie de tentativă de otrăvire, pot să spun că fusese una subtilă.

— Nu cred că o astfel de cantitate ne-ar fi făcut să ne comportăm necontrolat, a comentat Pam.

Totuşi, nu părea prea convinsă. Eric a înălțat din sprâncenele lui blonde.

— A fost un experiment dictat de prevedere, a rostit el, gânditor. Era posibil ca noi să atacăm pe cineva din club sau chiar pe Sookie, din moment ce are filonul acela interesant de sânge de zână. În orice caz, ne-am fi făcut de râs în public. Poate chiar am fi fost arestați. Ai făcut o treabă excelentă că ne-ai oprit, Sookie.

— Mai sunt şi eu bună la ceva, am zis, reprimându-mi tresărirea de teamă la gândul că Eric şi Pam ar fi putut sări asupra mea din cauza sângelui de zână.

— Iar tu eşti *soția* lui Eric, a remarcat Pam, încetişor.

Eric a privit-o fix în oglinda retrovizoare.

Tăcerea aşternută era atât de grea, că n-aveam cum s-o înlătur. Ciondăneala asta secretă dintre Pam şi Eric era enervantă şi deranjantă. Şi acesta era eufemismul anului.

— Ai ceva să-mi spui? am întrebat-o, înfricoşată de răspuns.

Totuşi, orice era de preferat în fața neştiinței.

— Eric a primit o scrisoare... a început Pam şi, până să-mi pot da seama că s-ar mişca, Eric se şi răsucise, întinsese mâna pe deasupra spătarului şi-o apucase de beregată.

Şi, din moment ce el era la volan, am scos un scâncet de groază.

— Priveşte în față, Eric! Nu începeți iar să vă bateți, am exclamat. Uitați care-i treaba, mai bine dați-i înainte şi povestiți-mi.

Cu mâna dreaptă, Eric o strângea încă pe Pam atât de tare, încât dac-ar fi fost genul de ființă care să respire, ar fi sufocat-o. Cu stânga manevra volanul; în scurt timp, ne-am oprit pe marginea drumului. Nu vedeam să vină vreo maşină

din sensul opus, şi nici din spate nu zăream vreo lumină de faruri. Nu-mi dădeam seama dacă izolarea în care ne aflam mă făcea să mă simt bine sau rău. Eric şi-a întors privirea spre vlăstarul său, cu ochii atât de strălucitori, încât practic aruncau scântei.

— Pam, nu spui nimic, i-a atras atenția. E un ordin. Sookie, *las-o cum a picat.*

Aş fi putut să-i zic câteva. Aş fi putut să-i spun: „Eu nu-ți sunt vasală, şi zic ce am de zis”; sau: „Naiba să te ia, lasă-mă să cobor!” După care să-l sun pe fratele meu, să vină după mine.

Totuşi, am rămas tăcută.

Mi-e ruşine să recunosc că, în momentul acela, mi-era frică de Eric, de vampirul acesta disperat şi hotărât care o ataca pe cea mai bună prietenă a sa doar pentru că nu voia ca eu să aflu... ceva. Prin legătura pe care o aveam cu el, am recepționat un amestec confuz de emoții negative: teamă, mânie, hotărâre neclintită, frustrare.

— Du-mă acasă, i-am cerut.

Şi, ca un ecou sinistru, inerta Miriam a şoptit:

— Du-mă acasă...

După o aşteptare prelungită, Eric i-a dat drumul din strânsoare lui Pam, care s-a prăbuşit pe banchetă ca un sac cu orez. Apoi, a cuprins-o protector pe Miriam. În tăcerea aceea glacială, Eric m-a condus acasă. Nu s-a mai pomenit nimic despre partida de sex planificată după această seară de „distracție”. Eu mai degrabă aş fi făcut sex cu Luis şi cu Antonio. Sau cu Pam. Mi-am luat rămas-bun de la Pam şi Miriam şi m-am îndreptat spre casă fără să mai privesc înapoi.

Bănuiesc că Eric, Pam şi Miriam s-au întors împreună în Shreveport, şi cred că la un moment dat el i-a permis lui Pam să vorbească din nou, dar nu ştiu precis.

N-am putut să dorm după ce m-am spălat pe față şi mi-am atârnat frumoasa rochie pe umeraş. Speram c-o s-o pot îmbrăca pentru o seară mai plăcută, cândva, în viitor. Mă întrebam dacă Eric ar fi traversat seara cu tot atâta sânge rece dacă eu aş fi fost cea capturată şi drogată de Victor, şi

lăsată pe bancheta aceea, astfel încât toată lumea să caşte gura la mine.

Şi mă mai tulbura un lucru. Iată ce l-aş fi întrebat pe Eric, dacă nu s-ar fi jucat de-a dictatorul. Aş fi zis: „De unde-o fi avut Victor sângele de zână?”

Asta l-aş fi întrebat.

4

M-AM TREZIT A DOUA ZI simțindu-mă în general destul de posacă, însă m-am înveselit când am văzut că Dermot şi Claude se întorseseră acasă cu o seară în urmă. Dovezile erau clare: cămaşa lui Claude era azvârlită pe spătarul unui scaun din bucătărie, iar pantofii lui Dermot se vedeau la picioarele scării. Plus că, după ce mi-am băut cafeaua şi mi-am făcut un duş, am ieşit din camera mea, într-un şort şi un tricou verde, şi i-am găsit pe cei doi aşteptându-mă în living.

— Bună dimineața, băieți, le-am zis.

Până şi pentru auzul meu, salutul sunase prea arogant.

— V-ați adus aminte că azi era vorba să vină negustorii de antichități? Ar trebui să ajungă într-o oră, două.

Îmi adunam forțele pentru discuția pe care trebuia s-o purtăm.

— Bun, atunci camera asta n-o să mai arate ca un magazin de vechituri, a comentat Claude, în stilul lui fermecător.

N-am făcut decât să încuviințez dând din cap. Astăzi, aveam de-a face cu Claude Nesuferitul, spre deosebire de Claude Suportabilul, care apărea mult mai rar.

— Ți-am promis c-o să stăm de vorbă, mi-a zis Dermot.

— După care n-ați mai venit acasă în seara aia, l-am completat, aşezându-mă pe un vechi balansoar coborât din pod.

Nu mă simțeam pregătită în mod deosebit pentru această conversație, însă aşteptam cu nerăbdare anumite răspunsuri.

— S-au întâmplat unele lucruri la club, a zis Claude, evaziv.

— Mda. Lasă-mă să ghicesc: lipseşte o zână.

Replica mea i-a făcut să-şi îndrepte spinările şi să-mi acorde atenție.

— Ce? De unde ştii? m-a întrebat Dermot, care şi-a revenit

primul.

— A ajuns la Victor, le-am explicat, povestindu-le apoi ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— Nu-i de-ajuns că trebuie să ne ocupăm de problemele propriei noastre rase, s-a plâns Claude. Acum, mai suntem atraşi şi în războaiele afurisiților de vampiri!

— Ba nu, l-am contrazis, simțind că mă aşteaptă o discuție obositoare. Voi, ca grup, n-ați fost deloc atraşi în războaiele vampirilor. Unul – sau una – dintre voi a fost obiectul unei răpiri, pentru un scop anume. E un cu totul alt scenariu. Dați-mi voie să vă atrag atenția că, în cel mai bun caz, zânei respective i s-a luat sânge, fiindcă de aşa ceva aveau nevoie vampirii, de sânge. Nu spun că zâna în cauză n-ar putea să fi scăpat cu viață, însă ştiți în ce măsură îşi pierd controlul vampirii când e o zână prin preajmă, cu atât mai mult una care sângerează.

— Are dreptate, i-a zis Dermot lui Claude. Cait sigur e moartă. E vreuna dintre zânele de la club rudă cu ea? Trebuie să ne interesăm dac-o fi avut vreo viziune după moarte.

— O femeie, a murmurat Claude, al cărui chip arătos părea acum dăltuit în piatră. Una pe care nu ne-am fi permis s-o pierdem. Da, trebuie să aflăm.

Pentru o secundă, am fost derutată, deoarece ştiam despre Claude că nu se gândeşte chiar atât la femei, date fiind condițiile vieții sale personale. Abia apoi mi-am amintit că femeile din neamul zânelor erau din ce în ce mai rare. Nu ştiam care era situația cu celelalte neamuri, însă se pare că zânele începeau să fie tot mai puține. Nu că mi-ar fi lipsit preocuparea față de dispăruta Cait (deşi nu credeam că erau şanse nici cât negru sub unghie ca ea să mai fie în viață), însă aveam alte întrebări de pus, mai egoiste, şi nu voiam să mă las abătută de la subiect. Imediat după ce Dermot a sunat la Hooligans şi i-a cerut lui Bellenos să adune toate zânele şi să întrebe despre rudele lui Cait, am revenit pe propria-mi pistă.

— Cât timp i-ați atribuit o ocupație lui Bellenos, voi aveți ceva timp liber şi, din moment ce evaluatorii urmează să

apară curând, eu chiar am nevoie să-mi răspundeți la întrebări, am zis.

Dermot şi Claude s-au privit reciproc. Dermot mi-a dat impresia că a pierdut la imaginara tragere la sorți, fiindcă a tras aer adânc în piept şi a început:

— Ştii că atunci când, la voi, cineva dintre caucazieni se căsătoreşte cu cineva din rândul negrilor, uneori copilul se întâmplă să semene mai mult cu una dintre rase decât cu cealaltă, aparent aleator. Asemănarea aceasta poate să fie cu un părinte diferit, chiar şi între copiii aceluiaşi cuplu.

— Da, am zis. Am auzit.

— Când era Jason mic, străbunicul nostru Niall a venit să-l vadă.

Eram uluită.

— Ia stai, am zis, şi cuvintele s-au auzit ca un croncănit aspru. Niall zicea că n-a putut să vină în vizită din cauză că fiul lui semi-uman Fintan ne-ar fi ferit de el. Că, în realitate, Fintan ar fi fost bunicul nostru.

— Iată *de ce* v-a ferit Fintan de neamul zânelor. Nu voia ca tatăl lui să se amestece în viețile voastre, aşa cum se amestecase într-a lui. Însă Niall avea propriile metode şi, în orice caz, a aflat că scânteia esențială îl ocolise pe Jason. Aşa că a devenit… dezinteresat, mi-a explicat Claude.

Am aşteptat să continue.

— Iată de ce a aşteptat atâția ani până să faceți cunoştință. Putea să-l fi evitat pe Fintan, dar a presupus că şi tu eşti la fel ca Jason… atractivă pentru ființele umane şi supranaturale, dar în rest nimic altceva decât un om normal.

— Dar pe urmă a auzit că nu erai, l-a completat Dermot.

— A auzit? De unde? De la cine?

Bunica mea ar fi fost mândră de mine.

— De la Eric. Derulau câteva afaceri împreună, şi Niall s-a gândit să-l roage pe Eric să-l țină la curent cu evenimentele din viața ta. Eric îi spunea din când în când lui Niall ce mai învârteai. Şi a venit o vreme când Eric s-a gândit că ai avea nevoie de protecția străbunicului tău şi, desigur, că te veştejeai.

Ha?

— Aşa că bunicul a trimis-o pe Claudine, iar când ea s-a neliniştit, crezând că n-ar mai putea să aibă grijă de tine, el s-a hotărât să te cunoască personal. Tot Eric a aranjat şi asta. S-a gândit, presupun, că-i va câştiga bunăvoința lui Niall, ca un soi de recompensă acordată găsitorului, a comentat Dermot, ridicând din umeri. Se pare că în cazul lui Eric a dat rezultate. Vampirii sunt extrem de profitori şi de egoişti.

În minte mi-au răsărit brusc cuvintele „ciob" şi „oală spartă".

— Aşadar, am zis, Niall a apărut în viața mea şi mi s-a făcut cunoscut prin intermediul lui Eric. Iar asta a precipitat războiul zânelor, fiindcă zânele apelor nu-şi doreau şi alte contacte cu oamenii, cu atât mai puțin cu o persoană atât de neînsemnată, cu doar o optime de sânge de zână.

Mersi, băieți. *Adoram* să aflu că întregul război fusese din vina mea.

— Da, mi-a răspuns, chibzuit, Claude. E un rezumat corect. Şi aşa a urmat războiul, iar după numeroase morți, Niall s-a hotărât să ferece lumea zânelor, a concluzionat el, oftând din greu. Eu am rămas pe dinafară, şi Dermot, la fel.

— Şi, apropo, eu nu mă *veştejesc,* le-am atras atenția, cu o oarecare nuanță tăioasă. Adică, vouă vă par veştejită?

Ştiam că ignoram esențialul, însă începeam să mă enervez. Sau, poate, să mă enervez şi mai tare.

— Ai doar puțin sânge de zână, mi-a atras atenția cu blândețe Dermot, de parcă ar fi însemnat o reamintire zdrobitoare. Şi îmbătrâneşti.

La aşa ceva n-aveam cum să-l contrazic.

— Şi-atunci, de ce mă simt din ce în ce mai mult ca una de-a voastră, dacă am în mine doar un strop de zână?

— Suma noastră este mai mare decât cea a părților, mi-a explicat Dermot. Eu sunt semi-uman, dar cu cât stau mai mult cu Claude, cu atât puterile mele magice sunt mai mari. Claude, cu toate că are sânge pur de zână, a stat în lumea umană atât de mult, încât a început să dea semne de slăbiciune. Acum e mai puternic. Tu nu ai decât o părticică de sânge de zână, dar cu cât stai mai mult cu noi, cu atât

mai puternic devine acest element în ființa ta.

— Aşa, cum ai umple o pompă? am întrebat, cu îndoială. Nu mă prind.

— Aşa, cum... cum... cum ai spăla un veşmânt nou, roşu, împreună cu cele albe, a exclamat Dermot, triumfător, fiindcă tocmai asta făcuse el cu o săptămână în urmă. Toată lumea din casa noastră avea acum şosete roz.

— Dar pentru Claude, asta n-ar însemna că devine mai puțin roşu? Adică, mai puțin zână? Dacă noi absorbim din puterile lui?

— Nu, mi-a răspuns Claude, cu o oarecare satisfacție de sine. Sunt mai roşu decât eram.

— Şi eu, l-a susținut Dermot, clătinând aprobator din cap.

— Eu n-am observat vreo diferență în realitate, am insistat.

— Nu te simți mai puternică decât erai?

— Păi... mda. În anumite zile.

Nu era ca şi cum ai bea sânge de vampir, care-ți oferea o forță sporită pentru o perioadă nedeterminată de timp, dacă nu cumva te făcea să devii nebun de legat. Era, mai degrabă, o sporire a energiei. De fapt, mă simțeam... mai tânără. Şi, din moment ce aveam doar douăzeci şi ceva de ani, faptul acesta mi se părea descurajator.

— Nu ți-e dor să-l mai vezi pe Niall? m-a întrebat Claude.

— Câteodată.

În fiecare zi.

— Nu te bucuri când dormim în pat cu tine?

— Mda. Numai că, doar ca să ştiți, mi se pare şi cam sinistru.

— Oamenii, a comentat Claude către Dermot, cu un amestec de exasperare şi îngăduință în glas.

Dermot i-a răspuns ridicând din umeri. În definitiv, era pe jumătate uman.

— Şi totuşi ai ales să locuieşti aici, i-am atras atenția.

— În fiecare zi mă întreb dacă n-am greşit.

— Atunci de ce mai sunteți voi doi aici, dacă vă dați atâta în vânt după Niall şi după lumea zânelor? Cum de ai primit tu scrisoarea lui Niall, pe care mi-ai dat-o acum o lună, cea

în care-mi spunea că şi-a folosit toată influența ca să-i determine pe cei de la FBI să mă lase în pace? am întrebat, privindu-l sfidător şi bănuitor. Scrisoarea era cumva falsificată?

— Nu, era autentică, a confirmat Dermot. Şi suntem aici pentru că amândoi ne iubim principele, dar ne şi temem de el.

— OK, am acceptat, pregătindu-mă să schimb subiectul, fiindcă nu voiam să intru într-o controversă privitoare la sentimentele lor. De fapt, ce e un portal, mai precis?

— E o parte mai subțire a membranei, mi-a răspuns Claude. Văzându-mi privirea nedumerită, a dezvoltat explicația: Între lumea noastră – cea supranaturală – şi a voastră, există un fel de membrană magică. Într-o parte mai subțire a ei, membrana e permeabilă. Pe acolo poți avea acces la lumea zânelor. La fel şi în acele părți ale lumii voastre care, în mod normal, sunt invizibile pentru voi.

— Hm?

Claude era în pasă bună.

— Portalurile rămân de obicei în aceeaşi zonă, deşi e posibil să se mute puțin. Noi le folosim ca să ajungem din lumea noastră într-a voastră. Pe locul portalului din pădurile tale, Niall a lăsat o deschizătură. Fanta aceea nu e îndeajuns de mare ca să poată trece unul dintre noi, pe picioare, însă prin ea se pot transfera obiecte.

Ca o fantă de scrisori dintr-o uşă.

— Vezi? Ce-a fost atât de greu? am întrebat. Vă mai trec prin minte şi alte informații sincere pe care să mi le dați?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi motivul pentru care sunt atâtea zâne la Hooligans, pe post de stripperi şi bodyguarzi şi te-miri-ce. Şi nu toate sunt zâne. Nici măcar nu ştiu ce sunt. De ce-au ajuns să fie cu voi?

— Pentru că n-au unde să se ducă, mi-a răspuns, simplu, Dermot. Toate au rămas închise aici. În unele cazuri, intenționat, cum a fost cu Claude, iar în altele, nu... cum a fost cu mine.

— Aşadar, Niall a închis căile de acces în țara zânelor şi i-a

lăsat pe unii pe dinafară?

— Da. Voia să menţină înăuntru toate zânele care voiau să-i omoare pe oameni, şi s-a grăbit prea tare, a răspuns Claude. Dar am remarcat că Dermot, asupra căruia Niall aruncase o vrajă crudă, părea să se îndoiască de această explicaţie.

— Înţeleg că Niall a avut motive întemeiate pentru care a lăsat zânele pe dinafară, am rostit, lent. Zicea că a învăţat, din experienţă, că dacă zânele se amestecă printre oameni, întotdeauna apar necazuri. Nu voia ca zânele să se mai încrucişeze cu oamenii, pentru că cele mai multe zâne urăsc rezultatul: corciturile.

M-am uitat la Dermot – în privirea mea se puteau citi scuzele pe care i le ceream – care a ridicat din umeri. Era obişnuit.

— Niall n-a avut niciodată de gând să mă revadă. Dar voi doi sunteţi chiar atât de nerăbdători să vă duceţi în lumea zânelor şi să rămâneţi acolo?

A urmat o pauză despre care se putea spune că era „semnificativă". Era clar că Dermot şi Claude nu voiau să răspundă. Bine măcar că nu voiau să mintă.

— Şi-atunci, explicaţi-mi de ce staţi cu mine şi ce vreţi de la mine, am zis, sperând că la întrebarea aceasta voi primi răspuns.

— Stăm cu tine pentru că am considerat prielnic să fim aproape de oricine din neamul nostru, mi-a zis Claude. Ne simţeam slăbiţi, izolaţi de tărâmurile natale, şi habar n-aveam că au rămas atâtea zâne pe-aici. Ne-am mirat când şi celelalte zâne izolate în America de Nord au început să sosească la Hooligans, însă ne-am bucurat. Cum ţi-am spus, suntem mai puternici dacă stăm împreună.

— Îmi spuneţi tot adevărul? am întrebat, ridicându-mă şi începând să mă plimb de colo-colo. Puteaţi să-mi fi spus toate astea şi mai înainte, dar n-aţi făcut-o. Dacă minţiţi?

Mi-am desfăcut larg braţele, cu palmele în sus. *Ei bine?*

— Cum? a sărit Claude, ofensat. Ei bine, era timpul să-l servesc şi eu cu una dintre specialităţile lui. Zânele nu mint, a argumentat el. Toată lumea ştie.

Mda. Sigur. E la mintea cocoşului.

— Poate că nu minţiţi, dar nu totdeauna spuneţi tot adevărul, am precizat. E clar că asta aveţi în comun cu vampirii. Dacă mai sunt şi alte motive pentru care vă aflaţi aici? Poate vreţi să staţi pe-aproape, să vedeţi cine mai vine prin portal.

Dermot a ţâşnit în picioare.

Acum eram tustrei nervoşi, tustrei agitaţi. Aerul din încăpere era îmbâcsit de acuzaţii.

— Eu vreau să mă întorc în lumea zânelor pentru că-mi doresc să-l mai văd o dată pe Niall, mi-a zis Claude, alegându-şi cuvintele. E bunicul meu. M-am săturat să tot primesc mesaje când şi când. Vreau să vizitez locurile noastre sfinte, unde pot să fiu aproape de spiritele surorilor mele. Vreau să trec dintr-o lume în cealaltă şi înapoi, aşa cum am dreptul. Aici e portalul cel mai apropiat. Tu eşti ruda noastră cea mai apropiată. Şi există ceva anume în casa asta. Deocamdată, aici e locul nostru.

Dermot s-a apropiat de fereastra din faţă, privind afară, la dimineaţa călduroasă. Se vedeau fluturi, flori deschizându-se şi mult soare superb. Am simţit un val de intensă dorinţă de a fi afară, printre lucrurile pe care le înţelegeam, nu aici, înăuntru, angrenată în această bizară conversaţie cu rude pe care nu ne înţelegeam, în care nu aveam deplină încredere. Dacă interpretarea limbajului trupului poate fi considerată un etalon demn de încredere, aş zice că şi Dermot îmi împărtăşea sentimentele amestecate, de nefericire.

— O să mă mai gândesc la ce mi-ai spus, i-am zis lui Claude şi l-am văzut pe Dermot relaxându-şi un pic umerii. Dar mai am şi altceva în minte, am continuat. V-am spus despre atacul din bar, cu sticla incendiară.

Dermot s-a întors spre mine, rezemându-se de tocul ferestrei deschise. Deşi avea părul mai lung decât al fratelui meu şi o expresie mai (scuză-mă, Jason) inteligentă, mă înspăimânta să văd cât de mult semănau. Nu erau nicidecum identici, însă cu certitudine puteau fi confundaţi, cel puţin pentru o clipă. Însă la Dermot erau unele nuanţe întunecate pe care nu le văzusem la Jason.

Ambii veri din neamul zânelor mi-au făcut semne de încuviințare când am adus vorba de sticla incendiară. Păreau interesați, dar neimplicați: o expresie pe care mă obişnuisem s-o remarc la vampiri. Lor chiar le păsa al naibii de puțin de ce li se întâmpla oamenilor pe care nu-i cunoşteau. Dacă l-ar fi citit vreodată pe John Donne[1], i-ar fi dezaprobat ideea că nici un om nu e o insulă. Din punctul de vedere al zânelor, majoritatea oamenilor se aflau pe o insulă mare, care plutea în derivă pe o mare numită Mă-Doare-în-Cot.

— Lumea vorbeşte în baruri, aşa că sunt sigură că vorbeşte şi prin cluburile de striptease. Vă rog să mă anunțați dacă auziți ceva despre cine ar fi făcut-o. E important pentru mine. Dacă le-ați putea cere angajaților din Hooligans să asculte discuțiile despre atac, în mod sigur v-aş fi recunoscătoare.

— Atât de rău îi merg afacerile lui Sam, Sookie? s-a interesat Dermot.

— Da, i-am răspuns, nu întru totul surprinsă de această întorsătură a conversației. Iar noul bar de pe şosea ne tot răpeşte clientela. Nu ştiu dacă e de vină noutatea adusă de Vic's Redneck Roadhouse şi de Vampire's Kiss sau dacă oamenii se feresc din cauză că Sam e teriantrop, dar ce ştiu e că nu merge deloc bine pentru Merlotte's.

Încercam să-mi dau seama cam cât mi-aş dori să le povestesc despre Victor şi despre cât de malefic era el, când deodată Claude a zis:

— O să rămâi fără serviciu.

După care a închis gura, ca şi cum remarca ar fi declanşat un întreg lanț de gânduri.

Toată lumea părea viu interesată de ce-aş face eu dacă Merlotte's s-ar închide.

— Sam ar rămâne fără mijloace de subzistență, le-am atras atenția, în timp ce mă întorceam să plec spre bucătărie, ca să-mi mai iau o cană de cafea. Ceea ce e mult mai important decât serviciul meu. Eu pot să-mi găsesc de lucru

---

[1] Poet englez (1572-1631) considerat o figură proeminentă a poeziei metafizice.

în altă parte.

— Şi el ar putea să-şi deschidă un bar în altă parte, a replicat Claude, ridicând din umeri.

— Ar fi nevoit să plece din Bon Temps, am ripostat, tăios.

— Şi asta nu ți-ar conveni, nu?

Claude părea gânditor, într-un fel care mă stânjenea vizibil.

— E cel mai bun prieten al meu, i-am zis. Ştii asta.

Poate că era prima oară când o spuneam cu voce tare, dar cred că o ştiam de multă vreme.

— A, apropo, dacă vreți să ştiți ce i s-a întâmplat lui Cait, puteți încerca să luați legătura cu tipul cu ochi cenuşii care lucrează la Vampire's Kiss. Numele scris pe uniforma lui era Colton.

Ştiam că în unele localuri ecusoanele cu nume se distribuiau la nimereală, fără să-i pese cuiva dacă se potriveau cu identitatea purtătorului. Dar, cel puțin, era un punct de pornire. Mi-am reluat drumul spre bucătărie.

— Stai, a exclamat Dermot, atât de brusc, încât am întors capul spre el. Când vin cei cu antichitățile să-ți vadă vechiturile?

— Ar trebui să ajungă în vreo două ore.

— Podul e gol, mai mult sau mai puțin, a continuat Dermot. N-ai de gând să faci curat în el?

— Cam asta mă gândeam să fac dimineață.

— Vrei să te ajutăm? mi-a propus Dermot.

Claude era vizibil îngrozit. I-a aruncat lui Dermot o privire feroce.

Ne întorseserăm pe un teren mai familiar, iar eu, una, îi eram recunoscătoare pentru asta. Până când aveam ocazia să meditez la toate noile informații, nici măcar nu puteam să ghicesc ce întrebări se cuvenea să formulez.

— Mersi, i-am răspuns. Ar fi grozav dac-ați putea să cărați până sus unul dintre tomberoanele alea mari. Pe urmă, după ce mătur şi adun toate mărunțişurile, puteți să-l duceți jos la loc.

Faptul că aveam rude cu puteri supraomeneşti se putea dovedi foarte folositor.

M-am dus pe veranda din spate să-mi adun ustensilele pentru curățenie, iar în vreme ce mă chinuiam să urc, cu brațele încărcate, am văzut că uşa lui Claude era închisă. Precedenta mea chiriaşă, Amelia, transformase unul dintre dormitoarele de sus într-un mic şi drăguț budoar, cu o măsuță de toaletă ieftină (dar drăguță), un scrin şi un pat. Amelia folosise o altă cameră drept dormitor, mobilată cu două fotolii confortabile, un televizor şi un birou spațios, încăperea fiind acum goală. În ziua în care făcusem curat în pod, observasem că Dermot îşi instalase un pătuț în fostul living.

Cât ai spune „peşte”, Dermot şi-a făcut apariția la uşa podului, ducând cu el tomberonul. Lăsându-l jos, şi-a rotit privirea înjur.

— Am impresia că arăta mai bine când erau lucrurile familiei în el, a zis, şi am fost nevoită să-l aprob.

La lumina zilei, revărsată prin geamurile murdare, podul părea trist şi sărăcăcios.

— O să arate foarte bine când o să fie curat, am replicat cu hotărâre, şi m-am pus pe treabă cu mătura, înlăturând toate pânzele de păianjen, după care am atacat praful şi gunoaiele de pe scândurile duşumelei. Spre mirarea mea, Dermot a luat câteva cârpe şi soluția pentru curățat geamuri şi a început să se ocupe de ferestre.

Mi s-a părut că ar fi mai înțelept să nu comentez. După ce a terminat cu ferestrele, mi-a ținut făraşul, să strâng în el gunoiul măturat. Terminând şi cu asta, am adus sus aspiratorul, să rezolv şi cu praful rămas, iar el mi-a zis:

— Pereții trebuie zugrăviți.

Era ca şi cum ai spune că deşertul are nevoie de apă. Poate că fuseseră zugrăviți odată, însă totul se cojise sau se ştersese de mult, iar culoarea nedefinită rămasă pe pereți fusese râcâită sau pătată de numeroasele obiecte sprijinite de ei.

— Păi, da. Răzuiți şi zugrăviți. Şi podeaua trebuie refăcută.

Am bătut cu piciorul în scânduri. Înaintaşii mei fuseseră cuprinşi de frenezia zugrăvitului când i se adăugase casei şi al doilea nivel.

— Pentru depozitare n-ai nevoie decât de o parte din spațiu, a zis Dermot, dintr-odată. Presupunând că negustorii de antichități ar cumpăra piesele mai mari şi n-ar mai trebui să le aduci înapoi.

— E adevărat, am zis. Dermot părea să aibă dreptate, însă nu înțelegeam ce urmăreşte. Despre ce tot vorbeşti? l-am întrebat, fățiş.

Mi-a arătat spre locul în care panta acoperişului forma o suprafață naturală, cam de doi metri adâncime şi întinsă cât toată casa.

— N-ar fi greu să-l împărți, să pui câteva uşi, mi-a zis străunchiul meu.

Dermot se pricepea să pună uşi? Probabil că păream uluită, fiindcă mi-a explicat:

— M-am uitat la emisiunile de pe HGTV[1], la televizorul Ameliei.

— A, am exclamat, căutând în minte o replică mai inteligentă. Încă mă simțeam în ceață. Păi, asta s-ar putea face, am zis. Dar nu cred că aş mai avea nevoie de alte camere. Vreau să spun, cine ar vrea să stea aici?

— Nu e bine totdeauna să ai mai multe dormitoare? Aşa se spune la televizor. Şi eu aş putea să mă mut într-o astfel de cameră. Am putea folosi, eu şi Claude, camera cu televizorul ca pe un salon. Şi am putea să avem fiecare camera lui.

M-am simțit umilită de faptul că nu-mi trecuse prin cap să-l întreb pe Dermot dacă nu-l deranja să împartă camera cu Claude. Era evident că-l deranja. Dormea pe un pat de campanie, în salonaşul acela mititel... Fusesem o gazdă proastă. L-am privit pe Dermot cu mai multă atenție decât înainte. Vocea îi sunase... plină de speranță. Poate că, de fapt, chiriaşul meu era subevaluat. Mi-am dat seama că nu ştiam precis ce făcea Dermot la club. Luasem ca pe un fapt de la sine înțeles că Dermot ar merge cu Claude, când se ducea Claude în Monroe, însă niciodată nu fusesem îndeajuns de curioasă să întreb ce făcea Dermot când

---

[1] Home and Garden Television (Casa şi grădina), canal de televiziune din S.U.A. şi Canada.

ajungea acolo. Dacă faptul că făcea parte din neamul zânelor era singurul element pe care-l avea în comun cu egocentricul de Claude?

— Dacă tu crezi că ai timp de munca asta, aş cumpăra bucuroasă materialele, i-am zis, neştiind nici eu de unde-mi veneau cuvintele. De fapt, dac-ai putea să râcâi pereții, să-i cureți şi să-i zugrăveşti, după care să faci împărțirea, sigur ți-aş fi recunoscătoare. Ți-aş plăti bucuroasă munca. Ei, ce-ar fi să mergem, când mai am o zi liberă, la depozitul de cherestea din Clarice? Dac-ai putea să-ți dai seama câtă cherestea şi câtă vopsea ne-ar trebui.

Dermot s-a luminat la față ca un pom de Crăciun.

— Pot să încerc, şi ştiu de unde să împrumut un şpaclu, mi-a zis. Ai încredere în mine că pot să fac treaba asta?

— Am, i-am zis, neştiind dacă şi credeam cu adevărat acest lucru. Dar, în definitiv, podul n-ar fi putut să arate mai rău decât acum. Începeam să mă entuziasmez şi eu. Ar fi grozav să refacem încăperea asta, am exclamat. Trebuie să-mi spui cam cât crezi că ar fi tariful corect.

— Nici nu mă gândesc, a replicat el. Tu mi-ai oferit găzduire şi încredere prin prezența ta. Măcar atât pot să fac şi eu pentru tine.

N-aveam cum să-l contrazic pe Dermot, dacă punea problema astfel. Era ca atunci când eşti hotărât să nu accepți un cadou, iar eu am apreciat că era exact o astfel de situație.

Fusese o dimineață plină de informații şi de surprize. În timp ce mă spălam pe mâini şi pe față, ca să scap de praful din pod, am auzit o maşină pe alee, apropiindu-se. Splendida emblemă, cu litere gotice, ocupa toată partea laterală a unei dube mari, albe.

Din ea au coborât Brenda Hesterman şi asociatul ei. Asociatul era un bărbat mărunt şi îndesat, cu pantaloni milităreşti şi o bluză polo albastră, plus mocasini lustruiți. Părul grizonant era tuns scurt.

Am ieşit pe veranda din față.

— Bună, Sookie, mi-a strigat Brenda, ca şi cum am fi fost prietene vechi. Ți-l prezint pe Donald Callaway,

coproprietarul magazinului.

— Bună ziua, domnule Callaway, am zis, înclinând din cap. Vă rog să intrați. Pot să vă servesc cu ceva de băut?

Amândoi m-au refuzat, în timp ce urcau treptele. Cum au ajuns înăuntru, au început să-şi rotească privirile prin încăperea ticsită, cu o prețuire pe care oaspeții mei din neamul zânelor n-o arătaseră.

— Ador tavanul de lemn, a zis Brenda. Şi priveşte pereții din scânduri!

— E o casă veche, a încuviințat Donald Callaway. Vă felicit, domnişoară Stackhouse, pentru că locuiți într-un cămin istoric atât de încântător.

M-am străduit să nu-mi arăt uluirea. Nu era o reacție de care aveam parte în mod normal. Cei mai mulți aveau tendința să mă compătimească pentru că locuiesc într-o clădire atât de demodată. Podelele nu erau tocmai drepte, iar ferestrele n-aveau dimensiunile standard.

— Mulțumesc, am răspuns, cu îndoială. Ei bine, acestea sunt lucrurile care s-au aflat în pod. Vedeți dacă e ceva care să vă placă. Şi dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă strigați.

Nu prea avea rost să mai pierd vremea pe-acolo; mi se părea chinuitor să-i privesc cum îşi văd de treabă. M-am dus în camera mea, să şterg praful şi să deretic, şi dacă tot eram acolo, am făcut curat prin vreo două sertare. În mod normal, aş fi dat drumul la radio, însă voiam să stau cu urechile ciulite pentru eventualitatea în care cei doi asociați ar fi avut întrebări de pus. Din când în când, îi auzeam discutând între ei cu voce joasă, şi m-am trezit că eram curioasă cu privire la ce aveau să hotărască. Iar când l-am auzit pe Claude coborând pe scară, am considerat că era bine să ies şi să-mi iau la revedere de la ei.

Brenda a rămas cu gura căscată când cei doi musafiri ai mei din neamul zânelor au trecut prin living. I-am făcut să-şi încetinească mersul îndeajuns cât să-i pot prezenta, fiindcă aşa cerea politețea. N-am fost câtuşi de puțin mirată când am constatat că Donald m-a văzut într-o cu totul altă lumină după ce mi-a cunoscut „verii”.

Tocmai frecam prin baia de pe hol, când l-am auzit pe Donald scăpând o exclamație. M-am dus uşurel în living, încercând să-mi compun o expresie nepăsător-întrebătoare.

El tocmai examina biroul bunicului meu, o piesă de mobilier foarte grea şi urâtă, care le provocase verilor mei numeroase înjurături şi multă transpirație atunci când o căraseră până în living.

Omulețul stătea acum ghemuit în fața lui, cu capul vârât în golul pentru picioare.

— Aveți aici un compartiment secret, domnişoară Stackhouse, mi-a zis, lăsându-se puțin înapoi, pe vine. Veniți, să vă arăt.

M-am lăsat şi eu pe vine lângă el, resimțind entuziasmul stârnit firesc de o asemenea descoperire. Compartiment secret! Comoara piraților! Trucuri magice! Toate acestea declanşează fericita nerăbdare copilărească.

La lumina lanternei lui Donald, am văzut că în fundul biroului, în acel spațiu în care-ți ții genunchii, era o tăblie în plus. Se vedeau şi două balamale minuscule, la o înălțime la care nu puteai să le atingi cu genunchii, montate astfel încât uşa secretă să se deschidă în sus.

Dar cum se deschidea?

— Acesta era misterul.

După ce m-am săturat de privit, Donald mi-a propus:

— Aş încerca eu cu briceagul, domnişoară Stackhouse, dacă nu aveți vreo obiecție.

— Absolut niciuna, l-am asigurat.

Şi-a scos briceagul – de dimensiuni practice – din buzunar, i-a desfăcut lama şi a strecurat-o cu precauție în îmbinare. După cum m-am aşteptat, cam pe la mijlocul acesteia a întâlnit un fel de siguranță, pe care a împins-o uşurel cu lama cuțitului, mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, însă fără rezultat.

Pe urmă, a început să ciocănească tăblia peste tot. În ambele locuri în care se întâlneau laturile şi tăblia de sus, era o fâşie din lemn. Donald a apăsat şi a împins, şi tocmai mă pregăteam să-mi azvârl brațele în sus, exasperată, când s-a auzit un scârțâit ruginit şi uşa secretă s-a deschis.

— Vă rog să faceți onorurile, m-a invitat Donald. Doar e biroul dumneavoastră.

Era o remarcă atât rezonabilă, cât şi adevărată, aşa că, după ce el s-a retras, i-am luat locul. Am ridicat uşa şi am ținut-o în sus, iar Donald mi-a ținut lanterna nemişcată, însă din moment ce corpul meu bloca o mare parte din fasciculul luminos, mi-a trebuit ceva timp până să extrag conținutul.

Am apucat şi am tras uşurel, am pipăit marginile pachetului, după care l-am scos. M-am lăsat grăbită înapoi, pe vine, străduindu-mă să nu-mi imaginez cum arătam din locul în care se afla Donald. Cum m-am îndepărtat îndeajuns de birou, m-am ridicat şi m-am dus la fereastră, cu pachetul prăfuit în mâini. L-am examinat.

Era un săculeț de catifea, cu şnur la gură. Materialul, cred, fusese odinioară roşu-burgund. Înăuntru era un plic, alb la origine, cam de 15x20, cu desene, şi după ce l-am netezit cu grijă, mi-am dat seama că în el fusese un tipar de rochie. Imediat, un puhoi de amintiri şi-a făcut apariția, neinvitat. Mi-am adus aminte de cutia în care se ținuseră toate tiparele, ca şi revistele *Vogue, Simplicity* şi *Butterick.* Bunicii mele îi plăcuse mult să coasă, timp de mulți ani, până când un deget rupt de la mâna dreaptă nu se „aşezase” cum trebuia, şi bătrânei îi devenise din ce în ce mai greu să se descurce cu tiparele subțiri ca foița de mătase şi cu materialele. După desen, plicul acesta conținuse tiparul unei rochii lungi până în pământ, cu pense în talie, iar cele trei manechine desenate aveau umerii lăsați după cerințele modei, fețe alungite şi părul scurt. Una dintre ele avea rochia lungă până la jumătatea gambei, alta, cât o rochie de mireasă, iar a treia arăta ca un costum pentru cadril. O rochie lungă extrem de versatilă!

Desfăcând clapa plicului, am privit cu atenție înăuntru, aşteptându-mă să văd familiara hârtie subțire maro pentru tipare, presărată cu misterioase indicații scrise cu cerneală neagră. În schimb, înăuntru se afla o scrisoare, caligrafiată pe o coală îngălbenită. Am recunoscut scrisul.

Dintr-odată, mi-a venit să plâng, mai mult ca oricând. Am făcut ochii mari, astfel încât lacrimile să nu se reverse, şi am

ieşit în mare grabă din living. Nu se putea să deschid plicul de față cu alți oameni în casă, aşa că l-am pus bine în sertarul noptierei, împreună cu săculețul, şi, după ce m-am şters bine la ochi, m-am întors în living.

Cei doi negustori de antichități erau prea manierați ca să-mi pună întrebări, şi eu le-am adus câte o cafea, adăugând pe tavă lapte, zahăr şi câteva felii de chec, în semn de recunoştință. Şi de politețe. Aşa cum mă învățase bunica mea... răposata mea bunică, al cărei scris de mână îl recunoscusem pe hârtia din interiorul plicului pentru tipare.

5

PÂNĂ LA URMĂ, nu am ajuns sa deschid plicul decât a doua zi.

Brenda şi Donald au terminat de examinat conţinutul podului la o oră după ce am deschis compartimentul secret. Pe urmă, ne-am aşezat să discutăm ce-şi doreau ei din amestecătura mea de lucruri şi cam cât să-mi plătească pentru ele. La început, aveam de gând să spun un simplu „OK”, însă în numele familiei mele m-am simţit obligată să obţin pe ele cât mai mulţi bani posibil. Spre nerăbdarea mea, discuţia mi-a dat impresia că se prelungeşte la infinit.

Cam care a fost tărăşenia: ei voiau patru piese mari de mobilier (inclusiv biroul), vreo două manechine, un mic scrin, câteva linguri şi două tabachere din corn. O parte din lenjerie era în bună stare, articolele părând aproape noi, cu toate că nu puteam să obţin cine ştie ce pe ele. Un scăunel pentru sugari (prea scund şi mic pentru femeile moderne) a fost adăugat pe listă, iar Donald şi-a dorit o cutie cu bijuterii false, din anii treizeci-patruzeci. Plapuma străbunicii mele, cu model roată-de-căruţă, valora în mod evident mult în ochii negustorilor, şi fiindcă nu fusese niciodată piesa mea preferată, am renunţat bucuroasă la ea.

De fapt, chiar am fost mulţumită că obiectele acestea aveau să ajungă în case unde să fie apreciate, îngrijite şi îndrăgite, în loc să rămână depozitate în pod.

Puteam să-mi dau seama că Donald ardea cu adevărat de nerăbdare să ia la mână cutia cea mare cu fotografii şi documente, care încă aştepta să-i acord atenţie, însă nici prin gând nu-mi trecea să-l las, până nu le examinam eu pe toate. I-am spus-o în termeni extrem de politicoşi, şi am mai căzut de acord şi asupra faptului că, dacă se vor mai descoperi compartimente secrete în oricare piesă de mobilier pe care le-o vindeam, eu voi avea întâietate la răscumpărarea conţinutului, în cazul în care acesta ar avea vreo valoare

financiară.

După ce au sunat la magazin să rezolve cu transportul şi mi-au scris un cec, negustorii au plecat cu vreo două dintre achiziţiile mai mărunte. Păreau la fel de satisfăcuţi ca mine de rezultatele zilei de muncă.

După aproximativ o oră, a apărut pe alee un camion mare de la Splendide, în cabină fiind doi tineri vânjoşi. În alte trei sferturi de oră, mobilierul era ambalat şi încărcat în spate. După plecarea lor, venise vremea să mă pregătesc pentru serviciu. Cu destul regret, am amânat examinarea obiectelor din sertarul noptierei mele.

Deşi eram nevoită să mă grăbesc, mi-am permis să savurez, pentru câteva momente – în timp ce mă machiam şi mă îmbrăcam cu uniforma – faptul că aveam casa doar pentru mine. Ajunsesem la concluzia că era destul de cald ca să-mi pot lua pantalonii scurţi.

Trecusem pe la Wal-Mart şi-mi cumpărasem două perechi noi, cu o săptămână în urmă. În onoarea inaugurării lor, m-am asigurat că am picioarele cât se poate de bine epilate. Bronzul deja mi se fixase. M-am privit în oglindă şi am fost mulţumită de imagine.

Am ajuns la Merlotte's cam pe la cinci. Prima persoană pe care am văzut-o a fost chelneriţa cea nouă, India. Ea are pielea ciocolatie şi mătăsoasă, părul împletit în codiţe subţiri, lipite de cap, şi un inel în nas, şi este cea mai veselă fiinţă omenească pe care o cunoscusem în ultima vreme. Astăzi, m-a întâmpinat cu un zâmbet de parcă aş fi fost tocmai persoana pe care abia aştepta s-o vadă... ceea ce şi era adevărat, fără exagerare. Eu trebuia s-o înlocuiesc.

— Ai grijă cu tipul ăla de la cinci, mi-a zis ea. Bea de stinge. Cre' că s-o fi certat cu nevasta.

Aş fi putut să-mi dau seama dacă era sau nu aşa după câteva clipe de „ascultat".

— Mersi, India. Altceva?

— Perechea aia de la unşpe vrea ceaiul neîndulcit, cu multă lămâie. Mâncarea lor trebuie să fie gata în scurt timp, câte un burger şi murături prăjite. La el, cu puţin caşcaval.

— Oki-doki. Să ai o seară bună.

— Asta şi vreau. Mă duc la o întâlnire.
— Cu cine? m-am interesat, din curiozitate pur prostească.
— Cu Lola Rushton, mi-a răspuns.
— Cred că am fost colegă de liceu cu Lola, am zis, după doar o fracțiune de secundă care indica faptul că preferința Indiei pentru femei era altceva decât o întâmplare cotidiană.
— Ea îşi aminteşte de tine, mi-a confirmat India, râzând.
Sigur că aşa era, din moment ce fusesem cea mai ciudată din mica mea clasă de liceu.
— Toată lumea îşi aminteşte de mine ca Sookie Nebuna, i-am zis, încercând să las să mi se vadă în voce melancolia.
— A fost îndrăgostită lulea de tine, o vreme, mi-a destăinuit India.
Am simțit o plăcere neobişnuită.
— Mă flatează să aflu, i-am răspuns, după care m-am grăbit să trec la muncă.
Am făcut un scurt tur al meselor mele, ca să mă asigur că totul era în regulă, am servit burgerii şi murăturile prăjite, după care l-am urmărit, destinzându-mă, pe domnul Țâfnă şi Arțag, cum îşi dă pe gât ultimul pahar şi părăseşte barul. Nu era beat, dar era gata de bătaie, şi mi-a părut bine să-l văd plecând. N-aveam nevoie de necazuri.
Nu era singurul țâfnos din Merlotte's. Sam completa astă-seară formularele pentru asigurări şi, deoarece detestă să completeze formulare, însă trebuie s-o facă mereu, nu era deloc bine-dispus. Hârțoagele erau stivuite pe bar şi, într-un moment de acalmie dintre două comenzi, am aruncat o privire peste ele. Dacă le citeam cu atenție şi fără grabă, nu mi-era greu să-mi dau seama despre ce era vorba, oricât de întortocheată ajungea să fie limba engleză în ele. M-am apucat să bifez căsuțe şi să completez spații punctate, după care am sunat la secția de poliție şi le-am zis celor de-acolo că aveam nevoie de o copie a procesului-verbal referitor la atacul cu sticla incendiară. Le-am dat numărul de fax al lui Sam, iar Kevin mi-a promis că o să mi-o transmită.
Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe patronul meu stând în fața mea, cu o expresie de deplină mirare pe chip.
— Scuze! am exclamat instantaneu. Mi s-a părut că te

stresează groaznic şi nu m-a deranjat să arunc un ochi. Ți le dau înapoi.

Şi, înşfăcând hârtiile, le-am repezit spre Sam.

— Nu, s-a împotrivit el, bătând în retragere cu brațele ridicate în semn de capitulare. Nu, nu. Sook, mersi. Nici nu mi-a trecut prin cap să-ți cer ajutorul, a mărturisit el, lăsându-şi ochii în jos. Ai sunat la secția de poliție?

— Mda, l-am prins pe Kevin Pryor. O să ne trimită procesul-verbal, ca să-l ataşăm.

— Mersi, Sook, a repetat Sam, cu o față de parcă tocmai ar fi apărut Moş Crăciun în bar la el.

— Pe mine nu mă deranjează formularele, i-am zis, zâmbind. Ele nu-mi întorc vorba. Tu mai bine verifică-le, să te asiguri că le-am completat corect.

Sam m-a privit strălucind de bucurie, fără să se sinchisească să-şi lase ochii spre hârtii.

— Bună treabă, dragă prietenă.

— Nici o problemă.

Îmi făcuse bine să am ceva care să mă țină ocupată, ca să nu mă mai gândesc la obiectele neexaminate din sertarul noptierei mele. Am auzit deschizându-se uşa de la intrare şi am întors capul, bucuroasă că mai intrau clienți. Dar am fost nevoită să trudesc din greu ca să-mi păstrez bucuria pe chip când am văzut că sosise Jannalynn Hopper.

Sam este ceea ce s-ar putea numi un aventurier în privința partenerelor, iar Jannalynn nu era prima femeie puternică (să nu spun înfricoşătoare) cu care se înhăita. Slăbănoagă şi scundă, Jannalynn avea un gust agresiv în privința modei şi o feroce plăcere în exercitarea misiunii de executor al haitei Dinte Lung, cu sediul în Shreveport.

Astă-seară, Jannalynn purta un şort din denim, sandale cu şireturi încrucişate şi legate pe pulpă şi o bluză albastră unicat, fără mâneci, fără sutien pe dedesubt. Avea cerceii pe care i-i cumpărase Sam de la Splendide şi vreo şase lanțuri din argint, de lungimi şi cu medalioane diferite, sclipindu-i la gât. Părul ei scurt era acum platinat, țepos şi strălucitor. Era ca o oglindă captatoare, m-am gândit, amintindu-mi de un exemplar mic, viu colorat, dăruit de Jason, ca să-l atârn la

fereastra din bucătărie.

— Bună, iubitule, i-a zis lui Sam, în timp ce trecea pe lângă mine fără să mă învrednicească nici măcar cu o privire piezişă. L-a cuprins pe Sam într-o îmbrăţişare feroce şi l-a sărutat insistent.

El i-a răspuns la sărut, deşi puteam să-mi dau seama, după semnalele emise de creierul său, că era uşor jenat. Astfel de considerente n-o afectau defel pe Jannalynn, evident. M-am grăbit să mă întorc cu spatele şi să verific dacă sarea şi piperul erau în cantităţile cuvenite în recipientele de pe mese, deşi ştiam cât se poate de bine că totul era perfect.

La drept vorbind, Jannalynn mi se păruse totdeauna stânjenitoare, aproape înfricoşătoare. Era foarte conştientă de prietenia dintre mine şi Sam, mai ales de când făcusem cunoştinţă cu familia lui Sam, la nunta fratelui său, când avuseseră cu toţii impresia că eram iubita lui. Nu puteam s-o învinuiesc pentru că avea unele bănuieli: să fi fost în locul ei, m-aş fi simţit la fel.

Jannalynn era o tânără bănuitoare atât din fire, cât şi din cauza profesiei. O parte din slujba ei însemna evaluarea pericolelor şi acţionarea împotriva acestora, înainte ca ele să-i provoace vreo rană lui Alcide sau haitei. Ea mai administra şi Părul Câinelui, un mic bar care aproviziona în mod special haita Dinte Lung, ca şi pe ceilalţi cu dublă-natură din regiunea Shreveport. Foarte multe responsabilităţi pentru cineva atât de tânăr ca Jannalynn, însă ea părea născută pentru astfel de provocări.

Până să termin de făcut toate treburile care mi-au putut trece prin minte, Jannalynn şi Sam au purtat o conversaţie cu glas scăzut. Ea se cocoţase pe un taburet, cu picioarele ei musculoase încrucişate elegant, iar el stătea în poziţia obişnuită, în spatele barului. Chipul lui Jannalynn era concentrat, la fel şi al lui: indiferent despre ce vorbeau, era ceva serios. M-am străduit să-mi menţin mintea total impenetrabilă.

Clienţii făceau tot posibilul să nu caşte gura la tânăra vârcolac. Cealaltă chelneriţă, Danielle, îi mai arunca din când

în când câte o privire, şuşotind între timp cu iubitul ei, care venise să tragă de un pahar seara întreagă, doar ca s-o urmărească pe Danielle cum se plimbă printre mese.

Oricare ar fi fost păcatele lui Jannalynn, nu puteai să contești faptul că era o prezență remarcabilă. Când era ea într-o cameră, trebuia să i se acorde atenție. (Mi-am zis că, măcar parțial, acest lucru se datora faptului că emitea semnale puternice cum că e al naibii de înspăimântătoare.)

O pereche şi-a făcut intrarea şi a privit în jur, înainte de a se aşeza la o masă goală din sectorul meu. Fețele mi se păreau oarecum familiare. După câteva clipe, le-am şi recunoscut: erau Jack şi Lily Leeds, detectivi particulari pe undeva prin Arkansas. Ultima oară când îi văzusem, veniseră în Bon Temps să investigheze dispariția lui Debbie Pelt, fiind angajați de părinții ei. Le răspunsesem la întrebări în ceea ce acum ştiam că reprezintă stilul zânelor: mă ținusem de litera adevărului, fără să-i respect şi spiritul. Eu însămi o împuşcasem pe Debbie Pelt în legitimă apărare şi nu-mi doream să merg la puşcărie pentru asta.

Asta fusese cu mai bine de un an în urmă. Lily Bard Leeds era tot palidă, tăcută şi concentrată, iar soțul ei, tot atrăgător şi vivace. Ochii ei m-au depistat instantaneu şi mi-era imposibil să mă prefac că nu observ. Fără tragere de inimă, m-am dus spre masa lor, simțind cum zâmbetul îmi devine tot mai fragil cu fiecare pas.

— Bine ați revenit la Merlotte's, le-am zis, zâmbindu-le larg. Cu ce vă pot servi astă-seară? Am introdus în meniu murături prăjite, iar burgerii Lafayette sunt chiar buni.

Lily a făcut o figură de parcă i-aş fi propus să mănânce viermi în foietaj, însă Jack mi-a dat impresia că regreta un pic. Nu s-ar fi dat înapoi de la murături, îmi dădeam seama.

— Eu o să iau un hamburger Lafayette, cred, a zis Lily, fără entuziasm. Şi, când s-a întors spre însoțitorul ei, tricoul i s-a ridicat şi am zărit în treacăt o serie de vechi cicatrice rivalizând cu cele noi ale mele.

Ei bine, noi două mereu am avut câte ceva în comun.

— Hamburger şi pentru mine, a zis Jack. Şi dacă ai câteva clipe libere, am vrea să stăm de vorbă.

Mi-a zâmbit, şi cicatricea lungă şi subţire de pe faţa lui s-a curbat, în timp ce-şi înălţa sprâncenele. Oare asta să fi fost seara mutilărilor? M-am întrebat dacă nu cumva geaca lui subţire, inutilă într-o zi atât de călduroasă, ascundea ceva încă şi mai rău.

— Putem să stăm de vorbă. Mi-am închipuit că nu v-aţi întors la Merlotte's pentru bucătăria nemaipomenită, le-am zis, şi le-am luat şi comanda pentru băuturi înainte de a mă îndrepta spre ghişeul lui Antoine, căruia i-am predat notiţa.

M-am întors la masa lor cu ceai rece şi o farfuriuţă cu felii de lămâie. Am privit în jur, ca să fiu sigură că nu are nimeni nevoie de mine, după care m-am aşezat faţă-n faţă cu Jack, cu Lily în stânga mea. Era drăguţă, însă prea rezervată şi musculoasă, încât simţeam că dac-aş arunca în ea cu o monedă de zece cenţi, ar fi ricoşat sigur. Până şi mintea îi era, într-un fel, ordonată şi strictă.

— Despre ce să vorbim? i-am întrebat, deschizându-mi în acelaşi timp mintea către ei.

Jack se gândea la Lily, având anumite griji cu privire la sănătatea ei... ba nu, a mamei ei... o recidivă a unui cancer de sân. Lily se gândea la mine, îşi scormonea creierii în privinţa mea, bănuindu-mă că aş fi o ucigaşă.

Ceea ce mă durea.

Dar era adevărat.

— Sandra Pelt a ieşit din închisoare, m-a informat Jack Leeds şi, cu toate că auzisem cuvintele în creierul lui înainte de a fi rostite cu voce tare, n-am fost nevoită să mă prefac şocată.

— A fost la închisoare? Aşadar, de-asta n-am mai văzut-o de când au murit ai ei!

Bătrânii Pelt promiseseră c-o vor ţine sub control pe Sandra. După ce aflasem că muriseră, mă întrebasem când avea să se arate Sandra. Dacă n-o văzusem imediat, mă relaxasem.

— Şi-mi spuneţi asta pentru că...? am izbutit să articulez.

— Pentru că te urăşte de moarte, mi-a răspuns, calmă, Lily. Şi pentru că n-ai fost găsită vinovată de nici un tribunal pentru dispariţia surorii ei. Nici măcar n-ai fost arestată. Şi

nu cred că vei fi vreodată. E posibil chiar să fii nevinovată, deşi nu cred. Dar Sandra Pelt e doar nebună. Şi obsedată de tine. Cred că ar fi cazul să ai grijă. Foarte mare grijă.

— De ce-a fost închisă?

— Ultraj şi violență împotriva unuia dintre verii săi. Vărul acesta obținuse o parte de avere în testamentul părinților Sandrei, şi se pare că Sandra a considerat-o o problemă personală.

Eram foarte, foarte îngrijorată. Sandra Pelt era o tânără depravată şi lipsită de moralitate. Ştiam sigur că nu împlinise încă douăzeci de ani, şi avusese nu doar o tentativă clară de a mă asasina. Nu mai avea cine s-o lecuiască şi, de aceea, starea ei mentală era şi mai dubioasă, potrivit detectivilor particulari.

— Dar de ce-ați bătut drumul până aici ca să mă anunțați? i-am întrebat. Adică, vă sunt recunoscătoare, dar n-aveați vreo obligație… şi puteați să dați doar un telefon. Din câte ştiam, detectivii particulari lucrează pe bani. V-a plătit cineva ca să mă preveniți?

— Executorul testamentar al familiei Pelt, mi-a răspuns Lily, după câteva clipe de ezitare. Avocatul lor, care locuieşte în New Orleans, este tutorele numit de tribunal pentru Sandra, până când va împlini douăzeci şi unu de ani.

— Şi-l cheamă?

Lily a scos o bucățică de hârtie din buzunar.

— E un soi de nume baltic, mi-a zis. Şi s-ar putea ca eu să nu-l pronunț corect.

— Cataliades, am rostit, punând accentul pe a doua silabă, unde-i era locul.

— Da, a confirmat Jack, surprins. El e. Mare mahăr.

Am încuviințat. Domnul Cataliades şi cu mine eram prieteni. În cea mai mare măsură, era un demon, însă cei doi Leeds nu păreau să cunoască amănuntul. De fapt, nu păreau să cunoască mai nimic despre lumea cealaltă, cea aflată dincolo de lumea omenească.

— Aşadar, domnul Cataliades v-a trimis încoace ca să mă preveniți? El este executorul?

— Mda. Urmează să lipsească de la birou pentru o vreme

şi a vrut să se asigure că ştii că fata e în libertate. Părea să se simtă oarecum obligat față de tine.

Am cântărit în minte informația. Nu ştiam decât o ocazie în care-i făcusem avocatului un mare serviciu. Îi ajutasem să scape din hotelul care tocmai se prăbuşea, în Rhodes. Îmi făcea plăcere să ştiu că exista măcar o persoană care a vorbit serios când a spus „Iți rămân dator”. Mi se părea o ironie faptul că detectivii Leeds erau plătiți din averea familiei Pelt ca să mă prevină în privința ultimei reprezentante în viață a familiei Pelt; nu ironie de genul „ha!”, ci o ironie amară.

— Nu vă supărați că întreb, dar cum de a luat legătura cu dumneavoastră? Adică, sunt sigură că există o mulțime de detectivi în New Orleans, de exemplu. Dumneavoastră tot în regiunea Little Rock aveți sediul, este?

Lily a ridicat din umeri.

— El ne-a sunat, mi-a răspuns ea. Ne-a întrebat dacă suntem liberi şi ne-a trimis cecul. Instrucțiunile sale au fost foarte precise. Noi amândoi, în bar, astăzi. De fapt... Până la minut, a adăugat, uitându-se la ceas.

M-au privit aşteptând să le explic ciudățenia avocatului.

Mă străduiam cu furie să gândesc. Dacă domnul Cataliades îmi trimisese doi tipi tari la bar, instruindu-i să ajungă la un anumit moment, asta trebuia să fie deoarece el ştia că prezența lor avea să fie necesară şi dezirabilă. Şi când ai avea nevoie de doi hăndrălăi capabili?

Când îți bat necazurile la uşă.

Până să-mi dau seama, m-am ridicat şi m-am întors spre intrarea în bar. Fireşte, cei doi Leeds au privit încotro priveam eu, aşa că eram toți cu ochii pe uşă când au intrat necazurile pe ea.

Au intrat patru tipi duri. Bunica mea ar fi spus că erau croiți pentru bătaie. Puteau la fel de bine să fi avut întipărite pe frunte cuvintele „Sunt mardeiaş şi mă mândresc cu asta”. Erau, categoric, sub influența a ceva, plini de ei, dând pe dinafară de agresivitate. Şi înarmați.

După o clipă de cercetare prin mințile lor, am ştiut că se drogaseră cu sânge de vampir. Acesta era cel mai imprevizibil drog de pe piață... şi, în acelaşi timp, cel mai costisitor,

fiindcă recoltarea lui era atât de periculoasă. Oamenii care beau sânge de vampir deveneau – pentru o perioadă de timp imposibil de determinat – incredibil de puternici şi incredibil de necruţători... şi, câteodată, nebuni de legat.

Deşi era cu spatele spre nou-sosiţi, Jannalynn mi-a dat impresia că i-a mirosit. S-a rotit pe scaunul ei şi s-a încordat, exact cum trage cineva de struna unui arc şi ţinteşte cu săgeata. Simţeam cum instinctul animalic adie dinspre ea. Ceva nestăpânit şi sălbatic umplea atmosfera, şi mi-am dat seama că acelaşi miros venea şi dinspre Sam. Jack şi Lily Leeds erau deja în picioare. Jack îşi ţinea mâna pe sub haină, şi ştiam că avea o armă acolo. Lily avea mâinile într-o postură ciudată, ca şi cum s-ar fi pregătit să gesticuleze, dar ar fi încremenit la jumătatea mişcării.

— Haida-ha, mârlanilor! a exclamat cel mai înalt dintre ei, adresându-se tuturor celor din bar. Avea o barbă bogată şi un păr des, negru, însă dincolo de toate acestea am observat cât era de tânăr. Cred că nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Am venit să ne distrăm cu voi, şopârlelor! a mai zis.

— N-avem şopârle pe-aici, a replicat Sam, pe un ton egal şi calm. Sunteţi bine-veniţi dacă vreţi să beţi un pahar, dar pe urmă cred că aţi face mai bine să plecaţi. Aici e un bar liniştit, pentru localnici, şi n-avem nevoie de neplăceri.

— Neplăcerile sunt deja aici! s-a împăunat cel mai scund dintre ticăloşi. Era bărbierit la sânge, şi în chip de păr avea o claie ca de fân, lăsând să se vadă cicatricele de pe scalp. Lat în umeri şi grosolan. Cel de-al treilea puştan era slab şi avea tenul închis, fiind probabil de origine hispanică. Părul negru îi stătea lins pe spate, iar buzele erau ţuguiate senzual, impresie pe care încerca s-o contracareze printr-un rânjet batjocoritor. Al patrulea fusese afectat de sângele de vampir chiar mai grav decât ceilalţi, şi nu putea să vorbească, din cauză că era pierdut în propria-i lume. Ochii îi zvâcneau dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi urmărit lucruri invizibile pentru noi ceilalţi. Şi el era masiv. Am crezut că din partea lui va veni primul atac, şi mi-am închipuit că eram cel mai neînsemnat dintre combatanţi, aşa că am început să mă

furişez spre dreapta, plănuind să-l iau din flanc.

— Putem să avem linişte aici, l-am auzit spunând pe Sam.

Încă încerca, deşi înţelesese, ştiam sigur, că în niciun caz nu aveam să scăpăm de violenţe. Doar câştiga timp, astfel încât toată lumea din barul Merlotte's să înţeleagă ce se petrece.

Şi bine făcea. În câteva secunde, până şi cei mai înceţi dintre cei câţiva clienţi se mutaseră cât mai departe posibil de locul acţiunii, excepţie făcând Danny Prideaux, care juca dart cu Andy Bellefleur, şi Andy însuşi. Danny chiar ţinea o săgeată în mână. Andy nu era în timpul serviciului, dar tot avea arma la el. Urmărindu-i privirea lui Jack Leeds, mi-am dat seama că înţelesese, ca şi mine, de unde aveau să vină problemele cele mai neplăcute. Mardeiaşul, ameţit, se legăna acum pe călcâie, înainte şi înapoi.

Din moment ce Jack Leeds avea o armă, şi eu, nu, m-am retras tiptil, prudentă, nevrând să mă aflu în bătaia focului. Privirea rece a lui Lily mi-a urmărit mişcarea vagă, şi am văzut-o încuviinţând aproape imperceptibil. Făcusem ceva rezonabil.

— Noi nu vrem linişte, a mârâit Bărbosul-Şef. Noi o vrem pe blondă.

Şi a arătat spre mine cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta scotea la iveală un cuţit. Părea să aibă mai mult de o jumătate de metru lungime, deşi e posibil ca frica mea să fi jucat rolul de lupă.

— O să ne ocupăm noi de ea, a anunţat Claie Blondă.

— Şi, poate, pe urmă, de voi ceilalţi, a adăugat Buze Ţuguiate.

Nebunul Ameţit n-a făcut decât să zâmbească.

— N-aş prea crede, a zis Jack Leeds, scoţându-şi pistolul cu o mişcare lină.

Poate c-ar fi făcut-o oricum, din instinct de autoapărare, însă a contribuit sigur şi faptul că soţia lui, aflată chiar lângă mine, era tot blondă. El nu putea să fie pe deplin sigur că se refeririseră la mine, la cealaltă porţie de carne albă.

— Nici eu n-aş prea crede, l-a susţinut Andy Bellefleur. Braţul lui era neclintit ca o stâncă în timp ce-şi îndrepta

propriul Sig Sauer spre tipul cu cuțitul. Laşi jos sulița aia, şi ne gândim noi ce-o să facem.

Oricât de criță ar fi fost, cel puțin trei dintre bătăuşi mai aveau încă destulă minte cât să-şi dea seama că nu e prea indicat să înfrunte armele de foc. Am zărit o mulțime de tresăriri şi de mişcări rapide ale ochilor – se uitau pe furiş unul la altul. Totul a rămas în cumpănă.

Din nefericire, Nebunul Amețit a sărit calul şi s-a repezit spre Sam, aşa că de-acum acționam cu toții prosteşte. Cu o iuțeală de vârcolac, Buze Țuguiate şi-a scos propriul pistol, a țintit şi a tras. Nu ştiu pe cine-o fi vrut să nimerească, însă l-a atins în braț pe Jack Leeds, al cărui foc de ripostă s-a dus aiurea.

S-o priveşti pe Lily Leeds însemna o veritabilă lecție practică. A făcut rapid doi paşi, s-a rotit pe piciorul stâng, iar dreptul i-a plutit prin aer, izbindu-l pe Buze Țuguiate în cap cu puterea unei copite de catâr. Aproape înainte ca el să atingă podeaua, era deja deasupra lui, făcându-i arma să zboare în direcția barului şi rupându-i brațul cu o mişcare fluidă, aproape hipnotică. Auzindu-l cum urlă de durere, Javra Bărboasă şi Claie Blondă au rămas cu gurile căscate.

Secunda aceasta de neatenție a fost suficientă. Jannalynn a zburat de pe taburetul ei, descriind în aer un uluitor arc de cerc. A aterizat peste Nebunul Amețit exact în timp ce Sam reuşea să-l placheze, şi cu toate urletele şi smuciturile şi încercările lui de a o azvârli de pe el, Jannalynn s-a tras puțin în spate, ca să-i poată repezi un pumn ca lumea în falcă. Am auzit desluşit osul trosnind, după care am văzut-o pe Jannalynn sărind în picioare şi trântindu-şi piciorul peste femurul lui. Alt trosnet. Sam, care îl ținea încă la podea, a fost nevoit să urle: „Gata!”

În aceste câteva secunde, Andy Bellefleur s-a năpustit peste Javra Bărboasă, care se întorsese să-i arate spatele lui Andy când îl atacase Lily pe Buze Țuguiate. Când haidamacul cel înalt a simțit țeava pistolului în spinare, a înghețat.

— Lasă jos cuțitul, i-a poruncit Andy, pe un ton de o seriozitate mortală.

Claie Blondă şi-a tras braţul înapoi, pregătindu-şi lovitura de pumn. Danny Prideaux şi-a azvârlit mica săgeată. Aceasta l-a nimerit pe Claie Blondă în braţ, făcându-l să ţipe ca un ceainic în clocot. Sam l-a abandonat pe Nebunul Ameţit şi i-a repezit blondului un pumn drept în coşul pieptului. Claie Blondă s-a prăbuşit ca un trunchi de copac retezat.

Javra Bărboasă şi-a privit amicii, doborâţi şi neputincioşi, după care şi-a lăsat cuţitul să cadă. Înţelept.

În sfârşit.

În mai puţin de două minute, totul se terminase.

Mi-am smuls de pe mine şorţul imaculat şi i-am legat rana lui Jack Leeds, în timp ce Lily îi ţinea braţul ca să mă ajute, albă la faţă ca un vampir. Îşi dorea să-l omoare pe Buze Ţuguiate în cel mai atroce mod posibil, fiindcă îşi iubea soţul cu o pasiune copleşitoare. Puterea sentimentelor ei aproape că m-a potopit. Oricât de glacială era Lily pe dinafară, pe dinăuntru era un Vezuviu.

Cum a văzut că sângerarea lui Jack se domoleşte, s-a întors spre Buze Ţuguiate, afişând încă pe chip un calm absolut.

— O mişcare să faci măcar, şi-ţi frâng gâtul împuţit, i-a zis, cu o voce fără inflexiuni.

Tânărul bandit probabil că nici măcar n-a auzit-o de cât gemea şi se văicărea, însă tonul tot a ajuns până la el, determinându-l să se îndepărteze de ea.

Andy deja vorbise cu dispecera de la 911. După câteva clipe, s-a auzit sirena, un sunet tulburător de familiar. În ritmul acesta, puteam foarte bine să oprim aici o ambulanţă, să rămână permanent în parcarea barului.

Nebunul Ameţit se văita încet de durerea de la picior şi din falcă. Sam îi salvase viaţa. Jannalynn chiar gâfâia acum, într-atât de aproape fusese să se transforme, stârnită şi stimulată de violenţă. Oasele îi alunecaseră pe sub pielea feţei, care părea acum lunguiaţă şi noduroasă.

N-ar fi fost deloc bine să se transforme în lup înainte de apariţia organelor legii. N-am încercat să rostesc motivul nici măcar pentru mine.

— Hei, Jannalynn! am strigat-o.

Privirea ei a întâlnit-o pe-a mea. Ochii îşi schimbau forma şi culoarea. Chipul micuţ începea să se schimonosească şi să se strâmbe fără încetare.

— Trebuie să te opreşti, i-am zis.

Peste tot, în jurul nostru, se auzeau urlete şi era agitaţie, şi atmosfera încărcată de frică... nu era deloc o atmosferă propice pentru un vârcolac tânăr.

— Nu poţi să te transformi acum, i-am atras atenţia, fixând-o în continuare cu privirea. N-am mai scos o vorbă până nu m-am asigurat că mă priveşte şi ea mai departe. Respiră odată cu mine, am îndemnat-o, şi ea s-a forţat să mă asculte. Treptat, ritmul respiraţiei i-a încetinit, şi chiar şi mai lent, faţa i-a revenit la trăsăturile normale. Trupul şi-a încetat neastâmpărul, iar ochii i-au redevenit căprui.

— Foarte bine, a zis.

Sam şi-a aşezat palmele pe umerii ei subţiri. Apoi, a îmbrăţişat-o strâns.

— Mersi, iubito, i-a zis. Mersi. Eşti cea mai tare.

Însă în vocea lui am simţit un sunet imperceptibil de exasperare.

— Nu era să te las cu fundu-n baltă, a replicat ea, izbucnind într-un râs răguşit. A fost o săritură bună, sau nu? Stai numai, să-i povestesc lui Alcide.

— Eşti cea mai rapidă, a lăudat-o Sam, cu blândeţe. Eşti cea mai bună executoare de haită din câte-am cunoscut.

Parcă i-ar fi spus că e mai sexy decât Heidi Klum, atât era de mândră.

Şi atunci, au ajuns poliţiştii şi personalul ambulanţei şi am fost nevoiţi să trecem încă o dată prin aceleaşi proceduri.

Lily şi Jack Leeds au plecat spre spital. Ea le-a spus celor din personalul medical că poate să-l ducă în maşina ei şi, din ce gândea, mi-am dat seama că asigurarea lor n-ar fi acoperit întregul cost al transportului cu ambulanţa. Dat fiind faptul că secţia pentru urgenţe era doar la câteva străzi distanţă, iar Jack putea să meargă şi să vorbească, i-am înţeles logica. Ei nu mai ajunseseră să-şi primească mâncarea, şi eu nu mai ajunsesem să le mulţumesc pentru avertisment şi pentru promptitudinea cu care-i îndepliniseră ordinele domnului

Cataliades. M-am întrebat, mai mult ca oricând, cum de reuşise să-i trimită în bar cu atâta precizie privind momentul.

Andy era – lucru scuzabil – mândru de rolul pe care-l jucase în cadrul incidentului şi se alesese cu câteva palme amicale pe spinare din partea camarazilor săi ofiţeri. Toţi o priveau pe Jannalynn cu o încredere şi un respect cu greu camuflate. Toţi clienţii barului care încercaseră să nu stea în drum se dădeau acum peste cap ca să descrie formidabila lovitură de picior a lui Lily şi saltul de aplauze la scenă deschisă al lui Jannalynn asupra Nebunului Ameţit.

Cumva, imaginea cu care rămăseseră poliţiştii era următoarea: cei patru străini şi-au declarat intenţiile de a o lua ostatică pe Lily şi, apoi, de a-l jefui pe Sam. Nu-mi dădeam seama precis cum devenise credibilă această impresie, dar m-am bucurat că ieşise aşa. Dacă oaspeţii barului au presupus că blonda în cauză ar fi fost Lily Leeds, era perfect din partea mea. În mod cert, ea e o femeie cu o înfăţişare uluitoare, şi era posibil ca străinii s-o fi urmărit sau să fi plănuit să jefuiască barul, iar pe Lily s-o ia ca bonus.

Datorită acestei bine-venite neînţelegeri, am scăpat de întrebările suplimentare faţă de cele puse clienţilor.

În marea ordine a lucrurilor, m-am gândit că era şi timpul să fac o pauză.

6

DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, m-am trezit neliniştită.

Cu o seară înainte fusesem prea somnoroasă, când ajunsesem în sfârşit acasă, şi nu-mi mai arsese să mă gândesc prea mult la ce se întâmplase în bar. Însă, evident, subconştientul meu rumegase totul cât timp dormisem. Am deschis brusc pleoapele şi, cu toate că în dormitorul meu era linişte şi soare, mi s-a tăiat respirația.

Am avut din nou sentimentul acela de panică: nu mă copleşise încă, dar era chiar după colț, atât din punct de vedere fizic, cât şi mental. Cunoaşteți senzația? Când ai impresia că dintr-o clipă în alta inima o să-ți bubuie în piept, că respirația o să ți se accelereze şi că palmele vor începe să-ți transpire.

Sandra Pelt îmi purta sâmbetele, şi eu nu ştiam nici unde se afla, nici ce punea la cale.

Victor era croit pe Eric şi, prin extensie, pe mine.

Eram convinsă că eu eram blonda pe care o țintiseră cei patru bătăuşi, dar nu ştiam cine-i trimisese, nici ce-ar fi făcut dac-ar fi pus mâna pe mine, cu toate că aveam o senzație extrem de neplăcută în această privință.

Eric şi Pam erau la cuțite, şi sigur cearta dintre ei mă implica pe mine, cumva.

Şi aveam o întreagă listă de întrebări. În capul ei: de unde ştia domnul Cataliades că voi avea nevoie de ajutor exact în acel moment şi exact în acel loc? Şi cum de ştiuse să-i trimită pe detectivii particulari din Little Rock? Sigur, dacă fusese avocatul familiei Pelt trebuia să ştie că ei îi vor trimite pe Lily şi pe Jack Leeds să investigheze dispariția fiicei lor, Debbie. N-ar fi fost nevoit să le ofere prea multe informații celor doi Leeds, şi ar fi ştiut că ei se descurcă foarte bine într-o încăierare.

Oare cei patru derbedei le vor mărturisi polițiştilor motivul pentru care apăruseră în bar şi cine anume îi pusese să vină? Şi de unde luaseră sângele de vampir: şi aceasta ar fi fost o informație utilă.

Şi ce mi-ar fi putut dezvălui despre trecutul meu ceea ce descoperisem în sertarul secret?

— Frumoasă treabă, n-am ce zice, am rostit cu voce tare. Mi-am tras cearşaful peste cap şi am început să cercetez mental casa. Nu era nimeni, în afară de mine. Poate că Dermot şi Claude nu mai aveau nimic de spus, după marea lor dezvăluire. Se pare că rămăseseră în Monroe. Oftând, m-am ridicat în capul oaselor, lăsând cearşaful să cadă de pe mine. N-aveam cum să mă ascund de problemele mele. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să-mi stabilesc prioritatea situaţiilor de criză şi să-mi dau seama ce informaţii puteam să adun despre fiecare.

Cea mai importantă problemă era şi cea mai apropiată inimii mele. Iar rezolvarea, la îndemână.

Am scos uşurel plicul pentru tipare şi săculeţul ponosit de catifea din sertarul noptierei. În plus faţă de obiectele practice (o lanternă, lumânări şi chibrituri), sertarul conţinea ciudate suveniruri din bizara mea viaţă. Astăzi însă, nu mă interesa nimic, în afara celor două noi şi preţioase articole. Le-am luat cu mine în bucătărie şi le-am lăsat, prudentă, pe blatul de lucru, cât mai departe de chiuvetă, în timp ce mi-am făcut cafeaua.

Când lichidul a început să picure în cafetieră, a fost cât pe ce să deschid plicul. Totuşi, mi-am tras mâna înapoi. Mă înfricoşa. În schimb, am căutat în agenda telefonului. Îl încărcasem peste noapte, aşa că i-am scos micul cablu şi l-am înfăşurat cu grijă – orice întârziere era bine-venită – după care, în cele din urmă, trăgând aer adânc în piept, am tastat numărul domnului Cataliades. A sunat de trei ori.

— Aici, Desmond Cataliades, s-a auzit vocea lui plină. Pentru moment, călătoresc şi nu sunt disponibil, dar dacă aveţi amabilitatea să-mi lăsaţi un mesaj, poate că vă voi suna. Sau poate că nu.

Ei bine, naiba să-l ia. M-am strâmbat la telefon, însă după semnalul sonor am înregistrat, supusă, un mesaj prudent, prin care speram să-i transmit nevoia urgentă de a discuta cu el. Apoi l-am bifat pe domnul Cataliades – Desmond, auzi! — pe lista mea mentală şi am trecut la a doua metodă de

abordare a problemei numite Sandra Pelt.

Sandra avea să mă urmărească până când ori muream eu, ori ea. Aveam un inamic personal, real şi veritabil. Îmi venea greu să cred că toţi membrii unei familii aveau să se dovedească atât de ticăloşi (mai ales din moment ce atât Sandra, cât şi Debbie fuseseră adoptate), însă toţi de-alde Pelt erau egoişti, încăpăţânaţi şi ranchiunoşi. Fetele erau fructele pomului otrăvitor, presupun. Aveam nevoie să ştiu unde se află Sandra, şi cunoşteam pe cineva care poate era în măsură să mă ajute.

— Alo? mi-a răspuns vocea vioaie a Ameliei.

— Care mai e viaţa prin Big Easy[1]? am întrebat-o.

— Sookie! Mamă, ce bine-mi pare că-ţi aud vocea! Să ştii că, de fapt, îmi merge grozav.

— Îmi spui şi mie de ce?

— Săptămâna trecută m-am trezit cu Bob la uşă, mi-a răspuns ea.

După ce mentorul Ameliei, Octavia, îl prefăcuse la loc pe Bob în sfrijitul mormon originar, Bob fusese într-atât de furios pe Amelia, încât o luase din loc ca... mă rog, ca un motan opărit. De îndată ce se readaptase la condiţia umană, Bob plecase din Bon Temps ca să dea de urmele familiei sale, aflată în New Orleans în timpul nenorocirii generate de Katrina. Evident, se şi calmase în privinţa transformării lui în motan.

— Şi i-a găsit pe-ai lui?

— Ei bine, da! Şi-a găsit unchiul şi mătuşa, cei care l-au crescut. Şi-au luat un apartament în Natchez, suficient de mare pentru ei doi, şi Bob şi-a dat seama că nu putea să încapă în locuinţa lor, aşa că a mai dat ceva târcoale prin zonă să vadă ce s-a ales din ceilalţi membri ai sfatului vrăjitoarelor, după care a pornit-o înapoi încoace. Şi-a găsit un post de frizer la trei străzi de unde lucrez eu! A venit în

---

[1]Una dintre denumirile oraşului american New Orleans — există mai multe explicaţii, una dintre ele referindu-se la faptul că muzicienii începutului de secol XX îşi găseau relativ uşor de lucru aici.

magazinul de magie şi s-a interesat de mine.

Membrii sfatului vrăjitoarelor de care aparţinea Amelia ţineau un magazin de magie autentică, în Cartierul Francez.

— M-am mirat când l-am văzut. Dar zău că m-am bucurat, a adăugat ea, practic torcând ca o pisică la ultima afirmaţie, şi mi-am dat seama că Bob intrase în cameră. Zice să te salut din partea lui, Sookie.

— Salută-l şi tu din partea mea. Ascultă, Amelia, îmi pare rău că vă întrerup proaspătul vis de iubire, dar trebuie să-ţi cer un serviciu.

— Zi!

— Trebuie să aflu unde se află cineva.

— N-ai carte de telefoane?

— Ha-ha. Nu e chiar atât de simplu. Sandra Pelt a ieşit din închisoare şi m-a luat în vizor, literalmente. Barul a fost atacat cu o sticlă incendiară, iar ieri, patru tăntălăi drogaţi au venit să pună mâna pe mine, şi eu cred că Sandra ar putea să fie în spatele ambelor întâmplări. În definitiv, câţi duşmani am eu?

Am auzit-o pe Amelia răsuflând prelung.

— Bine, nu-mi răspunde la asta, m-am grăbit să adaug. Aşadar, a dat greş de două ori, şi mă tem că în scurt timp ar fi posibil să mărească viteza şi să trimită pe cineva la mine acasă. Şi cum sunt singură, nu s-ar termina prea bine pentru mine.

— De ce n-o fi început cu asta?

— Mi-am dat seama până la urmă că e întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun încă de acum câteva zile. Tu crezi că dispozitivele tale magice de pază or mai fi active?

— A... sigur. Ar trebui foarte bine să fie, mi-a răspuns ea, cu o mică nuanţă de încântare în glas.

Era foarte mândră de abilităţile ei vrăjitoreşti, şi chiar era cazul să fie.

— Sigur? Adică, gândeşte-te bine. Tu n-ai mai fost pe-aici de... Doamne, de aproape trei luni!

Amelia îşi făcuse bagajele şi plecase în prima săptămână din martie.

— E adevărat. Dar le-am consolidat înainte de plecare.

— Şi funcţionează chiar fără să fii tu aici, am insistat, vrând să fiu sigură că aşa era.

Viaţa mea depindea de asta.

— Vor funcţiona, pentru o vreme. În definitiv, lipseam din casă ore întregi în fiecare zi, şi o lăsam păzită. Dar va trebui, într-adevăr, să le reînnoiesc, fiindcă altfel se uzează. Ştii, am trei zile la rând liber de la muncă. Atunci cred c-o să vin să verific situaţia.

— Ar fi o imensă uşurare pentru mine, deşi îmi pare rău că te pun pe drumuri.

— Nu, nici o problemă. Poate c-o să facem o călătorie cu maşina, eu şi cu Bob. O să întreb câteva persoane din sfatul vrăjitoarelor cum procedează să găsească pe cine vor. Am putea să ne ocupăm de dispozitivele de pază şi să încercăm s-o găsim pe afurisita aia.

— Crezi că Bob ar fi dispus să se întoarcă pe-aici? am întrebat-o. Bob îşi petrecuse cea mai mare parte a şederii în casa mea sub forma lui felină, aşa că aveam îndoieli.

— N-am decât să-l întreb. Dacă nu-ţi mai dau vreo veste între timp, să ştii că vin.

— Mersi tare mult!

Nu-mi dădusem seama cât de încordaţi îmi erau muşchii, până n-au început să se relaxeze. Amelia îmi promisese c-o să vină!

M-am întrebat de ce nu mă simţeam în siguranţă cu cei doi veri ai mei din neamul zânelor în preajmă. Erau rudele mele şi, deşi mă simţeam bucuroasă şi destinsă când îi ştiam acasă, mai multă încredere aveam în Amelia.

Sub aspect practic, nu puteam să ştiu niciodată când aveam să-i am sub acoperişul propriei case pe Claude şi pe Dermot. Ei îşi petreceau din ce în ce mai multe nopţi în Monroe.

Va trebui să-i instalez pe Amelia şi pe Bob în dormitorul aflat dincolo de coridor, faţă de al meu, din moment ce băieţii ocupau etajul. Patul din fosta mea cameră era îngust, însă nici Bob, nici Amelia nu erau corpolenţi.

Toate acestea nu erau decât bătaie de cap. Mi-am turnat o cană de cafea şi am luat plicul şi săculeţul. M-am aşezat la

masa din bucătărie, cu ele în faţă. Am simţit un teribil impuls să desfac capacul coşului de gunoi şi să le arunc pe amândouă acolo, fără să le mai deschid şi fără să-mi mai însuşesc informaţiile din ele.

Însă aşa ceva nu se face. Trebuie să deschizi ceea ce-i făcut să fie deschis.

Am deschis clapa şi am scuturat plicul. Mireasa cu fustele pline de volane m-a privit blajină în timp ce scrisoarea îngălbenită aluneca afară. Mi s-a părut cumva prăfuită, de parcă anii de şedere în pod ar fi impregnat microscopicele fisuri ale colii. Oftând, am închis ochii şi mi-am adunat puterile. Apoi, am despăturit hârtia şi mi-am coborât ochii pe scrisul de mână al bunicii mele.

Vederea lui mi-a provocat o reacţie neaşteptat de dureroasă: ascuţit şi înghesuit, cu o gramatică şi o punctuaţie deficitare, însă iată-l, era al lui Buni. Citisem Dumnezeu ştie câte lucruri scrisese ea în anii petrecuţi împreună: liste de cumpărături, instrucţiuni, reţete, chiar şi câteva însemnări personale. Încă aveam ditamai pachetul în sertarul măsuţei de toaletă.

Sookie, sunt foarte mândră de tine pentru că ţi-ai terminat liceul. Mi-aş fi dorit ca mama şi tatăl tău să fi fost aici, să te vadă cu boneta şi roba.

Sookie, te rog să-ţi strângi lucrurile din cameră. Nu pot să dau cu aspiratorul dacă nu văd podeaua.

Sookie, vine Jason să te ia după antrenamentul de softball. Eu trebuie să mă duc la o întrunire la Garden Club.

Eram sigură că scrisoarea aceasta avea să fie altceva.

Şi aveam dreptate. Începea în mod convenţional.

Dragă Sookie,

Cred că o s-o găseşti tu, dacă e s-o găsească cineva. N-am unde s-o las altundeva, şi când o să te cred pregătită, o să-ţi spun unde am pus-o.

Lacrimile mi-au izvorât din ochi. Ea fusese asasinată înainte de a mă crede pregătită. Poate că n-aş fi fost pregătită niciodată.

Ştii că l-am iubit pe bunicul tău mai mult decât orice.

Eu *crezusem* că ştiam asta. Avuseseră o căsnicie solidă ca stânca... aşa presupusesem. Dovezile dădeau de înțeles că era posibil să nu fi fost cazul.

Dar mi-am dorit atât de mult să am copii, atât de amarnic. Simțeam că, dac-o să am copii, viața mea ar fi perfectă. Nu mi-am dat seama că era o prostie să-i cer lui Dumnezeu o viață perfectă. Am fost ispitită mai presus de puterea mea de a rezista. Dumnezeu mi-a pedepsit lăcomia, aşa cred.

El era atât de frumos! Dar am ştiut, de când l-am văzut, că nu era o persoană reală. Mai târziu, mi-a spus că era parțial om, însă niciodată n-am văzut în el prea multă omenie. Bunicul tău a plecat atunci în Baton Rouge, într-o lungă călătorie. Mai târziu, în acea dimineață, s-a iscat o furtună care a doborât un pin mare pe alee, blocând-o. Am încercat să tai trunchiul cu ferăstrăul, astfel încât bunicul tău să poată trece înapoi pe alee cu camioneta. M-am oprit la un moment dat şi m-am dus în curtea din spate, să văd dacă se uscaseră rufele de pe sârmă, şi atunci a ieşit el din pădure. Când m-a ajutat să mut copacul – mă rog, l-a mutat de unul singur — fireşte, i-am zis mulțumesc. Nu ştiu dacă ai aflat, dar când îi zici mulțumesc unuia dintre ei, îi rămâi obligată. Nu ştiu de ce, dar aşa este obiceiul.

Claudine pomenise în treacăt de aşa ceva când o cunoscusem prima dată, însă cred că-mi spusese că era doar o chestiune de etichetă de-a zânelor. Atentă la manierele mele, avusesem grijă să nu-i mulțumesc niciodată în mod explicit lui Niall, nici măcar când făcuserăm schimb de cadouri de Crăciun. (Avusesem nevoie de ultima fărâmă de autocontrol ca să nu-i spun „Mulțumesc”. Spusesem: „A, te-

ai gândit la mine! Ai ştiut c-o să-mi facă plăcere!”, după care-mi cususem bine buzele.) În schimb, cu Claude... fusesem atât de frecvent în preajma lui, încât *ştiu* că-i mulțumisem pentru că dusese gunoiul sau îmi dăduse sarea. Ce porcărie!

În orice caz, l-am întrebat dacă vrea ceva de băut; îi era sete, iar eu eram atât de singură şi-mi doream un copil. Bunicul tău şi cu mine eram căsătoriți de cinci ani pe-atunci, şi nu erau semne că ar veni vreun bebe. Îmi închipuiam că era ceva în neregulă, deşi n-am aflat decât mai târziu, când ne-a spus un doctor că oreionul făcuse ca... mă rog. Sărmanul de Mitchell! Nu era el de vină, ci boala. Eu nu i-am spus decât că era o minune că avem doi, şi nu cinci sau şase, cum sperase el. Niciodată nu m-a privit ciudat pentru asta, atât era de convins că nu fusesem cu un alt bărbat. Era ca şi cum aş fi călcat pe tăciuni aprinşi. Nu ajungea că o făcusem o dată: doi ani mai târziu, Fintan s-a întors şi am făcut-o din nou, şi acestea n-au fost singurele ocazii. Era foarte ciudat. Uneori, aveam impresia că-i simt mirosul! Mă întorceam, şi era Mitchell.

Însă faptul că-i aveam pe tatăl tău şi pe Linda îmi atenua remuşcările. Îi iubeam atât de mult, şi sper că nu păcatul meu să le fi provocat moartea atât de timpurie. Bine măcar că Linda a avut-o pe Hadley, unde-o mai fi, iar Corbett v-a avut pe tine şi pe Jason. A fost o binecuvântare şi un privilegiu să vă văd crescând. Vă iubesc pe amândoi mai mult decât aş putea spune în cuvinte.

Ei bine, scriu deja de mult timp. Te iubesc, draga mea. Acum, trebuie să-ți povestesc despre prietenul bunicului tău. Era un bărbat brunet, foarte mare, vorbea cu adevărat frumos. Zicea că era un fel de protector pentru voi, un fel de părinte spiritual, însă eu nu aveam atâta încredere în el, încât să mă las pe mâna lui. Nu părea să aibă frică de Dumnezeu. A trecut pe-aici după ce s-au născut Corbett şi Linda. După ce-ați apărut voi doi, am crezut că poate o să treacă iar. Cum era de aşteptat, s-a arătat brusc, o dată când mă îngrijeam de Jason, şi altă dată de tine, când erați amândoi în leagăn. V-a adus fiecăruia dintre voi câte un dar, zicea, însă dac-a fost aşa,

oricum nu era unul pe care să-l pot pune într-un cont bancar, ceea ce ar fi fost de folos când ați ajuns să stați cu mine.

Pe urmă, a mai trecut o dată, acum câțiva ani. Atunci mi-a dat chestia asta verde. Zicea că zânele îşi dăruiesc aşa ceva când se iubesc, şi Fintan i-l dăduse să mi-o aducă, dacă se întâmpla să moară Fintan înaintea mea. Conținea un descântec magic, mi-a zis. N-o să ai nevoie niciodată s-o foloseşti, sper, aşa a zis. Dar dacă o să fie cazul, zicea să ții minte că se poate folosi o singură dată, nu ca o lampă din poveşti, care-ți îndeplineşte o grămadă de dorințe. Mi-a spus că se numeşte cluviel dor *şi mi-a arătat cum se descântă.*

Aşadar, bănuiesc că Fintan a murit, deşi mi-a fost frică să-i pun tipului întrebări. Nu l-am mai văzut pe Fintan de când s-au născut tatăl tău şi Linda. I-a ținut pe amândoi în brațe, după care a plecat. Mi-a zis că n-o să se mai întoarcă niciodată, că era prea periculos pentru mine şi pentru copii, că duşmanii lui l-ar urmări până aici dacă ar tot veni în vizită, chiar şi deghizat. Cred că, poate, voia să spună că mai venise deghizat şi înainte, ceea ce m-a îngrijorat. Şi de ce să fi avut duşmani? Bănuiesc că zânele nu se înțeleg tot timpul între ele, exact ca şi oamenii. Drept să-ți spun, mă simțeam tot mai vinovată față de bunicul tău, de fiecare dată când mă vedeam cu Fintan, aşa că, atunci când mi-a spus că pleacă pentru totdeauna, a însemnat, mai mult sau mai puțin, o uşurare pentru mine. Încă mă simt foarte vinovată, dar când mi-aduc aminte cum i-am crescut pe tatăl tău şi pe Linda, sunt fericită că i-am avut, iar să vă cresc pe tine şi pe Jason a fost o bucurie pentru mine.

În orice caz, scrisoarea asta e acum a ta, din moment ce-ți las ție casa şi cutia cluviel dor. *Poate că pare incorect faptul că Jason n-a primit nimic magic, dar prietenul bunicului tău mi-a spus că Fintan v-a urmărit pe amândoi şi a hotărât că ție trebuie să-ți aparțină. Sper că nu vei fi niciodată nevoită să ştii ceva din toate astea. M-am întrebat mereu dacă problema ta n-a apărut din cauză că ai un pic mai mult de zână în tine, dar, dacă mă gândesc mai bine, cum se face că Jason nu e la fel? Sau, pentru că veni vorba, tatăl tău ori Linda? Poate capacitatea ta de „a şti unele lucruri” s-a întâmplat să fie, şi*

atât. Aş fi vrut să te pot lecui de ea, ca să duci o viaţă normală, însă trebuie să primim ce ne dă Dumnezeu, iar tu te-ai descurcat foarte bine din acest punct de vedere.

Te rog, ai grijă. Nădăjduiesc că nu eşti supărată pe mine şi că nu gândeşti rău despre mine. Toţi copiii lui Dumnezeu păcătuiesc. Bine măcar că păcatul meu v-a dat viaţă ţie, lui Jason şi lui Hadley.

Adele Hale Stackhouse (Bunica)

Erau atâtea lucruri la care să mă gândesc, că nici nu ştiam de unde să încep.

Mă simţeam năucită, uluită, curioasă şi derutată, toate în acelaşi timp. Până să mă pot împiedica, mi-am luat şi cealaltă relicvă, punga de catifea roasă. I-am slăbit strânsoarea şnurului, care a început să mi se fărâmiţeze între degete. Desfăcând-o de tot, am lăsat obiectul dur dinăuntru – darul din partea bunicului meu din neamul zânelor, numit *cluviel dor* – să-mi cadă în palmă.

L-am adorat din prima clipă.

Era de un catifelat verde-deschis, împodobit cu auriu. Semăna cu una dintre tabacherele acelea din magazinul de antichităţi, dar nimic din ce văzusem în Splendide nu era atât de frumos. Nu vedeam nicio închizătoare, nicio balama, nimic; nu s-a deschis când am apăsat uşor pe capac şi am încercat să-l răsucesc; şi totuşi, era în mod evident un capac, împodobit cu aur. Hmmm... Cutiuţa rotundă nu era încă pregătită să-şi dezvăluie secretul.

Oki-doki. Poate că aveam nevoie să fac unele cercetări. Am pus obiectul deoparte şi am rămas cu palmele împreunate pe masă, privind în gol. Îmi simţeam capul supraaglomerat de gânduri.

Evident, Buni fusese foarte emoţionată când scrisese epistola. Dacă „părintele nostru spiritual” i-o fi dat lui Buni mai multe informaţii despre darul acesta, fie că ea omisese să le menţioneze, fie pur şi simplu nu-şi mai adusese aminte de altceva. M-am întrebat dac-o fi fost forţată să-şi aştearnă mărturisirea aceasta pe hârtie. Era clar că fusese scrisă după

moartea mătuşii Linda, care se petrecuse când bunica trecuse de şaptezeci de ani. Prietenul bunicului meu natural... eram destul de convinsă că-l recunosc după descriere. În mod sigur, „părintele spiritual” era domnul Cataliades, demonul avocat. Ştiam ce preț important trebuise să plătească ea atunci când recunoscuse – *pe hârtie* – că avusese relații sexuale cu altcineva decât soțul ei. Bunicul meu avusese o personalitate puternică, iar ea fusese o creştină plină de evlavie. O astfel de mărturisire trebuie că o torturase.

Poate că ea s-o fi judecat pe sine însăşi, însă eu, după ce trecusem peste şocul de a-mi privi bunica în ipostaza de femeie, n-o judecam. Cine eram eu, ca să arunc cu piatra? Preotul îmi spusese că toate păcatele sunt egale în ochii lui Dumnezeu, însă nu-mi puteam stăpâni sentimentul că o persoană care molestează copii (de exemplu) păcătuieşte mai grav decât cineva care fentează impozitul pe venit *sau* decât o femeie singură, care întreține relații sexuale necuvenite, doar pentru că-şi doreşte să aibă copii. Probabil că nu aveam dreptate, fiindcă noi, de asemenea, nu trebuie să alegem căror reguli să ne supunem, însă aşa simțeam şi gata.

Mi-am trimis gândurile acestea confuze într-un colţişor îndepărtat al minții şi am luat din nou în mână cutia *cluviel dor.* Atingerea suprafeței netede îmi producea o plăcere pură, la fel ca fericirea resimțită când îmi îmbrățişam bunicul... dar de vreo două sute de ori mai mare. Cutia era cam de dimensiunile a două fursecuri Orea, puse unul peste altul. Mi-am mângâiat obrazul de ea şi mi-a venit să torc de plăcere.

Oare trebuia deschisă cu un cuvânt magic?

— Abracadabra, am zis. Vă rog, mulțumesc.

Nu, nu mi-a mers, plus că m-am simțit ca o idioată.

— Sesam, deschide-te, am şoptit. Ala-bala, portocala.

Nu.

Totuşi, gândul la magie mi-a dat o idee. I-am scris un e-mail Ameliei, însă era un mesaj greu de formulat. Ştiu că poşta electronică nu e întru totul sigură, însă în acelaşi timp nu aveam vreun motiv să cred că mi-ar putea considera

cineva puținele mesaje ca având o cât de mică importanță. I-am scris: „îmi pare rău că sunt nevoită să te rog, dar în afară de cercetările acelea pentru mine, privitoare la legătura de sânge, ai putea să afli ceva despre un obiect de-al zânelor? Cu inițialele *c.d.*? Mai subtilă de-atât n-aveam cum să fiu.

Apoi, m-am întors să admir cutia. Oare trebuia să fii zână pursânge ca s-o poți deschide? Nu, nu putea fi cazul. Fusese un dar pentru bunica mea, menit să fie folosit la mare ananghie, şi ea fusese sută la sută umană.

Mi-am dorit să nu fi fost atât de departe, în pod, atunci când fusese atacată. Ori de câte ori îmi aminteam cum o găsisem, aruncată ca un stârv pe podeaua bucătăriei, scăldată în propriul ei sânge, simțeam greață şi, în acelaşi timp, furie. Poate că dac-ar fi avut timp să ia cutia *cluviel dor*, ar fi reuşit să se salveze.

Iar gândul acesta mi-a pus capac. Am introdus la loc obiectul în săculețul de catifea, iar scrisoarea lui Buni, în plicul pentru tipare. Atâtea frământări îmi erau de-ajuns, pentru o vreme.

Trebuia să ascund aceste obiecte. Din nefericire, precedenta lor ascunzătoare, excelentă, dispăruse, fiind acum într-un magazin din Shreveport.

Poate c-ar trebui să-l sun pe Sam. El ar putea să pună scrisoarea şi săculețul în care se afla cutia *cluviel dor* în seiful de la Merlotte's. Dar, date fiind atacurile asupra barului, n-ar fi fost locul ideal pentru depozitarea unor lucruri pe care le prețuiam. Puteam să mă duc cu maşina până în Shreveport şi, folosind cheia, să pătrund în casa lui Eric şi să găsesc un loc bun acolo. De fapt, era extrem de posibil ca şi Eric să aibă un seif pe care să nu fi avut ocazia până acum să mi-l arate. Dar, după ce am mai rumegat-o în minte, nici aceasta nu mi s-a mai părut o idee prea bună.

M-am întrebat dacă dorința mea de a păstra obiectele se datora simplului fapt că nu voiam să mă despart de cutie. Şi am ridicat din umeri. Indiferent de cum mi-ar fi apărut în minte această convingere, categoric casa mea mi se părea cel mai sigur loc, cel puțin deocamdată. Poate c-ar merge să pun cutia verde şi netedă în ascunzătoarea pentru vampiri din

dulapul camerei mele de oaspeți... dar acolo nu era altceva decât o cutie goală, şi dacă avea nevoie Eric să-şi petreacă ziua acolo?

După ce mi-am tot scormonit creierul, am pus plicul în cutia cu hârtiile neverificate aduse din pod. Acelea nu puteau să prezinte interes pentru nimeni, în afară de mine. Cutia *cluviel dor* era puțin mai greu de depozitat, cel puțin în parte din cauză că tot trebuia să mă împotrivesc tentației de a o scoate iar din săculeț. Lupta aceasta cu mine însămi îmi dădea o senzație de Gollum[1].

— Sssscumpa mea, am murmurat. Oare Dermot şi Claude ar fi capabili să simtă proximitatea unui obiect atât de remarcabil? Nu, fireşte că nu. Fusese atâta timp în pod, şi ei nu-l descoperiseră.

Dar dacă veniseră să locuiască la mine sperând că-l vor găsi? Dacă ştiau sau bănuiau că am un astfel de obiect? Sau (şi mai probabil) dacă stăteau aici deoarece proximitatea acestuia îi făcea fericiți? Deşi eram convinsă că teoria avea fisuri, n-am putut s-o înlătur. Nu sângele meu de zână îi atrăgea, ci prezența cutiei *cluviel dor.*

Acum, ai devenit paranoică, m-am mustrat cu asprime, şi am riscat încă o privire fugară spre verdele catifelat al cutiei netede. Aceasta, mi-am zis, semăna cu o pudrieră în miniatură. Şi, odată cu ideea aceasta, mi-a venit în minte şi ascunzătoarea ideală. Am scos obiectul din săculeț şi l-am strecurat în sertarul cu obiecte de machiaj de la măsuța mea de toaletă. Apoi am deschis cutia cu pudră şi am presărat doar un pic peste strălucirea verdelui catifelat, adăugând şi un fir de păr din perie. Ha! Am fost încântată de rezultat. Pe urmă, m-am gândit să ascund săculețul pe cale de dezintegrare în sertarul de ciorapi şi panglici. Rațiunea îmi spunea că obiectul acela prăpădit nu era decât un săculeț putred, însă sentimentele susțineau că era ceva important, din moment ce fusese atins de bunica şi de bunicul meu.

Atâtea gânduri mi se învârteau prin minte, încât le-am pus

---

[1]Personaj din *Stăpânul inelelor*, de J.R.R. Tolkien, care, sub influența Inelului, îşi dezvoltă un fel de dublă personalitate.

lacătul pentru restul zilei. După ce m-am ocupat un pic de treburile gospodăreşti, am urmărit transmisiunea din campionatul universitar de softball, pe ESPN. Îmi place softballul, jucasem şi eu în liceu. Îmi place să le văd pe tinerele acelea puternice din toată America, îmi place să le văd luptându-se din răsputeri să câştige partida, cu toată energia, fără să economisească un dram. Şi, în timp ce urmăream meciul, mi-am dat seama că mai cunoşteam două alte tinere femei care se potriveau descrierii: Sandra Pelt şi Jannalynn Hopper. Existau nişte învăţăminte legate de acest lucru, dar nu-mi dădeam seama care erau acestea.

7

AM AUZIT CÂND CEI DOI COLOCATARI ai mei au intrat în casă, duminică seara, nu foarte târziu. Clubul Hooligans nu era deschis duminica, şi am încercat să nu mă întreb ce făcuseră toată ziua. Încă dormeau luni dimineață, când îmi făceam cafeaua. M-am mişcat prin casă făcând cât mai puțin zgomot posibil, m-am îmbrăcat şi mi-am verificat e-mailul. Amelia era în drum spre mine, din câte îmi scrisese, adăugând cifrat că avea ceva important să-mi spună. Chiar m-am întrebat dacă aflase ceva despre c.d.

Tara expediase un mesaj de grup, ataşând o fotografie cu pântecul ei enorm, şi mi-am amintit că petrecerea cu daruri pentru copilul care avea să vină pe lume, pe care promisesem c-o dau pentru ea, era programată în weekendul următor. Aoleu! După un moment de panică, am reuşit să mă calmez. Invitațiile fuseseră trimise, îi cumpărasem cadoul şi planificasem meniul. Eram cât se poate de pregătită, cu excepția agitației de ultim moment privind curățenia.

Astăzi lucram în primul schimb. În timp ce mă machiam, am scos cutia *cluviel dor* şi mi-am lipit-o de piept. Atingerea ei mi se părea importantă, o făcea să fie esențială. Pielea mea a încălzit-o repede. Indiferent ce-o fi fost în inima acelei cutii netede, verde-pal, mi-a dat impresia că era ceva vital. M-am simțit mai însuflețită, în acelaşi timp. Inspirând adânc, tremurând, am pus-o la loc în sertar, presărând-o din nou cu pudră, să pară că se afla acolo dintotdeauna. Am închis sertarul cu un sentiment asemănător regretului.

Astăzi, o simțeam pe bunica foarte aproape de mine. M-am gândit la ea pe durata drumului cu maşina spre serviciu, în timp ce mă pregăteam pentru muncă şi în unele momente disparate, în timp ce duceam şi aduceam de toate. Andy Bellefleur mânca de prânz împreună cu şeriful Dearborn. Am rămas un pic surprinsă de faptul că Andy mai voia să stea la masă în Merlotte's, după invazia care avusese loc cu două

zile în urmă.

Însă noul meu detectiv preferat părea destul de bucuros să se afle aici, să glumească cu şeful lui şi să mănânce o salată dietetică. Zilele acestea, Andy arăta mai suplu şi mai tânăr. Căsnicia şi iminenta paternitate îi prindeau bine. L-am întrebat cum se mai simțea Halleigh.

— Tot zice că are o burtă enormă, dar nu e aşa, mi-a răspuns Andy, zâmbind. Se bucură, cred, că s-a terminat şcoala. Pregăteşte perdelele pentru camera copilului.

Halleigh era profesoară la şcoala elementară.

— Domnişoara Caroline ar fi fost foarte mândră, am zis. Bunica lui Andy, Caroline Bellefleur, murise cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Mă bucur că a aflat înainte de a muri, a încuviințat el. Hei, ştiai că şi soră-mea e însărcinată?

M-am străduit să nu par prea uimită. Andy şi Portia avuseseră parte de o nuntă dublă în grădina bunicii lor, şi deşi nu era o surpriză să aflu că soția lui Andy era însărcinată, nu ştiu de ce, dar Portia, sora lui mai mare, nu mi se păruse niciodată ca fiind o persoană care să devină mamă. I-am zis lui Andy că mă bucur, ceea ce şi era adevărat.

— Îi spui tu lui Bill? m-a întrebat Andy, cu o oarecare sfială. Încă mă simt cam ciudat când e să-l sun.

Vecinul şi fostul meu iubit, Bill Compton, din întâmplare vampir, le destăinuise în sfârşit celor din familia Bellefleur că le era strămoş, cu puțin înainte de moartea domnişoarei Caroline. Domnişoara Caroline reacționase splendid la aflarea uluitoarei veşti, însă lui Andy îi venise puțin mai greu, atât din cauza mândriei, cât şi a faptului că nu se dădea în vânt după morții-vii. Portia, de fapt, chiar ieşise de câteva ori cu Bill, înainte ca el să-şi dea seama de relația care-i lega: stânjenitor, hm? Portia şi soțul ei îşi înghițiseră reținerile privitoare la nou-dobânditul lor strămoş în viață, şi mă surprinsese demnitatea pe care o manifestaseră în acceptarea lui Bill.

— Îmi face întotdeauna plăcere să transmit veşti bune, dar el s-ar bucura să le afle de la tine.

— Am… hm, am auzit că are o prietenă-vampir, aşa e?

M-am străduit să par veselă.

— Mda, e pe-aici de vreo câteva săptămâni, am zis. N-am prea vorbit cu el despre asta.

Mai bine zis, deloc.

— Ai cunoscut-o?

— Mda, pare drăguță.

Realitatea este că eu fusesem răspunzătoare de reîntâlnirea lor, însă nu era un amănunt pe care mi-aş fi dorit să-l fac public.

— Dacă-l văd, îi transmit din partea ta, Andy. Cred că va dori să ştie când se va naşte copilul. Apropo, ai aflat ce-o să aveți, tu şi cu Halleigh?

— Fată, mi-a răspuns, cu un zâmbet larg cum nu mai văzusem. O s-o botezăm Caroline Compton Bellefleur.

— O, Andy! Ce frumos!

Eram ridicol de încântată, fiindcă ştiam că aşa avea să fie şi Bill.

Andy părea jenat. Mi-am dat seama că s-a simțit uşurat când a început să sune telefonul său mobil.

— Bună, iubito, a răspuns, fiindcă văzuse numărul pe ecran înainte de a deschide clapeta telefonului. Care-i treaba?

A ascultat puțin, zâmbind.

— Bine, îți aduc un milkshake, i-a răspuns. Vin repede.

Bud tocmai se întorcea la masă; Andy a aruncat o privire spre nota de plată şi a trântit pe masă o bancnotă de zece dolari.

— Partea mea, a zis. Păstrează restul. Bud, trebuie să fug acasă. Halleigh are nevoie să-i pun galeria pentru perdele în camera copilului, şi moare după un milkshake cu caramel. Nu lipsesc mai mult de zece minute, a adăugat, zâmbindu-ne cu gura până la urechi, după care dus a fost.

Bud s-a aşezat pe scaunul lui şi şi-a scos, fără grabă, banii din portofelul lui ponosit.

— Halleigh o să aibă un copil, Portia o să aibă un copil, iar Tara o să aibă doi, din câte-am auzit. Sookie, ar fi cazul să faci şi tu unu' mic, mi-a zis, luând o sorbitură. Bun ceaiul cu

gheață, a adăugat, punând cu zgomot pe masă paharul gol.

— Nu e musai să am şi eu un copil, doar pentru că au alții, am protestat. O să am şi eu, când o să fiu pregătită.

— Păi, n-o să ai, câtă vreme umbli cu mortu' ăla, mi-a dat replica, fără menajamente. Ce crezi c-ar fi zis bunicuța ta?

I-am luat banii, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat. Am rugat-o pe Danielle să-i ducă ea restul lui Bud. Nu mai voiam să vorbesc cu el.

O prostie, ştiu. Ar fi trebuit să am obrazul mai gros. Iar Bud nu spusese altceva decât adevărul. Sigur, vorbea din perspectiva celui care consideră că toate femeile tinere vor să aibă copii, şi-mi atrăgea atenția că merg pe calea greşită. De parcă eu n-aş fi ştiut! Chiar, *ce* ar fi spus Buni?

Cu câteva zile în urmă, aş fi dat răspunsul fără cea mai mică ezitare. Acum, nu mai eram atât de sigură. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiusem despre ea! Totuşi, ipoteza cea mai probabilă era că mi-ar fi spus să-mi urmez imboldurile inimii. Iar eu îl iubeam pe Eric. În timp ce luam un coş cu burgeri şi-l duceam la masa lui Maxine Fortenberry (lua prânzul cu Elmer Claire Vaudry), m-am pomenit că aştept cu nerăbdare momentul acela de după lăsarea întunericului, când el avea să se trezească. Aşteptam revederea cu un soi de disperare. Aveam nevoie de liniştea oferită de prezența lui, de siguranța faptului că şi el mă iubeşte, de legătura pasională resimțită când ne atingeam unul pe celălalt.

În timp ce stăteam la ghişeu să primesc mâncarea pentru o comandă, l-am urmărit pe Sam, care umplea o halbă. M-am întrebat dacă simțea şi el față de Jannalynn ceea ce simțeam eu față de Eric. Era cu ea de mai multă vreme decât fusese cu oricare alta de când îl cunoşteam. Poate-mi închipuiam că era ceva mai serios, fiindcă el îşi aranja serile libere astfel încât să poată fi mai des cu ea, lucru pe care nu-l mai făcuse altă dată. Mi-a zâmbit când mi-a întâlnit privirea. Clar, îmi făcea plăcere să-l văd fericit.

Cu toate că Jannalynn *nu* era suficient de bună pentru el.

Gata să mă plesnesc cu palma peste gură. Mă simțeam la fel de vinovată ca şi când aş fi spus-o cu voce tare. Relația

dintre ei nu era treaba mea, mi-am amintit mie însămi, cu asprime. Însă o voce mai moale din interior mi-a atras atenția că Sam era prietenul meu şi că Jannalynn era prea nemiloasă şi violentă ca să-l poată face fericit pe termen lung.

Jannalynn omorâse, dar şi eu o făcusem. Poate că o consideram violentă din cauză că, uneori, părea să-i facă plăcere să ucidă. Ideea că aveam o inimă ca a lui Jannalynn – în definitiv, câtor persoane le doream moartea?

— Îmi provoca depresii. Oare nu se putea să mi se mai însenineze ziua?

Ca întotdeauna, un astfel de gând era fatidic pentru mine.

Sandra Pelt şi-a făcut apariția, intrând cu paşi apăsați în bar. Trecuse multă vreme de când n-o mai văzusem... şi ultima dată încercase, de asemenea, să mă omoare. Pe atunci, era adolescentă, iar acum îmi închipuiam că încă nu împlinise douăzeci de ani; totuşi, arăta ca având mai mulți, după trup părea mai matură şi avea o coafură zburlită, destul de drăguță, care contrasta în chip ciudat cu rânjetul fioros. Avea un aer furios. Deşi trupul zvelt îi era înveşmântat cum se cuvine, în jeanşi şi tricou fără mâneci, cu o cămaşă descheiată fâlfâind pe deasupra, puteai să-i citeşti nebunia pe față. Îi plăcea să provoace pagube. Imposibil să-i pătrunzi în minte şi să nu vezi asta. Mişcările îi erau smucite din cauza încordării, iar privirea i se plimba de la o persoană la alta, până s-a oprit asupra mea. Ochii i s-au luminat ca artificiile de 4 Iulie. Puteam să-i citesc direct în creier, şi astfel am aflat că avea un pistol îndesat la spate, în pantaloni.

— Hopa, am zis, cât am putut de încet.

— Ce mai trebuie să fac? a zbierat Sandra.

Conversațiile din bar s-au stins treptat. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Sam aplecându-se sub tejghea. N-avea cum să reacționeze la timp.

— Am încercat să-ți dau foc, dar focul s-a stins, a continuat ea, tot la volum maxim. Le-am dat javrelor ălora droguri şi sex pe gratis, i-am trimis să te înhațe, dar au rasolit-o. Am încercat la tine acasă, dar farmecele nu m-au lăsat să intru. Am încercat şi iar am încercat să te omor, dar

tu *pur şi simplu nu mori!*

Aproape că-mi venea să-mi cer scuze.

În acelaşi timp, era bine că Bud Dearborn auzise toate astea. Însă el era cu fața spre Sandra, între ei fiind o masă, şi ştiam c-ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi aflat în spatele ei. Sam a început să se mişte spre stânga, dar portița batantă era în dreapta lui, şi nu-mi puteam închipui cum să ajungă dincolo de bar, în spatele ei, înainte ca Sandra să încerce să mă omoare. Totuşi, planul lui Sam era altul. Cât timp Sandra era cu ochii pe mine, el i-a azvârlit bâta de lemn lui Terry Bellefleur, care juca darts cu un alt veteran. Terry era puțin cam nebun câteodată, şi îngrozitor de speriat, însă mie îmi plăcuse dintotdeauna şi mă înțelesesem bine cu el. Terry a pus mâna pe bâtă şi m-am bucurat de faptul că tonomatul cânta, fiindcă acoperea toate aceste mici zgomote.

De fapt, tonomatul cânta vechea baladă a lui Whitney Houston, „I Will Always Love You”, ceea ce, zău, era oarecum nostim.

— De ce trebuie să-i trimiți mereu pe alții să-ți facă treburile? am întrebat-o, ca să acopăr zgomotul înaintării precaute a lui Terry. Eşti cumva *laşă?* Crezi că o femeie nu e în stare să se descurce cum trebuie?

Poate că nu era o idee prea bună s-o tachinez pe Sandra, fiindcă şi-a dus mâna la spate cu o viteză demnă de un teriantrop, după care a scos la iveală arma, țintind spre mine, iar apoi i-am văzut degetele încordate, într-o clipă care părea să se prelungească parcă la nesfârşit. Pe urmă, am zărit bâta avântându-se şi nimerind, şi pe Sandra prăbuşindu-se ca o marionetă căreia i s-au retezat sforile, după care... sânge peste tot.

Şi atunci, pe Terry l-a apucat nebunia. S-a lăsat pe vine, urlând şi lăsând să-i cadă bâta din mână, de parcă l-ar fi ars. Indiferent ce i-ar fi spus ceilalți (cea mai populară replică fiind „TACI, TERRY!”), el continua să urle.

Niciodată n-aş fi crezut c-o s-ajung să stau în fund pe podea, ținându-l în brațe pe Terry Bellefleur, legănându-l ca pe un prunc şi murmurându-i cuvinte liniştitoare. Dar iată că asta făceam, din moment ce starea lui părea să se

înrăutăţească dacă se apropia de el oricine altcineva. Până şi cei de pe ambulanţă au devenit agitaţi când a început Terry să ţipe la ei. Stătea ghemuit pe călcâie, plin de sânge, după ce o luaseră pe Sandra şi o duseseră la spitalul din Clarice.

Îi eram îndatorată lui Terry, care fusese mereu bun cu mine, chiar şi când trecea prin crizele lui urâte. Venise să curețe resturile atunci când incendiatorul îmi distrusese bucătăria. Îmi oferise unul dintre căţeluşii lui. Acum, îşi afectase mintea şi-aşa fragilă, ca să mă salveze. În timp ce-l legănam şi-l băteam uşurel cu palma pe spate, iar el plângea, îi ascultam şuvoiul neîntrerupt de cuvinte, iar puţinii clienţi rămaşi în Merlotte's făceau tot posibilul să se menţină la o depărtare cuviincioasă.

— Am făcut ce mi-a spus el, omul strălucitor, turuia Terry. Am stat cu ochii pe Sookie şi am încercat s-o feresc de rele, nimeni nu trebuie să-i facă rău lui Sookie, am încercat s-o păzesc, şi uite că azi intră căţeaua aia, şi eu ştiam că voia s-o omoare pe Sook, ştiam, niciodată n-aş fi vrut să fac să curgă sânge, în viaţa mea, dar nu puteam s-o las să-i facă rău fetei ăsteia. Nu puteam, şi n-aş fi vrut să mai omor pe cineva câte zile mai am, niciodată n-am vrut.

— N-a murit, Terry, i-am zis, sărutându-l pe creştet. N-ai omorât pe nimeni.

— Sam mi-a dat bâta, a continuat Terry, părând ceva mai lucid.

— Sigur, pentru că el nu putea să iasă la timp de după bar. Mulţumesc foarte mult, Terry, tu mi-ai fost totdeauna prieten. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că mi-ai salvat viaţa!

— Sookie! Tu ştiai că ei vor să am grijă de tine? Au venit în rulota mea, noaptea, luni de zile la rând, blondul ăla mare şi pe urmă omul strălucitor. Voiau să ştie mereu ce faci.

— Sigur, am răspuns, dar în gând mi-am zis: Ce?

— Voiau să ştie ce faci, cu cine umbli, cine te urăşte şi cine te iubeşte...

— E bine, l-am asigurat. Ai făcut bine că le-ai spus.

Era vorba despre Eric şi despre străbunicul meu, am bănuit. L-au ales pe infirm, pe cel mai lesne de convins.

Ştiusem că Eric avea pe cineva care să stea cu ochii pe mine cât timp fusesem cu Bill, dar şi mai târziu, când eram singură. Bănuisem că străbunicul meu avea o sursă de informații, la rândul lui. Fie că obținuse numele de la Eric, fie că-l descoperise pe cont propriu pe Terry, era tipic pentru Niall să se folosească de unealta aflată cel mai la îndemână, indiferent dacă unealta aceasta s-ar fi putut strica în timpul folosirii.

— Într-o noapte, m-am întâlnit cu Elvis în pădurea ta, mi-a zis Terry.

Unul dintre asistenții de pe ambulanță îi făcuse o injecție şi am avut impresia că începea să-şi facă efectul.

— Atunci, a continuat el, am ştiut că sunt țăcănit. Îmi spunea cât de mult îi plac pisicile. Iar eu i-am spus că îmi plac câinii.

Vampirul cunoscut altădată sub numele de Elvis nu suportase prea bine tranziția, din cauză că organismul îi era saturat de droguri când fusese adus la morga din Memphis de un fan împătimit. Bubba, aşa cum prefera să i se spună acum, avea o preferință pentru sângele felinelor, spre norocul lui Annie, cățeluşa atât de iubită a lui Terry, din rasa Catahoula.

— Ne-am înțeles foarte bine, povestea Terry mai departe, însă vocea îi devenea din ce în ce mai tărăgănată şi era tot mai somnoros. Acum cred c-ar fi mai bine să plec spre casă.

— Te ducem în spate, în rulota lui Sam, i-am zis eu. Acolo o să te trezeşti.

Nu mi-aş fi dorit ca Terry să se trezească şi să intre în panică. Dumnezeule, nu!

Polițiştii mi-au luat declarația, într-un chip cam sumar, şi existau cel puțin trei martori care o auziseră pe Sandra afirmând că ea fusese autoarea atentatului cu sticla incendiară asupra barului.

Evident, am rămas în bar până mult mai târziu decât plănuisem, aşa că de-acum era deja întuneric. Ştiam că Eric era afară şi mă aştepta; îmi doream mai mult decât orice să mă pot ridica, să-i plasez altcuiva problema lui Terry, însă pur şi simplu nu puteam. Ceea ce făcuse Terry pentru mine

îi alterase şi mai mult sănătatea mintală, şi eu n-aveam cum să mă revanşez faţă de el. Nu mă deranja că mă urmărise – bine, că mă spionase – pentru Eric, înainte ca Eric să-mi devină iubit, şi nici pentru străbunicul meu. Nu-mi făcuse niciun rău. Din moment ce-l cunoşteam pe Terry, îmi dădeam seama că fusese supus unor presiuni, într-un fel sau în altul.

Împreună cu Sam, l-am ajutat pe Terry să se pună pe picioare, după care am hotărât să-l ducem pe coridor, la ieşirea din spate a barului, traversând apoi parcarea angajaţilor până la rulota lui Sam.

— Mi-au promis că n-o să i se-ntâmple nimic căţeluşei mele, a murmurat Terry. Şi mi-au promis că visele mele o să înceteze.

— Şi s-au ţinut de promisiune? l-am întrebat şi eu, tot în şoaptă.

— Da, mi-a răspuns, recunoscător. Gata cu visele, iar căţeluşa e cu mine.

Nu mi se părea că ar fi cerut prea mult. Ar fi trebuit să fiu mai supărată pe Terry, însă nu-mi puteam aduna suficientă energie emoţională pentru aşa ceva. Eram total istovită.

Eric aştepta la umbra copacilor. Rămăsese deoparte, astfel încât prezenţa lui să nu-l agite pe Terry. Cum chipul lui Sam devenise brusc rigid, mi-am dat seama că era conştient de faptul că Eric se afla acolo, însă n-a spus nimic.

L-am instalat pe Terry pe canapeaua lui Sam, iar după ce l-am văzut plutind pe aripile somnului, l-am îmbrăţişat pe şeful meu.

— Mersi, i-am zis.

— Pentru ce?

— Pentru că i-ai dat bâta lui Terry.

Sam a făcut un pas înapoi.

— A fost tot ce mi-a putut trece prin minte. N-aveam cum să ies de după bar fără să-i atrag ei atenţia. Trebuia să fie luată prin surprindere, altfel se termina totul.

— Chiar atât e de puternică?

— Mda, mi-a răspuns el. Şi e convinsă că lumea ei ar fi mai bună dacă n-ai exista tu, aşa se pare. Fanaticii sunt

greu de biruit. Mereu apar alții.

— Te gândeşti la cei care vor ca Merlotte's să se închidă?

— Poate că da, a mărturisit Sam, cu un zâmbet amar. Nu pot să cred că se-ntâmplă aşa ceva în țara noastră, şi doar sunt veteran. Născut şi crescut în S.U.A.

— Mă simt vinovată, Sam. Unele lucruri s-au întâmplat din cauza mea. Atentatul cu sticla incendiară... Sandra n-ar fi făcut aşa ceva, dacă n-aş fi fost eu aici. Şi bătaia... Poate c-ar trebui să mă laşi să plec. Pot să lucrez şi în altă parte, să ştii.

— Vrei tu să pleci?

Nu puteam să-i descifrez expresia feței, dar cel puțin îmi dădeam seama că nu era una de uşurare.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, înseamnă că ai o slujbă. Noi doi suntem inseparabili.

Mi-a zâmbit, şi deşi ochii nu i s-au luminat ca de obicei când zâmbea, sigur credea ce spusese. Chiar dacă era teriantrop şi avea o minte încâlcită, măcar de-atâta puteam să-mi dau şi eu seama.

— Mersi, Sam. Acum trebuie să văd ce vrea jumătatea mea mai bună.

— Indiferent ce-ar fi Eric pentru tine, Sook, nu e jumătatea ta mai bună.

Am şovăit puțin, cu mâna pe clanța uşii, nevenindu-mi în minte vreo replică la aşa ceva. Aşa că am plecat, şi gata.

Eric mă aştepta, dar nu răbdător. Mi-a cuprins obrajii între palmele lui mari şi m-a examinat în lumina crudă a becurilor de securitate din colțurile clădirii. India a ieşit prin spate, ne-a privit cu uimire, după care s-a suit în maşina ei şi a plecat. Sam a rămas în rulotă.

— Vreau să te muți la mine, mi-a zis Eric. Poți să stai într-o cameră de la etaj, dacă vrei. În cea pe care-o folosim de obicei. Nu trebuie să rămâi cu mine după ce se-ntunecă. Dar nu vreau să fii singură. Nu vreau să-ți mai simt frica iarăşi. Mă înnebuneşte să ştiu că eşti atacată de cineva, iar eu nu sunt de față.

Ne obişnuiserăm să facem dragoste în camera cea mai

spațioasă, de la etaj. (Trezirea în încăperea lipsită de ferestre de la parter îmi dădea fiori de spaimă.) Acum, Eric îmi oferea camera aceea ca dormitor permanent. Ştiam că pentru el însemna mult, foarte mult. Iar pentru mine, enorm. Însă o hotărâre atât de importantă nu putea fi luată într-un moment în care nu eram eu însămi, iar astă-seară nu eram eu însămi.

— E cazul să stăm de vorbă, i-am zis. Ai timp?

— Astă-seară, îmi fac, mi-a răspuns. Rudele tale din neamul zânelor sunt acasă la tine?

Mi-am luat telefonul mobil şi l-am sunat pe Claude. Când mi-a răspuns, am auzit pe fundal zgomotele de la Hooligans.

— Am vrut doar să văd unde eşti, înainte să pornesc cu Eric spre casă, l-am informat.

— În noaptea asta rămânem la club, mi-a răspuns Claude. Distracție plăcută cu straşnicul tău vampir, verişoară.

Eric m-a urmat până acasă. Venise cu maşina, fiindcă la scurt timp după ce aflase că eram în pericol, aflase şi că pericolul trecuse şi că deci îşi putea permite să sosească astfel.

Mi-am turnat un pahar de vin – ceva neobişnuit pentru mine – şi am încălzit la microunde puțin sânge îmbuteliat, pentru Eric. Ne-am instalat în living. Mi-am ridicat picioarele pe canapea şi m-am răsucit, rezemându-mă cu spinarea de brațul acesteia, ca să fiu cu fața spre el. S-a întors spre mine, la celălalt capăt.

— Eric, ştiu că nu inviți prea uşor lumea să locuiască în casa ta. Aşa că vreau să ştii cât de... mişcată şi de flatată sunt de invitația ta.

Din prima clipă, mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia. Sunase mult prea impersonal.

Eric m-a privit cu ochii mijiți.

— A, nu e nimic, mi-a răspuns, rece.

— Nu m-am exprimat cum trebuia, am zis, după care am tras aer adânc în piept. Uite ce e, am continuat, te iubesc. Mă... entuziasmează faptul că vrei să locuim împreună.

L-am văzut destinzându-se un pic.

— Dar, am reluat, înainte să mă hotărăsc în privința asta,

trebuie să lămurim unele lucruri.

— Ce lucruri?

— Tu te-ai însurat cu mine ca să mă aperi. L-ai tocmit pe Terry Bellefleur să mă spioneze şi l-ai presat atunci când n-a putut să accepte, ca să-l faci să se supună.

— Asta s-a întâmplat înainte să te cunosc, Sookie, mi-a atras atenția Eric.

— Mda, am înțeles. Însă e vorba de natura presiunii pe care ai exercitat-o asupra unui om cu o sănătate mintală atât de şubredă. De felul în care m-ai făcut să mă mărit cu tine, fără să ştiu ce fac.

— Altminteri, n-ai fi făcut-o, a precizat Eric, ca de obicei, practic şi la obiect.

— Ai dreptate, n-aş fi făcut-o, am recunoscut, încercând să-i zâmbesc, cu toate că nu mi-era uşor. Iar Terry nu ți-ar fi spus anumite lucruri despre mine, dacă i-ai fi oferit doar bani. Ştiu că tu o consideri o modalitate inteligentă de a-ți derula afacerile şi sunt convinsă că o mulțime de oameni te-ar aproba.

Eric încerca să urmărească firul gândirii mele, însă îmi dădeam seama că nu pricepea nimic. Am continuat să înaintez contra vântului.

— Împărtăşim amândoi legătura asta. Sunt convinsă că uneori ai prefera să nu ştiu ce simți. Ai mai vrea să locuiesc cu tine, dacă n-ar fi legătura dintre noi? Dacă n-ai mai simți de fiecare dată când sunt în pericol? Sau supărată? Sau înfricoşată?

— Ce ciudat să spui aşa ceva, iubito, a remarcat Eric, luând o înghițitură din paharul pe care l-a aşezat apoi la loc pe vechea măsuță. Ce vrei să spui, că dacă n-aş şti că ai nevoie de mine, n-aş mai avea eu nevoie de tine?

Oare asta spuneam?

— Nu cred. Ceea ce vreau eu să spun e că poate n-ai vrea să stai cu mine, dacă n-ai şti că alții vor să mă atace.

Era acelaşi lucru? Mamă, Doamne, detestam astfel de conversații. Nu c-aş mai fi purtat vreuna asemănătoare înainte.

— Şi ce deosebire ar fi? a replicat, cu destul de multă

nerăbdare în voce. Dacă te vreau cu mine, înseamnă că te vreau pe tine. Circumstanțele nu au importanță.

— Totuşi, au importanță. Iar noi doi suntem atât de diferiți.

— Ce?

— Păi, sunt atâtea lucruri pe care tu le consideri ca fiind de la sine înțelese, în timp ce eu, nu.

Eric şi-a dat ochii peste cap. Tipic pentru bărbați.

— Cum ar fi?

Am bâjbâit prin minte după un exemplu.

— Ei bine, cum ar fi că Appius avea relații sexuale cu Alexei. Pentru tine nu era mare scofală, cu toate că Alexei avea treisprezece ani.

Creatorul lui Eric, Appius Livius Ocella, devenise vampir în vremea când romanii domneau peste cea mai mare parte din lume.

— Sookie, asta a fost ceea ce s-ar numi un fapt consumat cu mult înainte ca eu să ştiu de existența unui frate al meu. Pe vremea lui Ocella, se considera, practic, că eşti adult când aveai treisprezece ani. Ba chiar se căsătoreau la o astfel de vârstă. Ocella n-a înțeles niciodată unele dintre schimbările din societate, petrecute de-a lungul secolelor. Iar Alexei şi Ocella sunt acum morți amândoi, a continuat el, ridicând din umeri. Mai exista şi cealaltă față a monedei, ştii? Alexei profita de tinerețea lui, de înfățişarea lui copilăroasă, dezarmându-i pe toți vampirii şi oamenii din preajma lui. Până şi lui Pam nu i-a venit să-l doboare, deşi îl ştia cât de distructiv era, de dement. Iar ea e cel mai nemilos vampir din câți cunosc. El ne secătuia pe toți, absorbindu-ne voința şi puterea, pentru că în adâncul său simțea o mare nevoie s-o facă.

Şi, cu această neaşteptată afirmație poetică, Eric a încheiat discuția despre Alexei şi Ocella. Chipul îi era împietrit. Mi-am amintit de subiectul principal: diferențele ireconciliabile dintre noi.

— Dar faptul că tu o să trăieşti mai mult decât mine cu... să zic, o veşnicie?

— Am putea rezolva problema destul de uşor.

N-am făcut decât să mă holbez la el.

— Ce e? m-a întrebat Eric, cu o uimire aproape autentică. Tu nu vrei să trăieşti veşnic? Cu mine?

— Nu ştiu, i-am răspuns, în cele din urmă. Încercam să-mi imaginez cum ar fi fost. Noapte, pentru totdeauna. Nesfârşită. Dar cu Eric!

— Ştii, Eric, i-am zis, nu pot...

După care am tăcut mâlc. Cât pe-aci să rostesc o insultă de neiertat. Ştiam că simte valul de îndoială venit dinspre mine.

Aproape că spusesem: „Nu pot să-mi imaginez cum ai mai rămâne cu mine după ce-aş îmbătrâni”.

Cu toate că mai erau câteva subiecte pe care sperasem să le discutăm în acest rar tete-â-tete, simțeam că discuția se clatină pe marginea Canionului Dezastrelor. Poate că spre norocul meu, s-a auzit o bătaie în uşa din spate. Auzisem maşina venind, însă atenția îmi fusese într-atât de concentrată asupra însoțitorului meu, încât nu înregistrasem cu adevărat semnificația zgomotului.

Amelia Broadway şi Bob Jessup erau la uşa din spate. Amelia arăta la fel ca totdeauna: sănătoasă, cu chipul proaspăt, cu părul şaten, scurt, înfoiat, tenul curat şi ochii limpezi. Bob, nu cu mult mai înalt şi la fel de suplu, era un bărbat slab, semănând oarecum cu un misionar mormon sexy. Ochelarii lui cu rame negre izbuteau să-i dea un aer retro, nu unul de tocilar. Purta jeanşi, o cămaşă în carouri alb cu negru şi mocasini cu ciucuraşi. Fusese un motan foarte drăguț, însă ca bărbat nu mi se părea atrăgător... sau, mai degrabă, numai din când în când.

I-am primit bucuroasă. Mă simțeam grozav văzând-o pe Amelia, şi uşurată că discuția mea cu Eric fusese întreruptă. Într-adevăr, trebuia să vorbim despre viitorul nostru, însă aveam sinistra senzație că să ducem la sfârşit această conversație ne-ar fi făcut nefericiți pe amândoi. Amânarea ei probabil că n-ar fi schimbat deznodământul, însă atât eu, cât şi Eric eram sătui până-n gât de problemele noastre.

— Intrați! i-am invitat. E şi Eric aici şi o să se bucure să vă vadă pe amândoi.

Desigur, nu era aşa. Eric era complet indiferent cu privire la posibilitatea de a o revedea vreodată în viaţă – în lunga, foarte lunga lui viaţă – pe Amelia, iar Bob nici măcar nu apărea pe radarul lui.

Totuşi, Eric le-a zâmbit (deşi nu prea larg) şi le-a spus cât de mult se bucura că ei veniseră să mă viziteze... cu toate că în tonul lui era şi o nuanţă întrebătoare, din moment ce nu cunoştea motivul sosirii lor. Oricât de prelungită ar fi fost vreo discuţie între mine şi Eric, se pare că niciodată nu izbuteam să acoperim multe subiecte.

Cu un uriaş efort, Amelia s-a stăpânit să nu se încrunte. Nu se număra printre fanii vikingului. Şi era o transmiţătoare *extrem* de clară, aşa că am receptat acest lucru cu aceeaşi intensitate cu care ar fi spus-o urlând din toţi rărunchii. Bob l-a examinat precaut pe Eric şi, de îndată ce i-am explicat Ameliei situaţia cu dormitorul (evident, ea presupusese că-i voi găzdui la etaj), Bob a şi dispărut în camera aflată vizavi de a mea, cu bagajele lor. După câteva minute de fâţâială pe-acolo, s-a strecurat în baia de pe hol. Cât timp fusese motan, Bob căpătase talentul să se piardă în peisaj.

— Eric, a zis Amelia, întinzându-se fără să-şi dea seama. Cum mai merg treburile la Fangtasia? Cum e noua conducere?

N-avea de unde să ştie că atinsese un punct nevralgic. Şi când Eric şi-a mijit ochii – el credea, bănuiesc, că ea o spusese intenţionat, ca să-l scoată din pepeni –, Amelia şi-a coborât privirea spre propriile degete de la picioare, pe care şi le-a atins cu palmele. M-am întrebat dacă şi el putea să facă asta, după care atenţia mi s-a întors brusc la situaţia prezentă.

— Treburile merg bine, a răspuns Eric. Victor a deschis câteva cluburi noi prin apropiere.

Amelia a înţeles imediat că era vorba despre o evoluţie nedorită a lucrurilor, însă a fost îndeajuns de inteligentă încât să nu comenteze. Sinceră să fiu, parcă eram în aceeaşi cameră cu cineva care-şi striga în gura mare cele mai intime gânduri.

— Victor e tipul zâmbăreț care a fost acolo, în curte, în noaptea preluării, nu? a zis ea, îndreptându-se de spate şi rotindu-şi gâtul într-o parte şi-n cealaltă.

— Da, a confirmat Eric, zâmbind strâmb, sardonic. Tipul zâmbăreț.

— Ia spune, Sook, acum ce necazuri mai ai? m-a întrebat Amelia, fiind evident că aprecia că dăduse dovadă de suficientă politețe față de Eric.

Era pregătită să facă față oricărei probleme pe care i-aş fi descris-o.

— Da, a zis şi Eric, adresându-mi o privire dură. Acum ce necazuri mai ai?

— Voiam doar ca Amelia să-mi întărească la loc dispozitivele de pază din jurul casei, am răspuns, pe un ton oarecare. Dacă tot s-au întâmplat atâtea la Merlotte's, m-am simțit oarecum nesigură.

— Aşa că m-a chemat pe mine, a subliniat Amelia.

Eric şi-a plimbat privirea de la mine la Amelia şi înapoi. Părea total nemulțumit.

— Dar acum, dacă javra aia a fost prinsă, Sookie, pericolul a fost înlăturat, nu?

— Ce? s-a mirat Amelia. Era rândul ei să-şi plimbe privirea de la unul la celălalt. Ce s-a întâmplat astă-seară, Sookie?

I-am povestit pe scurt.

— Totuşi, eu oricum m-aş simți mai bine dacă te-ai asigura că dispozitivele sunt la locul lor.

— E unul dintre motivele pentru care am venit, Sookie, a răspuns Amelia.

Şi, nu ştiu din ce cauză, i-a zâmbit larg lui Eric.

Atunci, s-a strecurat înăuntru şi Bob, ocupându-şi locul alături de Amelia, dar puțin mai în spatele ei.

— Nu erau pisoii mei, mi-a zis, făcându-l pe Eric să rămână cu gura căscată. Rar mi se-ntâmpla să-l văd cuprins de o uimire autentică. Nu puteam decât să-mi stăpânesc râsul. Vreau să spun, a continuat Bob, vârcolacii nu se pot reproduce în forma de animal în care se prefac. Aşa că nu cred să fi fost pisoii mei. Mai ales din moment ce – gândeşte-te, doar!

— Eu n-am fost motan decât prin intermediul magiei, nu genetic.

— Iubitule, a intervenit Amelia, am mai discutat pe tema asta. Nu trebuie să te simți jenat. Ce-ai făcut a fost un lucru cât se poate de natural. Recunosc că am cam strâmbat din nas, dar, ştii... oricum, totul a fost din vina mea.

— Nu-ți face probleme în privința asta, Bob. Sam a vorbit deja în apărarea ta, am zis, zâmbindu-i lui Bob, care mi s-a părut că se linişteşte.

Eric a preferat să nu ia în seamă schimbul acesta de replici.

— Sookie, eu trebuie să mă întorc la Fangtasia.

În ritmul acesta, niciodată n-o să putem să ne spunem tot ce-ar trebui.

— OK, Eric. Transmite-i salutări lui Pam, dacă ați reînceput să vorbiți.

— Ea îți este o prietenă mai bună decât crezi, a replicat Eric, întunecat.

Nu ştiam cum să reacționez la asta, iar el mi-a întors spatele atât de repede, încât nici nu l-am mai putut vedea. L-am auzit cum trânteşte portiera, afară, după care porneşte pe alee. Ori de câte ori aş fi văzut această imagine, tot mi se părea uluitor cât de iute se pot mişca vampirii.

Speram că voi avea ocazia să stau mai mult de vorbă cu Amelia astă-seară, însă ei preferau să se retragă, după tot drumul lor cu maşina. Plecaseră din New Orleans după o zi plină de muncă, Amelia la magazinul de articole magice, iar Bob, la Frizerul Vesel. După vreo cincisprezece minute de du-te-vino între baie, bucătărie şi automobil, s-a lăsat tăcerea în camera lor de dincolo de culoar. Îmi descălțasem pantofii, aşa că am lipăit cu tălpile goale până în bucătărie, să încui.

Tocmai scoteam un suspin de uşurare, ca de sfârşitul zilei, când am auzit o foarte uşoară bătaie în uşa din spate. Am sărit în sus ca o broscuță. Cine-ar putea să vină la ora asta din noapte? Mi-am plimbat privirea cu multă precauție de-a lungul verandei din spate.

Era Bill. Nu-l mai văzusem de când sosise „sora” lui, Judith. Am cântărit problema pentru o clipă în minte, după

care m-am hotărât să mă strecor afară, ca să vorbesc cu el. Bill însemna multe pentru mine: mi-era vecin, prieten, cel dintâi iubit. Nu mi-era frică de el.

— Sookie, mi-a zis, cu vocea lui calmă şi lină, relaxantă ca un masaj. Ai oaspeți?

— Pe Amelia şi pe Bob, i-am explicat. Tocmai au sosit din New Orleans. Zânele nu vin în noaptea asta. În ultima vreme, rămân în Monroe, în majoritatea nopților.

— Să rămânem afară, ca să nu-ți trezim prietenii?

Era o noutate pentru mine faptul că discuția dintre noi avea să dureze atât de mult. După toate aparențele, Bill nu trecuse pe la mine doar ca să împrumute o cană cu sânge. Mi-am fluturat mâna spre mobilierul de pe peluză, şi ne-am aşezat pe scaunele deja amplasate astfel încât să îndemne la conversație. Noaptea caldă, cu nenumăratele ei mici zgomote, ne învăluia ca o ceață. Becurile de securitate împrăştiau prin curtea din spatele casei ciudate desene de întuneric şi lumină.

Când tăcerea s-a prelungit îndeajuns cât să-mi dau seama că mi-era somn, l-am întrebat:

— Cum mai merg treburile pe la tine, pe-acasă, Bill? Judith mai stă şi-acum cu tine?

— M-am vindecat total de otrăvirea cu argint, mi-a răspuns.

— Am… hm, am observat că arăți bine, i-am zis. Tenul lui îşi recăpătase limpezimea palidă, şi până şi părul îi arăta mai lucios. Mult mai bine, am adăugat. Prin urmare, sângele lui Judith şi-a făcut efectul.

— Da. Dar acum…

Şi-a abătut privirea spre pădurea învăluită în noapte. Hopa!

— Ea vrea să rămână în continuare cu tine?

— Da, mi-a răspuns, părând uşurat că nu fusese nevoit s-o spună el. Da, vrea.

— Eu credeam c-o admiri pentru că seamănă atât de mult cu prima ta soție. Judith mi-a spus că de-aia a transformat-o nebuna de Lorena, ca să te țină legat de ea. Adică, scuză-mă că aduc vorba despre subiecte neplăcute.

— E adevărat. Judith chiar seamănă cu prima mea soție, din multe puncte de vedere. Are aceeaşi formă a feței, vocea foarte asemănătoare cu a soției mele. Şi Judith a avut parte de o creştere nobilă, la fel ca soția mea.

— Prin urmare, aş fi anticipat că asta te-ar face fericit alături de Judith, am zis.

— Dar nu e aşa, a replicat el. Părea întristat, şi privea în continuare spre copaci, având grijă să mă evite. Şi, în realitate, acesta e motivul pentru care n-am chemat-o pe Judith când mi-am dat seama cât sunt de bolnav. A trebuit să mă despart de ea, ultima oară când am fost împreună, din cauza obsesiei ei copleşitoare față de mine.

— A, am exclamat, cu un firicel de voce.

— Totuşi, tu ai făcut ce trebuia, Sookie. Ea a venit la mine şi mi-a oferit de bunăvoie sângele ei. Din moment ce tu ai invitat-o fără ştiința mea, măcar nu mă simt vinovat de faptul că m-aş folosi de ea. Greşeala mea e că am lăsat-o să rămână după… după ce m-am vindecat.

— Şi de ce-ai făcut-o?

— Am sperat că, într-un fel, sentimentele mele față de ea ar fi putut să se schimbe, că aş putea să simt o dragoste adevărată pentru ea. Asta m-ar fi eliberat de…

Dar vocea i s-a stins. Fraza putea să se încheie cu: „iubirea față de tine”. Sau, poate, cu: „datoria față de ea, pentru că m-a vindecat”.

Mă simțeam un pic mai bine acum, ştiind că se bucura de însănătoşirea lui, chiar cu prețul de a fi nevoit să se împace cu prezența lui Judith. Şi înțelegeam cât de stânjenitor şi de neplăcut era să te trezeşti pe cap cu un oaspete care te adoră, dar tu nu-i împărtăşeşti sentimentele. Şi pe el cine îl adusese oare aici? Păi, eu. Fireşte, nu cunoscusem nimic din trecutul lor sentimental. Necăjită din cauza stării lui Bill, raționasem că o persoană cu aceeaşi ascendență de sânge ca el l-ar putea vindeca, după care descoperisem că exista o astfel de persoană şi-i dădusem de urmă. Mai departe, presupusesem că Bill n-o făcuse personal din cine ştie ce mândrie perversă, sau poate chiar dintr-o depresie sinucigaşă. Îi subestimasem lui Bill dorința de a trăi.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu Judith? l-am întrebat, neliniştită, temându-mă să aud răspunsul.

— El nu trebuie să facă nimic, s-a auzit o voce liniştită, dintre copaci.

M-am ridicat de pe scaunul meu ca şi cum tocmai ar fi trimis cineva câțiva volți prin el, iar reacția lui Bill a fost la fel de puternică: a întors capul şi a făcut ochii mari. Atât, numai că, în cazul unui vampir, înseamnă o mare surprindere.

— Judith! am rostit.

A ieşit din liziera pădurii, apropiindu-se destul cât s-o pot recunoaşte. Luminile de securitate din spatele casei nu băteau până acolo – abia îmi dădeam seama că era ea.

— Îmi frângi inima mereu, Bill, a zis ea.

M-am îndepărtat încet de scaun. Poate reuşeam să mă furişez înapoi în casă. Poate izbuteam să evit participarea ca martor ocular la o nouă scenă dramatică... pentru că, sinceră să fiu, avusesem o zi plină ochi de aşa ceva.

— Nu, rămâi, domnişoară Stackhouse, m-a oprit Judith. Era o femeie scundă şi rotunjoară, cu un chip dulce şi un păr abundent, însă se comporta de parcă ar fi avut un metru optzeci înălțime.

Fir-ar să fie...

— E clar că voi doi aveți de discutat, a sosit replica mea fricoasă.

— Orice conversație cu Bill pe tema dragostei trebuie să te includă şi pe dumneata, a insistat ea.

A...*spanac!* Nu voiam să fiu prezentă la aşa ceva. Mi-am coborât privirea în pământ.

— Judith, încetează, i-a cerut Bill, cu o voce la fel de calmă ca totdeauna. Eu am venit să vorbesc cu prietena mea, pe care n-am mai văzut-o de săptămâni.

— V-am auzit conversația, a replicat, simplu, Judith. Te-am urmărit până aici, cu scopul precis de a asculta ce anume ai să-i spui. Ştiu că nu faci dragoste cu femeia aceasta. Ştiu că ea îi aparține altuia. Şi mai ştiu că tu o doreşti mai mult decât m-ai dorit vreodată pe mine. Eu nu voi face sex cu un bărbat căruia îi este milă de mine. Mă prețuiesc mai mult de-atât. O să încetez să te iubesc, chiar

dac-aş avea nevoie de întreaga mea existenţă pentru asta. Dacă mai rămâi aici câteva clipe, eu mă întorc la tine acasă şi-mi strâng lucrurile, după care nu mă mai vezi.

Am rămas impresionată. Fusese un discurs al naibii de bine ticluit, şi speram că ea credea fiecare cuvinţel. Şi, chiar în timp ce gândeam astfel, Judith a dispărut – *vâjjj!* —, iar Bill şi cu mine am rămas singuri.

Dintr-odată, l-am văzut în faţa mea, cuprinzându-mă cu braţele lui reci. Nu mi s-a părut o trădare faţă de Eric, dacă-l lăsam să mă îmbrăţişeze pentru câteva clipe.

— Ai făcut dragoste cu ea? l-am întrebat, încercând să am un ton neutru.

— Ea m-a salvat. Mi-a dat impresia că asta aşteaptă. Şi am simţit că asta trebuia să fac, mi-a răspuns el.

Ca şi cum i-ar fi împrumutat lui Judith o batistă, văzând-o că a strănutat. Chiar nu-mi trecea prin cap ce-aş putea să mai spun. Bărbaţii! Vii sau morţi, tot o apă şi-un pământ erau.

Am făcut un pas înapoi, şi el şi-a lăsat imediat braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Tu chiar mă iubeşti cu adevărat? l-am întrebat, fie din nebunie, fie din pură curiozitate. Sau e doar pentru că am trecut amândoi prin atâtea, încât îţi închipui că aşa trebuie?

Mi-a zâmbit.

— Numai tu ai putea să spui una ca asta. Te iubesc. Sunt de părere că eşti frumoasă şi bună şi inimoasă, dar tot ştii să-ţi porţi singură de grijă. Ai în tine multă înţelegere şi compasiune, dar nu eşti o pradă uşoară. Şi, dacă e să coborâm cu vreo câteva trepte, până la nivelul carnal, ai o pereche de sâni care ar câştiga marele premiu la Campionatul de Sâni Miss America, dac-ar exista aşa ceva.

— Iată un neobişnuit buchet de complimente, am zis, stăpânindu-mi cu greu zâmbetul.

— Tu eşti o femeie neobişnuită.

— Noapte bună, Bill, i-am zis.

Dar tocmai atunci mi-a sunat telefonul mobil. Am sărit în sus până la tavan. Uitasem că-l aveam în buzunar. Când am privit ecranul, am văzut că era un număr local necunoscut.

Niciun apel, la ora asta, nu putea să fie de bine. Am ridicat un deget, rugându-l pe Bill să mai aştepte puţin, şi am răspuns cu un „Alo?” prudent.

— Sookie, am auzit vocea şerifului Dearborn. M-am gândit că ar trebui să ştii: Sandra Pelt a evadat din spital. S-a strecurat pe fereastră în timp ce Kenya vorbea cu doctoriţa Tonnesen. Nu vreau să-ţi faci griji. Dacă ai nevoie să-ţi trimitem o maşină de patrulare acasă, aşa o să facem. Ai pe cineva cu tine?

Am fost într-atât de şocată, încât pentru o clipă n-am putut să-i răspund. Pe urmă, i-am zis:

— Da, am pe cineva cu mine.

Ochii negri ai lui Bill mă priveau acum cu toată seriozitatea. Făcând un pas înainte, mi-a pus o mână pe umăr.

— Vrei să-ţi trimit o maşină de patrulare? Nu cred că nebuna aia o să plece în căutarea ta. Mai degrabă o să-şi caute o vizuină şi-o să aştepte până-şi revine. Dar mi s-a părut potrivit să te anunţ, chiar şi în toiul nopţii.

— Categoric ai făcut ce trebuia, domnule şerif. Nu cred să mai am nevoie de alt ajutor pe-aici. Am prieteni acasă. Prieteni buni, am zis, întâlnindu-i privirea lui Bill.

Totuşi, Dearborn mi-a mai repetat aceste lucruri de mai multe ori, până când a trebuit să închid şi să mă gândesc la implicaţii. Crezusem că un capitol al necazurilor mele se închisese, însă mă înşelasem. Cât timp i-am dat explicaţiile necesare lui Bill, oboseala manifestată mai devreme a început să mă învăluie ca o pătură cenuşie. Până să termin de răspuns la întrebările lui, abia mai eram în stare să leg două vorbe.

— Nu-ţi face probleme, mi-a zis Bill. Du-te la culcare. Stau eu de pază în noaptea asta. Deja m-am hrănit şi n-am altă treabă. Oricum, nu mi se părea o noapte potrivită pentru muncă.

Bill crease şi întreţinea un CD numit *Anuarul Vampirilor*, care nu era altceva decât un catalog al tuturor vampirilor „în viaţă”. Se bucura de mare căutare, nu doar printre morţii-vii, ci şi în rândul omenirii, mai ales al grupărilor specializate în

marketing. Cu toate acestea, versiunea comercializată pentru publicul larg se limita la vampirii care-şi dăduseră acordul ca să fie incluşi, adică o listă mult mai scurtă. Existau încă vampiri care nu voiau să fie cunoscuți ca vampiri, oricât de ciudat mi s-ar fi părut mie. Era lesne să uiți, în societatea saturată de vampiri din ziua de azi, că mai existau şi rețineri din partea celor care nu voiau să fie cunoscuți de publicul larg, vampiri care preferau să doarmă sub pământ sau în clădiri abandonate, decât în case sau apartamente.

Şi de ce mă gândeam eu la toate astea... Ei bine, pentru că era mai bine decât să mă gândesc la Sandra Pelt.

— Mersi, Bill, i-am răspuns, recunoscătoare. Dar te previn, e ticăloasă la puterea *n*.

— Doar m-ai văzut în luptă, mi-a zis.

— Mda. Dar tu n-o cunoşti. E de o viclenie absolută şi nu obişnuieşte să dea avertismente.

— Sunt cu câțiva paşi înaintea ei, din moment ce ştiu asta.

Hm?

— OK, am bâiguit, plecând, mergând mai mult sau mai puțin drept. Noapte bună, Bill.

— Noapte bună, Sookie, mi-a răspuns, liniştit, încuie uşile.

Le-am încuiat, după care m-am dus în camera mea, mi-am pus cămaşa de noapte şi imediat am fost în pat, sub pătura aceea cenuşie.

8

ŞCOLILE SUNT TOTDEAUNA, mai mult sau mai puţin, la fel, nu? Mereu mirosul acela: un amestec de cretă, mâncare pentru prânz, ceară pentru podele, cărţi. Ecouri ale vocilor copiilor, glasuri mai puternice ale profesorilor. Obiectele de „artă” de pe pereţi şi decoraţiunile de pe uşile fiecărei săli. Nici grădiniţa din Red Ditch nu era altfel.

Îl ţineam pe Hunter de mână, iar Remy ne urma îndeaproape. Ori de câte ori îl vedeam pe Hunter, mi se părea că seamănă din ce în ce mai mult cu verişoara mea Hadley, răposata lui mamă. Avea ochii şi părul ei, închise la culoare, iar faţa începea să-şi piardă rotunjimea prunciei şi să devină tot mai ovală, ca a ei.

Biata Hadley! Avusese o viaţă grea, în cea mai mare parte din propria vină. În cele din urmă, îşi găsise adevărata dragoste, apoi devenise vampir, dar fusese ucisă din pricina geloziei. Viaţa lui Hadley fusese încărcată de evenimente, dar scurtă. Iată de ce venisem să-i ţin locul şi, pentru o clipă, m-am întrebat ce-ar fi gândit ea despre asta. Trebuia să fi fost rolul ei, să-şi ducă fiul la prima lui şcoală, grădiniţa pe care avea s-o frecventeze din toamnă. Scopul vizitei era de a-i ajuta pe viitorii elevi să se mai familiarizeze puţin cu ideea de şcoală, cu aspectul sălilor, al băncilor şi al profesorilor.

Unii dintre micuţii care se plimbau prin clădire priveau în jur curioşi, nu temători. Unii erau tăcuţi, cu ochii mari. Aşa ar fi arătat „nepotul” meu Hunter în ochii altora... Însă în mintea mea îl auzeam sporovăind. Hunter e telepat, la fel ca mine. Acesta era secretul pe care-l păzeam cu cea mai mare stricteţe. Voiam ca Hunter să crească, pe cât posibil, la fel ca un copil normal. Cu cât ar fi ştiut mai mulţi supranaturali despre Hunter, cu atât mai mare ar fi fost probabilitatea să-l înhaţe cineva, fiindcă telepaţii sunt folositori. Sigur s-ar fi găsit cineva îndeajuns de nemilos încât să treacă la o acţiune

atât de îngrozitoare. Nu cred că Remy, tatăl lui, să se fi gândit vreodată la aşa ceva, până acum. Remy îşi făcea griji cu privire la felul în care avea să fie acceptat Hunter de oamenii din jur. Şi asta era o problemă importantă. Copiii pot să fie de o cruzime incredibilă, dacă te simt că eşti altfel decât ei. Iar eu o ştiam mult prea bine.

E destul de evident când două persoane poartă o conversaţie mentală, când cunoşti indiciile. Feţele lor îşi schimbă expresia când se privesc reciproc, în mare măsură ca atunci când discuţia s-ar desfăşura cu voce tare. Aşa că îl priveam pe copil cât mai puţin posibil şi-mi menţineam un zâmbet imperturbabil. Hunter era prea mic ca să ştie cum să mascheze comunicarea dintre noi, motiv pentru care trebuia să mă ocup eu de asta.

Oare toţi copiii ăştia încap într-o sală? m-a întrebat el.

— Cu voce tare, i-am amintit, încet. Nu, veţi fi împărţiţi pe grupe, după care vei sta toată ziua cu cei din grupa ta, Hunter.

Nu ştiam despre grădiniţa din Red Ditch dacă avea acelaşi orar ca şcolile pentru cei mai mari, însă eram sigură că, oricum, programul trecea de ora prânzului.

— Tatăl tău te va aduce dimineaţa, am continuat, şi după-amiaza va veni cineva să te ia.

Cine? m-am întrebat, amintindu-mi abia apoi că Hunter putea să-mi audă gândurile.

— Tatăl tău va rezolva problema asta, i-am zis. Uite. Aici e Sala Focii. Vezi fotografia aia mare, cu foca? Iar cea de colo e Sala Poneilor.

— E vreun ponei înăuntru? m-a întrebat Hunter, optimist.

— Nu cred, dar pun pariu că sunt o mulţime de fotografii cu ponei.

Toate uşile fuseseră lăsate deschise, iar educatoarele erau înăuntru, zâmbindu-le copiilor şi părinţilor, făcând tot posibilul să se arate primitoare şi cordiale. Unele, desigur, trebuiau să depună mai multe strădanii decât altele.

Educatoarea din Sala Poneilor, doamna Gristede, era o femeie destul de drăguţă, sau cel puţin aşa mi s-a părut, la o examinare în grabă. Hunter mi-a făcut un semn de

încuviințare.

Ne-am aventurat în Sala Cățelușilor şi am făcut cunoştință cu domnişoara O'Fallon. Ne-am întors pe coridor după doar trei minute.

— Sala Cățelușilor, nu, i-am zis lui Remy, vorbind foarte încet. Ai dreptul să alegi, aşa e?

— Mda, aşa e. O singură dată. Pot să numesc o sală în care nu vreau nicidecum să fie trimis copilul meu, mi-a răspuns el. Cei mai mulți se folosesc de opțiunea asta în eventualitatea în care educatoarea e foarte apropiată de familie, cum ar fi o rudă, sau dacă între familii există vreo gâlceavă.

— Nu vreau în Sala Cățelușilor, a intervenit Hunter, care părea speriat.

Domnişoara O'Fallon părea drăguță pe dinafară, însă era putredă pe dinăuntru.

— Care-i problema? s-a interesat Remy, pe un ton confidențial.

— Îți spun mai târziu, am murmurat. Hai să mergem să mai vedem şi altceva.

Urmați ca o umbră de Remy, am vizitat şi celelalte trei săli de clasă. Toate celelalte educatoare păreau să fie în regulă, cu toate că doamna Boyle mi-a dat impresia că e cam surmenată. Gândurile îi erau repezite şi aveau o tentă de nerăbdare, iar zâmbetul îi părea un pic cam fragil. Nu i-am spus nimic lui Remy. Dacă nu avea dreptul să refuze decât o educatoare, atunci domnişoara O'Fallon era cea mai periculoasă.

Ne-am întors în clasa doamnei Gristede, fiindcă lui Hunter îi plăceau, evident, poneii. Mai erau doi părinți acolo, ambii conducându-şi fetițele. L-am strâns uşor de mână pe Hunter, ca să-i amintesc regulile. El şi-a ridicat privirea spre mine şi i-am făcut un semn aprobator, încercând să-l încurajez. S-a desprins de mâna mea şi a pornit spre spațiul pentru lectură, alegând o carte şi începând să-i răsfoiască paginile.

— Îți place să citeşti, Hunter? l-a întrebat doamna Gristede.

— Îmi plac cărțile. Încă nu ştiu să citesc, i-a răspuns

Hunter, punând cartea la locul ei, iar eu l-am mângâiat – mental – pe spate. A zâmbit în sinea lui şi a luat altă carte, de data aceasta una despre câini de dr. Seuss[1].

— Îmi dau seama că lui Hunter i s-a citit, a zis educatoarea, zâmbindu-ne, mie şi lui Remy.

Atunci, Remy a făcut prezentările.

— Eu sunt tatăl lui Hunter, şi ea e verişoara lui, a zis, înclinându-şi capul spre mine. Sookie îi ține locul mamei lui Hunter, fiindcă ea a murit.

Doamna Gristede a absorbit informația.

— Ei bine, mă bucur să vă cunosc pe amândoi, a zis. Hunter pare să fie un băiețel inteligent.

Am observat că fetele se apropie de el. Erau prietene de multă vreme, puteam să-mi dau seama, iar părinții lor mergeau împreună la biserică. Mi-am însemnat în minte să-l sfătuiesc pe Remy să-şi aleagă o biserică şi să înceapă s-o frecventeze. Hunter urma să aibă nevoie de tot sprijinul posibil. Fetele au început, la rândul lor, să-şi aleagă nişte cărți. Hunter i-a zâmbit celei care purta bonetă cu moț de culoare închisă, adresându-i acea privire piezişă cu care copiii timizi obişnuiesc să-şi evalueze posibilii colegi de clasă.

— Asta îmi place, a zis ea, arătând spre *Where the Wild Things Are*[2].

— N-am citit-o, a răspuns, cu îndoială în glas, Hunter. I se părea puțin cam înspăimântătoare.

— Tu te joci cu blocuri pentru construit? l-a întrebat fetița cu coadă şaten-deschis.

— Mda, i-a răspuns Hunter, îndreptându-se spre spațiul pentru joacă destinat construcției, după cum am tras eu concluzia, fiindcă era plin de blocuri şi de puzzle-uri de toate dimensiunile. Într-un minut, tustrei construiau ceva care, în mințile lor, avea să le ia o viață până să termine.

Remy zâmbea. Spera că aşa se va desfăşura fiecare zi. Evident, nu avea dreptate. Chiar şi acum, Hunter arunca

---

[1] Theodor Seuss Geisel, autor de cărți pentru copii şi caricaturist american.

[2] Carte pentru copii, scrisă de Maurice Sendak.

priviri bănuitoare spre fata cu codiță, fiindcă ea se enerva văzând că bruneta îi înhață toate blocurile cu literele alfabetului.

Ceilalți părinți mă priveau cu o oarecare curiozitate, iar una dintre mame m-a întrebat:

— Nu locuiți aici?

— Nu, i-am răspuns. Locuiesc în Bon Temps. Numai că Hunter a vrut să-l însoțesc azi, şi e verişorul meu preferat.

Aproape că-mi venea să-l numesc „nepot”, din cauză că el îmi spunea „tanti Sookie”.

— Remy, i s-a adresat aceeaşi femeie. Dumneata eşti strănepotul lui Hank Savoy, nu?

Remy i-a răspuns clătinând afirmativ din cap.

— Mda, am venit aici după nenorocirea cu Katrina, şi aici am rămas, a zis el, ridicând din umeri. N-aveai ce să faci, după ce Katrina a răpit totul. Mare pacoste.

A urmat o serie de clătinat din cap şi am simțit un val de compasiune rostogolindu-se peste Remy. Poate că bunăvoința aceasta se va extinde şi asupra lui Hunter.

Cât timp legau ei prieteniile, m-am strecurat înapoi spre uşa domnişoarei O’Fallon.

Tânăra femeie le zâmbea celor doi copii care rătăceau prin sala ei de clasă, împodobită în culori vii. O pereche de părinți stătea chiar în spatele propriului copil. Poate că simțiseră şi ei unda de pericol sau poate că era doar instinctul protector.

M-am apropiat uşor de domnişoara O’Fallon şi am deschis gura, pregătindu-mă să vorbesc. I-aş fi spus: „Păstrează-ți fanteziile pentru dumneata. Nici măcar prin gând să nu-ți treacă astfel de lucruri cât timp eşti în aceeaşi încăpere cu copiii.” Totuşi, m-am răzgândit. Şi-ar fi dat seama că venisem cu Hunter. Oare el ar fi devenit o țintă pentru imaginația ei malefică, dac-aş fi amenințat-o? Nu puteam să fiu mereu acolo, ca să-l apăr. N-aveam cum s-o împiedic. Nu-mi trecea prin minte vreo cale de a o scoate din ecuație. Ea nu comisese încă vreo faptă rea sub aspectul moralității sau din punctul de vedere al legii… Încă. Şi-atunci, ce dacă-şi imagina cum le lipeşte gurile copiilor cu bandă adezivă? N-o şi făcuse. *Oare nu avem toți fantezii legate de fapte*

îngrozitoare pe care nu le-am făcut? se întreba în sinea ei, fiindcă răspunsul o făcea să simtă că era încă... o persoană OK. N-avea habar că eu puteam să-i citesc gândurile.

Dar eram eu mai bună decât domnişoara O'Fallon? Întrebarea aceasta cumplită mi-a străbătut mintea mult mai repede decât ți-ar lua s-o transcrii. M-am gândit: *Mda, nu sunt atât de înfricoşătoare, pentru că nu mă ocup de copii. Cei cărora aş vrea să le fac rău sunt adulți, şi ei înşişi ucigaşi.* Dar asta nu mă făcea să fiu mai bună... În schimb, o făcea pe O'Fallon mult mai rea.

O fixasem cu privirea îndeajuns cât s-o bag în sperieți.

— Vreți să mă întrebați ceva legat de programă? s-a interesat până la urmă, cu un pic de țâfnă în voce.

— De ce v-ați făcut educatoare? am întrebat-o.

— M-am gândit că ar fi minunat să-i învăț pe micuți primele noțiuni de care au nevoie pentru a se descurca în lume, mi-a răspuns, ca şi cum ar fi apăsat pe butonul unui aparat de înregistrare. Voia să spună: *Am avut o educatoare care mă tortura când n-o vedea nimeni, şi-mi plac cei mici şi neajutorați.*

— Hmmm, am mormăit. Ceilalți vizitatori ieşiseră din clasă, lăsându-ne singure. Ai nevoie de terapie psihologică, i-am zis, repede şi cu glas scăzut. Dacă te comporți aşa cum vezi în minte, o să te urăşti singură. Şi-o să le distrugi şi viețile altora, exact la fel cum ți-a fost distrusă a ta. N-o lăsa să te înfrângă. Caută ajutor.

A căscat gura la mine.

— Nu ştiu... Ce Dumnezeu...

— Vorbesc foarte serios, am zis, răspunzându-i următoarei întrebări nerostite. Vorbesc *foarte* serios.

— Aşa o să fac, a rostit ea, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse de pe buze. Jur că aşa o să fac.

— Ai face bine, am zis, fixând-o şi mai intens cu privirea. Pe urmă, am ieşit din Sala Cățeluşilor.

Poate c-o înspăimântasem suficient sau o zguduisem suficient, încât chiar avea să facă tot ceea ce promisese. În caz contrar, ei bine, va trebui să-mi vină în minte o altă tactică.

— Mi-am terminat treaba aici, Lăcustă, mi-am zis mie însămi, atrăgându-mi o privire agitată din partea unui tată foarte tânăr. I-am zâmbit şi, după o clipă de ezitare, mi-a răspuns la zâmbet. M-am întors la Remy şi la Hunter şi ne-am încheiat turul grădiniței fără vreun alt incident. Hunter mi-a adresat o privire întrebătoare, una extrem de neliniştită, şi i-am făcut un semn de încuviințare. *M-am ocupat de ea*, i-am zis în gând, sperând că aşa şi era.

Era, într-adevăr, prea devreme pentru cină, însă Remy a propus să mergem la Dairy Queen şi să-l tratăm pe Hunter cu o înghețată, iar eu am fost de acord. După expediția lui şcolară, Hunter era pe jumătate neliniştit, pe jumătate entuziasmat. Am încercat să-l calmez cu o mică discuție de la... minte la minte. *Poți să mă duci tu la şcoală în prima zi, tanti Sookie?* m-a întrebat, şi am fost nevoită să mă oțelesc pentru răspuns.

Nu, Hunter, asta e treaba tatălui tău, i-am zis. *Dar, când va veni ziua aceea, să mă suni după ce ajungi acasă şi să-mi povesteşti totul despre ea, bine?*

Hunter mi-a adresat o privire expresivă, cu ochii măriți. *Dar mi-e frică.*

Eu i-am răspuns cu o privire sceptică. *Poate că vei fi emoționat, dar şi toți ceilalți se vor simți la fel. Asta e şansa ta să-ți faci prieteni, aşa că ține minte să-ți păstrezi gura închisă, până când ți se va aşeza totul cum trebuie în minte.*

Dar dacă lor n-o să le placă de mine?

Nu! am exclamat, vrând să fiu întru totul clară. *Ei n-o să te înțeleagă. E o foarte mare diferență.*

Ție-ți place de mine?

— Pramatie mică, doar ştii că-mi place de tine, i-am zis, zâmbindu-i şi netezindu-i părul pe spate. I-am aruncat o privire lui Remy, care stătea la rând să ne comande câte o înghețată Blizzard. El mi-a făcut un semn cu mâna şi s-a strâmbat la Hunter. Remy depunea un uriaş efort ca să ia toate astea cât mai lejer. Se maturiza în rolul lui de tată al unui copil de excepție.

Mi-am imaginat că ar putea ajunge să se destindă peste vreo doisprezece ani, cu aproximație, plus-minus câțiva.

Ştii că tatăl tău te iubeşte, şi ştii că vrea pentru tine tot ce e mai bun, am zis.

El vrea să fiu ca toți ceilalți copii, mi-a replicat Hunter, pe jumătate trist, pe jumătate nemulțumit.

El vrea să fii fericit. Şi ştie că, cu cât ți-ar cunoaşte mai multă lume harul, cu atât ar scădea şansele ca tu să fii fericit. Ştiu că nu e corect să-ți spun că trebuie să ții un secret. Dar e singurul secret pe care trebuie să-l ții. Dacă vorbeşte cineva cu tine despre asta, îi spui tatălui tău sau mie. Dacă ți se pare cineva mai ciudat, îi spui tatălui tău. Dacă încearcă cineva să te molesteze, spui.

Acum, nu făcusem decât să-l sperii. Şi totuşi, el a înghițit în sec şi-a răspuns: *Ştiu ce înseamnă să molestezi.*

Tu eşti un băiat inteligent şi-o să ai o mulțime de prieteni. E doar un lucru pe care ei nu trebuie să-l ştie despre tine.

Din cauză că e ceva rău? Pe chipul lui Hunter se citeau încordarea şi disperarea.

Pe naiba, nu! am replicat, ofensată. *Nu-i nimic rău la tine, amice. Dar ştii bine că noi suntem altfel, şi lumea nu înțelege totdeauna ce e altfel.*

Gata cu predica. I-am depus un pupic pe obraz.

— Hunter, du-te să ne aduci câteva şervețele, am rostit în chip firesc, în timp ce Remy ridica tava din plastic cu comanda noastră. Eu aveam o Blizzard cu fulgi de ciocolată, şi mi-a lăsat gura apă până ne-am împărțit şervețelele şi am început să ne înfigem lingurițele în cupele noastre cu păcătoase bunătăți.

O tânără femeie, cu părul negru lung până la umeri, a intrat în restaurant, ne-a văzut şi ne-a făcut un semn nesigur cu mâna.

— Ia uite, băiete, e Erin, a zis Remy.

— Bună, Erin! a exclamat Hunter, răspunzându-i entuziast la salut, fluturându-şi mâna ca un mic metronom.

Erin s-a apropiat, încă părând neconvinsă că ar fi bine-venită.

— Bună, a zis, plimbându-şi privirea peste toți cei din jurul mesei. Domnule Hunter, mă bucur să vă văd în după-amiaza aceasta minunată!

Hunter s-a luminat la față. Îi plăcea să i se spună „domnule Hunter”. Erin avea nişte obraji rotunzi, drăgălaşi, iar ochii migdalați erau de un căprui-închis, făcându-i să pară adânci.

— Ea este mătuşa mea Sookie! m-a prezentat Hunter, cu mândrie.

— Sookie, ea este Erin, a zis şi Remy. Puteam să-mi dau seama, după gândurile lui, că-i plăcea destul de mult de tânăra femeie.

— Erin, am auzit multe despre tine, i-am zis. Îmi face plăcere să leg numele de un chip. Hunter a vrut să-l însoțesc în turul grădiniței.

— Cum a fost? a întrebat Erin, cu un interes neprefăcut.

Hunter a început să-i povestească toate amănuntele, iar Remy a sărit în picioare ca să-i tragă un scaun lui Erin.

Pe urmă, ne-am simțit bine împreună. Hunter părea să țină cu adevărat la Erin, iar Erin îi împărtăşea sentimentele. Erin mai era şi *destul* de interesată de tatăl lui Hunter, iar Remy era pe cale să fie înnebunit după ea. Una peste alta, nu era un moment prea rău pentru citirea gândurilor, mi-am închipuit.

— Domnişoară Erin, a zis Hunter, tanti Sookie zice că nu poate să vină cu mine în prima zi de şcoală. Ai vrea să vii?

Erin s-a arătat uimită, dar şi încântată, în acelaşi timp.

— Dacă tatăl tău e de acord, şi eu pot să mă învoiesc de la serviciu, a răspuns, având grijă să introducă anumite condiții, pentru eventualitatea în care Remy ar fi avut vreo obiecție... sau dacă n-ar mai fi fost împreună şi la sfârşitul lui august. Eşti foarte drăguț că mă inviți, a adăugat.

Când Remy a plecat să-l ducă pe Hunter la toaletă, eu şi Erin am rămas singure, privindu-ne curioase.

— De câtă vreme eşti cu Remy? m-am interesat.

Întrebarea mi se părea suficient de prudentă.

— Doar de o lună, mi-a răspuns. Îmi place de Remy şi cred că ar putea să fie ceva între noi, dar e prea devreme ca să ştiu sigur. Nu vreau ca Hunter să devină dependent de mine, pentru eventualitatea în care n-ar merge relația. Plus că...

A avut un lung minut de ezitare.

— Din câte am înțeles, Kristen Duchesne e de părere că ar fi ceva în neregulă cu Hunter. Le-a spus-o tuturor. Dar eu chiar țin la băiețelul ăsta.

Semnul de întrebare i se citea limpede în ochi.

— E altfel, i-am zis, dar nu e nimic în neregulă cu el. Nu are vreo boală mintală, nu are vreo incapacitate de a învăța, şi nici nu e posedat de diavol, am enumerat, zâmbind uşor spre sfârşitul frazei.

— N-am văzut niciodată astfel de semne, m-a aprobat, zâmbind la rândul ei. Totuşi, nu cred că am înțeles totul.

N-aveam de gând să-i destăinuiesc secretul lui Hunter.

— El are nevoie de o dragoste şi de o atenție mai speciale, i-am zis. Practic, n-a avut mamă niciodată, şi sunt convinsă că l-ar ajuta dacă ar avea o prezență stabilă în viață, îndeplinind rolul acesta.

— Iar acea prezență nu vei fi tu, a replicat, pe un ton pe jumătate întrebător.

— Nu, am răspuns, bucuroasă că am ocazia să lămuresc situația. Nu voi fi eu. Consider că Remy e un tip drăguț, dar eu sunt cu altcineva, am precizat, luând încă o linguriță de înghețată cu ciocolată.

Erin şi-a coborât privirea spre paharul ei cu Pepsi, preocupată de propriile gânduri. Fireşte, gândeam şi eu la fel, odată cu ea. Ea niciodată n-o agreease pe Kristen şi nu avea o părere prea bună despre capacitățile ei intelectuale. Îi plăcea din ce în ce mai mult de Remy. Şi-l iubea pe Hunter.

— OK, a rostit, ajungând la o concluzie proprie, în sinea ei. OK.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-a făcut un semn de încuviințare. I-am răspuns întocmai. Se pare că ajunseserăm la o înțelegere. Când s-au întors bărbații de la toaletă, mi-am luat rămas-bun de la ei.

— A, ia stai… Remy, poți să vii cu mine un minut până afară, dacă pe Erin n-o deranjează să-i țină companie lui Hunter?

— Cu mare plăcere, a zis ea. L-am mai îmbrățişat o dată pe Hunter, bătându-l uşor pe spate şi zâmbindu-i, după care am pornit spre uşă.

Remy m-a urmat, cu o expresie de nelinişte pe față. S-a oprit la mică distanță de uşă.

— Ştii că Hadley mi-a lăsat mie restul proprietății ei, i-am zis.

Era un gând care mă împovăra.

— Mi-a spus avocatul.

Chipul lui Remy nu trăda nimic, dar evident că aveam eu alte metode. Era întru totul calm.

— Nu eşti supărat?

— Nu. Nu vreau nimic de-al lui Hadley.

— Totuşi, pentru Hunter... pentru studiile lui. Nu sunt bani mulți, dar ar fi câteva bijuterii valoroase, aş putea să le vând.

— I-am deschis un cont pentru studii, mi-a zis Remy. Una dintre strămătuşile mele zice c-o să-i lase lui tot ce are; ea n-a avut copii. Hadley m-a făcut să trec prin infern, şi nici măcar nu i-a păsat de Hunter, ca să-şi facă planuri pentru el. Nu vreau nimic de la ea.

— Cinstiți să fim, ea nu se aştepta să moară atât de tânără... De fapt, nu se aştepta să moară *vreodată,* am zis. Credința mea este că nu l-a trecut pe Hunter în testament pentru că nu voia să ştie nimeni de existența lui, ca nu cumva să-l caute cineva şi să-l ia ostatic, s-o oblige să se poarte bine.

— Sper să fie aşa, a zis Remy. Adică, sper că s-a gândit la binele lui. Dar să primesc bani de la ea, ştiind în ce s-a transformat şi cum i-a câştigat... asta mi-ar face greață.

— Bine, am acceptat eu. Dacă te mai gândeşti şi-ți schimbi părerea, sună-mă până mâine-seară! Nu se ştie când mă apucă frenezia cheltuielii sau când îmi vine să joc bijuteriile alea la cazinou.

Mi-a răspuns cu un zâmbet vag.

— Eşti o femeie cumsecade, mi-a zis, după care s-a întors la iubita şi la fiul lui.

Am pornit spre casă, cu o conştiință curată şi cu inima mai plină de bucurie.

Lucrasem jumătate din schimbul meu astăzi (Holly îmi preluase cealaltă jumătate, pe lângă tura ei), aşa că eram

liberă. Mi-am propus să mai meditez puțin la scrisoarea lui Buni, la vizita domnului Cataliades, din vremea când eu şi fratele meu eram prunci, la cutia magică, la amăgirile exercitate asupra lui Buni de amantul ei... Pentru că, eram sigură, când lui Buni i se păruse că-i *simte mirosul* lui Fintan, deşi îl *vedea* pe soțul ei, de fapt îl vedea pe Fintan deghizat. Era ceva greu de înghițit.

Când am ajuns, Amelia şi Bob erau ocupați să răspândească farmece. Dădeau ocol casei din sensuri opuse, declamând şi tămâind ca preoții unei biserici catolice.

Uneori, îmi dădeam seama că mă avantaja să locuiesc la țară.

Nevrând să le tulbur concentrarea, am pornit să rătăcesc prin pădure. M-am întrebat unde putea să fie portalul şi dacă eram în stare să-l recunosc. „O parte mai subțire”, spusese Dermot. Aş putea eu să disting o parte mai subțire? Cel puțin, cunoşteam direcția, la modul general, aşa că m-am îndreptat spre est.

Era o după-amiază călduroasă, aşa că am început să transpir încă din clipa în care am pătruns în pădure. Soarele se strecura printre crengi, desenând mii de modele, iar păsările şi insectele scoteau acele mii de sunete care fac ca pădurea să fie oricum, numai tăcută nu. Nu mai era mult până să se aştearnă înserarea, când lumina devine fragmentată şi piezişă, făcându-te să păşeşti cu nesiguranță. Atunci, păsările aveau să tacă, vietățile nopții urmând să le ia locul.

Mi-am căutat drumul prin hățişuri, gândindu-mă la noaptea care trecuse. M-am întrebat dacă Judith îşi făcuse bagajul şi plecase, aşa cum afirmase că va face. M-am întrebat dacă Bill se simțea singur acum, fără ea. Presupuneam că nimeni şi nimic nu s-a ivit în curtea din spatele casei în noaptea care trecuse, iar eu dormisem liniştită până dimineață.

Pe urmă, nu mi-a mai rămas decât să mă întreb cam când va mai încerca Sandra Pelt să mă omoare. Tocmai când începeam să presupun că nu avusesem o idee prea bună aventurându-mă de una singură prin pădure, am ajuns într-

un mic luminiş, cam la patru sute de metri sau chiar mai puţin, uşor spre sud-est faţă de ieşirea din spate a casei mele.

Eram destul de convinsă că aici era partea mai liberă a pădurii, luminişul acesta mititel. În primul rând, nu avea de ce să fie acolo un luminiş. Ierburile sălbatice creşteau din abundenţă, însă nu existau tufişuri, nimic mai înalt de nivelul pulpei. Nu se întindeau cârcei pe deasupra acestui spaţiu, nici nu atârnau crengi peste el.

Până să ies dintre copaci, am examinat cu foarte mare atenţie solul. Ultimul lucru care mi-ar mai fi lipsit era să cad în cine ştie ce soi de capcană întinsă de zâne. Totuşi, nu vedeam nimic ieşit din comun, afară, poate, de... un uşor tremurat al aerului. Drept în centrul luminişului. Locul acela neobişnuit – cel puţin, dacă-l vedeam eu cum trebuie – plutea cam pe la nivelul genunchilor mei. Avea forma unui cerc mic şi neregulat, poate de patruzeci de centimetri diametru. Şi, exact în locul acela, aerul părea distorsionat, ca o iluzie optică provocată de arşiţă. Oare să fie, într-adevăr, fierbinte? m-am întrebat.

Am îngenunchiat printre buruieni, cam la o lungime de braţ de locul în care tremura aerul. Apoi, am smuls un fir lung de iarbă şi, extrem de emoţionată, am împuns cu el spaţiul distorsionat.

I-am dat drumul, şi firul a dispărut, făcându-mă să-mi trag brusc degetele înapoi şi să scot un mic scâncet de surprindere.

Demonstrasem ceva. Nu ştiam precis ce anume. Dacă mă îndoisem de spusele lui Claude, aveam acum dovada că fuseseră adevărate. Cu foarte mare precauţie, m-am apropiat de peticul acela tremurător.

— Bună, Niall, am zis. Dacă mă auzi, dacă eşti acolo. Mi-e dor de tine.

Evident, n-am primit niciun răspuns.

— Am multe necazuri, dar presupun că şi tu ai, am continuat, nevrând să par plângăcioasă. Nu ştiu ce loc ar putea să ocupe zânele în lumea noastră. Oare umblaţi printre noi, dar sunteţi invizibili? Sau aveţi o întreagă lume a

voastră, separată, ca Atlantida?

Era o conversație destul de superficială şi într-un singur sens.

— În fine, acum trebuie să pornesc spre casă, până nu se întunecă. Dacă ai nevoie de mine, vino. Mi-e dor de tine, i-am repetat.

Nici acum nu s-a întâmplat nimic.

Simțindu-mă încântată de faptul că descoperisem partea mai liberă a pădurii, dar în acelaşi timp dezamăgită pentru că nu obținusem vreun rezultat, m-am întors spre casă, prin pădure. Bob şi Amelia îşi terminaseră treburile magice prin curte, şi Bob aprinsese focul pentru grătar. El şi Amelia voiau să facă fripturi. Cu toate că mâncasem înghețată cu Remy şi cu Hunter, nu puteam să refuz o friptură la grătar, presărată cu amestecul secret de mirodenii al lui Bob. Amelia tăia cartofi şi-i învelea în folie, ca să-i pună pe grătar. Am fost cât se poate de încântată şi m-am oferit să coc un dovleac.

Totul dădea impresia că în casă era mai multă fericire. Şi mai multă siguranță.

Cât timp am mâncat, Amelia ne-a istorisit întâmplări nostime de la ea de la serviciu, de la magazinul de magie, iar Bob s-a dezmorțit îndeajuns cât să-şi imite unii colegi mai ciudați de la salonul de coafură unisex în care lucra. Frizerița pe care-o înlocuise Bob fusese extrem de descurajată de complicațiile apărute în viața ei după Katrina, aşa că îşi încărcase bunurile în maşină şi plecase la Miami. Bob obținuse postul fiindcă fusese cea dintâi persoană cu calificare intrată pe uşă după ce ieşise precedenta. Ca răspuns la întrebarea mea, dacă totul fusese doar o pură coincidență, Bob nu făcuse decât să zâmbească. Din când în când, zăream fulgerător ce anume o fascina pe Amelia la Bob, care altfel arăta ca un vânzător ambulant de enciclopedii, sfrijit şi cu părul roşu. I-am povestit despre Immanuel şi despre tunsoarea mea în regim de urgență, iar el a apreciat că Immanuel făcuse o treabă minunată.

— Şi... s-a terminat lucrarea cu dispozitivele de pază? am întrebat, îngrijorată, dar străduindu-mă să dau impresia că schimbasem subiectul într-o doară.

— Să ştii că da, mi-a răspuns Amelia, mândră, în timp ce-şi mai tăia o bucată de friptură. Acum sunt şi mai bune ca înainte. Nici măcar un dragon n-ar putea să treacă prin ele. Nimeni dintre cei care-ar vrea să-ți facă rău n-ar putea.

— Atunci, dacă ar fi un dragon prietenos... am zis, într-o tentativă de glumă, însă ea s-a făcut că mă pocneşte cu furculița.

— Aşa ceva nu există, din câte-am auzit. Evident, eu n-am văzut niciunul.

— Evident, am aprobat-o, neştiind dacă era cazul să fiu curioasă sau numai uşurată.

— Amelia are o surpriză pentru tine, m-a înştiințat Bob.

— Da? am zis, vrând să par mai destinsă decât eram de fapt.

— Am găsit leacul, mi-a zis ea pe jumătate cu mândrie, pe jumătate cu sfială. Adică, tu mi-ai cerut, când am plecat. Am tot căutat o cale să rup legătura de sânge. Şi am găsit-o.

— Cum? am întrebat, străduindu-mă să-mi ascund fâstâceala.

— Mai întâi, am întrebat-o pe Octavia. Ea nu ştia, fiindcă nu s-a specializat în magia vampirică, dar le-a trimis emailuri unor prietene mai vechi de-ale ei, din alte adunări ale vrăjitoarelor, iar ele au cercetat. A fost nevoie de timp; am nimerit pe câteva drumuri înfundate, dar până la urmă am ajuns să descopăr un farmec care să nu se soldeze cu moartea vreunuia dintre... legați.

— Sunt năucită, am zis, ceea ce era şi adevărat.

— Vrei să-l oficiez în seara asta?

— Cum... chiar acum?

— Da, după cină, a confirmat Amelia, arătând ceva mai puțin bucuroasă, din cauză că nu obținuse reacția anticipată. Bob îşi tot plimba privirea de la Amelia la mine şi înapoi, dând impresia la rândul lui că avea dubii. Presupusese că voi fi încântată şi exuberantă, însă nu vedea la mine astfel de reacții.

— Nu ştiu, am zis, lăsând jos furculița. Lui Eric nu i-ar face rău?

— De parcă ar putea ceva să-i facă rău unui vampir atât

de vechi, a replicat ea. Nu, serios, Sook, de ce-ți faci atâtea griji pentru el...

— Pentru că-l iubesc, am răspuns, şi amândoi s-au holbat la mine.

— Pe bune? m-a întrebat Amelia, cu o voce firavă.

— Ți-am spus doar, înainte să pleci, Amelia.

— Cred că n-am vrut să te cred. Eşti sigură că vei simți acelaşi lucru şi după ce va dispărea legătura?

— Asta vreau să aflu şi eu.

— Trebuie să afli, a încuviințat ea. Şi ai nevoie să te eliberezi de el.

Soarele tocmai apusese şi l-am simțit pe Eric trezindu-se. Prezența lui mă însoțea ca o umbră: familiară, enervantă, liniştitoare, inoportună. Toate laolaltă.

— Dacă eşti pregătită, fă-o acum, i-am zis. Până nu-mi pierd tot curajul.

— Este, de fapt, un moment potrivit al zilei pentru aşa ceva, mi-a zis. Apusul. Sfârşitul zilei. Sfârşiturile, în general. Pare logic.

Amelia s-a grăbit să plece spre camera ei, de unde s-a întors după câteva minute cu un plic şi trei borcane mici: borcane de gem, pe un suport cromat, într-un fel ca o chelneriță dintr-un birt, punând masa pentru micul dejun. Borcanele erau pe jumătate pline cu amestecuri de ierburi. Ea purta acum un şorț. Am observat că avea, într-un buzunar, câteva obiecte.

— Foarte bine, a zis, înmânându-i plicul lui Bob, care a scos o foaie din el şi s-a uitat pe ea la repezeală, încruntându-şi uşor fruntea îngustă.

— Afară, în curte, a propus el, aşa că am ieşit tustrei din bucătărie şi, traversând veranda din spate, am coborât în grădină, simțind din nou miros de friptură când am trecut pe lângă vechiul meu grătar. Amelia m-a postat într-un loc, pe Bob în altul, după care a aşezat şi borcănelele. Atât eu, cât şi Bob aveam câte unul în spate, pe pământ, iar al treilea era pe locul ei. Alcătuiam un triunghi. N-am întrebat nimic. Oricum, probabil că nici n-aş fi crezut răspunsurile.

Amelia mi-a întins o cutie cu chibrituri şi i-a dat şi lui Bob

una. O a treia a păstrat-o pentru ea.

— Când vă spun eu, dați foc la plante. Pe urmă, ocoliți borcanul de trei ori, în sensul invers acelor de ceasornic. După al treilea tur, vă opriți fiecare la locul vostru. Pe urmă, o să spunem câteva cuvinte... Bob, le ştii pe de rost? Foaia o să-i trebuiască lui Sookie.

Bob a recitit cuvintele, a făcut un semn de încuviințare şi mi-a înmânat hârtia. Abia puteam să descifrez scrisul la lumina becurilor de securitate, fiindcă seara ne învăluia tot mai mult, cum soarele apusese.

— Gata? a întrebat Amelia, cu glas tăios.

În lumina amurgului, părea mai bătrână şi mai glacială.

Am încuviințat fără vorbe, întrebându-mă dacă eram într-adevăr gata.

— Da, a răspuns Bob.

— Atunci, întoarceți-vă şi aprindeți focurile, a ordonat Amelia, şi eu m-am conformat cu mişcări de robot.

Eram speriată de moarte, fără să ştiu de ce. Doar asta trebuia să fac. Am aprins bățul de chibrit şi l-am lăsat să cadă în borcan. Plantele au luat foc, împrăştiind un miros iute, după care tustrei am fost din nou în picioare, începând să ne deplasăm în sensul invers acelor de ceasornic.

Oare nu era o faptă rea, pentru un creştin? Probabil că da. Pe de altă parte, nu-mi trecuse niciodată prin minte să-l întreb pe pastorul metodist dacă nu cunoaşte cumva un ritual prin care să desfacă o legătură de sânge dintre o femeie şi un vampir.

După ce am dat trei ocoluri şi ne-am oprit la locurile noastre, Amelia a scos din buzunarul şorțului un ghem de lână roşie. Apucând de capătul unui fir, i-a întins ghemul lui Bob. El a măsurat o bucată, apoi mi-a întins mie ghemul. Am procedat aidoma şi i-am restituit ghemul Ameliei, fiindcă aşa părea să fie planul. Țineam lâna cu o mână şi hârtia cu cealaltă. Mai complicat decât crezusem. Amelia mai avea şi o foarfecă, pe care o scosese tot din buzunar.

Pe urmă, Amelia, care intonase ceva tot timpul, a arătat spre mine, apoi spre Bob, îndemnându-ne s-o susținem. M-am zgâit la foaia de hârtie, mi-am găsit drumul printre

cuvintele fără sens pentru mine, şi deodată totul s-a terminat.

Am rămas în tăcere, până când flăcările din micile borcane s-au stins, iar întunericul nopţii a devenit şi mai apăsător.

— Taie, mi-a cerut Amelia, întinzându-mi foarfeca. Şi gândeşte-te că asta vrei.

Simţindu-mă un pic ridicolă şi mult mai mult înfricoşată, dar convinsă că aveam nevoie să fac asta, am tăiat firul roşu de lână.

Şi l-am pierdut pe Eric.

El nu mai era acolo.

Amelia a înfăşurat firul tăiat şi mi l-a dat mie. Spre surprinderea mea, zâmbea: avea o înfăţişare aprigă şi triumfătoare. Am luat maşinal bucata de lână din mâna ei, încordându-mi toate simţurile în căutarea lui Eric. Nimic.

M-a cuprins un val de panică. Dar nu era doar panică pur şi simplu: se amestecase în ea şi o doză de uşurare, după cum mă şi aşteptam. Dar şi mâhnire. Ştiam că, de îndată ce aveam să aflu că el e bine, că n-a fost rănit, puteam să mă relaxez şi să mă bucur din plin de reuşita farmecelor.

Am auzit telefonul sunând în casă şi m-am repezit spre intrarea din spate.

— Eşti acolo? m-a întrebat el. Eşti acasă, eşti bine?

— Eric, am zis, suspinând sfâşietor. Of, cât mă bucur că n-ai păţit nimic! Aşa este, nu?

— Ce-ai făcut?

— Amelia a descoperit o metodă prin care să rupă legătura.

A urmat o tăcere prelungită. Altădată, aş fi ştiut dacă Eric era îngrijorat, furios sau doar rămăsese pe gânduri. Acum, nu puteam decât să ghicesc. În cele din urmă, s-a hotărât să vorbească.

— Sookie, căsătoria îţi oferă o oarecare protecţie, însă legătura este cea importantă.

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Sunt foarte supărat pe tine.

Şi vorbea serios.

— Vino încoace, i-am propus.

— Nu. Dac-o văd pe Amelia, îi rup gâtul.

Şi acum vorbea serios.

— Dintotdeauna a vrut să te descotorosească de mine.

— Dar…, am început, fără să ştiu cum să continui replica.

— Ne vedem când o să-mi recapăt stăpânirea de sine, mi-a zis.

Şi a închis.

9

AR FI TREBUIT SĂ PREVĂD ASTA, mi-am zis pentru a zecea sau a douăzecea oară. Mă avântasem în ceva pentru care ar fi trebuit să fiu pregătită. Cel puțin, ar fi trebuit să-l sun pe Eric şi să-l previn asupra a ceea ce era pe cale să se-ntâmple. Însă mă temusem c-o să mă facă să mă răzgândesc, şi trebuia să ştiu care erau adevăratele mele sentimente față de el.

În momentul acesta, adevăratul sentiment al lui Eric față de mine era furia. Era supărat rău. Pe de-o parte, nu-l învinovățeam pentru asta. Era vorba că suntem doi îndrăgostiți, şi asta însemna că ar fi trebuit să ne sfătuim între noi, este? Pe de alta, puteam să număr, fără să-mi folosesc toate degetele, situațiile în care Eric se sfătuise cu mine. (Degetele de la o singură mână.) Aşa că, în altfel de momente, chiar îl învinovățeam pentru o asemenea reacție. Fireşte că nu m-ar fi lăsat, şi n-aş fi ştiut niciodată un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştiu.

Aşadar, țopăiam – în gând – de pe un picior pe celălalt când trebuia să concluzionez dacă făcusem ce trebuia sau nu.

Însă eram necăjită şi neliniştită fără încetare, indiferent pe care picior stăteam în momentul respectiv.

Bob şi Amelia s-au consultat în dormitorul lor, iar din aceasta a rezultat hotărârea de a mai rămâne încă o zi „ca să vedem ce se-ntâmplă”. Puteam să-mi dau seama că Amelia era îngrijorată. Era de părere că ar fi trebuit să inoculeze ideea ceva mai lent, înainte de a mă încuraja să mă avânt. Părerea lui Bob era că amândouă fuseserăm proaste, însă avea suficientă minte să n-o exprime. Cu toate acestea, nu se putea împiedica să n-o gândească şi, deşi nu era un transmițător atât de clar ca Amelia, tot puteam să-l aud.

M-am dus la muncă a doua zi, însă am fost atât de distrată şi de necăjită, iar clientela era atât de rară, încât

Sam mi-a zis să plec mai devreme acasă. India m-a bătut pe umăr cu amabilitate şi mi-a zis s-o iau încet, lucru pe care-l înțelegeam cu dificultate.

În acea seară, Eric a sosit la o oră după apusul soarelui. A venit cu maşina, aşa că am fost preveniți. Sperasem că va veni şi fusesem destul de sigură că între timp se va calma îndeajuns. Imediat după masa de seară, îi întrebasem pe Amelia şi pe Bob dacă nu le-ar plăcea să meargă la un film în Clarice.

— Eşti sigură c-o să fii bine? s-a interesat Amelia. Pentru că suntem gata să stăm cu tine, dacă tu crezi că încă e furios.

Dacă mai devreme fusese încântată, acum era clar că nu mai era.

— Nu ştiu cum se simte, i-am răspuns, iar gândul acesta m-a cam amețit. Dar cred c-o să vină astă-seară, am continuat. Probabil c-ar ieşi mai bine dacă nu v-ar găsi aici, ca să se înfurie şi mai tare.

Bob s-a zbârlit puțin la această remarcă, însă Amelia a încuviințat, înțelegătoare.

— Sper că mă consideri prietenă, mi-a zis, şi de data aceasta nu reuşisem să-i anticipez gândul. Adică, mi-a explicat ea, m-am gândit că ai dat-o în bară, dar nu asta a fost intenția mea. Am vrut doar să te eliberez.

— Înțeleg, şi încă te consider una dintre prietenele mele cele mai bune, i-am zis, pe un ton cât de liniştitor am putut.

Dacă eram atât de slabă de înger, încât să ascult de impulsurile Ameliei, era problema mea în definitiv.

Stăteam singură, pe veranda din față, în acea dispoziție posacă în care ți-aduci aminte de toate greşelile comise şi de niciuna dintre deciziile bune, când am văzut farurile maşinii lui Eric înaintând pe alee.

Nu m-am aşteptat să aibă vreo clipă de ezitare după ce cobora din maşină.

— Mai eşti supărat? l-am întrebat, străduindu-mă să nu mă pufnească plânsul. Boceala ar fi însemnat laşitate, aşa că mi-am făcut curaj.

— Mă mai iubeşti? m-a întrebat, la rândul lui.

— Tu, primul.

Copilăresc.

— Nu sunt supărat, mi-a răspuns. Cel puțin, nu acum. Cel puțin, nu în clipa asta. Ar fi trebuit să te încurajez să găseşti o cale de a rupe legătura, şi realitatea este că avem un ritual pentru aşa ceva. Trebuia să ți-l propun. Mi-era teamă că, fără legătura asta, ne-am îndepărta unul de altul, fie pentru că n-ai vrea să te laşi târâtă în necazurile mele, fie pentru că Victor ți-ar descoperi vulnerabilitatea. Dacă s-ar hotărî să nu ia în seamă căsătoria noastră şi n-ar exista legătura dintre noi, n-aş putea să ştiu când eşti în pericol.

— Ar fi trebuit să te întreb ce gândeşti sau măcar să te previn cu privire la ce intenționam să facem, i-am răspuns, după care am tras aer adânc în piept. Şi află că te iubesc, numai din propria voință.

Şi iată-l sus, pe verandă, alături de mine, luându-mă în brațe, sărutându-mă pe buze, pe gât, pe umeri. Mă ridicase suficient de sus, încât gura lui să-mi poată găsi pieptul, prin tricou şi prin sutien.

Am scos un mic țipăt şi mi-am legănat picioarele până când am reuşit să-l înlănțui cu ele. M-am frecat de el cât de tare am putut. Eric adora sexul animalic.

— O să-ți rup hainele de pe tine, m-a amenințat el.

— OK.

Şi s-a ținut de cuvânt.

După vreo câteva minute excitante, a adăugat:

— Le rup şi pe-ale mele.

— Sigur, am mormăit, înainte de a-i muşca lobul urechii. A scos un mârâit. Cu Eric, nu puteai să te aştepți la un comportament civilizat în materie de sex.

Alte zgomote de sfâşiat, după care n-a mai rămas nimic între noi doi. El era înăuntrul meu, adânc înăuntrul meu; s-a dat înapoi, împleticindu-se şi aterizând pe leagănul de pe verandă, care a început să se balanseze la-ntâmplare. După ce a trecut momentul de surprindere, am început să profităm de mişcările lui. Am continuat, şi-am tot continuat, până am simțit tensiunea sporită, senzația de aproape-gata a iminentei eliberări.

— Dă-i *tare*, l-am îmboldit, cu insistenţă. Hai, hai, hai...

— Aşa... e... de... ajuns... de... tare?

I-am răspuns printr-un ţipăt ascuţit, lăsându-mi capul să cadă pe spate.

— Haide, Eric, i-am zis, în timp ce urmările şocului încă vibrau prin mine. *Haide!* Şi m-am mişcat mai repede decât mi-aş fi imaginat că sunt capabilă.

— Sookie! a icnit el, împingându-se încă o dată cu o enormă forţă, urmând un sunet pe care l-aş fi putut interpreta ca fiind provocat de o durere primară, dacă n-aş fi ştiut despre ce era vorba.

A fost magnific, a fost epuizant şi a fost întru totul excepţional.

Am mai rămas în leagăn timp de cel puţin o jumătate de oră, să ne revenim, să ne răcorim, îmbrăţişaţi. Eram atât de fericită şi de relaxată, încât nu voiam să fac nici cea mai mică mişcare, însă fireşte că aveam nevoie să intru ca să mă spăl şi să îmbrac haine care să nu fie rupte din cusături. Eric nu-şi smulsese decât nasturele de la jeanşi, şi putea să şi-i ţină cu cureaua, pe care izbutise să şi-o descheie înainte de a trece la etapa sfâşierilor. Fermoarul încă funcţiona.

Cât timp m-am aranjat, el şi-a încălzit puţin sânge, iar mie mi-a pregătit un pahar de ceai rece şi o pungă cu gheaţă. Mi-a aplicat gheaţa cu mâna lui, când m-am întins pe canapea. *Am făcut bine că am rupt legătura*, mi-am zis în gând. Şi era o uşurare să nu ştiu ce gândea Eric, deşi în acelaşi timp mă temeam că era ceva în neregulă cu uşurarea aceasta a mea.

Timp de câteva minute, am discutat mărunţişuri. El mi-a pieptănat părul, îngrozitor de încurcat, iar eu l-am pieptănat pe-al lui. (Maimuţele se caută între ele după cristale de sare, cred. Noi ne făceam toaleta reciproc.) După ce i-am făcut părul să arate neted şi lucios, el mi-a ridicat picioarele în poala lui şi a început să-şi plimbe mâna pe ele, de la tivul pantalonilor scurţi şi până la degete, încă o dată, şi încă o dată.

— Şi a zis ceva Victor? m-am interesat. Nu ardeam de nerăbdare să redeschid conversaţia despre ceea ce făcusem, chiar dacă întâlnirea noastră debutase cu o călăreală.

— Despre legătură, nu, ceea ce înseamnă că încă nu ştie. Altfel, s-ar fi aruncat imediat pe telefon, mi-a răspuns Eric, rezemându-şi capul de spătarul canapelei, cu ochii albaştri pe jumătate închişi. Relaxare post-coitală.

O altă veste care-mi dădea o senzaţie de uşurare.

— Miriam ce mai face? Şi-a revenit?

— Şi-a revenit de pe urma drogurilor date de Victor, dar organismul îi e tot mai bolnav. Pam e mai aproape ca oricând de pragul disperării.

— Relaţia dintre ele a evoluat mai cu încetineală? Pentru că eu habar n-am avut de ea, până când nu mi-a spus Immanuel.

— Nu se întâmplă des ca Pam să ţină la cineva aşa cum ţine la Miriam, mi-a zis el, întorcând încet capul şi întâlnindu-mi privirea. Eu n-am aflat decât când mi-a cerut liber de la club, ca s-o poată vizita pe Miriam la spital. Şi i-a dat fetei şi sânge, acesta fiind singurul motiv pentru care Miriam a rezistat atât de mult timp.

— Sângele de vampir nu poate s-o vindece?

— Sângele nostru e bun pentru vindecarea rănilor deschise, mi-a explicat Eric. În cazul bolilor, poate să ofere alinare, dar rareori înseamnă un leac.

— Oare de ce?

Eric a ridicat din umeri.

— Sunt convins că vreunul dintre savanţii voştri ar avea o teorie, dar eu n-am. Şi, din moment ce unii oameni o iau razna când beau din sângele nostru, riscurile sunt considerabile. Mă simţeam mai mulţumit în vremea când proprietăţile sângelui nostru erau un secret, dar presupun că nu se mai putea păstra multă vreme tăcerea. Pe Victor în mod sigur nu-l preocupă dacă Miriam mai trăieşte sau nu, şi nici faptul că Pam n-a mai cerut până acum să creeze un vampir. După toţi anii aceştia de muncă, merită şi Pam să i se acorde dreptul.

— Victor nu cumva nu-i permite lui Pam s-o transforme pe Miriam, doar dintr-o pură îndărătnicie?

Eric mi-a răspuns printr-o încuviinţare din cap.

— Are o scuză tâmpită, cum că ar fi destui vampiri în zona

în care sunt eu şerif, când în realitate efectivul meu e destul de redus. Adevărul e că Victor ar vrea să ne blocheze prin orice metode şi oricât timp ar putea, sperând că aş comite o faptă îndeajuns de nesăbuită, încât să justifice revocarea mea din postul de şerif sau chiar uciderea mea.

— Sunt sigură că Felipe n-ar permite aşa ceva.

Eric m-a săltat în poală, lipindu-mă de pieptul lui rece. Cămaşa încă îi era descheiată.

— Felipe ar judeca în favoarea lui Pam, dac-ar fi aici, dar sunt sigur că preferă să se țină departe de situație, pe cât posibil. Aşa aş proceda şi eu. Şi a instalat-o pe Red Rita în Arkansas, dar ea n-a guvernat niciodată; ştie că Victor s-a îmbufnat din cauză că a fost numit regent în Louisiana, şi nu rege; iar în ce-l priveşte, el e ocupat prin Las Vegas, unde conduce o echipă scheletică, din moment ce a trebuit să-şi trimită oameni în ambele noastre noi state. Consolidarea unui imperiu atât de imens nu s-a mai făcut de atâția ani... iar ultima oară, populația nu însemna decât o mică parte din ceea ce este acum.

— Prin urmare, Felipe controlează încă întru totul Nevada?

— Da. Deocamdată.

— Sună oarecum amenințător.

— Când conducătorii se rarefiază, se adună rechinii, să vadă dacă nu cumva pot să ia o îmbucătură.

Neplăcută imagine mentală.

— Care rechini? Cineva cunoscut?

Eric şi-a abătut privirea.

— Doi alți monarhi, din Zeus. Regina din Oklahoma, în primul rând. Şi regele Arizonei.

Vampirii împărțiseră America în patru teritorii, fiecare primindu-şi numele după vechile religii. Pretențios, hm? Eu locuiam pe teritoriul Amun, în regatul Louisiana.

— Mi-aş fi dorit să fii doar un vampir oarecare, i-am zis, din senin. Mi-ar fi plăcut să nu fii şerif sau aşa ceva.

— Adică ți-ai fi dorit să fiu ca Bill.

Aoleu!

— Nu, pentru că nici el nu e un oarecare, m-am răstit. Întreține o întreagă bază de date şi a învățat tot ce trebuie

despre computere. Într-un fel, s-a reinventat. Cred că voiam să spun c-aş fi preferat să fii ca… Maxwell.

Maxwell era om de afaceri. Se îmbrăca în costum. Îşi îndeplinea îndatoririle de la club fără entuziasm, şi-şi scotea colţii fără efectul dramatic pentru care veneau turiştii. Era plictisitor, şi parcă avea un băţ în fund, deşi din când în când aveam impresia că viaţa lui personală avea ceva exotic în ea. Totuşi, nu mă interesa să aflu mai multe pe tema *asta.*

Eric m-a privit, dându-şi ochii peste cap.

— Normal, semăn mult cu Maxwell. Dă-mi voie să-ncep să car după mine un calculator de buzunar şi să-i pun pe alţii să doarmă cu chestii de genul „rentă variabilă” sau despre ce naiba o mai vorbi el.

— Am înţeles ideea, domnule Subtilitate, am zis. Punga cu gheaţă îşi făcuse tot efectul posibil, aşa că am luat-o de pe mine şi am pus-o pe masă.

Aceasta era conversaţia cea mai relaxată pe care o purtaserăm vreodată noi doi.

— Vezi, nu-i aşa că e mai plăcut? am întrebat, încercând să-l determin pe Eric să recunoască faptul că făcusem ce trebuia, chiar dacă nu procedasem corect.

— Da, foarte plăcut. Până când te înhaţă Victor, te secătuieşte de sânge şi pe urmă zice: „Dar, Eric, ea nu mai era legată de tine, aşa că n-am crezut c-ai mai vrea-o!” După care te transformă împotriva voinţei tale, şi eu sunt obligat să te văd suferind pentru că eşti legată de el pentru tot restul vieţii tale. Şi al vieţii mele.

— Într-adevăr, ştii cum să faci o fată să se simtă specială, am comentat.

— Te iubesc, mi-a zis, pe un ton de parcă şi-ar fi amintit o realitate dureroasă. Iar situaţia asta cu Pam trebuie să se sfârşească. Dacă fata asta, Miriam, moare, Pam poate se hotărăşte să plece, iar eu n-o să fiu capabil s-o opresc. De fapt, nici n-ar trebui. Cu toate că e foarte utilă.

— Ţii la ea, am remarcat. Haide, Eric. O iubeşti. E copilul tău.

— Da, ţin foarte mult la Pam, a recunoscut el. Am făcut o alegere excelentă. Tu ai fost cealaltă alegere excelentă a mea.

— E unul dintre cele mai drăguțe lucruri care mi s-au spus vreodată, am mărturisit, cu un glas doar puțin sugrumat.

— Nu plânge! m-a avertizat el, fluturându-şi palmele prin fața mea, ca şi cum ar fi vrut să-mi gonească lacrimile.

Mi-am înghițit nodul mare din gât.

— Şi ai vreun plan referitor la Victor? m-am interesat, tamponându-mi ochii cu poalele cămăşii lui. Mi s-a părut că se întunecă la față. Mă rog, că se întunecă şi mai tare.

— Ori de câte ori îmi fac câte un plan, mă ciocnesc de un obstacol atât de mare, încât sunt nevoit să renunț. Victor e foarte priceput în privința autoapărării. Poate că voi fi obligat să-l atac fățiş. Şi, dacă-l ucid, dacă înving, atunci trebuie să înfrunt judecata.

M-am cutremurat.

— Eric, dacă e să te lupți cu Victor de unul singur, cu mâinile goale, într-o cameră goală, care crezi că ar fi deznodământul?

— E foarte puternic, mi-a răspuns Eric.

Şi altceva n-a mai zis.

— Ar putea să iasă câştigător? am insistat, încercând să exprim cu voce tare ideea.

— Da, a zis Eric, întâlnindu-mi privirea. Iar pe urmă, ce s-ar întâmpla cu tine şi cu Pam…

— Eu nu încerc să sar peste realitatea faptului că tu ai pieri, ceea ce ar reprezenta amănuntul cel mai important pentru mine din întregul scenariu, am zis. Dar mă întreb de ce-ar avea el atâta grijă să ne facă rău, mie şi lui Pam, pe urmă. Care-ar fi rostul?

— Rostul ar fi lecția pe care le-ar da-o altor vampiri dispuşi să încerce să-l răstoarne, mi-a explicat Eric, concentrându-şi privirea asupra policioarei căminului, ticsită de fotografii ale familiei Stackhouse. Nu voia să mă privească în față în timp ce-mi vorbea: Heidi mi-a povestit, a continuat el, că în urmă cu doi ani, când Victor încă era doar şerif în Nevada, în Reno… un vampir nou, pe nume Chico, i-a întors vorba. Tatăl lui Chico murise, dar mama lui trăia încă, şi de fapt chiar se recăsătorise şi avea alți copii. Victor pusese să fie

răpită. Ca să-i corijeze manierele lui Chico, i-a retezat limba maică-sii chiar sub ochii lui. Şi l-a pus pe Chico s-o mănânce.

Era ceva atât de tulburător, încât mi-a venit greu să conştientizez ce auzisem.

— Vampirii nu mănâncă, am zis. Ce...?

— Chico a fost cuprins de un rău violent, şi adevărul e că a şi vomitat sânge, mi-a zis Eric, tot fără să mă privească. A ajuns prea slăbit ca să se mai poată mişca. În timp ce el zăcea pe podea, maică-sa sângera de moarte. N-a putut să se târască până la ea, ca să-i dea sângele salvator.

— Heidi ţi-a spus povestea de bunăvoie?

— Da. O întrebasem de ce a fost atât de încântată că au trimis-o în Districtul 5.

Heidi, o femeie-vampir specializată ca detectiv, intrase în echipa lui Eric graţie lui Victor. Desigur, avea rolul de a-l spiona pe Eric, iar pentru că acest fapt nu era un secret, nimeni nu părea deranjat. N-o cunoşteam prea bine pe Heidi, dar ştiam că are un copil viu, în Reno, dependent de droguri, aşa că nu mă surprindea prea tare faptul că pusese la inimă lecţia lui Victor. O astfel de învăţătură i-ar fi provocat, într-adevăr, oricărui vampir cu rude în viaţă sau care ţinea la câteva fiinţe omeneşti, frica faţă de Victor. Însă în acelaşi timp, l-ar fi detestat şi i-ar fi dorit pieirea... tocmai acesta fiind aspectul la care nu se gândise Victor, presupun, când îi dăduse lecţia respectivă.

— Victor ori are vederea scurtă, ori e super încrezut, am concluzionat cu voce tare, iar Eric m-a aprobat cu o înclinare a capului.

— Poate ambele, a zis.

— Cum te-ai simţit când ai auzit povestea? l-am întrebat.

— N-am... n-am vrut să ţi se-ntâmple aşa ceva ţie, mi-a răspuns, cu o privire nedumerită. De fapt, tu ce cauţi, Sookie? Ce răspuns aştepţi de la mine?

Deşi ştiam că e zadarnic – deşi ştiam că bat la o uşă închisă – căutam o reacţie de repulsie morală. Căutam o afirmaţie de genul „Eu n-aş fi *niciodată* atât de crud faţă de o femeie şi de fiul ei”.

În acelaşi timp, îmi doream ca un vampir în vârstă de un mileniu să fie necăjit de moartea unei femei necunoscute lui – o moarte pe care n-ar fi putut s-o împiedice – şi ştiam că era nebunesc, nepotrivit şi imoral faptul că eu însămi ticluiam uciderea lui Victor. Completa lui dispariție era lucrul după care tânjeam. Nu mă îndoiam că, dac-ar fi sunat Pam să ne anunțe că lui Victor i-ar fi căzut în cap un seif, aş fi țopăit de bucurie.

— Nimic, am zis. Las-o baltă.

Eric mi-a adresat o privire întunecată. Nu putea să sesizeze profunzimile nefericirii mele; nu acum, când legătura fusese tăiată. Însă era clar că mă cunoştea îndeajuns cât să-şi dea seama că nu eram mulțumită. M-am silit să mă întorc la subiect.

— Ştii cu cine ar trebui să vorbeşti, i-am zis. Ți-aminteşti de seara când am mers la Vampire's Kiss şi de chelnerul care m-a informat despre sângele de zână, doar cu o privire şi un gând?

Eric mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Detest gândul că l-aş putea implica şi mai mult. Dar nu văd să avem altă posibilitate. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem la dispoziție, altfel suntem doborâți.

— Uneori mă uimeşti de-a dreptul, a comentat Eric.

Uneori – şi nu totdeauna în sensul bun – mă uimeam şi pe mine însămi.

Am plecat cu maşina, împreună cu Eric, spre Vampire's Kiss. Parcarea era aglomerată, dar poate nu la fel ca la vizita noastră precedentă. Ne-am oprit în spatele clădirii. În cazul în care Victor ar fi fost în club astă-seară, n-avea motive să verifice parcarea personalului, şi nici să-şi aducă aminte care maşină era a mea. Cât timp am aşteptat, am primit un SMS de la Amelia, care mă anunța că ajunseseră înapoi acasă şi mă întreba ce fac.

„Sunt bine", i-am răspuns. „Suntem bine. C & D sunt acolo?"

„Da", a venit mesajul ei. „Adulmecă veranda, nu ştiu de ce. Zânele astea! Ai cheile?"

I-am scris că le am, dar fără să fiu convinsă că mai ajung

acasă în noaptea asta. Eram puțin mai aproape de Shreveport decât de Bon Temps, şi trebuia să-l duc pe Eric la el acasă sau să-l las să zboare. Însă maşina lui... A, bine, tocmai de-asta avea el mereu un om pe timpul zilei.

— Ai reuşit să-i găseşti înlocuitor lui Bobby? m-am interesat. Detestam faptul că atingeam un subiect dureros, dar voiam să ştiu.

— Da, mi-a răspuns Eric. Am angajat un om alaltăieri. A venit cu recomandări înalte.

— Din partea cui?

A urmat o tăcere. Mi-am întors privirea spre iubițelul meu, pradă unei curiozități spontane. Pe viața mea, nu puteam să-mi dau seama de ce-ar fi fost o întrebare atât de critică.

— Din partea lui Bubba, a zis, până la urmă.

Ştiam că sunt cât se poate de zâmbitoare.

— S-a întors! Unde locuieşte?

— Deocamdată, la mine, mi-a răspuns Eric. Când m-a întrebat de Bobby, am fost nevoit să-i spun ce s-a petrecut. În noaptea următoare, Bubba mi l-a adus pe omul acela. Bănuiesc că e capabil să învețe.

— Nu pari prea entuziasmat.

— E vârcolac, mi-a destăinuit Eric, şi imediat i-am înțeles atitudinea. Vârcolacii şi vampirii chiar nu se împacă între ei. Ai zice că, fiind cele mai numeroase grupări de ființe supranaturale, ar putea să alcătuiască o alianță, dar nu era cazul. Sunt capabili să colaboreze într-un proiect reciproc avantajos, pentru o scurtă perioadă de timp, însă pe urmă revin la neîncredere şi antipatie.

— Povesteşte-mi despre el, i-am cerut. Despre asistentul tău, adică.

Nu aveam altceva de făcut, şi în ultima vreme nu prea găsiserăm timp pentru discuții la modul general.

— E negru, mi-a răspuns Eric, ca şi cum m-ar fi informat că are ochii căprui. Eric îşi amintea, în imagini vii, de primul bărbat de culoare pe care-l văzuse... acum câteva secole. Vârcolac solitar, neafiliat. Alcide i-a bătut deja apropouri să intre în haita Dinte Lung, dar nu cred să fie interesat, iar acum, fireşte, dacă a primit postul de la mine, nici ei n-o să

mai fie atât de nerăbdători să-l racoleze.

— Şi ăsta e tipul pe care ţi l-ai angajat? Un vârcolac, în care nu ai încredere, şi mai trebuie să-l şi pregăteşti? Unul care i-ar călca pe coadă automat pe Alcide şi haita Dinte Lung?

— Are o calitate ieşită din comun, mi-a zis Eric.

— Bun! Şi care-ar fi asta?

— Ştie să-şi ţină gura. Şi-l urăşte pe Victor, a adăugat Eric.

Asta era cu totul şi cu totul altceva.

— De ce? m-am interesat. Presupun că are un motiv întemeiat.

— Încă nu ştiu care ar fi.

— Dar eşti sigur că nu pune la cale cine ştie ce joc dublu? Că Victor, inteligent cum e, n-a intuit c-o să angajezi o persoană care să-l urască, aşa că l-a pus la punct pe individul ăsta şi ţi l-a trimis pachet?

— Sunt sigur, mi-a răspuns Eric. Dar vreau ca tu să stai un pic cu el mâine.

— Dacă reuşesc să şi dorm puţin, am replicat, căscând atât de puternic, că mi-au trosnit fălcile. Era trecut de două dimineaţa şi aveam semne că barul se pregăteşte pentru închidere, însă multe dintre maşinile angajaţilor îşi aşteptau încă proprietarii. A, Eric, uite-l! am exclamat.

Cu greu îl recunoscusem pe chelnerul pe nume Colton, fiindcă purta pantaloni kaki trei sferturi, şlapi şi un tricou verde, cu un model pe care nu reuşeam să-l disting. Parcă-mi era dor de şortul de data trecută. Am pornit maşina când şi-a pornit-o şi Colton pe-a lui, iar după ce a ieşit din parcare, am aşteptat un moment, din discreţie, apoi l-am urmat. A cotit la dreapta pe drumul de acces, îndreptându-se spre vest, în direcţia Shreveport. Cu toate acestea, n-a ajuns prea departe. La Haughton, a ieşit de pe autostrada interstatală.

— Cam batem la ochi, am remarcat.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el, a zis Eric.

— Atunci, renunţăm la discreţie, hm?

— Da, mi-a răspuns Eric.

Nu părea bucuros, dar nu prea aveam de ales.

Maşina lui Colton, un Dodge Charger care văzuse şi zile mai bune, a virat pe o alee îngustă a unui drum la fel de îngust. S-a oprit în fața unei rulote de dimensiuni apreciabile. Colton a coborât şi a rămas în picioare lângă automobil. Îşi ținea mâna pe lângă corp, şi eram destul de convinsă că în mâna aceea avea o armă.

— Lasă-mă să cobor eu prima, am zis, în timp ce opream lângă individ.

Şi, până ca Eric să poată protesta, am deschis portiera şi am strigat:

— Colton! Sunt Sookie Stackhouse. Mă cunoşti! Acum o să cobor, nu sunt înarmată.

— Fără mişcări bruşte, mi-a zis. În vocea lui se simțea prudență, şi nu puteam să i-o iau în nume de rău.

— Ca să ştii doar: Eric Northman e cu mine, dar deocamdată stă în maşină.

— Bine.

Ridicându-mi brațele spre cer, am coborât din maşină, astfel încât el să mă poată vedea bine. Becul din față al rulotei era singura sursă de lumină, dar Colton m-a cercetat temeinic. În timp ce încerca să mă percheziționeze din ochi, uşa rulotei s-a deschis şi o femeie a ieşit pe veranda ataşată locuinței.

— Colton, ce se-ntâmplă? a întrebat, cu o voce nazală şi un accent foarte „country”.

— Avem musafiri. Nu-ți face probleme, a răspuns el, automat.

— Ea cine e?

— Femeia aceea, Stackhouse.

— Sookie?

După voce, părea uluită.

— Mda, am confirmat. Te cunosc? Nu te văd prea bine.

— Sunt Audrina Loomis, mi-a răspuns. Ți-aduci aminte? Am fost cuplată cu fratele tău o vreme, în liceu.

Ca de altfel jumătate dintre fetele din Bon Temps, aşa că amănuntul acesta nu mă ajuta prea mult să-mi dau seama cine era.

— E ceva vreme de-atunci, am rostit, prudentă.

— Tot burlac e şi-acum?

— Mda, am zis. A, apropo, poate să coboare şi iubitul meu acum? Din moment ce suntem între cunoscuţi.

— El cine e?

— Îl cheamă Eric şi e vampir.

— Super. Perfect, hai să vedem!

Audrina părea să fie ceva mai puţin precaută decât Colton. Dar, pe de altă parte, Colton fusese cel care mă prevenise referitor la sângele de zână.

Eric a coborât din maşină; a urmat un moment de tăcere deplină, Audrina fiind fascinată de splendoarea lui.

— Ei, *OK,* a rostit ea, dregându-şi glasul de parcă şi-ar fi simţit dintr-odată gâtul uscat. N-aţi vrea să intraţi şi să ne spuneţi ce căutaţi pe-aici?

— Crezi că e bine? a întrebat-o Colton.

— El ar fi putut să ne omoare de vreo şase ori până acum, a remarcat ea.

Audrina nu era atât de fraieră pe cât părea.

Când am ajuns toţi în rulotă, eu şi Eric aşezându-ne pe o canapea acoperită cu o veche cuvertură cu ciucuri, lipsită de vreo câteva arcuri prin punctele esenţiale, am reuşit s-o văd ca lumea pe Audrina. Avea rădăcinile părului de culoare închisă. Pletele, lungi până la umăr, erau de un blond platinat. Purta o cămaşă de noapte care la origine nu fusese destinată dormitului. Era roşie şi aproape transparentă. Îl aşteptase pe Colton şi cu alte gânduri, nu doar pentru o simplă conversaţie.

Acum, că nu-mi mai distrăgeau atenţia şortul de piele şi ochii lui formidabili, Colton îmi părea mai degrabă un om obişnuit. Unii bărbaţi nu pot, pur şi simplu, să emane atracţie sexuală, decât dacă-şi scot hainele de pe ei, iar Colton făcea parte din această categorie. Cu toate acestea, ochii îi erau categoric neobişnuiţi şi, în clipa de faţă, ei îmi administrau, practic, un tratament laser, deşi nu într-un fel sexy.

— Sânge nu avem, a zis Audrina. Scuze.

În schimb, mie nu mi-a oferit nimic de băut. O făcea intenţionat, aflam asta din mintea ei. Nu voia să pară, sub

nici un aspect, o întâlnire de convenienţă. OK.

— Eu şi Eric vrem să aflăm motivul pentru care ne-ai avertizat, i-am zis lui Colton. Şi mai voiam să ştiu de ce mă dusesem cu gândul la el când îmi povestise Eric despre Chico şi mama lui.

— Am auzit vorbindu-se despre tine, mi-a răspuns el. De la Heidi.

— Eşti prieten cu Heidi? a intervenit Eric. I se adresa lui Colton, însă n-a uitat să-i expedieze Audrinei unul dintre cele mai frumoase zâmbete din arsenalul lui.

— Mda, a răspuns Colton. Am lucrat pentru Felipe, într-un club din Reno. De-acolo o ştiu pe Heidi.

— Te-ai mutat din Reno pentru o slujbă mai prost plătită în Louisiana? m-am mirat. Nu mi se părea logic.

— Audrina era de-acolo şi a vrut să-ncerce revenirea la viaţă, aici, ne-a explicat Colton. Bunica ei locuieşte într-o rulotă de pe strada asta; are o sănătate destul de şubredă. Audrina lucrează pe timpul zilei la Vic's Redneck Roadhouse, pe post de contabilă. Iar eu muncesc seara la Vampire's Kiss. Şi, într-adevăr, viaţa e mult mai costisitoare aici. Dar ai dreptate, mai e şi altceva, a mărturisit, aruncând o privire spre iubita lui.

— Am venit cu un motiv, a precizat Audrina. Colton e frate cu Chico.

Atât eu, cât şi Eric am avut nevoie de câteva secunde până să înţelegem ce ni se spusese.

— Aşadar, a fost şi mama ta, i-am zis tânărului, îmi pare foarte rău.

Cu toate că nu mai auzisem până acum povestea, numele era suficient ca să mi se întipărească în minte.

— Mda, a fost şi mama mea, a confirmat Colton, privindu-ne complet inexpresiv. Fratele meu Chico e un ticălos care n-a stat pe gânduri când a fost să devină vampir. Şi-a dăruit viaţa, exact cum un ticălos mai mărunt şi-ar face un tatuaj. „Ce mişto, hai s-o facem!” Şi a continuat să fie un ticălos, mâncând rahat la Victor, fără să priceapă nimic. *Fără să priceapă nimic,* a repetat Colton, cuprinzându-şi capul între palme şi clătinându-l într-o parte şi-n cealaltă. Până în

noaptea aceea. Atunci, a priceput. Dar mama noastră era deja moartă. Iar Chico şi-ar fi dorit să moară şi el, numai că n-o să se poată niciodată.

— Şi cum se face că Victor nu ştie cine eşti, cum de nu te bănuieşte?

— Chico a avut alt tată, aşa că are alt nume de familie, mi-a explicat Audrine, dându-i răgaz lui Colton să-şi revină. Şi Chico nu era genul care să țină de familie. N-a stat în casa părintească decât până la zece ani. Pe mama lui o suna doar la câteva săptămâni, şi nu voia niciodată să-i viziteze. Totuşi, a fost destul ca să-i dea lui Victor strălucita idee de a-i aminti lui Chico de faptul că nu semnase un contract cu California Angels.

— Mai degrabă cu Hell's Angels, a comentat Colton, îndreptându-şi spinarea.

Dacă o astfel de comparație l-a deranjat pe Eric, n-a lăsat să se vadă. Eram convinsă că auzise altele şi mai rele.

— Aşa că, mulțumită angajatei lui Victor, a început Eric, ai ştiut cine e Sookie a mea. Şi ai ştiut cum s-o avertizezi când a vrut Victor să ne otrăvească.

Colton părea supărat. *N-ar fi trebuit*, şi-a zis în sinea lui.

— Da, ai făcut ce trebuia, am zis şi eu, poate puțin cam cu țâfnă. Oameni suntem şi noi.

— Sunteți, a aprobat Eric, descifrându-i expresia lui Colton cu aceeaşi precizie cu care-i citeam eu gândurile. În schimb, eu şi Pam nu suntem. Colton, vreau să-ți mulțumesc pentru faptul că ne-ai prevenit şi vreau să te răsplătesc. Ce-aş putea să fac pentru tine?

— Să-l ucizi pe Victor, a răspuns imediat Colton.

— Interesant. Exact ce voiam şi eu să fac, a comentat Eric.

10

CA DECLARAȚIE SPECTACULOASĂ, replica lui Eric a avut un impact important. I-am văzut, atât pe Audrina, cât şi pe Colton, încordându-se. Însă eu mai văzusem filmul ăsta. Umflându-mi exasperată obrajii, mi-am întors privirea în altă parte.

— Te-ai plictisit, iubito? m-a întrebat Eric, cu o voce care le-ar fi dat țurțurilor o lecție despre ce înseamnă înghețat.

— Tot repetăm asta de luni de zile, am zis.

Poate că era o *uşoară* exagerare, dar nu mai mult.

— Şi n-am făcut decât să discutăm verzi şi uscate, am adăugat. Dacă e să facem o chestie adevărată, atunci hai s-o facem... nu să pălăvrăgim până murim! Crezi că el nu ştie că îl ai pe listă? Crezi că nu ne-aşteaptă să încercăm? (După toate aparențele, acesta era un discurs pe care-l ținusem în secret chiar şi față de mine însămi, de mult prea multă vreme.) Tu crezi că nu face toate porcăriile astea față de tine şi de Pam ca să vă provoace, ca să aibă o justificare pentru doborârea voastră? Pentru el, e o situație câştigătoare, oricum ar fi!

Eric m-a privit de parcă m-aş fi prefăcut deodată în capră. Audrina şi Colton rămăseseră cu gurile căscate.

Eric a dat să spună ceva, dar şi-a închis gura la loc. Habar n-aveam dac-ar fi vrut să urle la mine sau să plece fără o vorbă.

— Şi-atunci, care ar fi soluția ta? m-a întrebat, pe un ton liniştit şi egal. Ai un plan sau ce?

— Hai să ne întâlnim mâine-seară cu Pam, am propus. Trebuie să participe şi ea la discuție.

În acelaşi timp, propunerea îmi dădea răgaz să mă gândesc la ceva care să nu mă facă de ruşine.

— Foarte bine, a zis el. Colton, Audrina, sunteți siguri amândoi că vreți să vă asumați riscul?

— Fără îndoială, i-a răspuns Colton. Audie, iubito, tu nu e

nevoie să te amesteci.

— Prea târziu, amice! a pufnit Audrina. Toată lumea de la serviciu ştie că trăiesc cu tine. Dacă tu te răscoli, sunt ca şi moartă. Singura mea şansă e să particip, ca s-o putem face cum trebuie.

Îmi plac femeile cu spirit practic. Am privit-o pe dinafară şi am cercetat-o şi pe dinăuntru. Am găsit doar sinceritate. Totuşi, aş fi fost naivă să nu observ că, pentru Audrina, extrem de practic ar fi fost să se ducă la Victor şi să ne toarne. Ar fi fost soluția cea mai practică dintre toate.

— De unde ştim că n-o să puneți mâna pe telefon în clipa în care o să ne vedeți ieşiți din rulotă? am întrebat, ajungând la concluzia că pot să mă exprim fără menajamente.

— De unde ştim că n-o să faceți voi asta? a ripostat Audrina. Colton v-a făcut un mare serviciu dându-vă de ştire despre sângele de zână. A crezut în ce i-a spus Heidi despre tine. Şi eu cred că-ți doreşti să faci asta la fel de mult ca şi noi.

— „Supraviețuitoare” e al doilea prenume al meu, am zis. Ne vedem diseară la mine acasă, am adăugat, după care le-am scris indicațiile necesare pe o veche listă de cumpărături. Din moment ce casa mea e izolată şi păzită, măcar am fi preveniți dacă i-ar urmări cineva pe Eric şi Pam sau pe Colton şi Audrina.

Fusese o noapte destul de lungă şi căscam de-mi trosneau fălcile. L-am lăsat pe Eric să conducă până la Shreveport, fiindcă eram mai aproape de casa lui decât de a mea. Eram prea somnoroasă (şi îndurerată), încât să se mai poată pune problema vreunei partide de sex, în afară de cazul în care lui Eric i s-ar fi trezit brusc interesul pentru necrofilie. A izbucnit în râs când i-am spus-o.

— Nu, îmi place să te am vie, şi caldă, şi fremătătoare, mi-a zis, sărutându-mă pe gât în locul lui preferat, cel care-mi dădea totdeauna fiori. Şi cred c-aş fi în stare să te trezesc suficient, a adăugat.

O astfel de dovadă de încredere mi s-a părut atrăgătoare, dar tot nu credeam c-aş fi capabilă să-mi adun energia necesară. Am căscat din nou, şi el m-a privit, râzând.

— O s-o caut pe Pam şi o s-o pun la curent. Ar trebui s-o întreb şi despre prietena ei, Miriam. Mâine-dimineață, Sookie, când te trezeşti, te duci acasă. Îi las un bilet lui Mustapha să-i spun despre maşină.

— Cui?

— Noul meu angajat pe timp de zi se numeşte Mustapha Khan.

— Serios?

Eric mi-a răspuns printr-un semn de încuviințare.

— Are mult tupeu, mi-a zis. Te previn.

— OK. Cred c-o să iau dormitorul de sus, dacă tot trebuie să mă şi trezesc, am zis. Eram în pragul celui mai spațios dormitor de la parter, cel în care voia Eric să mă mut. Cel folosit de Eric fusese odinioară o cameră deschisă, pentru jocuri. Eric adusese constructori care să închidă peretele şi se protejase cu uşă masivă, cu dublă încuietoare, în direcția scării. Asta îmi dădea o uşoară senzație de claustrofobie, la gândul de a-mi petrece noaptea acolo, deşi rămăsesem de câteva ori în ea, când ştiam că pot să dorm până târziu. În schimb, dormitorul de la etaj avea transperante şi draperii groase, ca să-l facă impenetrabil la lumină pentru oaspeții vampiri, însă eu lăsam transperantele ridicate şi camera era acceptabilă.

Ca urmare a catastrofalei vizite a creatorului lui Eric, Appius, şi a „fiului" acestuia, Alexei, îmi închipuiam că văd încă sânge peste tot, când ajungeam în casa lui Eric, ba chiar îi şi simțeam mirosul. Totuşi, un decorator care beneficiase de un important buget înlocuise covoarele şi zugrăvise din nou. Acum, era greu să-ți dai seama că se petrecuseră acolo întâmplări atât de violente, iar prin casă plutea un miros asemănător celui de plăcinte cu pecan. Mireasma aceasta familiară acoperea uşorul iz de uscăciune specific vampirilor, deloc dezagreabil.

Am încuiat uşa dormitorului după ce a plecat Eric (pe principiul *nu se ştie niciodată)* şi am făcut un duş rapid. Aveam acolo o cămaşă de noapte, una mai drăguță decât tricoul cu Tweety în care dormeam de obicei. În timp ce mă relaxam pe excelenta saltea de pe pat, am avut impresia că-i

aud vocea lui Pam, dinspre living. Am bâjbâit prin sertarul noptierei, mi-am găsit acolo ceasul şi cutia cu Kleenex şi mi le-am aşezat la îndemână.

A fost ultimul lucru pe care mi l-am mai amintit, câteva ore. I-am visat pe Eric, pe Pam şi pe Amelia: erau într-o casă în flăcări, şi eu trebuia să-i trag afară, ca să nu fie mistuiți. N-aveam nevoie de un psihiatru ca să-mi dau seama de unde venea. Doar atât mă întrebam, de ce-o plasasem şi pe Amelia în casă. Dacă visele ar fi semănat mai mult cu realitatea, poate că însăşi Amelia ar fi declanşat incendiul, prin cine ştie ce accident ciudat.

Pe la opt dimineața, am ieşit împleticindu-mă din casă, după ce dormisem, poate, vreo cinci ore. Nu mi se păruseră destule. M-am oprit la Hardee's şi-am comandat o cafea şi-un sendviş cu cârnați. Pe urmă, ziua mi s-a mai înseninat. Puțin.

În afara unei camionete nou-nouțe parcate în față, alături de maşina lui Eric, casa mea părea adormită şi normală, în lumina caldă a soarelui de dimineață. Era o zi orbitor de senină. Florile îmbobocite în jurul treptelor de la intrare îşi ridicau fețele spre razele matinale. Mi-am dus maşina în spatele casei, întrebându-mă ce oaspeți aveam şi în ce paturi dormeau.

Maşinile Ameliei şi a lui Claude erau parcate pe suprafața acoperită cu pietriş de lângă intrarea din spate, lăsându-mi loc doar cât să mă strecor şi eu cu a mea. Mi s-a părut foarte ciudat să intru în casa mea, când deja era atâta lume înăuntru. Nimeni nu se auzea deocamdată foindu-se, spre liniştea mea. Am pus cafeaua la fiert şi m-am dus în camera mea, să-mi schimb veşmintele.

În patul meu era cineva.

— Pardon? am zis.

Alcide Herveaux s-a ridicat în capul oaselor. Era gol până la brâu. În rest, n-am putut să văd din cauza cearşafului.

— Mi se pare al naibii de ciudat, am zis, călare pe coama unui val crescând de furie. Aştept o explicație.

Alcide a renunțat la zâmbet, care oricum reprezenta expresia cea mai nepotrivită pentru cineva aflat în patul meu

fără să-mi fi cerut permisiunea în prealabil. Acum arăta serios şi stânjenit, ceea ce mi se părea mult mai adecvat.

— Ți-ai rupt legătura cu Eric, mi-a zis şeful haitei din Shreveport. Nu m-am sincronizat în niciuna dintre situațiile în care am fi putut ajunge împreună. De data asta, nu vreau să mai ratez şansa.

Mă privea fără să clipească, aşteptându-mi reacția.

M-am prăbuşit pe bătrânul fotoliu dintr-un colț. Noaptea, obişnuiam deseori să-mi azvârl hainele pe el. Aşa făcuse şi Alcide. Chiar speram ca posteriorul meu să-i boțească în asemenea hal cămaşa, încât să nu mai poată fi călcată vreodată.

— Şi, cine te-a lăsat să intri? l-am întrebat. Probabil că avusese bune intenții cu privire la mine, dacă dispozitivele magice de pază îi permiseseră accesul; cel puțin, aşa înțelesesem de la Amelia. Totuşi, în clipa de față nu-mi mai păsa de asta.

— Vărul tău din neamul zânelor. El ce hram poartă, mai precis?

— E stripper, i-am zis, simplificând la maximum, în fierbințeala momentului. Nu mi-am dat seama că era o veste atât de importantă, până nu i-am văzut fața lui Alcide. Şi, ce, l-am luat la rost apoi, te-ai hotărât pur şi simplu să înnoptezi aici şi să mă seduci când apar pe uşă? Când mă întorc după ce mi-am petrecut noaptea acasă la iubitul meu? După ce-am avut cu el o partidă de sex care ar putea să intre în Guiness Book of Records?

Of, Doamne, *asta* de unde-mi mai ieşise?

Alcide râdea deja. Părea să nu se mai poată stăpâni. M-am destins, fiindcă oricât de întortocheate ar fi fost mințile vârcolacilor, tot puteam să-mi dau seama că râdea şi de sine însuşi.

— Nici mie nu mi s-a părut o idee prea grozavă, mi-a răspuns, cu franchețe. Dar Jannalynn a fost de părere că ar fi ca un fel de scurtătură şi că te-am putea atrage în haita noastră.

Ha! Asta explica foarte multe.

— Ai făcut asta la sfatul lui Jannalynn? Dar Jannalynn nu

voia decât să mă pună într-o situație jenantă, am replicat.

— Serios? Dar ce-ar putea să aibă împotriva ta? Adică, de ce-ar vrea să facă una ca asta? Mai ales când trebuia să-şi fi dat seama că mă pune şi pe mine într-o situație jenantă.

El fiindu-i şef, şi aşa mai departe, în destul de mare măsură, centrul universului pentru Jannalynn. Înțelegeam la ce se referă şi-i aprobam afirmația privitoare la Jannalynn. Totuşi, după părerea mea, Alcide nu era *suficient* de jenat. Eram convinsă că spera ca, văzându-l în patul meu, boțit şi chipeş, aş putea să mă răzgândesc. Dar aspectul atrăgător nu însemna totul pentru mine. M-am întrebat când s-o fi prefăcut Alcide în genul de tip care să fi crezut într-o astfel de posibilitate.

— Ea umblă de ceva vreme cu Sam, i-am zis. Ştiai asta, nu? Am fost cu Sam la o nuntă în familie şi cred că Jannalynn s-ar fi aşteptat să meargă ea.

— Aşadar, Sam nu e chiar atât de nebun după Jannalynn, pe cât e ea după el?

Am ridicat o mână şi-am răsucit-o în semn de aşa şi-aşa.

— Îi place foarte mult de ea. Numai că e mai matur şi mai prudent.

Dar de ce stăteam noi în dormitorul meu să discutăm despre asta?

— Bine, Alcide, acum nu crezi c-ai putea să te îmbraci şi să te duci acasă?

Am aruncat o privire spre ceasul de la mână. Eric îmi lăsase un bilet în care mă informa că Mustapha Khan are ordin să fie la mine la zece, adică doar peste o oră. Şi, din moment ce era un lup singuratic, nu cred că-şi dorea o întâlnire între patru ochi cu Alcide.

— Eu tot m-aş bucura dacă te-ai hotărî să mi te alături, a replicat, părând atât sincer, cât şi autoironie.

— Mi se pare întotdeauna drăguț să fiu prevenită. Iar tu eşti foarte mişto, evident, am adăugat, străduindu-mă să nu dau impresia că m-aş fi răzgândit. Dar eu merg mai departe cu Eric, fie cu legătură, fie fără. Plus că tu te-ai apucat să mă curtezi într-un mod complet nepotrivit, mulțumită lui Jannalynn. Şi, în definitiv, cine ți-a spus că nu mai suntem

legați?

Alcide s-a strecurat jos din pat şi a întins mâna după haine. M-am ridicat şi i le-am dat, păstrându-mi privirea la nivelul ochilor lui. Avea totuşi ceva pe el, ca un soi de monokini. Sau bikini masculin? În timp ce-şi punea cămaşa, mi-a răspuns:

— Prietena ta, Amelia. A venit aseară cu iubitul ei la Părul Câinelui, să bea ceva. Eram destul de sigur că o cunosc, aşa că am intrat în vorbă cu ei. Când mi-a auzit numele, şi-a dat deja seama că suntem prieteni. A devenit destul de vorbăreață.

Obiceiul de a destăinui prea multe reprezenta unul dintre cusururile Ameliei. Începea să mă bântuie o neagră bănuială.

— Amelia ştia c-o să faci chestia asta? l-am întrebat, făcând semn cu mâna spre patul mototolit.

— I-am urmărit, pe ea şi pe iubitul ei, până aici, mi-a răspuns Alcide, ceea ce nu însemna tocmai o negare. S-au consultat cu vărul tău... cu stripperul. Claude, nu? Lui i s-a părut o idee cu adevărat grozavă ca eu să te aştept aici. De fapt, cred că i-ar fi plăcut să ni se alăture, pentru doar cincizeci de cenți.

Alcide s-a oprit în timp ce-şi trăgea fermoarul, ridicând o sprânceană. Eu am încercat să nu-mi dau dezgustul pe față.

— Claude ăsta! Ce poznaş! am rostit, cu un zâmbet feroce. În viața mea nu mă simțisem mai puțin amuzată. Alcide, am continuat, cred că Jannalynn a vrut să facă o glumă straşnică pe socoteala mea. Cred că Amelia ar trebui să păstreze tăcerea asupra problemelor mele, iar Claude voia doar să vadă ce se-ntâmplă. E genul lui. În plus, tu arăți foarte bine. Femeile vârcolac stau pe tine ca muştele, mare şef de haită ce eşti! am glumit, izbindu-l cu pumnul în umărul musculos, într-un gest – mai mult sau mai puțin— jucăuş, şi l-am văzut tresărind, doar un pic. Poate că *eram* într-adevăr mai puternică atunci când rudele mele zâne mi se aflau în preajmă.

— Atunci, mă întorc în Shreveport, a zis Alcide. Totuşi, trece-mă în carnețelul tău pentru bal, Sookie. Încă-mi doresc să-mi dai o şansă, a adăugat, dăruindu-mi un zâmbet mare

şi alb.

— Încă nu ți-ai găsit un şaman pentru haită?

Tocmai îşi încheia cureaua şi i-au încremenit degetele pe ea.

— Tu crezi că de-asta te vreau?

— Cred că ar putea să aibă o oarecare legătură, i-am răspuns, pe un ton sec. Existența unui şaman într-o haită era cam demodată pentru epoca modernă, însă haita Dinte Lung îşi căuta unul. Alcide mă convinsese să iau unul dintre drogurile folosite de şamani pentru amplificarea viziunilor, şi fusese ceva atât profund înfricoşător, cât şi ciudat de dătător de autoritate. Nu-mi doream să mai fac vreodată aşa ceva. Prea mult îmi plăcuse.

— Într-adevăr, avem nevoie de un şaman, a recunoscut Alcide. Şi tu te-ai descurcat de minune în noaptea aia. Ai aptitudini evidente pentru o astfel de misiune. (Credulitatea şi slaba judecată probabil că erau premise obligatorii.) Dar greşeşti crezând că ar fi singurul motiv pentru care mi-ar plăcea să avem o relație.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă altminteri n-aş avea o părere prea bună despre tine, i-am zis. Schimbul acesta de replici trântea definitiv uşa în nas bunăvoinței mele. Dă-mi voie să accentuez din nou, i-am zis, că nu-mi place felul în care ai procedat şi nu mă dau în vânt după felul în care te-ai schimbat de când ai devenit şef de haită.

Alcide a fost cuprins de o uimire neprefăcută.

— A *trebuit* să mă schimb, mi-a zis. Nu-mi dau seama precis ce vrei să spui.

— Eşti mult prea obişnuit să fii regele tuturor, i-am explicat. Dar nu e locul meu să te judec sau să-ți spun că ar trebui să te schimbi, doar pentru că asta e părerea *mea.* Dumnezeu ştie că am trecut eu însămi printr-o mulțime de schimbări şi sunt convinsă că unele dintre ele nu mi-au făcut vreun bine în privința caracterului.

— Nici măcar nu-ți place de mine, a remarcat. Vocea îi era aproape necăjită, dar cu o tentă de neîncredere care-mi întărea sentimentul.

— Nu prea, acum.

— Atunci, înseamnă că m-am făcut de râs.

Acum, era un pic cam supărat. Ei, bun venit în club!

— Atacul prin surprindere nu găseşte calea spre inima mea. Sau spre oricare altă parte a mea.

Alcide a plecat fără vreo altă vorbă. Nu mă ascultase, până când nu-i repetasem acelaşi lucru în mai multe moduri diferite. Oare aceasta să fi fost cheia? Să-i spun fiecare lucru de câte trei ori?

I-am urmărit cu privirea camioneta îndepărtându-se pe drum, ca să fiu sigură că a plecat într-adevăr. Mi-am verificat din nou ceasul. Încă nu era nici nouă şi jumătate. Mi-am schimbat aşternuturile de pe pat cu viteza fulgerului, îndesându-le pe cele vechi în maşina de spălat, pe care am pus-o imediat în funcțiune. (Nici nu puteam să-mi imaginez reacția lui Eric dacă s-ar urca în pat cu mine şi s-ar pomeni că miroase a Alcide Herveaux.) Am preferat să-mi folosesc minutele rămase până la sosirea lui Mustapha Khan pentru un mult necesar dereticat, în loc să-i trezesc pe Amelia şi pe Claude şi să mă iau de ei. În timp ce-mi periam părul şi-l legam într-o coadă la spate, am auzit o motocicletă apropiindu-se pe alee.

Mustapha Khan, punctualul vârcolac singuratic. Avea un mic pasager în ataş. L-am privit prin fereastra din față în timp ce descăleca de pe Harley şi se apropia în salturi să bată la uşa din față. Însoțitorul lui a rămas în motocicletă.

Am deschis uşa şi mi-am ridicat privirea spre el. Khan avea cam un metru şi optzeci, părul tuns foarte scurt, parcă avea craniul acoperit cu muşchi de pământ. Purta ochelari cu lentile fumurii, căutându-şi o înfățişare de „Blade”, presupun. Era ca partea aurie a unui fursec cu ciocolată. Când şi-a scos ochelarii, am remarcat că ochii lui chiar puteau fi luați drept fulgi de ciocolată neagră. Şi era unicul lucru care putea să pară, măcar de departe, dulce la el. Am inspirat adânc, simțind un miros de ceva sălbatic. Mi-am auzit rudele zâne coborând scara în spatele meu.

— Domnul Khan? am rostit, politicoasă. Vă rog, intrați. Eu sunt Sookie Stackhouse, iar ei doi sunt Dermot şi Claude.

După expresia lacomă a lui Claude, mi-am dat seama că

nu eram singura care se dusese cu gândul la fulgii de ciocolată. Dermot, în schimb, părea doar prudent.

Mustapha Khan le-a aruncat o singură privire, după care i-a eliminat din cauză, ceea ce demonstra că nu era atât de inteligent pe cât ar fi trebuit. Sau poate că doar nu-i socotea semnificativi pentru misiunea lui.

— Am venit să iau maşina lui Eric, mi-a zis.

— Nu vreți să intrați pentru un minut? Am făcut cafea.

— A, ce bine, a mormăit Dermot, pornind în direcția bucătăriei. L-am auzit vorbind cu cineva şi am dedus că Amelia şi/sau Bob bântuiau prin zonă. Bine. Chiar voiam să schimb o vorbă cu amica mea Amelia.

— Eu nu beau cafea, m-a informat Mustapha. Nu folosesc niciun fel de stimulente.

— Atunci, poate, un pahar cu apă?

— Nu, aş prefera să plec înapoi spre Shreveport. Am o listă lungă de lucruri de făcut pentru înaltul şi Puternicul Domn Mort-Viu.

— Cum de-ați primit postul, dacă aveți o părere atât de proastă despre Eric?

— Nu e rău, pentru un vampir, a apreciat Mustapha, cam în silă. Şi Bubba e un tip OK. Restul?

Şi-a sfârşit replica printr-un scuipat. Subtil, dar i-am recepționat mesajul.

— Cine vă e amicul? m-am interesat, făcând semn cu capul spre Harley.

— Vrei să ştii cam multe, a zis.

— Mda, am confirmat, privindu-l drept în față, fără să dau înapoi.

— Vino încoace puțin, Warren, a strigat Mustapha, şi omulețul a sărit jos din Harley, apropiindu-se.

Până la urmă, s-a dovedit că Warren era cam de un metru şaptezeci, palid şi pistruiat, şi cu câțiva dinți lipsă. Numai că, atunci când şi-a scos ochelarii de motociclist, i-am zărit ochii limpezi şi privirea neabătută, şi nu i-am observat urme de colți pe gât.

— Doamnă, m-a salutat, politicos.

M-am prezentat din nou. Interesant că Mustapha avea un

prieten adevărat, unul despre care nu voia să ştie nimeni (în fine, nu eu). Cât timp am schimbat comentarii despre vreme cu Warren, musculosul vârcolac şi-a înfrânat cu mare greutate nerăbdarea. Claude a şters-o uşurel, neinteresat de Warren şi pierzându-şi speranțele privitoare la interesantul Mustapha.

— Warren, dumneata de cât timp eşti în Shreveport?

— O, Doamne, dar sunt acolo de când mă ştiu, mi-a răspuns Warren. Afar' de când am fost în armată. Sigur, în armată am fost cincisprezece ani.

Era uşor să aflu amănunte despre Warren, însă Eric voia să descopăr mai multe despre Mustapha. Iar până acum, acest Blade în devenire nu se arăta cooperant. Să stai în prag nu era un loc propice pentru o conversație destinsă. Ei, în fine.

— Şi, dumneata şi Mustapha vă cunoaşteți de ceva vreme?

— Nu s-au terminat cele douăzeci de întrebări? m-a luat peste picior Mustapha.

L-am atins pe braț, ceea ce a fost ca şi cum aş fi atins o creangă de stejar.

— Keshawn Johnson, am rostit, gânditoare, după un pic de scotoceală prin mintea lui. De ce ți-ai schimbat numele?

A înțepenit, rânjind.

— M-am reinventat, mi-a răspuns. Nu sunt sclavul unor deprinderi rele, cum a fost numitul Keshawn. Eu sunt Mustapha şi sunt propriul meu stăpân. Îmi aparțin mie însumi.

— Bine-bine, am zis, făcând tot posibilul ca tonul meu să fie agreabil. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Mustapha. Vă doresc, dumitale şi lui Warren, un drum liniştit înapoi spre Shreveport.

Mai mult de-atât nu puteam să aflu azi. Dacă Mustapha Khan avea să fie pentru o vreme în preajma lui Eric, treptat puteam să efectuez suficiente incursiuni fugare prin mintea lui, ca să pun piesele cap la cap. Lucru destul de neobişnuit, mă simțeam mai în largul meu cu privire la Mustapha după ce-l cunoscusem pe Warren. Eram sigură că Warren trecuse prin vremuri foarte grele şi poate făptuise lucruri foarte

grave, însă consideram că, în adâncul sufletului, era un tip de încredere.

Bănuiam că putea să fie acelaşi lucru şi în cazul lui Mustapha.

Eram dispusă să aştept şi să mă conving.

Lui Bubba îi plăcea de el, dar asta nu însemna neapărat cine ştie ce recomandare. În definitiv, Bubba se hrănea cu sânge de pisică.

M-am întors de la uşă, încordându-mă pentru următoarea serie de probleme. Ajunsă în bucătărie, i-am găsit pe Claude şi pe Dermot gătind. Dermot descoperise în frigider un tub de pesmeți Pillsbury, izbutise să deschidă cutia şi să-i aşeze într-o tavă pentru copt. Cuptorul fusese chiar preîncălzit. Claude prăjea ouă, ceea ce era de-a dreptul uimitor. Amelia scotea farfurii din bufet, iar Bob aşternea masa.

Îmi părea rău că trebuia să întrerup o scenă atât de domestică.

— Amelia, am zis. Ea se concentra suspect de intens asupra farfuriilor. Şi-a ridicat capul brusc, de parcă m-ar fi auzit armând o puşcă de vânătoare. I-am întâlnit privirea. Vinovată, vinovată şi iar vinovată. Claude, am rostit pe un ton şi mai tăios, iar el mi-a aruncat o privire peste umăr, zâmbindu-mi. La el, nici urmă de vinovăție. Dermot şi Bob păreau doar resemnați. Amelia, am continuat, ai vorbit cu un vârcolac despre problemele mele. Şi nu cu un vârcolac oarecare, ci cu şeful haitei din Shreveport. Şi sunt convinsă că ai făcut-o intenționat.

Amelia s-a înroşit toată.

— Sookie, am presupus că, legătura fiind ruptă, poate ai vrea să ştie şi altcineva despre asta, şi tu ai tot vorbit despre Alcide, aşa că, atunci când l-am cunoscut, m-am gândit...

— Te-ai dus acolo cu intenție, ca să-i dai de ştire, am replicat, necruțătoare. Altminteri, de ce-ai fi ales barul ăla, şi nu altul?

Bob părea că se pregăteşte să spună ceva, aşa că am ridicat arătătorul şi l-am îndreptat spre el. S-a tras înapoi.

— Mi-ai spus că vă duceți la un film, în Clarice. Nu într-un bar de vârcolaci, din direcția opusă.

Încheindu-mi socotelile cu Amelia, m-am întors spre celălalt făptaş.

— Claude, am zis din nou, şi i-am văzut spinarea înțepenind, deşi continua să prăjească ouăle. Ai lăsat pe cineva să intre în casă, în casa mea, şi i-ai permit să se suie în patul meu. Este de neiertat. De ce mi-ai face tu mie una ca asta?

Claude a ridicat cu grijă tigaia de pe ochi, stingându-l apoi.

— Părea un tip simpatic, mi-a zis, şi m-am gândit că ți-ar plăcea să faci dragoste, măcar o dată, cu cineva dotat cu puls.

De fapt, parcă simțeam cum plesneşte ceva din mine.

— OK, am rostit, pe un ton egal. Ascultați. Eu mă duc în camera mea. Voi vă mâncați ce-ați pregătit, după care vă faceți bagajele şi plecați. Toți.

Amelia a început să plângă, dar nu eram dispusă deloc să-mi îndulcesc spiritul războinic. Eram cuprinsă de o furie regească. Mi-am îndreptat privirea spre ceasul de pe perete.

— Peste trei sferturi de oră, vreau să văd casa goală.

M-am dus în camera mea, închizând uşa cu o minunată lipsă de zgomot. M-am întins pe pat cu o carte în mână şi am încercat să citesc. După câteva minute, s-a auzit o bătaie în uşă. N-am luat-o în seamă. Trebuia să-mi păstrez hotărârea. Cei care stăteau în casa mea făcuseră lucruri despre care ştiau al naibii de bine că nu trebuiau să le facă, şi aveau nevoie să afle că eu nu voi tolera astfel de intruziuni, oricât de bine intenționate erau (în cazul Ameliei) sau pur şi simplu răutăcioase (în cazul lui Claude). Mi-am îngropat chipul între palme. Mi-era greu să-mi păstrez indignarea la o asemenea cotă, mai ales că nu eram obişnuită cu aşa ceva… dar ştiam că aş face foarte rău să cedez în fața impulsului laş de a deschide uşa brusc şi a le permite tuturor să rămână.

Când am încercat să mă închipui procedând astfel, mi s-a părut un gest atât de greşit şi de rău, încât chiar mi-am dorit să-i văd ieşiți din casa mea.

Fusesem atât de bucuroasă la vederea Ameliei! Fusesem atât de încântată că ea se repezise tocmai din New Orleans ca să-mi restabilească protecția magică! Şi mă uimise într-atât

faptul că ea chiar găsise o cale de a rupe legătura, încât mă lăsasem atrasă orbeşte într-o astfel de întreprindere. Ar fi trebuit să-l sun pe Eric mai întâi, să-l previn. N-aveam scuze pentru faptul c-o făcusem atât de brusc, decât că sigur m-ar fi convins el să renunț. Era o faptă la fel de jalnică precum atunci când mă lăsasem convinsă să iau drogul acela cu ocazia întrunirii haitei lui Alcide.

Pentru aceste două hotărâri eram vinovată. Erau greşeli pe care le comisesem.

Însă imboldul acesta al Ameliei, de a-mi manipula viața amoroasă, fusese şi el unul nepotrivit. Eram femeie adultă şi-mi câştigasem dreptul de a lua propriile decizii cu privire la persoana cu care voiam să fiu. Aş fi vrut să rămân prietenă pentru totdeauna cu Amelia, însă nu şi dacă ea încerca să manipuleze evenimentele, transformându-mi viața într-una care să-i placă ei mai mult.

Iar Claude făcuse o glumă tipică pentru Claude, un truc viclean şi răutăcios. Nici asta nu-mi plăcea. Nu, nu, el trebuia să plece.

După ce-au trecut cele trei sferturi de oră şi am ieşit din camera mea, am rămas un pic mirată constatând că ei chiar făcuseră ce le cerusem. Oaspeții mei dispăruseră... cu excepția lui Dermot.

Străunchiul meu stătea pe treptele din spatele casei, cu sacul lui umflat de sport alături. Nu încerca să atragă nicicum atenția asupra lui, şi bănuiesc că ar fi stat acolo până când aş fi deschis eu uşa din spate, ca să plec la muncă, dacă întâmplarea n-ar fi făcut să ies pe veranda din spate ca să duc la uscat aşternuturile scoase din maşina de spălat.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, pe tonul cel mai neutru posibil.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns, cuvinte care lipsiseră dureros până acum.

Cu toate că nodul din mine s-a mai slăbit la auzul acestor cuvinte magice, nu m-am lăsat total biruită.

— De ce l-ai lăsat pe Claude să-mi facă una ca asta? i-am reproşat.

Țineam uşa deschisă, obligându-l să se întoarcă, astfel încât să putem vorbi. S-a ridicat în picioare şi s-a întors cu fața spre mine.

— Eu n-am fost de părere că ce face este corect. N-am crezut că ți l-ai putea dori pe Alcide, când pari să fii legată de vampir, şi nu mi s-a părut că deznodământul e unul bun, nici pentru tine, nici pentru oricare dintre ei. Însă Claude e încăpățânat şi îndărătnic, iar eu n-am avut energia necesară ca să mă împotrivesc.

— De ce nu?

Întrebarea mi se părea că bate la ochi, însă pe Dermot a părut să-l surprindă. Şi-a îndepărtat privirea spre flori, spre tufişuri şi spre gazon.

După o pauză meditativă, străunchiul meu mi-a răspuns:

— Nu prea mi-a mai păsat de nimic după ce m-a fermecat Niall. În fine, după ce tu şi Claude ați destrămat farmecul, mai exact. Nu păream să-mi găsesc vreun scop sau un lucru pe care să-l fac tot restul vieții. Claude are un scop. Şi, chiar să nu-l fi avut, cred că tot ar fi fost mulțumit. Claude e foarte uman ca fire.

Deodată, a părut îngrozit, poate dându-şi seama că, în dispoziția mea de curățenie generală, aş fi considerat că opinia lui constituie un bun motiv de a-i cere să spele putina după ceilalți.

— Şi care ar fi scopul lui Claude? am întrebat, fiindcă părea un subiect destul de interesant. Nu că n-aş vrea să discut mai multe despre tine, chiar vreau, însă mi se pare destul de interesantă ideea asta despre Claude, cum că ar urmări ceva.

Asta, ca să nu spun alarmantă.

— Mi-am trădat deja un prieten, a replicat el. După câteva clipe, mi-am dat seama că la mine se referea. Nu vreau să-mi mai trădez încă unul.

Acum, eram chiar şi mai îngrijorată cu privire la planurile lui Claude. Şi totuşi, subiectul acesta trebuia să mai aştepte.

— Dar de ce crezi că simți inerția asta? l-am întrebat, întorcându-mă la tema aflată mai la îndemână.

— Pentru că nu am niciun fel de apartenență. De când a

avut grijă Niall să mă lase afară din țara zânelor... de când am dat târcoale nebuniei atât de mult timp... nu mă mai simt ca făcând parte din clanul cerului, iar clanul apelor nu m-ar fi primi nici chiar dacă m-aş fi aliat cu ei. Cât timp am fost sub influența blestemului, s-a grăbit să adauge. Dar eu nu sunt om, şi nici nu mă simt ca unul dintre voi. N-aş putea să trec drept om mai mult de câteva minute. Celelalte zâne de la Hooligans, adunătura aceea... ei nu sunt uniți decât ocazional, a adăugat Dermot, scuturându-şi părul auriu. Deşi îl avea mai lung decât Jason, până la umeri, acoperindu-i urechile, nu mi se păruse niciodată atât de asemănător cu fratele meu. Nu mă mai simt ca făcând parte din neamul zânelor, mi-a mărturisit apoi. Mă simt...

— Ca un străin într-o țară străină, l-am completat.

— Poate că da, a zis, ridicând din umeri.

— Mai vrei şi-acum să lucrezi la pod?

A expirat lent, prelung, şi m-a privit pieziş.

— Da, foarte mult. Aş putea... să mă ocup de asta?

Am intrat în casă, mi-am luat cheile de la maşină şi rezerva secretă de bani. Buni crezuse mult în păstrarea unei rezerve secrete. Ai mei stătuseră ascunşi în buzunarul interior, cu fermoar, al gecii impermeabile din fundul şifonierului.

— Poți să iei maşina mea şi să te duci până în Clarice, la depozitul de materiale, i-am zis. Ia. Ştii să conduci, nu?

— O, da, mi-a răspuns, plimbându-şi nerăbdător privirea de la chei la bani. Da, am chiar şi permis de conducere.

— Cum de-ai făcut rost? l-am întrebat, descumpănită.

— M-am dus la biroul autorităților, într-o zi, când Claude era ocupat, mi-a destăinuit el. Am reuşit să-i fac să creadă că au în fața ochilor documentele potrivite. Aveam destule puteri magice pentru aşa ceva. Să răspund la întrebările testului mi-a fost uşor. Îl urmărisem pe Claude cum procedează, aşa că proba de traseu cu ofițerul de poliție n-a fost prea grea nici ea.

M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mulți dintre şoferii de pe şosele n-or fi procedat la fel. Asta ar fi explicat destule.

— OK. Te rog, ai grijă, Dermot. A, te pricepi la bani?

— Da, m-a învățat secretara lui Claude. Ştiu să-i număr. Ştiu şi ce sunt monedele.

Ce băiat mare eşti tu, m-am gândit, dar ar fi fost o răutate din partea mea s-o şi spun cu voce tare. El chiar se adaptase uluitor de repede pentru o zână aflată în pragul nebuniei din cauza unui farmec.

— OK, am repetat. Distracție plăcută, ai grijă să nu-mi cheltuieşti toți banii, şi întoarce-te într-o oră, pentru că trebuie să plec la muncă. Sam mi-a zis că pot întârzia astăzi, dar nu vreau să exagerez.

— N-o să regreți, nepoată, mi-a zis Dermot. A deschis uşa bucătăriei, şi-a azvârlit sacul de sport înapoi în casă, a coborât în salturi treptele şi s-a suit în maşina mea, privind cu atenție tabloul de bord.

— Sper să nu, am zis pentru mine însămi, în timp ce-l vedeam legându-şi centura de siguranță şi pornind (încet, slavă Domnului). Sper, sincer, să nu.

Oaspeții mei nu se simțiseră obligați să spele vasele înainte de plecare. N-aş fi putut spune că m-ar fi surprins. M-am pus pe treabă, după care am şters şi blatul de lucru. Bucătăria imaculată mă făcea să simt că înregistram progrese.

În timp ce împătuream cearşafurile, scoase calde din uscător, mi-am spus mie însămi că procedasem cum trebuia. Mi-ar fi plăcut să pot spune că nu cred acelaşi lucru şi referitor la Amelia: tot regretam, dar de fiecare dată trăgeam concluzia că făcusem ce era drept să fac.

Dermot s-a întors într-o oră. Era mai bucuros şi mai însuflețit decât îl văzusem vreodată. Nu-mi dădusem seama cât de deprimat fusese, până acum când l-am observat luminându-se datorită faptului că avea şi el un scop. Închiriase o maşină pentru şlefuit, cumpărase vopsea şi învelişuri din plastic, bandă albastră şi rindele, pensule şi trafalete şi o tavă pentru vopsele. Am fost nevoită să-i amintesc că trebuie să mănânce şi el ceva înainte de a-şi începe munca, dar şi că eu trebuia să plec la serviciu în viitorul nu prea îndepărtat.

Pe urmă, era şi întâlnirea la vârf de la mine de-acasă.

— Dermot, ai vreun prieten cu care să-ți petreci timpul diseară? l-am întrebat, prudentă. După ce ies eu de la serviciu, o să vină pe-aici Eric, Pam şi doi oameni. E un soi de comitet al planificării, şi avem ceva de lucru. Ştii cum merg treburile între voi şi vampiri.

— Nu trebuie să merg undeva cu alții, mi-a răspuns Dermot, surprins. Pot să stau în pădure. E un loc fericit pentru mine. Cerul nopții e la fel de bun ca al zilei, cel puțin în ce mă priveşte.

M-am gândit la Bubba.

— E posibil ca Eric să-şi fi postat un vampir prin pădure, ca să supravegheze casa pe timpul nopții, i-am explicat. Aşa că n-ai putea să-ți alegi altă pădure, ceva mai departe de-aici?

Mă simțeam groaznic punându-i atâtea oprelişti, însă el era cel care voia să rămână.

— Cred că da, mi-a răspuns pe un ton despre care ghiceam că se străduia să-l facă tolerant şi calm. Iubesc casa asta, a adăugat. E ceva uimitor de familiar în ea.

Şi, văzându-l cum zâmbeşte în timp ce mângâia cu privirea bătrâna casă, am fost convinsă mai mult ca oricând de faptul că mai degrabă prezența nevăzută a cutiei magice era motivul pentru care cele două zâne, rude ale mele, veniseră să locuiască la mine, decât firicelul meu de sânge de zână. Eram dispusă să accept faptul că, în ce-l privea, Claude credea că sângele meu de zână ar fi exercitat atracția. Deşi ştiam că are şi o latură mai sentimentală, eram sigură şi că, dacă şi-ar fi dat seama că dețin un valoros artefact de-al zânelor, unul care-i putea împlini cea mai arzătoare dorință – să-i permită trecerea în lumea zânelor – ar fi întors casa pe dos în căutarea acestuia. Din instinct, simțeam că nu mi-ar fi plăcut să stau între Claude şi cutia magică. Şi, deşi simțeam ceva mai călduros şi mai autentic la Dermot, nu aveam de gând să-l aleg drept confident.

— Mă bucur că eşti fericit aici, i-am zis străunchiului meu. Şi-ți doresc noroc în proiectul cu podul.

De fapt, eu n-aveam nevoie de încă un dormitor acolo, sus, dacă tot plecase Claude, dar luasem instantaneu hotărârea

să-l păstrez pe Dermot pentru sarcina aceasta.

— Dacă eşti amabil să mă scuzi, mă duc să mă pregătesc pentru serviciu. Tu poți să raşchetezi podeaua.

Îmi spusese că de la aşa ceva ar fi vrut să pornească. Habar n-aveam dacă era în ordinea corectă sau nu, însă eram mulțumită s-o las în seama lui. În definitiv, dacă mă gândeam la starea podului, înainte ca el şi Claude să mă ajute să fac curat, orice treabă ar fi făcut el însemna o îmbunătățire. Am verificat, ca să fiu sigură că Dermot foloseşte o mască pentru față cât timp raşchetează. Măcar atât ştiam şi eu, din ce văzusem la reparațiile casei.

Jason a trecut în pauza lui pentru prânz, în timp ce mă machiam. Am ieşit din cameră la timp cât să-l văd examinând cu privirea întreaga pradă adusă de Dermot din depozitul de materiale.

— Ce faci aici? l-am auzit întrebându-şi „aproape-geamănul”. În mod evident, Jason avea sentimente amestecate față de Dermot, însă remarcasem că e mult mai relaxat în prezența străunchiului nostru atunci când nu era şi Claude prin preajmă. Interesant. Au urcat, tropăind împreună pe trepte, să vadă podul gol, Dermot vorbind tot timpul.

Deşi eram serios în întârziere, le-am pregătit lui Jason şi lui Dermot câteva sendvişuri, aşezând platoul pe masa din bucătărie, alături de două cutii de coca-cola şi două pahare cu gheață, după care mi-am îmbrăcat grăbită uniforma de la Merlotte’s. Când m-am întors, i-am găsit la masă, purtând o conversație însuflețită. Nu dormisem suficient, fusesem obligată să-mi alung musafirii din casă şi nu ajunsesem prea departe cu Mustapha, nici cu amicul lui. Şi totuşi, imaginea lui Jason şi Dermot, trăncănind despre tencuială, spray-uri pentru vopsit şi ferestre din termopan, mă făcea să simt că lumea începea să se aşeze pe făgaşul ei normal.

11

FIINDCĂ BARUL MERLOTTE'S era aproape gol, întârzierea mea n-a constituit o problemă. În realitate, Sam era atât de preocupat, încât am fost convinsă că nici nu observase. Neatenția lui m-a făcut să mă simt un pic mai bine. M-am întrebat dacă Jannalynn i-o fi servit lui Sam vreun soi de poveste ca să-şi acopere răutatea, pentru eventualitatea că m-aş fi plâns față de el că ea îmi strecurase alt bărbat în pat. Sam nu părea să aibă habar că Jannalynn făcuse tot posibilul să mă pună într-o situație jenantă, sfătuindu-şi şeful să se joace de-a v-ați ascunselea prin aşternuturile mele.

Cu toate că-mi venea uşor să fiu supărată pe Jannalynn, fiindcă nu-mi plăcea de ea, când mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că Alcide trebuia să ştie că nu e cazul să urmeze un sfat atât de prost. Iar dacă el făcuse prostia să dea crezare ideii lui Jannalynn, ea fusese răutăcioasă gândindu-se la aşa ceva, de la bun început. Acum înțelegeam că eram adversare. Era ziua revelațiilor neplăcute pentru mine.

Sam era absorbit de verificarea registrelor contabile. Când am dedus din gândurile lui că încerca să-şi dea seama cum ar putea să plătească factura distribuitorului nostru de bere, am ajuns la concluzia că, pe ziua de azi, el avea mai multe probleme decât putea duce. Nu mai avea nevoie să afle şi că iubita lui mă pusese într-o situație jenantă.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că totul era între mine şi Jannalynn, oricât aş fi fost de ispitită să-l informez pe Sam despre adevăratul caracter al iubitei lui. M-am simțit o persoană mai inteligentă şi mai bună după ce am luat această hotărâre, şi tot timpul cât am fost în tură am servit mâncare şi băuturi împreună cu un zâmbet şi o vorbă bună. Ca urmare, m-am ales cu bacşişuri destul de bune.

Am lucrat până târziu ca să-mi recuperez întârzierea, şi a fost bine, pentru că şi Holly a întârziat la tura ei. Era trecut de şase când am intrat în biroul lui Sam, ca să-mi iau geanta. Sam stătea trântit pe masa de lucru, arătând destul de deprimat.

— Vrei să vorbim despre ceva? l-am întrebat.

— Cu tine? Îmi închipui că ştii deja tot ce gândesc, mi-a răspuns, dar nu ca şi cum asta l-ar fi deranjat. Barul e în găleată, Sook. E cea mai rea perioadă din câte am avut vreodată.

Nu-mi trecea prin minte nimic de spus, care să nu sune total searbăd sau practic neadevărat. *Ceva se-ntâmplă de fiecare dată. Mereu întunericul pare mai de nepătruns înaintea zorilor. Când Dumnezeu închide o uşă, deschide o fereastră. Totul se întâmplă cu un motiv. Ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici.* Până la urmă, n-am făcut decât să mă aplec şi să-l sărut pe obraz.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine, i-am zis, şi am pornit spre maşină cu un sentiment de tulburare. Mi-am pus la treabă subconştientul, ca să găsesc o cale de a-l ajuta pe Sam.

Iubesc vara, însă uneori detestam să plec de la serviciu pe lumină. Cu toate că muncisem până mai târziu, iar acum plecam spre casă, soarele dogorea încă, şi aşa avea să fie timp de încă o oră, poate şi jumătate. Chiar şi după lăsarea întunericului, când aveau să vină Eric şi Pam la mine, tot trebuia să-l aşteptăm pe Colton să iasă de la muncă.

Urcându-mă în maşină, am remarcat că exista o posibilitate să se întunece mai devreme decât de obicei. O masă ameninţătoare de nori negri clocotea spre apus... nori cu adevărat negri, deplasându-se cu iuţeală. Ziua nu avea să se sfârşească la fel de frumos şi de strălucitor precum începuse. Chiar mi-o aminteam pe bunica spunând: „În fiecare viaţă trebuie să cadă şi puţină ploaie.” Oare vorbele ei or fi fost profetice?

Nu mi-e frică de furtună. Jason avusese odată un căţel care se repezea sus, să se ascundă sub patul fratelui meu, de fiecare dată când auzea zgomotul tunetului. Am zâmbit la

această amintire. Bunica mea nu era de acord cu câinii în casă, însă nu fusese capabilă să-l scoată afară pe Rocky. El mereu găsea o cale când se înrăutăţea vremea, deşi căile acestea aveau mai puţin de-a face cu isteţimea căţelului, cât cu inima duioasă a lui Jason. Iată un lucru bun la fratele meu: mereu fusese blând cu animalele. *Iar acum e şi el un animal,* m-am gândit. *Cel puţin o dată pe lună.* Nu ştiam ce să cred despre asta. Când mi-am ridicat privirea spre cer, am văzut că norii ajunseseră mai aproape, aşa că trebuia să ajung mai repede acasă şi să mă asigur că oaspeţii mei lăsaseră, la plecare, toate ferestrele închise.

Cu toată neliniştea mea, după ce mi-am privit indicatorul rezervorului, mi-am dat seama că trebuie să fac plinul. Cât timp aşteptam ca pompa să-şi facă treaba, am ieşit de sub copertina de la Grabbit Twik, să privesc încă o dată cerul. Arăta rău-prevestitor, şi m-am întrebat dacă nu cumva ne pândea o tornadă. Mi-a părut rău că nu ascultasem Weather Channel de dimineaţă.

Vântul s-a înteţit, şi fărâme de gunoaie au biciuit spaţiul parcării. Atmosfera era într-atât de încărcată şi de umedă, încât pavajul mirosea. Când s-a oprit pompa din funcţiune, m-am bucurat că pot s-o agăţ la locul ei şi să mă urc în maşină. Am zărit-o trecând pe Tara, iar ea a privit spre mine şi m-a salutat cu mâna. M-am gândit la petrecerea pentru copilul pe care avea să-l aducă pe lume, ca şi la apropiata naştere, cu un uşor sentiment de vinovăţie. Deşi pusesem totul la punct pentru petrecere, nu mă gândisem la ea toată săptămâna, şi nu mai erau decât două zile! Nu cumva ar fi fost cazul să mă concentrez mai mult la evenimentul acesta social, decât la un complot pentru crimă?

Era un moment în care viaţa mea mi se părea... complexă. Câteva picături de ploaie mi-au împroşcat parbrizul în timp ce ieşeam din parcarea benzinăriei. Speram să am lapte suficient pentru micul dejun, fiindcă sigur nu verificasem înainte de a pleca de-acasă. Dar sânge îmbuteliat aveam, ca să le ofer vampirilor? Pentru orice eventualitate, m-am oprit la Piggly Wiggly şi am cumpărat câteva sticle. Şi ceva lapte. Şi puţină şuncă. Nu-mi mai făcusem un sendviş cu şuncă de o

veşnicie, şi Terry Bellefleur îmi adusese câteva roşii timpurii proaspete.

Mi-am aruncat plasele de cumpărături pe scaunul din dreapta mea şi am sărit repede după ele, fiindcă ploaia începuse brusc să se repeadă cu putere. Spatele tricoului îmi era leoarcă, iar coada îmi târna, îmbibată de apă, pe gât. Am întins mâna spre bancheta din spate şi mi-am luat umbrela lângă mine. Era cea veche, pe care bunica mea o folosea ca să se adăpostească de soare când venea să mă vadă jucând softball, iar când i-am privit dungile decolorate, negre, verzi şi cireşii, am simţit cum mi se întinde un zâmbet pe faţă.

Am condus spre casă încet şi cu prudenţă. Picăturile de ploaie răpăiau pe capotă şi ricoşau din carosabil ca nişte mici ciocane pneumatice. Farurile mele păreau cu greu capabile să străpungă ploaia şi semiîntunericul. Am aruncat o privire spre ceasul de pe bord. Era deja trecut de şapte. Fireşte că aveam timp berechet până la întrunirea Comitetului pentru Asasinarea lui Victor, însă ar fi însemnat o uşurare fie şi simplul fapt că ajungeam acasă. M-am gândit la sprintul pe care trebuia să-l fac de la maşină până în casă. Dacă Dermot o fi plecat deja, înseamnă că a lăsat încuiată uşa verandei din spate. Aveam să fiu total expusă la ploaie până bâjbâiam cu cheile şi cu cele două sacoşe grele, cu sânge şi lapte. Nu pentru prima oară, nici pentru ultima, m-am gândit să-mi cheltuiesc economiile – banii moşteniţi de la Claudine şi suma ceva mai mică rămasă de la Hadley (Remy nu mă sunase, aşa că puteam presupune că într-adevăr nu voia banii) – cu ridicarea lângă casă a unui şopron pentru maşini.

Tocmai mă gândeam cum aş amplasa o astfel de construcţie şi mă întrebam cât timp mi-ar lua până s-o clădesc, când am ajuns în spatele casei. Bietul Dermot! Cerându-i să plece astă-seară, îl condamnasem la o perioadă nefericită, în umezeală, prin pădure. Cel puţin, aşa credeam eu, c-o va considera nefericită. Zânele aveau alte criterii decât noi. I-aş fi împrumutat maşina, iar el ar fi putut să se ducă până la Jason, eventual.

M-am zgâit prin parbriz, sperând să văd vreo lumină în bucătărie, care să-mi semnaleze prezenţa lui Dermot.

Însă uşa verandei din spate atârna, deschisă, deasupra treptelor. Nu puteam să văd îndeajuns de bine prin penumbră, ca să-mi dau seama dacă şi uşa casei era cumva deschisă.

Prima mea reacție a fost de indignare. *Ce neglijență din partea lui Dermot*, mi-am zis. *Poate c-ar fi trebuit să-i cer şi lui să plece.* Dar pe urmă m-am gândit mai bine. Dermot nu fusese niciodată atât de neglijent, şi nu aveam vreun motiv să cred că ar fi devenit tocmai azi. În loc să mă simt iritată, poate ar trebui să fiu îngrijorată.

Poate că trebuia să ascult de clopoțelul de alarmă care-mi răsuna în cap.

Ştiți care-ar fi un lucru inteligent? Să dau în marşarier şi să dispar naibii de-aici. Mi-am desprins privirea de la rău-prevestitoarea uşă deschisă. Ca electrizată, am cuplat brusc în marşarier şi am dat înapoi. Intrând în viteză, am răsucit volanul, ca să mă năpustesc ca o rachetă înapoi pe alee.

Dinspre pădure, un trunchi de copac tânăr, dar voluminos, s-a prăbuşit peste pietriş, iar eu am călcat frâna.

Ştiu să recunosc o capcană când o văd.

Am oprit motorul şi-am împins cu putere portiera. În timp ce mă străduiam să cobor, o siluetă a ieşit din ascunzişul copacilor, îndreptându-se în fugă spre mine. Singura armă la îndemână era litra de lapte, în recipientul său din plastic, aşa că am înhățat toartele plasei şi am avântat-o în sus. Spre uimirea mea, mi-am nimerit ținta, şi laptele a țâşnit peste tot. Lucru absurd, m-a fulgerat furia pentru o astfel de risipă, după care iată-mă repezindu-mă spre copaci, cu tălpile alunecându-mi pe iarba udă. Slavă Domnului că purtam tenişi. Am alergat ca să-mi salvez viața. Chiar dacă-l doborâsem, nu avea să rămână jos, şi poate că nu era doar unul singur. Eram sigură că am zărit, cu coada ochiului, un fulger mişcător.

Nu ştiam dacă atacatorii intenționau să mă omoare, însă nici să mă invite la o partidă de Monopoly nu voiau.

În câteva secunde, eram leoarcă de ploaie şi de apa pe care o stârnisem din tufişuri în timp ce mă repezeam, poticnindu-mă, prin pădure. Dacă scăpăm cu viață din asta, am jurat,

aveam să-mi reiau alergările pe pista de la şcoală, fiindcă respiraţia îmi râcâia ca un fierăstrău plămânii. Verdeaţa era densă; cârceii şerpuiau pretutindeni. N-am căzut, dar nu era decât o chestiune de timp.

Mă străduiam din răsputeri să gândesc – ar fi fost bine să pot – dar păream să fiu posedată de o mentalitate de iepure. Fugi şi ascunde-te, fugi şi ascunde-te. Dacă era să fiu răpită de vârcolaci, atunci totul se terminase, fiindcă ei puteau să-mi dea de urmă prin pădure într-o clipită, chiar şi fiind în forma lor umană, chiar dacă vremea era posibil să-i încetinească.

Vampiri nu puteau să fie, pentru că soarele nu apusese.

Zânele ar fi procedat cu mai multă subtilitate.

Prin urmare, erau oameni. M-am repezit pe lângă marginea cimitirului, fiindcă aş fi fost prea uşor de depistat în câmp deschis.

Am auzit zgomot prin pădure, în urma mea, şi m-am îndreptat spre singurul alt sanctuar care mi-ar fi putut oferi o bună ascunzătoare. Casa lui Bill. N-aveam timp destul ca să mă caţăr într-un copac. Aveam impresia că sărisem afară din maşină acum o oră. Geanta mea, telefonul! De ce nu mi-oi fi înhăţat măcar telefonul? Parcă-mi şi vedeam geanta stând pe scaunul automobilului. Mama mă-sii!

Acum alergam la deal, aşa că mă apropiam. M-am oprit lângă uriaşul stejar bătrân, cam la zece metri de veranda din faţă, privind cu atenţie în jurul ei. Iată casa lui Bill, întunecată şi tăcută sub rafalele ploii. Când se stabilise Judith acolo, lăsasem într-o zi copia mea după cheia lui Bill în cutia poştală. Aşa mi se păruse corect. Însă în aceeaşi noapte el îmi lăsase un mesaj pe robotul telefonic, spunându-mi unde ţinea cheia de rezervă. Nu mai discutaserăm pe urmă pe tema aceasta.

Am ţâşnit sus pe verandă, am găsit cheia lipită cu bandă adezivă sub braţul scaunului din lemn şi am descuiat uşa de la intrare. Îmi tremurau mâinile în asemenea hal, încât mă mir că n-am scăpat cheia şi am nimerit încuietoarea de la prima încercare. Tocmai mă pregăteam să păşesc înăuntru, când mi-a venit un gând: *urmele paşilor.* Lăsam urme de tălpi

ude oriunde aş fi mers prin casă. Asta însemna că-mi semnalizez poziția ca o firmă cu neoane albastre de la K-Mart. Ghemuindu-mă după parapetul verandei, mi-am scos hainele şi încălțările şi le-am aruncat în spatele tufelor groase de azalee care înconjurau casa. Mi-am stors coada. M-am scuturat energic ca o cățeluşă, ca să scap de cât mai multă apă cu putință. Apoi, am păşit în penumbra tăcută a bătrânei case Compton. Deşi nu aveam vreme să cuget la aşa ceva, m-am simțit categoric bizar să stau goală în hol.

Mi-am coborât privirea spre picioare. O baltă de apă. Am frecat-o cu talpa şi am făcut un pas mare, până pe covorul ros care ducea din hol spre bucătăria din spate. N-am aruncat nici măcar o privire spre living (încăpere pe care Bill o numea uneori salon), nici nu m-am aventurat în sufragerie.

Bill nu-mi spusese niciodată precis unde dormea pe timp de zi. Înțelesesem că o astfel de informație constituie un uriaş secret pentru vampiri. Dar eram de o agerime rezonabilă, şi avusesem destul timp la dispoziție ca să deduc câtă vreme am fost împreună. Deşi eram convinsă că nu avea doar o singură ascunzătoare, una dintre ele se afla undeva lângă cămară, în bucătărie. El remodelase bucătăria şi instalase o cadă cu jacuzzi, creând mai degrabă un soi de suprafață pentru spa, decât pentru gătit – ceea ce lui nu-i trebuia – însă lăsase neatinsă o mică încăpere separată. Nu ştiu dacă fusese o cămară sau odaia valetului. Aşa că am deschis uşa proaspăt oblonită şi am intrat, închizând-o după mine. Acum, pe rafturile neobişnuit de înalte nu se aflau decât vreo câteva baxuri de sticle cu sânge şi o şurubelniță. Am ciocănit în podea, în pereți. În panica mea şi cu tot zgomotul furtunii de-afară, n-am putut să sesizez vreo diferență de sunet.

— Bill, lasă-mă să intru. Oriunde-ai fi, lasă-mă să intru! am zis, ca un personaj dintr-o sinistră poveste cu fantome.

N-am auzit nimic, fireşte, deşi am ascultat preț de câteva secunde într-o desăvârşită nemişcare. Nu ne mai împărțiserăm sângele de destul timp, şi era încă ziuă, chiar dacă nu pentru multă vreme.

Porcăria naibii, mi-am zis. Dar tocmai atunci am descoperit

o crestătură subțire în podea, exact lângă pragul uşii. Privind cu mare atenție, am remarcat că dunga aceea subțire se continua pe laturi. N-aveam timp s-o examinez mai îndeaproape. Cu inima bubuindu-mi în piept, din pur instinct şi din pură disperare, am înfipt şurubelnița în crestătură şi am ridicat, folosind-o drept pârghie. A apărut o gaură, şi am plonjat în ea, lăsând să se închidă chepengul în urma mea. Mi-am dat seama că rafturile erau atât de înalte, ca să permită ridicarea chepengului până sus. Nu ştiam unde erau ascunse balamalele, şi nici nu-mi păsa.

Pentru un lung, foarte lung moment, n-am făcut decât să zac grămadă, goală, pe pământul bătătorit, gâfâind, străduindu-mă să-mi revin în fire. Nu mă mişcasem atât de repede, atât de îndelungat, de când… de când fugisem ultima oară de cineva care voise să mă omoare.

M-am gândit: *ar fi cazul să-mi schimb modul de viață.* Nu era prima oară când gândeam astfel, nu era prima oară când mă hotărâm să-mi găsesc un mod de viață mai sigur.

Dar nu era ocazia potrivită pentru o meditație profundă. Era momentul să mă rog ca, oricine ar fi stat să doboare copaci peste aleea mea, respectivul „oricine” să nu mă găsească aici, în casă, goală-puşcă şi lipsită de apărare, ascunzându-mă într-o văgăună împreună cu… Dar *unde* o fi Bill? Desigur, era întuneric beznă cu chepengul lăsat, şi din moment ce în casă nu rămăsese nici măcar o lumină aprinsă, nimic nu putea pătrunde prin contururile deschizăturii, din cauza uşii de la cămară şi a zilei întunecate de ploaie. Am pipăit prin întuneric, căutându-mi gazda fără voie. Oare să fi fost într-o altă ascunzătoare? Mă mira cât de vast era spațiul acela. Cât timp căutam, aveam timp să-mi închipui tot felul de insecte. Şerpi. Când eşti goală-puşcă, nu-ți surâde ideea că te-ar putea atinge unele chestii în zone care rareori luau contact cu pământul pustiu. M-am târât în patru labe, pipăind, tresărind din când în când dacă simțeam (sau îmi imaginam) atingerea unor minuscule picioruşe pe piele.

Până la urmă, am dat de Bill, într-un colț. Încă era, evident, ca şi mort. Oarecum spre şi mai marea mea uimire,

degetele mele m-au informat că şi el, la rândul lui, era gol. În mod cert, era mai practic. De ce să-ți murdăreşti hainele? Ştiam că, ocazional, aşa dormea şi afară. M-am simțit atât de uşurată găsindu-l, încât chiar nu m-a mai interesat dacă e îmbrăcat sau nu.

Am încercat să deduc cam cât îmi luase drumul de la Merlotte's până acasă şi cât durase goana prin pădure. Cea mai bună estimare era că mai aveam între treizeci şi patruzeci şi cinci de minute până la trezirea lui Bill.

M-am ghemuit lângă el, strângând în mână şurubelnița şi ascultând cu toți nervii încordați orice sunet puteam să captez. Era posibil ca ei – misterioşii „ei" – să nu-mi dea de urmă aici, şi nici să nu-mi găsească veşmintele. Dac-ar fi fost conform cu norocul meu obişnuit, *sigur* că-mi descopereau hainele şi încălțările şi-şi dădeau seama că, în consecință, pătrunsesem în casă, aşa că aveau să intre şi ei.

Mi-am permis o urmă de dezgust pentru faptul că dădusem fuga după protecție la bărbatul aflat cel mai aproape. Totuşi, m-am consolat singură, nu atât musculatura lui mi-o doream, cât adăpostul casei. Iar asta era în regulă, nu? Oricum, nu mă preocupa excesiv corectitudinea politică într-un astfel de moment. Supraviețuirea se găsea mult mai sus pe lista mea de priorități. Iar Bill nu era tocmai la dispoziția mea, presupunând că ar fi dispus să...

— Sookie? l-am auzit murmurând.

— Bill, slavă Domnului că te-ai trezit!

— Eşti dezbrăcată.

Poți să ai încredere în faptul că un bărbat va aduce totdeauna primul vorba despre aşa ceva.

— Absolut, şi-o să-ți explic de ce...

— Nu pot să mă trezesc deocamdată, a zis. Probabil e... cerul acoperit?

— Exact, furtună mare, întuneric ca naiba afară, şi oameni...

— Bine, mai târziu.

Şi-a adormit la loc.

Fir-ar să fie! Aşa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât

să mă înghesui în el şi să ascult. Oare lăsasem uşa de la intrare descuiată? Sigur c-o lăsasem. Şi, exact în clipa în care mi-am dat seama de acest lucru, am auzi o scândură a podelei scârțâind deasupra. Intraseră în casă.

— ... nici picătură, a rostit o voce, probabil în hol. Am dat să mă târăsc spre chepeng, ca să aud mai bine... dar m-am oprit. Exista măcar o şansă ca ei – şi dacă descopereau chepengul şi reuşeau să-l deschidă – tot să nu ne vadă, pe mine şi pe Bill. Eram departe, într-un colț, şi spațiul era destul de întins. Poate că fusese un soi de pivniță, sau ceva cât se putea de asemănător unei pivnițe, într-un loc cu pânza freatică situată atât de sus.

— Mda, dar uşa era descuiată. Trebuie să fi intrat aici.

Era o voce nazală, care se auzea mai aproape decât înainte.

— Şi a zburat peste podea, fără să lase vreo urmă de talpă? După o ploaie atât de torențială ca asta?

Vocea sarcastică era puțin mai profundă.

— Nu ştim ce anume o fi.

Cel care s-a auzit vorbea pe nas.

— Nu e vampir, Kelvin. Asta ştim.

— Poate-o fi vârcolac, sau cam aşa ceva, Hod, şi-a dat cu părerea Kelvin.

— Vârcolac? Pufnetul de neîncredere a răsunat prin casa întunecată. Hod chiar le avea cu sarcasmul.

— N-ai văzut ce urechi avea tipul? De-a dreptul incredibil. Nu mai poți să ştii nimic în zilele noastre, şi-a dădăcit Kelvin camaradul.

Urechi? Vorbeau despre Dermot. Ce i-or fi făcut? M-a cuprins ruşinea. Abia acum mă gândeam pentru prima oară că era posibil să-mi fi doborât străunchiul.

— Mda, şi? Probabil c-o fi vreun obsedat de-ăla de science-fiction, a replicat Hod, dând impresia că nu acordă prea mare importanță propriilor spuse. Auzeam dulapuri deschise şi închise. Nici gând să fi intrat eu în astfel de locuri.

— Noo, frate, sunt sigur că erau reale. Nu tu cicatrice, nu tu nimic. Poate-ar fi trebuit să-i iau una.

Să-i ia una? M-am cutremurat.

Kelvin, aflat mai aproape de cămară decât Hod, a zis:

— Eu mă duc sus, să verific prin camerele de-acolo.

Şi am auzit cum zgomotul ghetelor lui devine tot mai slab, apoi scârţâitul îndepărtat al treptelor, paşii înăbuşiţi de grosimea covoarelor. Cu mare greutate, i-am urmărit mişcările la etaj. Mi-am dat seama când a fost exact deasupra mea, în încăperea care deduceam că ar fi dormitorul principal, cel în care dormisem câtă vreme fusesem cu Bill.

După plecarea lui Kelvin, Hod a rătăcit încoace şi-ncolo, deşi nu părea prea interesat de mine.

— Bun... nimeni pe-acolo, a anunţat Kelvin, când s-a întors în fosta bucătărie. Dar ce-o căuta o cadă cu jacuzzi în casă?

— E o maşină afară, a rostit Hod, gânditor.

Vocea i se auzea mult mai aproape, exact lângă uşa deschisă a cămării. Se gândea la cum avea să ajungă înapoi în Shreveport, să facă un duş fierbinte, să îmbrace haine uscate, poate să şi facă sex cu nevastă-sa. Ptiu! Şi alte câteva detalii în plus. Kelvin era mai prozaic. Voia să-şi primească plata, aşa că voia să mă predea. Cui? Fir-ar al naibii, la asta nu se gândea. Am simţit cum mi se prăbuşeşte inima, chiar aş fi putut să jur că-mi ajunsese deja la degetele de la picioare. Degetele mele goale de la picioare. Bine că-mi făcusem unghiile cu ojă de curând. Irelevant!

O dungă strălucitoare de lumină a apărut pe contururile subţiri, foarte subţiri, ale chepengului, sau trapei, sau cum o mai fi numit-o Bill. Se aprinsese becul în cămară. Am rămas nemişcată ca un şoricel, încercând să respir superficial şi fără zgomot. Mă gândeam cum s-ar simţi Bill dacă aş fi omorâtă chiar lângă el. Irelevant!

Totuşi, nu s-ar fi simţit bine.

Am auzit un scârţâit şi mi-am dat seama că unul dintre indivizi se oprise drept deasupra mea. Dac-aş fi putut să-mi deconectez creierul, aş fi făcut-o. Eram atât de conştientă de viaţa din minţile altora, încât îmi venea greu să cred că ar putea cineva să ignore prezenţa unui creier conştient, mai ales unul atât de agitat ca al meu.

— E numai sânge aici, l-am auzit pe Hod, atât de aproape, încât am tresărit brusc, surprinsă. Din ăla îmbuteliat. Kelvin, casa asta înseamnă că-i aparține unui vampir!

— N-are importanță, atât timp cât nu e treaz. Sau trează. Auzi, ai avut vreodată o femeie-vampir?

— Nu, şi nici nu vreau. Nu-mi place să mi-o trag cu moartele. Sigur, în unele seri, nici Marge nu-i cu mult mai grozavă.

Kelvin a izbucnit în râs.

— Ar fi bine să nu te-audă spunând aşa ceva, frate.

— Nu-i niciun pericol, a replicat Hod, râzând şi el.

Şi, cu asta, a ieşit din cămară. Fără să stingă lumina, ticălos risipitor! Evident, faptul că Bill şi-ar da seama că fusese cineva aici nu-l preocupa pe Hod. Prin urmare, era prost de-a dreptul.

Şi atunci, s-a trezit Bill. De data aceasta, era ceva mai vioi, şi în clipa în care l-am simțit mişcându-se, m-am aplecat peste el şi i-am astupat gura cu palma. S-a încordat din toți muşchii şi am mai avut timp să exclam în gând O, *nu!* înainte ca el să mă miroasă, să mă recunoască.

— Sookie? a zis, dar nu la volumul normal.

— Ai auzit ceva? a întrebat Hod de deasupra.

A urmat un prelungit moment de tăcere însuflețită, atentă.

— Şşt, am răsuflat, drept în urechea lui Bill.

O mână rece s-a ridicat şi mi-a coborât pe picior. Aproape că-i simțeam surprinderea lui Bill – încă o dată – din clipa în care şi-a dat seama că sunt goală... Încă o dată. Şi mi-am dat seama în care clipă i-a pătruns în conştiință faptul că auzise o voce venind de deasupra.

Bill punea fragmentele cap la cap. Nu ştiam la ce concluzie avea să ajungă, dar înțelegea că suntem în pericol. Mai era conştient şi că avea o femeie complet goală peste el, şi am simțit altceva zvâcnind. Exasperată şi amuzată în acelaşi timp, am fost nevoită să-mi strâng cu putere buzele ca să-mi înăbuş chicotitul. Irelevant!

Şi atunci, Bill a adormit la loc.

Afurisitul ăla de soare nu mai avea de gând să apună? Bill mă înnebunea tot trezindu-se şi adormind la loc. Era ca şi

cum aş fi ieşit cu cineva suferind de pierderi ale memoriei pe termen scurt.

Şi uitasem complet să ascult şi să mă simt îngrozită.

— Noo, n-aud nimic, a zis Kelvin.

Zăcând deasupra involuntarei mele gazde, parcă stăteam peste o pernă rece şi tare, cu păr.

Şi în erecție. Pentru ceea ce părea să fie a zecea oară, Bill s-a trezit.

Am lăsat aerul să-mi iasă din piept fără zgomot. De data aceasta, Bill era complet treaz. M-a cuprins cu brațele, însă a fost suficient de gentleman ca să nu le mişte, să nu exploreze, cel puțin deocamdată. Ascultam amândoi: îl auzise şi el pe Kelvin vorbind.

Până la urmă, două perechi de picioare au traversat podeaua din lemn, şi am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Am răsuflat, uşurată. Bill m-a strâns mai tare în brațe şi s-a rostogolit astfel încât să ajungă deasupra mea.

— E cumva Crăciunul? m-a întrebat strâns lipit de mine. Eşti cumva un cadou anticipat?

Am râs, dar tot încercând să fac cât mai puțin zgomot.

— Îmi pare rău că am intrat nepoftită în casă, Bill, i-am zis, cu o voce foarte scăzută. Numai că mă urmăreau.

I-am explicat foarte pe scurt, având grijă să-i spun unde-mi aruncasem hainele şi de ce se aflau indivizii acolo. I-am simțit pieptul umflându-se puțin, şi mi-am dat seama că râdea pe tăcute.

— Sunt îngrijorată rău pentru Dermot, i-am zis. Vorbeam aproape în şoaptă, ceea ce făcea ca întunericul să pară ciudat de intim, ca să nu mai vorbesc şi despre suprafața mare de piele aflată în contact.

— Eşti aici de ceva vreme, a zis el, cu vocea la nivelul normal.

— Da.

— Mă duc să mă asigur că au plecat, dacă tot nu vrei să mă laşi să fac „inaugurarea” mai devreme, m-a anunțat Bill, şi am avut nevoie de un minut până să înțeleg ce-a vrut să spună.

M-am pomenit zâmbind pe întuneric. Bill s-a desprins de mine cu blândețe şi i-am văzut trupul alb mişcându-se fără zgomot prin penumbră. După ce-a ascultat o clipă, a împins chepengul. Aspra lumină electrică a inundat pivnița. Era un asemenea contrast, încât a trebuit să-mi închid ochii, ca să le ofer răgazul pentru adaptare. Până să reuşesc, Bill se furişase deja în casă.

N-am auzit nimic, oricât mi-aş fi ciulit urechile. La un moment dat, m-am săturat de aşteptare – mă simțeam de parcă aş fi stat ghemuită acolo, pe pământul gol, de o veşnicie – aşa că m-am săltat afară prin chepeng cu mult mai puțină grație şi mult mai mult zgomot decât Bill. Am stins becul pe care Kelvin şi Hod îl lăsaseră aprins, cel puțin parțial din cauză că lumina mă făcea să mă simt cam de două ori mai goală. Am privit cu precauție pe o fereastră din sufragerie. Pe întuneric, îmi era greu să fiu sigură, dar mi s-a părut că arborii nu se mai unduiau în bătaia vântului. Ploaia însă continua neabătută. Am zărit un fulger în depărtare, spre nord. În schimb, n-am văzut răpitori, sau cadavre, sau orice altceva nelalocul lui în peisajul îmbibat de umezeală.

Bill nu-mi dădea impresia că s-ar grăbi să se întoarcă la mine şi să-mi spună ce se-ntâmplă. Vechea masă din sufragerie era acoperită cu un soi de şal cu franjuri, aşa că l-am smuls de pe masă şi m-am înfăşurat în el, sperând să nu fi fost cine ştie ce moştenire de familie sacră pentru un Compton. Avea găuri şi un model mare înflorat, aşa că grijile mele nu erau prea mari.

— Sookie, am auzit vocea lui Bill din spatele meu, şi am sărit cât colo, țipând ascuțit.

— Eşti amabil să nu mai faci aşa ceva? i-am zis. Am avut parte de destule surprize neplăcute pe ziua de azi.

— Scuză-mă, mi-a răspuns. Ținea în mână un prosop de bucătărie, cu care-şi ştergea părul. Am intrat prin spate, mi-a explicat.

Era şi acum gol, însă mi se părea ridicol să trag vreo concluzie de orice fel pe tema asta. Îl mai văzusem de atâtea ori gol pe Bill. El mă privea din cap până-n picioare, cu un soi de expresie nedumerită pe chip.

— Sookie, porți şalul spaniol al mătuşii mele Edwina? m-a întrebat.

— A, îmi cer scuze, i-am zis. Zău, Bill. Era aici şi mi-era frig; mi-a intrat umezeala în oase şi simțeam nevoia să mă acopăr. Îmi cer scuze.

M-am gândit să-l iau de pe mine şi să i-l înmânez, dar în aceeaşi clipă m-am şi răzgândit.

— Arată mai bine pe tine decât pe masă, a comentat el. În plus, e şi găurit. Eşti gata să te duci acasă şi să vezi ce s-a întâmplat cu străunchiul tău? Şi unde-ți sunt hainele? Nu cumva... Nu cumva ți le-au scos indivizii ăia? Te-au... Ți-au făcut vreun rău?

— Nu, nu, m-am grăbit să-i răspund. Ți-am zis că a trebuit să mi le arunc, ca să nu vadă picăturile de apă. Sunt afară, în față, după tufe. Nu puteam să le las la vedere, normal.

— Normal, a încuviințat Bill, care părea adâncit în gânduri. Dacă nu te-aş fi cunoscut atât de bine, aş fi crezut – şi scuză-mă dacă te ofensez – că ai pus la cale întregul scenariu ca pretext să ajungi din nou în pat cu mine.

— A! Adică, aproape că ți-ar veni să crezi că aş fi ticluit toată povestea, ca să pot apărea goală în fața ta, cerând ajutor, ca o do'n'şoară la ananghie, având nevoie ca marele şi puternicul vampir Bill, şi el la fel de gol, să mă salveze de răpitorii cei răi?

Mi-a răspuns cu un semn de încuviințare, arătând puțin stânjenit.

— Mi-ar fi plăcut să am suficient timp liber ca să mai zăbovesc pe-aici şi să mă gândesc la astfel de lucruri, am zis, admirând faptul că o minte era capabilă să conceapă o cale atât de ocolită pentru obținerea a ceea ce-şi doreşte. Dar cred, am continuat, că doar dacă băteam la uşa ta, cu o expresie de femeie singură, probabil că aş fi ajuns unde voiam, dacă ăsta ar fi fost scopul meu. Sau puteam să zic numai „Ce zici, barosane?” Nu cred că era nevoie să fiu goală şi în pericol, ca să te dau în clocot. Este?

— Ai absolută dreptate, a încuviințat el, zâmbind uşor. Şi ori de câte ori ți-ar plăcea să încerci vreo altă şmecherie, m-aş bucura să-mi joc rolul. E cazul să-mi cer scuze din nou?

I-am întors zâmbetul.

— Nu e necesar. Bănuiesc că nu ai vreun impermeabil, nu?

Evident că n-avea, dar o umbrelă tot a găsit. În scurt timp, mi-a adus hainele de după tufe. Până le-am stors şi le-am pus în uscător, el a dat fuga la etaj, în camera lui, în care nu dormea niciodată, să îmbrace o pereche de blugi şi un tricou fără mâneci: sărăcie mare, pentru unul ca Bill!

Veşmintele mele aveau nevoie de prea mult timp până să se usuce, aşa că, înfăşurată în şalul spaniol al mătuşii Edwina şi la adăpostul umbrelei albastre a lui Bill, m-am urcat în maşina lui. A ieşit pe Hummingbird Road şi a pornit în direcția casei mele. În apropiere, a oprit motorul, a sărit jos şi a înlăturat trunchiul de copac de pe alee la fel de uşor pe cât ar fi ridicat o scobitoare. Ne-am reluat apoi drumul spre casă, trecând pe lângă sărmana mea maşină, cu portiera din dreptul volanului încă deschisă în ploaie. Interiorul era îmbibat de apă, însă fără contribuția aşa-zişilor mei răpitori. Cheia se afla încă în contact, geanta îmi era tot pe scaunul din față, alături de cumpărăturile care-mi mai rămăseseră.

Bill a privit spre recipientul din plastic în care fusese laptele, şi eu m-am întrebat pe care dintre ei îi lovisem, pe Kelvin sau pe Hod?

Ne-am oprit amândoi maşinile la intrarea din spate, însă în timp ce eu îmi adunam geanta şi sacoşele de cumpărături, Bill coborâse deja şi se dusese în casă. Mi-am permis o clipă de îngrijorare la gândul că nu ştiam cum să-mi usuc maşina, înainte de a mă concentra asupra situației de criză din apropiere. M-am dus cu gândul la ce pățise zâna pe nume Cait, aşa că grija față de tapițeria automobilului mi-a pierit din minte cu o viteză mulțumitoare.

Am intrat, stângace, în casă. Mi-era greu să mă descurc cu şalul în care eram înfăşurată, cu umbrela, geanta, sacoşa cu sângele îmbuteliat, plus tălpile mele goale. Îl auzeam pe Bill umblând prin casă şi mi-am dat seama că a găsit ceva când m-a strigat „Sookie!” pe un ton imperios.

Dermot zăcea, inconştient, pe podeaua podului, lângă

aparatul pentru raşchetat pe care-l închiriase, acesta fiind trântit pe o parte şi deconectat. Căzuse cu fața în jos, motiv pentru care mi-am imaginat că fusese cu spatele la uşă, cu maşina în funcțiune, când apăruseră atacatorii în casă. Când îşi dăduse seama că nu mai e singur şi deconectase aparatul, fusese deja prea târziu. Părul îi era plin de sânge închegat, şi rana arăta oribil. Înseamnă că avuseseră la ei cel puțin o armă.

Bill stătea ghemuit, țeapăn, deasupra trupului nemişcat. Fără să se întoarcă spre mine, mi-a zis:

— Nu pot să-i dau din sângele meu.

Ca şi cum i-aş fi cerut-o.

— Ştiu, i-am răspuns, surprinsă. Doar e zână.

L-am ocolit pe Dermot şi am îngenuncheat de cealaltă parte a lui. Din poziția aceasta, puteam să-i văd fața lui Bill.

— Înapoi, i-am poruncit. Înapoi. Du-te jos, *imediat!*

Mirosul sângelui de zână, îmbătător pentru vampiri, probabil că i se părea lui Bill că umple întregul pod.

— Aş putea să-l curăț cu limba, a propus Bill, fixând rana cu o privire pofticioasă.

— Nu, pentru că n-ai mai putea să te opreşti. Pleacă, Bill! Du-te!

În ciuda ordinelor mele, fața lui Bill s-a lăsat mai jos, mai aproape de capul lui Dermot. M-am împins înainte şi l-am plesnit din toate puterile.

— Trebuie să pleci, am zis, deşi simțeam o nevoie atât de mare de a-mi cere scuze, încât îmi venea să tremur. Expresia de pe chipul lui Bill era cumplită. Furie, nesaț, luptă pentru recăpătarea autocontrolului...

— Mi-e foarte foame, a şoptit, mâncându-mă din ochi. Hrăneşte-mă, Sookie.

Pentru o clipă, am crezut că mi-a sosit momentul Alegerilor Proaste. Cea mai proastă alegere ar fi fost să-l las pe Bill să-l muşte pe Dermot. Următoarea, în ordine ascendentă, ar fi fost să-l las pe Bill să mă muşte pe mine, fiindcă în atmosfera aceea încărcată de îmbătătorul miros al sângelui de zână, nu puteam fi sigură că s-ar mai opri la timp. Toate acestea mi-au trecut prin minte cu iuțeala

fulgerului, în timp ce Bill se lupta să se stăpânească. Până la urmă, a izbutit... dar totul a atârnat de cel mai subțire fir de păr.

— Mă duc să văd dac-au plecat, mi-a zis, în timp ce pornea, împleticindu-se, spre scară. Până şi cu propriul trup se războia. Era clar că absolut toate instinctele îi cereau să bea sânge, cumva, indiferent cum, din cei doi apetisanți şi ispititori donatori aflați la îndemână, în timp ce mintea îi poruncea să plece naibii de-aici, până nu se întâmpla ceva cumplit. Dac-aş fi avut şi o altă persoană prin preajmă, nu sunt convinsă că nu i-aş fi aruncat-o lui Bill, atât de tristă mă simțeam din cauza lui.

Totuşi, a reuşit să coboare treptele şi am auzit uşa trântindu-se în urma lui. Pentru eventualitatea în care şi-ar pierde controlul, m-am grăbit să cobor la rândul meu şi să încui ambele uşi din spate, astfel încât măcar să fiu prevenită dacă s-ar întoarce.

Am aruncat o privire prin living, să văd dacă uşa din față era tot încuiată, aşa cum o lăsasem. Era. Dar, până să mă întorc sus, la Dermot, m-am dus să-mi iau arma de vânătoare din dulap.

Era acolo încă, şi mi-am permis să savurez momentul de uşurare. Aveam noroc că indivizii n-o furaseră. Căutările lor probabil că fuseseră superficiale. Sigur ar fi descoperit ceva atât de valoros ca puşca de vânătoare, dacă n-ar fi căutat ceva mai voluminos: pe mine.

Cu puşca Benelli în mână, m-am simțit mult mai bine, aşa că am înhățat trusa de prim-ajutor şi am luat-o cu mine în pod. Am urcat şontâc treptele şi am îngenuncheat iarăşi lângă străunchiul meu. Începeam să fiu al naibii de sătulă de faptul că eram nevoită să mă descurc cu şalul acela enorm, care de desfăcea în cele mai neconvenabile momente. M-am întrebat pentru o clipă cum s-or descurca femeile indiene, însă n-aveam timp să mă îmbrac, până nu-l ajutam pe Dermot.

Cu un tampon steril, i-am curățat sângele de pe craniu, astfel încât să-i pot examina rana. Arăta rău, dar mă aşteptasem la asta: rănile la cap mereu arată urât. Bine

măcar că nu mai sângera. Şi, în timp ce mă ocupam de capul lui Dermot, purtam o aprigă controversă cu mine însămi, gândindu-mă dacă să chem o ambulanță. Nu eram sigură că ambulanța ar putea să ajungă aici fără să se amestece Kelvin şi Hod... asta nu trebuia să fie o grijă. Eu şi cu Bill ajunseserăm aici fără să fim opriți.

Mai important era că nu ştiam sigur cât de compatibilă este fiziologia zânelor cu tehnicile medicale umane... Îndeajuns cât să fie posibilă încrucişarea dintre oameni şi zâne, asta o ştiam, ceea ce venea în sprijinul opiniei cum că asistența medicală umană ar fi favorabilă, dar oricum...

Deodată, Dermot a scos un geamăt şi s-a rostogolit pe spate. I-am strecurat un prosop sub cap taman la timp. A tresărit de durere.

— Sookie, mi-a zis. De ce eşti îmbrăcată într-o față de masă?

12

— AI AMÂNDOUĂ URECHILE**,** l-am asigurat, simțind un val de uşurare atât de puternic, încât era să mă prăbuşesc. I-am atins uşurel vârfurile, ca să poată fi sigur.

— Şi de ce nu le-aş avea? s-a mirat Dermot. Era dezorientat şi, luând în considerare cantitatea de sânge pe care o pierduse, mi se părea de înțeles. Cine m-a atacat? s-a interesat el.

L-am privit, neştiind precis ce să fac. Era cazul să-mi iau inima în dinți. Aşa că l-am sunat pe Claude.

— Telefonul lui Claude, a răspuns o voce profundă pe care am identificat-o ca aparținându-i lui Bellenos, elful.

— Bellenos, sunt eu, Sookie. Nu ştiu dacă-ți aminteşti de mine, dar am fost pe-acolo alaltăieri, cu prietenul meu Sam...

— Da, a zis el.

— Uite care-i treaba. Cineva l-a atacat pe Dermot şi e rănit, iar eu am nevoie să aflu dacă există vreun lucru pe care ar trebui sau pe care n-ar trebui să-l fac în cazul unei zâne rănite. Orice în afară de ce se face la oameni.

— Cine l-a rănit?

Vocea lui Bellenos devenise mai tăioasă.

— Doi bărbați, umani, care au pătruns în casă căutându-mă pe mine. Nu eram acasă, dar Dermot era, şi pusese maşinăria aia în funcțiune, şi nu prea putea să-i audă; se pare că l-au lovit la cap. Nu ştiu cu ce.

— S-a oprit hemoragia? a întrebat el, şi i-am auzit în fundal vocea lui Claude.

— Da, sângele s-a coagulat.

A urmat un zumzet de voci, în timp ce Bellenos s-a consultat cu mai multe persoane, sau cel puțin aşa mi-a dat impresia.

— Vin eu, m-a anunțat Bellenos. Claude îmi spune că nu e bine-venit în casa ta în momentul actual, aşa că vin eu în locul lui. Va fi drăguț să mai ies din clădirea asta. Nu mai

sunt oameni pe-acolo, în afară de tine? Fiindcă n-aş mai putea să trec.

— Nimeni în afară de mine, cel puțin deocamdată.

— Ajung în scurt timp.

I-am transmis această informație lui Dermot, care n-a făcut decât să-şi arate nedumerirea. Mi-a mai spus de vreo două ori că nu înțelege ce caută pe podea, şi a început să mă îngrijoreze. Bine măcar că părea mulțumit să stea acolo.

— Sookie!

Înainte de începerea ploii, Dermot deschisese ferestrele, din cauza maşinăriei. Aşa că l-am auzit clar pe Bill strigându-mă.

M-am târât până la fereastră, cu franj urii fluturând.

— Cum se simte? m-a întrebat Bill, menținându-se la o distanță apreciabilă. Cum aş putea să vă ajut?

— Ai fost minunat, i-am răspuns, cu toată sinceritatea. O să vină cineva din Monroe, din partea zânelor, Bill, aşa că mai bine te-ai întoarce acasă. Când mi se usucă hainele, ai putea doar să mi le laşi pe treptele din spatele casei, într-o zi când n-o să plouă? Sau numai să le laşi pe veranda ta din față, pot să vin oricând să le iau.

— Simt că te-am dezamăgit, a zis el.

— Cum asta? Mi-ai oferit un loc în care să mă ascund, mi-ai eliberat aleea, mi-ai verificat locuința, ca să nu mă mai atace şi altcineva...

— Dar nu i-am omorât, a replicat el. Şi mi-ar fi făcut plăcere.

Nu prea pot spune că m-aş fi simțit înfricoşată de o astfel de mărturisire. Începeam să mă obişnuiesc cu declarațiile extreme.

— Ei, nu-ți face probleme, l-am liniştit eu. O s-o facă altcineva, dacă s-or mai ține de chestii de-astea.

— Ai idee cine i-a angajat?

— Mă tem că nu, i-am răspuns, şi chiar îmi regretam neştiința. Aveau de gând să mă lege în nu ştiu ce vehicul şi să mă ducă undeva, asta ştiu.

Nu văzusem vehiculul în gândurile lor, aşa că partea aceasta era neclară.

— Unde-şi parcaseră maşina?
— Nu ştiu. Eu n-am văzut vreuna.
Şi chiar nu avusesem timp să mă gândesc la aşa ceva.
Bill m-a privit cu jind.
— Mă simt inutil, Sookie. Ştiu că ai nevoie de ajutor ca să-l cobori pe scară, dar nu îndrăznesc să mă mai apropii de el iar.
Deodată, Bill a întors capul cu o mişcare atât de bruscă, încât m-a făcut că clipesc. Şi, o secundă mai târziu, dispăruse.
— Am sosit, a strigat cineva la uşa din spate. Sunt Bellenos, elful, vampirule. Anunț-o pe Sookie că am venit să-mi văd prietenul, pe Dermot.
— Un elf! N-am mai văzut unul ca tine de peste un secol, i-am auzit vocea lui Bill, mult mai slabă.
— Şi nici n-o să mai vezi până cel puțin peste un secol, a replicat Bellenos cu vocea lui profundă. N-am mai rămas chiar mulți.
Am coborât din nou treptele, cât de repede am fost în stare fără să-mi rup gâtul. Descuind uşa din spate, am traversat veranda ca să descui şi uşa acesteia. Prin geam, îi vedeam atât pe elf, cât şi pe vampir.
— Dacă tot ai venit, eu o să-mi văd de drum, a zis Bill. Aici nu pot să fiu de vreun ajutor.
Era afară, în curte. Aspra lumină a becului de securitate montat pe stâlp îl făcea să arate mai alb ca albul însuşi, cu adevărat nepământean. Ploaia doar mai picura acum, însă aerul mirosea puternic a umezeală. N-aş fi crezut c-o să dureze atât de mult.
— Amețit de sânge de zână? l-a întrebat Bellenos. Şi el era palid, dar nimeni nu poate fi într-atât de spălăcit ca un vampir. Pistruii de un maro deschis ai lui Bellenos păreau umbre pe fața lui, şi părul neted dădea impresia că e un şaten şi mai închis. Elfii miros altfel decât zânele, i-a explicat el.
— Da, aşa e, a răspuns Bill, şi i-am simțit dezgustul în voce. Mirosul lui Bellenos părea să țină la distanță cel puțin un vampir. Poate reuşeam să răzui câteva celule epiteliale de-

ale lui Bellenos şi să le împrăştii peste străunchiul meu, ca să-l pot scăpa de vampiri. O, Doamne, cum aveam să mă descurc pentru întâlnirea cu Eric şi Pam?

— Ați terminat cu schimbul de politețuri? le-am strigat. Fiindcă lui Dermot chiar i-ar prinde bine puțin ajutor.

Bill a dispărut în pădure, iar eu i-am deschis uşa elfului. El mi-a zâmbit şi mi-a fost greu să nu tresar când i-am zărit dinții lungi şi ascuțiți.

— Intră, i-am zis, deşi ştiam că avea să intre chiar şi fără să fie invitat.

În timp ce-l conduceam prin bucătărie, privea în jur cu o oarecare curiozitate. Mi-am săltat învelitoarea care se târa pe jos, ca să i-o pot lua înainte pe scară, sperând ca Bellenos să nu se bucure de cine ştie ce priveliştе. Când am ajuns în pod, până să pot spune eu ceva, elful era deja în genunchi lângă Dermot. După o scurtă examinare, Bellenos l-a întors pe o parte, ca să-i studieze rana. Ciudații lui ochi oblici, căprui, erau concentrați asupra prietenului rănit.

Ei bine, poate să fi aruncat o scurtă privire şi spre umerii mei goi.

Sau nu chiar scurtă.

— E cazul să te îmbraci, mi-a zis Bellenos, cu brutalitate. Prea multă piele omenească pentru mine.

OK, interpretasem total greşit privirea lui, spre ruşinea mea. Exact la fel cum fusese respins Bill de mirosul lui Bellenos, era şi Bellenos dezgustat de vederea mea.

— Mă duc bucuroasă să îmbrac haine adevărate, dacă are cine să stea cu Dermot.

— Bine, m-a aprobat Bellenos.

Oricât de grosolan putea să fie Claude, Bellenos îl întrecea. De fapt, era aproape distractiv. L-am rugat pe Bellenos să-l care pe Dermot până în camera pentru oaspeți de la parter, şi le-am luat-o înainte, ca să mă asigur că încăperea era în regulă. După o privire superficială, asigurându-mă că era cuvertura bine trasă pe deasupra cearşafurilor, m-am dat deoparte, făcându-i loc lui Bellenos, care-l căra pe Dermot de parcă ar fi fost un copil, deşi Dermot sigur fusese mai greu de manevrat pe scara îngustă.

După ce l-a aşezat pe Dermot pe pat, am dat fuga în camera mea să mă îmbrac. Nu pot să vă spun cât de uşurată am fost să-mi pot desface şalul acela franj urat şi înflorat şi să-mi pun o pereche de jeanşi (nu scurți, din respect pentru aversiunea față de pielea omenească a lui Bellenos). Era prea cald ca să-mi treacă măcar prin minte o bluză cu mâneci lungi, însă umerii mei ofensatori erau cuviincios acoperiți de un tricou în dungi.

Dermot era pe deplin conştient când m-am întors să văd ce face. Bellenos stătea în genunchi lângă pat, mângâindu-i lui Dermot părul auriu şi vorbindu-i într-o limbă necunoscută mie. Străunchiul meu era treaz şi lucid. Inima a început să-mi bată într-un ritm mai vesel când Dermot chiar mi-a zâmbit, deşi nu era decât o umbră a zâmbetului său obişnuit.

— Ție nu ți-au făcut nimic, a zis, evident uşurat. Până acum, nepoată, se pare că e mai periculos să locuiesc cu tine decât cu cei din neamul meu.

— Îmi pare foarte rău, i-am răspuns, aşezându-mă pe marginea patului şi luându-i mâna într-a mea. Nu ştiu cum de au putut să intre în casă, cu toate dispozitivele magice de pază instalate. Cei care-mi vor răul era vorba că n-ar putea să pătrundă, fie că sunt eu acasă, fie că nu.

Cu tot sângele pe care-l pierduse, Dermot s-a înroşit.

— Asta a cam fost din vina mea.

— Cum? m-am mirat, fixându-l cu privirea de sus. De ce?

— A fost vorba despre magie omenească, mi-a explicat, ferindu-se să-mi întâlnească privirea. Mica ta prietenă vrăjitoare, o fi ea destul de bună pentru oameni, însă magia zânelor e mult, mult mai puternică. Aşa că i-am destrămat farmecele şi aveam de gând să le întind pe ale mele în jurul casei, de îndată ce terminam de raşchetat podeaua.

Nu-mi trecea prin cap nimic de spus la aşa ceva.

A urmat un moment de tăcere sufocantă.

— Ar fi cazul să ne ocupăm de capul tău, am zis deodată, cu vioiciune.

I-am mai curățat puțin rana şi am tamponat-o cu Neosporin. Categoric, nu mă încumetam să i-o cos, deşi eram

de părere că trebuia s-o facă cineva. Dar, când am pomenit despre copci, atât zâna, cât şi elful s-au arătat total dezgustați de idee. Aşa că i-am lipit câteva pansamente în cruce peste rană, ca să i-o mențină închisă. Mi-am imaginat că mai mult de-atât n-am ce să fac.

— Acum o să-l tratez eu, a intervenit Bellenos, şi am fost încântată să aflu că intenționa să participe activ, nu doar cu cărarea lui Dermot din pod până în pat. Nu că n-ar fi fost de ajutor, dar, într-un fel, mă aşteptasem la ceva mai mult. Sigur că sângele celui care l-a vătămat ar fi cel mai bun, a zis el, şi poate reuşim să facem ceva în sensul acesta, dar deocamdată...

— Ce-o să faci? m-am interesat, sperând că voi putea să privesc şi să învăț.

— O să-i suflu în gură, mi-a răspuns Bellenos, ca şi cum aş fi fost o proastă dacă nu ştiam asta. Reacția mea de uimire l-a nedumerit. A ridicat din umeri, de parcă aş fi prea ignorantă ca să-mi poată explica prin cuvinte. Poți să te uiți, dacă vrei, mi-a zis, apoi şi-a coborât privirea spre Dermot, care i-a făcut un semn de încuviințare, apoi a tresărit.

Bellenos s-a întins pe pat, lângă Dermot, şi l-a sărutat pe gură.

Categoric nu m-am gândit niciodată că o rană ar putea fi tratată astfel. Dacă lipsa mea de cunoştințe în privința metodelor folosite de zâne îl surprinsese, pe mine tocmai surprinderea lui mă uluia.

După o clipă, am înțeles că, deşi gurile lor erau lipite, elful sufla aerul din propriii plămâni în cei ai lui Dermot. Desprinzându-se şi umplându-şi din nou plămânii, Bellenos a repetat procedura.

Am încercat să-mi imaginez un medic uman tratându-şi astfel pacientul. La judecată! Deşi îmi dădeam seama că nu exista un substrat sexual – în fine, nu fățiş –, tot era ceva puțin prea personal pentru mine. Poate că era un moment favorabil pentru dereticat. Am adunat tampoanele sterile folosite şi ambalajele pansamentelor, le-am azvârlit în coşul pentru gunoi din bucătărie şi, dacă tot rămăsesem singură, mi-am permis un mic răgaz pentru smiorcăială.

Mda, magia zânelor probabil era grozavă, *dacă o întrebuinţai.* Farmecele Ameliei or fi fost ele umane şi, în consecinţă, de calitate inferioară, însă *fuseseră la locul lor, ca să mă apere.* Până când le înlăturase Dermot… şi mă lăsase fără absolut nimic.

— Boule, am bombănit, frecând blatul de lucru din bucătărie cu suficientă forţă, încât să extermin bacteriile prin strivire. Mai supărată de-atât n-aveam cum să fiu, din moment de rău înţelesul sentiment de superioritate al lui Dermot avusese ca deznodământ rănirea lui gravă la cap.

— Se odihneşte şi se vindecă, m-a informat Bellenos. Foarte curând, eu şi cu el vom avea ceva de făcut.

Intrase în bucătărie prin spatele meu, fără să simt nici măcar o schimbare a aerului. Lui chiar îi făcea plăcere să mă vadă sărind ca arsă. A izbucnit în râs, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că râdea cu gura larg căscată, ca şi cum ar fi gâfâit. Râsul lui semăna mai degrabă cu un „hiihiihii” răsuflat, decât cu un hohot omenesc.

— Poate să se deplaseze? l-am întrebat, încântată, dar surprinsă.

— Da, mi-a răspuns Bellenos. În plus, mi-a zis c-o să ai oaspeţi vampiri mai târziu, şi oricum el ar trebui să fie altundeva.

Cel puţin, Bellenos nu mă certa pentru faptul că aşteptam oaspeţi vampiri, şi nici nu-mi cerea să-mi anulez planurile, ca să-l menajez pe rănitul Dermot.

M-am gândit dacă să-l sun pe Eric şi să contramandăm mica noastră întrunire. Dar mi-am dat seama că era întru totul posibil ca Hod şi Kelvin să fie parte integrantă din acelaşi război, chiar dacă o parte mai neîndemânatică.

— Aşteaptă-mă aici un minut, te rog, i-am cerut, politicoasă, şi m-am dus să discut cu Dermot.

Stătea în capul oaselor pe pat; mi-am irosit o secundă ca să-i mulţumesc Ameliei pentru faptul că făcuse patul înainte de plecare, chiar dacă trebuia să schimb cearşafurile, dar asta puteam s-o fac când aveam chef… OK, era vremea să încetez cu însemnările gospodăreşti, din moment ce Dermot arăta atât de palid şi de curajos. Când m-am aşezat lângă el,

m-a cuprins într-o îmbrăţişare surprinzător de viguroasă. I-am întors-o cu mult interes.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta, i-am zis, sărind peste întreaga problemă a dispozitivelor magice. Eşti sigur că vrei să te duci în Monroe? Pot să contramandez treaba de astă-seară. Te-aş îngriji bucuroasă.

Dermot a rămas tăcut pentru câteva clipe. Îi simţeam răsuflarea pe braţele mele, iar mirosul pielii lui mă învăluia. Fireşte că nu mirosea ca Jason, deşi i-ai fi putut lua drept gemeni.

— Îţi mulţumesc că nu mi-ai mai tras un perdaf, mi-a zis. Vezi, încep să stăpânesc vorbirea umană, a adăugat, izbutind un zâmbet autentic. Ne vedem mai târziu. Eu şi Bellenos avem de dus la îndeplinire o sarcină.

— Ar trebui s-o iei mai uşor. Ai fost rănit destul de grav. Cum te simţi?

— Mai bine, de la o clipă la alta. Bellenos şi-a împărţit răsuflarea cu mine şi sunt entuziasmat de perspectiva vânătorii.

OK, e drept că nu prea înţelegeam, dar eram mulţumită, foarte mulţumită. Şi, până să-i pot pune o altă întrebare, mi-a tăiat vorba:

— Am greşit în legătură cu dispozitivele; n-am putut să-i opresc pe intruşi. Cât timp am zăcut acolo, mi-a fost teamă să nu te găsească.

— N-ar trebui să-ţi faci griji pentru mine, am replicat, cu toată sinceritatea, chiar dacă-i eram recunoscătoare pentru asta. M-am ascuns acasă la Bill şi ei nu m-au găsit.

În timp ce mă îmbrăţişam cu Dermot, îmbrăţişare care a durat puţin cam prea mult, l-am auzit pe Bellenos afară. Dădea târcoale casei prin ploaie (care reîncepuse) şi întuneric, iar vocea lui se tot ridica şi cobora. Nu reuşeam să prind decât frânturi din tot ce spunea, însă îmi dădeam seama că erau în cealaltă limbă, iar semnificaţiile mă depăşeau. În schimb, Dermot părea satisfăcut, ceea ce mă liniştea.

— Mă revanşez eu faţă de tine, mi-a zis Dermot, desprinzându-se cu blândeţe.

— Nu e nevoie, i-am răspuns. Sunt bine, şi din moment ce tu nu ai vreo rană gravă, să spunem doar că a fost învăţătură de minte.

De genul *Nu dărâmaţi gardurile fără să puneţi altele în loc.*

Dermot s-a ridicat şi mi s-a părut foarte sigur pe picioare. Ochii îi străluceau. Arăta... entuziasmat, de parcă s-ar fi dus la o petrecere aniversară sau cam aşa ceva.

— Nu ai nevoie de un impermeabil? l-am întrebat.

Dermot a izbucnit în râs, mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a sărutat. Mi-a sărit inima din cauza şocului, însă am recunoscut poziţia. Îmi sufla în gură.

Timp de câteva secunde, m-am gândit c-o să fiu strangulată, însă s-a întâmplat să nu, şi apoi s-a sfârşit.

Mi-a zâmbit şi a plecat. Am auzit uşa din spate trântită în urma lui, iar când m-am întors spre fereastră, i-am văzut pe el şi pe Bellenos dispărând ca un vârtej în pădure.

Nu-mi trecea prin minte ce-aş putea să fac după un astfel de moment crucial. Am şters sângele de pe pardoseala podului, am lăsat şalul în chiuveta din bucătărie, la înmuiat cu puţin Woolite, şi am schimbat aşternuturile din dormitorul pentru oaspeţi.

Pe urmă, am făcut un duş. Aveam nevoie să mă spăl de mirosul de zână înainte ca Eric şi Pam să ajungă aici. În plus, după ce fusese îmbibat de ploaie, părul meu nu era decât o încâlceală urâcioasă. M-am îmbrăcat – din nou – şi m-am aşezat pentru un minut, două, în living, să urmăresc cum comentează cu aviditate cei de la Weather Channel despre furtuna cea mare.

Următorul lucru de care am mai fost conştientă este că m-am trezit cu gura ca plină de nisip. Televizorul era în continuare pe Weather Channel, iar Eric şi Pam băteau în uşa de la intrare.

M-am dus, clătinându-mă, să descui, ţeapănă de parcă m-ar fi luat cineva în şuturi în timp ce dormeam. Resimţeam rezultatele fugii mele disperate prin ploaie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Eric, ţinându-mă de umeri şi privindu-mă cu ochii mijiţi. Pam adulmeca aerul, dându-şi pe spate părul blond, într-un gest teatral. Mi-a

zâmbit pieziş.

— Ooo, dar cine s-a distrat pe-aici... Ia stai... Un elf, o zână, dar şi Bill?

— Ai luat lecții de detectiv de la Heidi? am întrebat-o, fără vlagă.

— Dacă vrei să ştii, da, mi-a răspuns. E o adevărată artă să ştii cum să absorbi aerul şi să-l separi, din moment ce noi nu mai avem nevoie să respirăm.

Eric aştepta încă, şi deloc răbdător.

Mi-am amintit că le cumpărasem sânge îmbuteliat, aşa că m-am dus în bucătărie să-l încălzesc, cei doi vampiri urmându-mă îndeaproape. Cât timp m-am ocupat eu de capitolul ospitalitate, le-am oferit versiunea pentru *Reader's Digest* a aventurii mele.

Cineva a bătut la uşa din spate.

Atmosfera a devenit electrică. Pam s-a strecurat pe nesimțite până la uşă, a ieşit pe verandă, a descuiat-o şi a ocolit spre intrarea din spate.

— Da? am auzit-o spunând.

A primit un răspuns difuz, din partea cuiva care avea o voce profundă. Era Bellenos.

— Sookie, eşti căutată! a strigat Pam, pe un ton melodios. Părea extrem de amuzată de ceva.

Curioasă, am ieşit pe verandă, Eric fiind imediat în urma mea.

— O, va fi foarte impresionată, spunea Pam, la fel de încântată cum eram eu când îmi aducea cineva produse proaspete din grădina personală. Câtă atenție! a mai exclamat ea, după care a făcut un pas în lateral, ca să-mi pot aprecia cadourile.

Iisuse, Păstor al Iudeii! Străunchiul meu Dermot şi Bellenos stăteau în bătaia ploii, ținând fiecare în mână câte un cap retezat.

Dați-mi voie să declar pe această cale că, în mod normal, am un stomac destul de puternic, însă ploaia nu era singura care picura, iar capetele erau întoarse spre mine, astfel încât puteam să văd bine ambele fețe. Priveliştea m-a copleşit într-un mod extrem. M-am răsucit pe călcâie şi m-am repezit spre

baie, trântind uşa după mine. Am vomat şi am icnit şi-am gâfâit până mi-am recăpătat o fărâmă din echilibru. Fireşte, trebuia să mă spăl pe dinți şi pe față şi să-mi perii părul, după ce mi-am pierdut tot conținutul stomacului… ceea ce, totuşi, nu însemna mare lucru, fiindcă pur şi simplu nu-mi aminteam de când nu mai mâncasem. La micul dejun fusese pesmetul acela… A! Nu-i de mirare că-mi venise rău. Nu mai mâncasem absolut nimic de-atunci. Eu sunt o fată căreia îi place să-şi ia mesele, aşa că nu fusese o tactică în scopul pierderii în greutate. Doar că fusesem prea ocupată cu săritul dintr-o situație de criză în alta. Hai cu Dieta de Evitare a Morții la Firul de Păr a lui Sookie Stackhouse! Aleargă să-ți salvezi viața, şi mai şi sari peste mese! Exercițiu fizic, plus înfometare.

Pam şi Eric mă aşteptau în bucătărie.

— Au plecat, m-a informat Pam, ridicând o sticlă cu sânge ca pentru toast. Le-a părut rău că a fost prea mult pentru sensibilitatea ta umană. Presupun că nu voiai să păstrezi trofeele?

Am simțit nevoia să mă apăr, dar mi-am înghițit replica. Am refuzat să mă ruşinez, pentru că mi s-a făcut greață văzând ceva atât de oribil. Mai văzusem un cap de vampir retezat, însă fără tenta aceasta îngrozitoare. Am inspirat adânc şi-am zis:

— Nu, nu voiam să păstrez capetele. Kelvin şi Hod, odihniți-vă în pace.

— Aşa-i chema? Asta o să ne ajute să aflăm cine i-a angajat, a remarcat Pam, arătându-se încântată.

— Hm. Ei unde sunt? am întrebat, încercând să nu par prea neliniştită.

— Te referi la străunchiul tău şi la amicul lui elf, sau la capete, sau la trunchiuri? m-a întrebat Eric.

— La amândouă. La toate trei.

Am luat puțină gheață şi mi-am turnat Diet Coke peste ea. Mi se spusese de ani de zile că băuturile carbonatate îți stabilizează stomacul. Speram să fie aşa.

— Dermot şi Bellenos au plecat spre Monroe. Dermot şi-a uns rana cu sângele duşmanilor lui, ceea ce reprezintă o

tradiție a zânelor. Bellenos, evident, le-a tăiat capetele, asta fiind o tradiție a elfilor. În consecință, sunt amândoi fericiți.

— Mă bucur pentru ei, am răspuns ca un automat, şi abia apoi m-am gândit: *Ce mama naibii spun?* Ar trebui să-l anunț pe Bill. Oare or fi găsit maşina?

— Au găsit o trăsură, mi-a răspuns Pam. Cred că s-au distrat de minune mânând-o.

Pam chiar părea să-i invidieze. Aproape că am fost în stare să zâmbesc, imaginându-mi scena.

— Şi cadavrele?

— S-a rezolvat şi cu ele, mi-a răspuns Eric. Deşi cred că ăia doi au luat cu ei capetele în Monroe, ca să le arate celorlalte zâne. Dar o să le distrugă acolo.

— A! a exclamat Pam deodată, sărind în picioare. Dermot le-a lăsat actele aici.

S-a întors imediat cu două portofele umede şi ceva mărunțişuri strânse grămadă în mâini. Am întins pe masă un prosop de bucătărie, iar Pam a trântit obiectele pe el. M-am străduit să nu iau în seamă petele de sânge de pe bucățelele de hârtie. Am deschis mai întâi portofelul din piele, scoțând din el un permis de conducere.

— Hod Mayfield, am citit. Din Clarice. Avea douăzeci şi patru de ani.

Am mai scos fotografia unei femei, probabil a acelei Marge despre care discutau. Avea, categoric, dimensiuni impresionante, şi-şi purta părul prins într-un coc tapat, care putea fi categorisit ca fiind demodat. În schimb, avea un zâmbet sincer şi dulce.

Nu erau şi poze cu copii, slavă Domnului!

Un permis de vânătoare, câteva chitanțe, un card pentru asigurări.

— Asta înseamnă că avea un serviciu stabil, le-am atras atenția vampirilor, care nu aveau nevoie niciodată de spitalizare sau de asigurări medicale. Şi Hod mai avea trei sute de dolari. Doamne, am exclamat. Asta înseamnă o grămadă de bani!

Numai în bancnote noi, de câte douăzeci de dolari, pe deasupra.

— Unii dintre angajații noştri nu au cont bancar pentru salarii, a zis Pam. Îşi încasează de fiecare dată cecurile şi trăiesc din cash.

— Mda, cunosc şi eu astfel de persoane, am confirmat, cu gândul la Terry Bellefleur, de exemplu, care credea că băncile sunt administrate de un cartel comunist. Doar că banii lui sunt numai în bancnote de douăzeci, scoase direct din tiparniță. Poate fi un onorariu.

Am constatat apoi că şi Kelvin era un Mayfield. Văr, frate? Şi el era tot din Clarice. Ceva mai în vârstă, douăzeci şi şapte de ani. În portofelul lui erau şi fotografii cu copii, trei la număr. Mama mă-sii. Fără comentarii, am aşezat instantaneele de la şcoală alături de celelalte obiecte. Kelvin mai avea un prezervativ, un card pentru băuturi gratuite la Vic's Redneck Roadhouse şi un card pentru un atelier de reparații auto. Câteva bancnote ponosite, plus aceleaşi trei sute nou-nouțe găsite şi la Hod.

Erau doi tipi pe lângă care puteam să fi trecut de zeci de ori când îmi făcusem cumpărăturile în Clarice. Poate chiar jucasem softball contra surorilor sau soțiilor lor. Poate-i servisem cu băuturi la Merlotte's. Ce căutau să mă răpească?

— Cred că m-ar fi dus până la Clarice, prin pădure, cu trăsura, am gândit eu cu voce tare. Dar pe urmă, ce-ar fi făcut cu mine? Mi s-a părut că unul dintre ei... Printre gândurile lui, am prins licărul unei idei în legătură cu un portbagaj.

Fusese ceva fugar, însă m-a scuturat un fior. Mai fusesem închisă într-un portbagaj, şi nu se sfârşise bine pentru mine. Era o amintire pe care mi-o blocam cu toată hotărârea.

Poate că Eric se gândea la aceeaşi întâmplare, fiindcă l-am văzut privind pe fereastră, spre casa lui Bill.

— Tu cine crezi că i-a trimis, Sookie? m-a întrebat, depunând un uriaş efort ca să-şi mențină tonul calm şi răbdător.

— Sunt sigură că n-am cum să-i interoghez ca să aflu, am mormăit, stârnindu-i râsul lui Pam.

Mi-am adunat gândurile, atâtea câte erau. Ceața celor două ore de somn se ridicase în sfârşit, aşa că încercam să

găsesc o logică în întâmplările stranii ale serii.

— Dacă Hod şi Kelvin ar fi fost din Shreveport, aş fi crezut că i-a angajat Sandra Pelt, după ce a fugit din spital, am zis. Ea nu-şi face probleme când e să se folosească de viețile altora, nici atâtica. Sunt sigură că i-a angajat pe tipii care au venit în bar sâmbăta trecută. Şi la fel de sigură sunt că ea a aruncat sticla incendiară în Merlotte's, înainte de asta.

— Avem ochi care o caută prin Shreveport, dar încă n-a descoperit-o nimeni, mi-a zis Eric.

— Aşadar, a intervenit Pam, adunându-şi părul decolorat şi drept la spate, ca să şi-l împletească, Sandra asta are ca scop să te nimicească pe tine, locul tău de muncă şi orice altceva i-ar sta în cale.

— Cam aşa ceva. Dar e evident că în asta nu e implicată. Am prea mulți duşmani.

— Fermecător, a apreciat Pam.

— Ce-ți mai face prietena? m-am interesat. Scuze că n-am întrebat mai devreme.

Pam m-a privit cu toată sinceritatea.

— O să moară curând, mi-a răspuns. Încep să rămân fără variante, şi rămân şi fără speranța că procedura s-ar putea desfăşura legal.

Tocmai atunci, lui Eric i-a sunat telefonul mobil, aşa că s-a dus în hol să vorbească.

— Da? a răspuns, pe un ton politicos. Deodată, şi-a schimbat vocea. Maiestatea Voastră, a zis, ducându-se repede în living ca să nu-l mai pot auzi.

Nu mi s-ar fi părut mare scofală, dacă nu i-aş fi văzut fața lui Pam. Mă privea, iar expresia ei era, limpede, una de... milă.

— Ce-i? am întrebat-o, simțind cum mi se zbârleşte părul la ceafă. „Maiestatea Voastră”, asta înseamnă că l-a sunat Felipe, hm? Ar trebui să fie de bine... nu?

— Nu pot să-ți spun, mi-a răspuns ea. M-ar ucide. Nici măcar nu vrea să ştii că ar fi ceva de ştiut, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Pam. *Spune-mi.*

— Nu pot, a repetat ea. Tu trebuie să-ți porți singură de

grijă, Sookie.

Am privit-o cu o concentrare aprigă. Nu puteam să-i deschid gura cu sila, şi n-aveam destulă forță ca s-o trântesc pe masa din bucătărie şi să scot toate informațiile de la ea.

Unde putea să mă ducă raționamentul? OK, lui Pam îi plăcea de mine. Singurele persoane la care ținea mai mult erau Eric şi Miriam. Dacă era vreun lucru pe care să nu mi-l poată spune, trebuie că avea legătură cu Eric. Dacă Eric ar fi fost om, m-aş fi gândit că are cine ştie ce boală cumplită. Dacă Eric şi-ar fi pierdut toate bunurile la bursă sau în cine ştie ce catastrofă financiară, Pam ar fi ştiut că banii nu sunt preocuparea mea de căpătâi. Şi-atunci, care era singurul lucru de valoare pentru mine?

Dragostea lui.

Eric avea pe altcineva.

M-am ridicat fără să-mi dau seama că stau în picioare, lăsând scaunul să se izbească zgomotos de podea, în spatele meu. Mi-aş fi dorit să pot pătrunde în mintea lui Pam şi să-i smulg toate amănuntele. Acum, înțelegeam foarte clar de ce sărise Eric pe ea, exact în camera aceasta, în seara când mi-l adusese pe Immanuel. Ea încercase să-mi spună atunci, iar el îi interzisese să vorbească.

Alarmat de zgomotul produs de scaunul căzut, Eric a venit fuga în bucătărie, cu telefonul încă la ureche. Stăteam în picioare, cu pumnii strânşi, privindu-l furioasă. Inima îmi țopăia în piept ca o broască în tigaie.

— Mă scuzați, a rostit în telefon. E o situație de urgență. Vă sun eu mai târziu.

Şi a închis telefonul cu un pocnet.

— Pam, a zis. Sunt foarte supărat pe tine. Sunt supărat rău pe tine. Pleacă imediat din casa asta şi ține-ți gura.

Într-o postură în care n-o mai văzusem până acum, cocârjată şi umilă, Pam s-a ridicat în grabă de pe scaunul ei şi a ieşit pe uşa din spate. M-am întrebat dacă l-o întâlni pe Bubba prin pădure. Sau pe Bill. Sau, poate, zâne. Sau alți răpitori. Un maniac asasin! Nu se ştie niciodată peste ce poți da prin pădure.

N-am scos o vorbă. Am aşteptat. Mă simțeam de parcă aş

fi aruncat flăcări din ochi.

— Te iubesc, mi-a zis Eric.

Am aşteptat.

— Creatorul meu, Appius Livius Ocella – *răposatul* Appius Livius Ocella, după cum l-am corectat eu, în gând – era pe cale să-mi creeze o pereche, înainte să moară, mi-a explicat Eric. A menționat aşa ceva pe timpul şederii lui, dar nu mi-am dat seama că procesul ajunsese într-o fază atât de înaintată când a murit el. Am crezut că pot să nu iau în seamă ce-mi spusese. Că moartea lui anulase totul.

Am aşteptat. Nu puteam să-i descifrez expresia feței, şi din moment ce nu mai exista legătura dintre noi, nu vedeam decât că-şi camufla emoția cu o mască de duritate.

— Nu se mai practică în prezent, cu toate că odinioară aşa era obiceiul. Creatorii găseau perechi pentru copiii lor. Primeau o plată dacă era o uniune avantajoasă, dacă fiecare jumătate putea să ofere ceva care-i lipsea celeilalte. Era, în cea mai mare măsură, o convenție de afaceri.

Am ridicat sprâncenele. La singura nuntă între vampiri la care participasem, existaseră din plin dovezi ale pasiunii fizice, deşi mi se spusese că perechea nu avea să-şi petreacă noaptea împreună.

Eric era stânjenit cum nu mă gândisem vreodată să-l văd.

— Desigur, trebuie respectată, a precizat.

Am rămas în aşteptarea loviturii de grație. Poate că mai întâi se va despica pământul şi-l va înghiți. N-a fost aşa.

— Voi fi obligat să te las deoparte, a mărturisit. Nu se face să ai o soție umană şi una vampir. Cu atât mai mult dacă soția este regina Oklahomei. Soția vampir trebuie să fie unica.

Şi-a abătut privirea, cu fața înțepenită de un resentiment pe care nu şi-l mai exprimase până acum.

— Ştiu, tu ai insistat totdeauna că nu mi-eşti soție în adevăratul sens al cuvântului, aşa că, presupun, n-o să-ți fie chiar atât de greu.

Pe *naiba!*

M-a privit în față, ca şi cum ar fi vrut să citească o hartă.

— Deşi eu cred c-o să-ți fie, a rostit, cu delicatețe. Sookie,

îți jur că, de când am primit scrisoarea, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să împiedic asta. Am argumentat că moartea lui Ocella ar trebui să anuleze aranjamentul; am zis că sunt fericit aşa cum sunt; ba chiar am scos în față căsătoria noastră, ca reprezentând o piedică. Şi, în calitate de regent al meu, Victor putea să argumenteze că voia lui o îndepărtează pe-a lui Ocella, şi că eu îi sunt prea folositor ca să părăsesc statul.

— O, nu!

În sfârşit, m-am pomenit că sunt capabilă să vorbesc, chiar dacă numai în şoaptă.

— O, da, a replicat Eric, cu amărăciune. Am apelat la Felipe, însă n-am primit răspuns din partea lui. Oklahoma este unul dintre guvernanții care au pus ochii pe tronul lui. El poate ar vrea s-o astâmpere. Numai că, până atunci, ea mă sună în fiecare săptămână, oferindu-mi o parte din regat dacă vin acolo.

— Aşadar, v-ați întâlnit față-n față, am zis, cu o voce un pic mai puternică.

— Da, a răspuns el. A fost la summitul de la Rhodes, ca să facă un târg cu regele din Tennessee, privitor la un schimb de prizonieri.

Oare mi-o aminteam? Poate că da, când aveam să fiu mai calmă. Erau vreo câteva regine, şi nici una urâtă printre ele. O mie de întrebări mi se îngrămădeau prin minte, dorind să-mi ajungă pe buze, însă mi-am ținut gura închisă. Nu era momentul să vorbesc, ci să ascult.

Îl credeam când spunea că aranjamentul nu fusese ideea lui. Şi acum înțelegeam ce-mi spusese Appius, când era pe cale să moară. Îmi spusese că n-o să-l pot păstra niciodată pe Eric. Murise fericit cu gândul acesta, că aranjase o uniune atât de avantajoasă pentru adoratul său fiu, una care-l va îndepărta pe Eric de umila ființă umană iubită de el. Dac-ar fi fost Appius acum în fața mea, l-aş fi ucis încă o dată şi-aş fi savurat imaginea morții lui.

În toiul acestei meditații, şi în timp ce Eric îmi repeta totul de la cap la coadă, am zărit o față albă la fereastra bucătăriei. Eric şi-a dat seama după expresia mea că se-

ntâmplă ceva în spatele lui, şi s-a răsucit atât de repede, încât nici nu l-am văzut mişcându-se. Numai că, spre uşurarea mea, era un chip familiar.

— Lasă-l să intre, am zis, şi Eric s-a dus la uşa din spate.

În clipa imediat următoare, Bubba era în bucătăria mea, aplecându-se să-mi sărute mâna.

— Te salut, frumoasă domniță, mi-a zis, privindu-mă bucuros. Bubba avea una dintre cele mai lesne de recunoscut înfăţişări din lume, cu toate că apogeul lui fusese acum cincizeci de ani.

— Mă bucur că te văd, i-am zis, şi aşa şi era. Bubba avea unele năravuri, din cauză că era un vampir rău; fiind prea îmbibat de droguri atunci când fusese transformat, scânteia vieții îi era aproape stinsă. Doar două secunde să se fi amânat, şi-ar fi fost prea târziu. Totuşi, un îngrijitor de la morga din Memphis, vampir, fusese atât de copleşit la vederea lui, încât îl transformase pe Rege. Pe atunci, vampirii erau creaturi tainice ale nopții, nu ca în prezent, pe copertele tuturor revistelor. Sub noul nume de „Bubba”, el trecuse dintr-un regat în altul, i se dăduseră sarcini simple ca să-şi câştige existența, iar din când în când, în anumite nopți memorabile, avea chef să cânte. Ținea foarte mult la Bill, era mai puțin ataşat de Eric, însă cunoştea îndeajuns de bine protocolul ca să-i arate politețe.

— Domnişoara Pam e afară, a anunțat Bubba, privindu-l pieziş pe Eric. Dumneata şi domnul Eric sunteți bine aici?

Fie binecuvântat, bănuise că Eric îmi face rău şi intrase să se asigure. Bubba avea dreptate: Eric îmi făcea rău, dar nu fizic. Mă simțeam de parcă aş fi stat pe marginea unei prăpăstii, evitând la limită să fac pasul dincolo. Eram destul de amorțită, însă asta nu avea să dureze.

În acest moment interesant, o bătaie în uşa din față a anunțat sosirea Audrinei şi a lui Colton (speram eu), conspiratorii noştri. M-am dus la uşă, cu cei doi vampiri în spatele meu. Simțindu-mă în deplină siguranță, am deschis. După cum mă aşteptam, cuplul uman aştepta pe veranda din față, fiecare dintre ei fiind ținut strâns de fioroasa Pam, mustind de apă. Părul blond şi drept al lui Pam părea mai

închis la culoare din cauza ploii şi-i atârna precum cozile de şoareci. Arăta gata să scuipe piroane.

— Vă rog, intrați, am rostit, politicoasă. Şi tu, Pam.

La urma urmei, era casa mea, iar ea îmi era prietenă.

— Trebuie să ne punem capetele laolaltă, am zis. M-am gândit să adaug „deşi nu literalmente”, când mi-a trecut prin minte fulgerător imaginea capetelor lui Hod şi Kelvin, însă Audrina şi Colton arătau deja destul de înfricoşați. Una era să te dai mare când erai în singurătatea rulotei tale, şi alta să te întâlneşti cu persoane disperate şi înspăimântătoare, într-o casă izolată, de la marginea pădurii. În timp ce mă întorceam să-i conduc spre bucătărie, m-am hotărât să pun pe masă câte ceva de băut, o găletuşă cu gheață şi, poate, un castron cu chipsuri şi smântână.

Venise vremea să inaugurăm societatea asasină.

La alte morți puteam să mă gândesc şi mai târziu.

13

ERA EVIDENT CĂ AUDRINA ŞI COLTON nu se puteau hotărî asupra a ce li se părea mai uluitor: pericolul pe care-l reprezenta Pam, udă leoarcă şi frumoasă (dar ameninţătoare), sau acea glorie năruită reprezentată de Bubba. La Eric se aşteptaseră, însă Bubba era o totală surpriză.

Erau ca vrăjiţi. Deşi le şoptisem pe drumul prin living să nu-i spună pe numele lui adevărat, nu ştiam dacă aveau suficientă stăpânire de sine. Spre norocul nostru, al tuturor, aveau. Lui Bubba chiar nu-i plăcea, dar deloc, să i se amintească de viaţa lui trecută. Trebuia să fie într-o dispoziţie cu totul remarcabilă pentru cântat.

Ia stai! Ha! În sfârşit, aveam o idee grozavă.

S-au aşezat toţi în jurul mesei. Absorbită de ticluirea planului meu, am adus gustările şi am tras un scaun pentru Bubba. Aveam o senzaţie de plutire, suprarealistă. Pur şi simplu, nu mă puteam gândi la eşecul răsunător prin care tocmai trecusem. Trebuia să mă gândesc la momentul acesta şi la ţelul urmărit.

Pam s-a aşezat în spatele lui Eric, astfel încât să nu-şi întâlnească privirile. Amândoi arătau nefericiţi – aveau o expresie pe care foarte rar o observasem la vreunul dintre ei. Nici nu le stătea bine. Mă simţeam oarecum vinovată de ruptura dintre ei, cu toate că, în mod cert, nu era vina mea. Sau era? Mi-am scormonit prin minte. Nţ, nu era.

Eric a propus să-şi infiltreze vampirii fideli la Vampire's Kiss, deghizaţi, într-o seară, iar aceştia să aştepte până când clubul se pregăteşte de închidere şi clientela se răreşte. Atunci, să atace. Şi, desigur, să-i ucidă pe toţi.

Dacă Victor n-ar fi fost în slujba lui Felipe, regele celor trei state, capcana lui Eric ar fi fost avut succes, cu toate că ea avea, fără îndoială, câteva puncte slabe. Oricum, era neîndoios că nimicirea unui grup numeros de vampiri de-ai

lui l-ar supăra rău de tot pe Felipe, şi chiar nu puteam să-i găsesc vreo vină pentru asta.

Audrina avea şi ea un plan, care implica descoperirea locului folosit de Victor pentru somn şi doborârea lui pe timp de zi. Uau, ce idee proaspătă şi originală! Totuşi, era una clasică, dintr-un anume motiv: Victor ar fi fost neputincios.

— Numai că nu ştim unde doarme, am zis, străduindu-mă să strecor obiecţia fără să par smiorcăită.

— Ştiu eu, a declarat Audrina, mândră. Doarme într-un conac mare, din piatră. E amplasat dincolo de drumul parohial dintre Musgrave şi Toniton. O singură cale duce într-acolo. Nu există copaci în jurul casei. Numai iarbă.

— Uau, am exclamat, impresionată. Cum de i-ai dat de urmă până acolo?

— Îl ştiu pe tipul care tunde iarba, mi-a răspuns, zâmbindu-mi. E Dusty Kolinchek, ţi-l aminteşti?

— Sigur, am zis, resimţind un freamăt de interes. Tatăl lui Dusty fusese proprietarul unui parc – mă rog, al unui mic parc – de tractoare horticole şi prăşitoare, şi, în fiecare vară, câte un grup de băieţi de la liceul din Bon Temps mergea acolo ca să-şi câştige banii de buzunar muncind pentru domnul Kolinchek. Din câte se pare, Dusty moştenise imperiul maşinilor de tuns gazonul.

— El spune că locuinţa e aproape pustie pe timpul zilei, din cauză că Victor are o paranoia cu privire la venirea oricui în timp ce doarme el. Nu are decât doi bodyguarzi acolo, pe Dixie şi pe Dixon Mayhew, care sunt un soi de vârcolaci.

— Îi cunosc, am zis. Sunt vârcolaci-panteră. Foarte tari, am adăugat, fiindcă-i ştiam pe gemenii Mayhew ca fiind viguroşi şi buni profesionişti. Probabil că sunt strâmtoraţi rău cu banii, dacă au acceptat să lucreze pentru un vampir.

Acum, că murise cumnata mea, iar Calvin Norris se căsătorise cu Tanya Grissom, nu mă mai întâlneam prea des cu mulţi dintre vârcolacii-panteră. Calvin nu prea venea prin bar, iar Jason se pare că-şi întâlnea fostele rude prin alianţă doar pe lună plină, când devenea unul de-al lor... Într-un mod limitat, din cauză că el era vârcolac în urma unei muşcături, şi nu din naştere.

— Prin urmare, ar fi posibil să-i mituiesc pe cei doi Mayhew, dacă tot sunt atât de lefteri, a cugetat Eric. Atunci, n-ar mai fi nevoie să-i ucideți. Mai puține pagube. Însă misiunea trebuie s-o îndepliniți voi, oamenii, din moment ce eu şi Pam nu suntem disponibili ziua.

— Va trebui să scotocim casa, fiindcă pun pariu că frații Mayhew nu ştiu precis unde doarme Victor, am zis. Deşi sunt convinsă că au o bănuială destul de puternică.

Numai mirosul de vampir era suficient ca să-i ghideze pe cei cu dublă-natură spre zona în care dormea Victor, însă mi se părea oarecum de prost-gust s-o spun cu voce tare.

Pam a dat din mână cam a lehamite. Eric s-a întors pe jumătate, fiindcă prinsese mişcarea cu coada ochiului.

— Ce e? a întrebat-o. A, îți dau voie să vorbeşti.

Pe chipul lui Pam a apărut o expresie de uşurare.

— Eu cred că momentul potrivit ar fi atunci când pleacă el de la club, dimineața. Atenția lui e concentrată la sursa de hrană, aşa că am putea să-l atacăm atunci.

Toate acestea erau planuri destul de directe, şi poate în asta rezidau atât forța, cât şi slăbiciunea lor. Erau prea simple. Iar asta însemna că sunt şi previzibile. Planul lui Eric era, evident, cel mai sângeros. În mod sigur se solda cu pierderi de vieți. Planul Audrinei şi al lui Colton era cel mai uman, fiindcă depindea de un atac pe timp de zi. Poate că planul lui Pam era cel mai bun, din moment ce implica un atac pe timp de noapte, dar nu într-o regiune intens populată, deşi ieşirea din club era, atât de evident, punctul cel mai slab, încât eram sigură că, oricare ar fi fost vampirii întrebuințați de Victor ca bodyguarzi – poate chiar apetisanții Antonio şi Luis? —, ar fi dat dovadă de o vigilență suplimentară într-un astfel de moment.

— Am eu un plan, am anunțat.

A fost de parcă m-aş fi ridicat brusc în picioare şi mi-aş fi desfăcut sutienul. Toate privirile s-au întors simultan spre mine, cu un amestec de surprindere şi scepticism. Aş spune că doza cea mai mare de scepticism venea din partea Audrinei şi a lui Colton, care abia dacă mă cunoşteau. Bubba stătea pe taburetul înalt de lângă blatul de lucru, sorbind din

Sânge Adevărat cu un aer nemulţumit. A fost încântat când l-am arătat cu degetul, spunând:

— *El* este calea.

Mi-am expus ideea, străduindu-mă din răsputeri să par încrezătoare, iar când am încheiat, toţi au început să-i caute fisurile. Şi Bubba s-a arătat neconvins, cel puţin la început.

În cele din urmă, Bubba a spus că e de acord, cu condiţia ca domnul Bill să confirme că e bine. L-am sunat pe Bill. A sosit ca fulgerul, iar privirea pe care mi-a adresat-o când i-am deschis m-a informat că-i făcea plăcere să-şi amintească de cum arătam înfăşurată în faţa de masă. Sau chiar înainte de a găsi faţa de masă. Cu ceva efort, mi-am înghiţit tulburarea şi i-am explicat totul. Şi, după ce am mai adăugat câteva zorzoane, a fost de acord.

Am parcurs succesiunea evenimentelor încă o dată şi încă o dată, încercând să luăm în calcul orice element neprevăzut. Pe la trei şi jumătate dimineaţa, eram cu toţii în consens. Mă simţeam atât de istovită, încât aproape dormeam pe picioare, iar Audrina şi Colton abia îşi mai puteau înăbuşi căscatul. Pam, care ieşise periodic din încăpere ca să-l sune pe Immanuel, a pornit spre ieşire înaintea lui Eric. Era nerăbdătoare să ajungă la spital. Bill şi Bubba au plecat spre casa lui Bill, unde Bubba urma să-şi petreacă ziua. Eu am rămas cu Eric.

Ne-am privit unul pe celălalt, rămaşi amândoi fără cuvinte. Am încercat să mă pun în locul lui, să simt ce trebuie că simţea el, dar pur şi simplu nu puteam. Nu-mi puteam imagina că, să zicem, bunica mea ar hotărî cu cine să mă mărit, după care ar da ortul popii, aşteptându-se ca eu să-i îndeplinesc întocmai dorinţa. Nu-mi puteam închipui că eram obligată să urmez indicaţii de dincolo de mormânt şi să mă duc într-un loc necunoscut, cu oameni necunoscuţi, să fac sex cu un străin, pur şi simplu pentru că aşa voia cineva.

Chiar dacă, mi-a şoptit o voce firavă din interiorul meu, *străinul ar fi frumos şi bogat şi abil în politică?*

Nu, mi-am răspuns, energic. *Nici măcar atunci.*

— Poţi să te pui în locul meu? m-a întrebat Eric, rezonând la gândurile mele. Ne cunoşteam reciproc destul de bine,

chiar şi fără legătură. Mi-a luat mâna şi mi-a ținut-o între palmele lui reci.

— Nu, de fapt, nu pot, i-am răspuns, pe un ton cât de egal mi-a stat în putere. Am încercat. Dar nu sunt obişnuită cu genul acesta de manipulări de la mare distanță. Chiar şi după moarte, Appius îți controlează existența, iar eu chiar nu mă pot închipui într-o asemenea postură.

— Americanii, a comentat Eric, şi n-am putut să-mi dau seama dacă o spusese cu admirație sau cu o blândă exasperare.

— Nu doar americanii, Eric.

— Mă simt foarte învechit.

— Eşti de *modă* foarte veche, l-am corectat.

Era de modă *străveche.*

— Nu pot să nu iau în seamă un document semnat, mi-a explicat, aproape mânios. El a întocmit un acord în numele meu, şi eu eram la porunca lui. El m-a creat.

Ce-aş mai fi putut să spun, în fața unei asemenea convingeri?

— Mă bucur foarte mult că a murit, i-am zis lui Eric, fără să-mi pese că amărăciunea îmi era înscrisă pe frunte. Eric părea întristat sau cel puțin plin de regret, dar nu mai era nimic de spus. Eric n-a adus vorba că şi-ar petrece alături de mine ce mai rămăsese din noapte, ceea ce a fost o dovadă de inteligență din partea lui.

După ce a plecat, am început să verific toate ferestrele şi uşile din casă. Din moment ce atâtea persoane intraseră şi ieşiseră, zi şi noapte, mi s-a părut o idee bună. Nu m-am mirat când l-am văzut pe Bill afară, în curte, în timp ce zăvoram fereastra din bucătărie, de deasupra chiuvetei.

Cu toate că nu mi-a făcut semn să vin, mi-am târât afară trupul istovit.

— Ce ți-a făcut Eric? m-a întrebat.

Am rezumat situația în câteva propoziții.

— Ce dilemă, a comentat Bill, nu întru totul nemulțumit.

— Aşadar, tu simți acelaşi lucru ca Eric?

Ca un sinistru ecou, Bill m-a prins de mână, exact ca Eric mai devreme.

— Nu numai că Appius a inițiat deja negocierile, ceea ce presupune existența unor documente legale; e vorba că aş fi nevoit să acord un anumit respect dorințelor creatorului meu... oricât de neplăcut ar fi să recunosc. Tu n-ai idee cât de puternică e legătura asta. Anii petrecuți alături de creatorul lui sunt cei mai importanți din existența unui vampir. Oricât de detestabilă aş fi considerat-o pe Lorena, trebuie să admit faptul că ea a făcut tot posibilul să mă învețe cum să fiu un vampir eficient. Privindu-i acum retrospectiv existența – normal că am discutat cu Judith despre asta –, ne dăm seama că Lorena şi-a trădat creatorul, după care a avut la dispoziție ani şi ani în care să-şi regrete fapta. Vinovăția a condus-o spre nebunie, credem noi.

Ei bine, mă bucuram să aflu că Bill şi Judith ajunseseră să discute despre vremurile vesele din trecutul lor cu Mama Lorena: asasina, prostituata, torționara. Partea cu prostituția nu puteam să i-o imput cu adevărat, fiindcă nu existau, pentru o femeie singură, prea multe posibilități de a-şi câştiga existența în vechile vremuri, chiar şi pentru o femeie-vampir. Însă restul... oricare ar fi fost circumstanțele, oricât de greu i-ar fi fost traiul înainte şi după prima moarte, Lorena tot o cățea afurisită rămânea. Mi-am retras mâna dintr-a lui Bill.

— Noapte bună, i-am zis. Trebuia să fiu de mult în pat.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu tocmai, i-am răspuns. Sunt doar obosită şi tristă.

— Te iubesc, mi-a zis Bill, neajutorat, ca şi cum şi-ar fi dorit să mă vindece cu aceste două cuvinte magice. Ştia totuşi că nu poate.

— Asta mi-o tot spui, i-am replicat. Dar nu pare să mă facă mai fericită.

Nu ştiam dacă aveam dreptate sau doar îmi plângeam singură de milă, însă era o oră mult prea târzie a nopții – ba nu, prea timpurie a dimineții – ca să mai am limpezimea mentală pentru o astfel de hotărâre. În câteva minute, mă târâm spre patul meu din casa goală, iar singurătatea mi se părea al naibii de frumoasă.

M-am trezit vineri la amiază, cu două gânduri apăsătoare.

Cel dintâi era: *Oare Dermot mi-o fi reînnoit dispozitivele magice de pază?* Iar al doilea: *O, Doamne, petrecerea dată în cinstea naşterii copilului e mâine!*

După ce-am băut cafeaua şi m-am îmbrăcat, am sunat la Hooligans. Mi-a răspuns Bellenos.

— Bună, i-am zis. Pot să vorbesc cu Dermot? Se simte mai bine?

— Foarte bine, m-a informat Bellenos. Dar e în drum spre tine.

— A, ce bine! Ascultă, poate ştii... A reînnoit dispozitivele de pază din jurul casei mele sau sunt lipsită de protecție?

— Ferească Domnul să fii lipsită de protecție cu o zână, a replicat Bellenos, încercând să pară serios.

— Fără înțelesuri duble!

— OK, OK, a cedat el, deşi îmi dădeam seama că zâmbea arătându-şi toată dantura ascuțită. Eu însumi ți-am pus dispozitivele în jurul casei şi te asigur că vor rezista.

— Mulțumesc, Bellenos, i-am zis, dar fără să fiu întru totul mulțumită de faptul că o persoană în care aveam atât de puțină încredere, cum era Bellenos, s-ar fi ocupat de protecția mea.

— Cu plăcere. În ciuda îndoielilor tale, eu nu vreau să pățeşti ceva.

— E bine de ştiut, am zis, pe un ton lipsit de orice expresie.

Bellenos a râs din nou.

— Dacă se-ntâmplă să fii prea singură prin pădurile alea, poți oricând să mă chemi, mi-a zis.

— Hmmm, am mormăit. Mersi.

Nu cumva elful se dădea la mine? N-avea nicio logică. Mai degrabă ar fi vrut să mă mănânce, şi nu la modul figurat.

Poate că era mai bine să nu aflu răspunsul. M-am întrebat cum avea să ajungă Dermot aici, dar nu cât să-l mai sun o dată pe Bellenos.

Liniştită, fiindcă aflasem de întoarcerea lui Dermot, am studiat lista cu pregătirile pentru petrecere. O rugasem pe Maxine Fortenberry să prepare punciul, fiindcă rețeta ei era faimoasă. Urma ca eu să iau tortul de la cofetărie. Nu trebuia

să mă duc la serviciu nici azi, nici mâine, ceea ce însemna o mare pierdere sub aspectul bacşişurilor, dar se dovedea a fi un veritabil avantaj. Aşa că lista mea de priorități arăta astfel: azi, terminarea pregătirilor pentru petrecerea dată în cinstea naşterii copilului.

Diseară, asasinarea lui Victor. Mâine, sosirea oaspeților pentru petrecere.

Între timp, ca oricare gazdă începătoare, aveam să mă dedic întru totul curățeniei. Livingul meu era încă sub nivelul mediu, fiindcă lucrurile din pod se mai aflau şi acum acolo, aşa că am pornit de sus în jos: am şters tablourile de praf, apoi mobilierul şi în cele din urmă scândurile duşumelei. Pe urmă, am pus în funcțiune aspiratorul. Mi-am continuat drumul pe hol, am vizitat camera şi apoi dormitorul pentru oaspeți, am luat un flacon cu pulverizator conținând o soluție universală pentru curățat şi am atacat suprafețele din bucătărie. Tocmai mă pregăteam să dau cu mopul pe podea, când l-am văzut pe Dermot în curtea din spate. Se întorsese la volanul unui Chevrolet ponosit, din clasa economică.

— De unde-ai luat maşina? i-am strigat de pe veranda din spate.

— Am cumpărat-o, mi-a răspuns, cu mândrie.

Tot ce speram era să nu se fi folosit de farmecele specifice zânelor sau de ceva asemănător. Mi-era şi frică să-l întreb.

— Dă-mi voie să-ți văd capul, i-am cerut, când a intrat în casă. Mi-am îndreptat privirea spre partea posterioară a craniului, acolo unde fusese rana deschisă. O linie albă subțire, atât şi nimic mai mult. Uluitor, am exclamat. Cum te simți?

— Mai bine decât ieri. Sunt gata să mă întorc la muncă, mi-a răspuns, intrând în living. Faci curat, a remarcat. E vreo ocazie specială?

— Da, i-am răspuns, plesnindu-mă peste frunte. Iartă-mă că am uitat să-ți spun. Dau mâine o petrecere în cinstea copilului Tarei Thornton... Tara du Rone. De fapt, Claude crede că o să nască gemeni. O, şi se pare că s-a confirmat.

— Pot să vin şi eu? m-a întrebat.

— Din partea mea, nu e nici o problemă, am răspuns,

luată prin surprindere, fiindcă majoritatea bărbaților din specia umană ar prefera să-şi vopsească unghiile de la picioare cu ojă, decât să vină la o astfel de petrecere. Vei fi singurul bărbat prezent, l-am atenționat; dar presupun că asta nu te deranjează, nu?

— Sună grozav, mi-a zis, afişând zâmbetul său superb.

— Va trebui să-ți astupi urechile şi să asculți cam un milion de comentarii despre cât de mult semeni cu Jason, l-am prevenit. Va trebui să explicăm cine eşti.

— Spune-le doar că sunt străunchiul tău.

Pentru o clipă, mi-am imaginat amuzată că procedez exact aşa. Dar am fost nevoită să renunț, deşi cu un oarecare regret.

— Arăți mult prea tânăr ca să-mi poți fi străunchi, şi toată lumea de pe-aici îmi cunoaşte arborele genealogic. Mă rog, ramura lui umană, am adăugat în grabă. Dar mă gândesc eu la o soluție.

Cât timp am dat eu cu aspiratorul, Dermot a stat cu ochii pe cutia aceea mare cu fotografii şi pe cea mai micuță cu materiale tipărite, de care nu avusesem încă ocazia să mă ocup. Părea fascinat de fotografii.

— Noi nu folosim o astfel de tehnologie, mi-a zis.

M-am aşezat lângă el după ce am oprit aspiratorul. Încercasem să aranjez imaginile în ordine cronologică, dar fusese o sarcină îndeplinită în pripă şi sigur trebuia s-o iau de la capăt.

Fotografiile din partea din față erau foarte vechi. Oameni aşezați în grupuri țepene, cu spinările rigide şi chipurile aidoma. Cele cu inscripții pe verso aveau o caligrafie măruntă, convențională. Mulți dintre bărbați purtau barbă sau mustață, şi toți aveau pălărie şi cravată. Femeile erau încorsetate în rochii cu fuste şi mâneci lungi, iar pozițiile lor erau uluitoare.

Treptat, pe măsură ce familia Stackhouse parcurgea vremurile, fotografiile deveneau mai puțin pompoase, mai spontane. Vestimentația se asorta cu atitudinea. Culorile începeau să apară pe chipuri şi în peisaje. Dermot părea mânat de un autentic interes, aşa că i-am explicat istoria

unora dintre instantaneele de dată mai recentă. Unul înfăţişa un bărbat foarte bătrân ţinând în braţe un bebeluş înfăşat în scutece roz.

— Asta sunt eu, cu unul dintre străbunicii mei; a murit când eram mititică, i-am zis. Aici e el cu soţia, când aveau cincizeci şi ceva de ani. Iar aici e bunica mea, Adele, cu soţul ei.

— Nu, m-a contrazis Dermot. E fratele meu, Finta.

— Ba nu, e bunicul meu, Mitchell. Uită-te la el.

— *El e* bunicul tău. Adevăratul tău bunic. Finta.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— El a făcut în aşa fel încât să arate ca soţul lui Adele, dar pot să-mi dau seama că e fratele meu. În definitiv, eram gemeni, chiar dacă nu şi identici. Uită-te la picioarele lui. Labele sunt mai mici decât ale bărbatului care s-a însurat cu Adele. Fintan comitea mereu astfel de neglijenţe.

Am împrăştiat pe masă toate fotografiile cu bunica şi bunicul Stackhouse. Fintan apărea cam într-o treime din ele. Bănuisem, din scrisoarea ei, că Fintan fusese prin preajmă mult mai des decât îşi dăduse ea seama, însă ce vedeam era de-a dreptul înfricoşător. În fiecare fotografie cu Fintan-în-chip-de-Mitchell, el zâmbea larg.

— Ea n-a ştiut asta, sunt sigură, am zis. Dermot părea să se îndoiască. Şi eu trebuia să recunosc în sinea mea că şi ea bănuise. Era totul acolo, în scrisoarea ei.

— Îşi juca una dintre farsele lui, a declarat Dermot, mândru. Fintan era grozav la glume.

— Dar...

Am şovăit, neştiind cum să formulez ce aveam de spus.

— Tu înţelegi că toate astea au fost de-a dreptul incorecte? am zis. Înţelegi că a înşelat-o din mai multe puncte de vedere?

— Ea a fost de acord să-i fie iubită, mi-a răspuns Dermot. El ţinea foarte mult la ea. Şi-atunci, ce importanţă mai are?

— Are o foarte mare importanţă, am insistat. Dacă ea credea că e cu un bărbat, când de fapt era cu altul, asta înseamnă o imensă înşelătorie.

— Dar una inofensivă, nu? La urma urmei, până şi tu eşti

de acord că ea i-a iubit pe amândoi, a avut relații sexuale cu amândoi de bunăvoie. Şi-atunci, şi-a repetat el întrebarea, ce importanță mai are?

L-am privit cu îndoială. Indiferent ce-ar fi simțit ea față de soțul sau de amantul ei, eu tot credeam că avem aici de-a face cu o problemă de ordin moral. De fapt, ştiam că aşa este. Dermot nu părea capabil să discearnă. M-am întrebat dacă stră-străbunicul meu mi-ar da mie dreptate sau lui Dermot. Aveam o neplăcută senzație că ştiu deja răspunsul.

— Ar fi cazul să mă întorc la treabă, i-am zis, cu un zâmbet încordat. Trebuie să dau cu mopul prin bucătărie. Tu vrei să-ți reiei lucrul în pod?

Mi-a răspuns printr-un entuziast semn de încuviințare.

— Ador maşinăria aia, mi-a mărturisit.

— Atunci, te rog să închizi uşa de la pod, pentru că am şters praful pe-aici şi nu vreau să mai fac asta încă o dată până mâine după-amiază.

— Sigur, Sookie.

Dermot a pornit să urce scara, fluierând. O melodie pe care n-o mai auzisem până acum – ca să vezi!

Am strâns fotografiile, păstrându-le separat pe cele însemnate de Dermot, în care apărea fratele lui. M-am gândit dacă să aprind un mic foc cu ele. Sus, în pod, maşinăria pentru raşchetat s-a pus în funcțiune. Mi-am înălțat privirea spre tavan, ca şi cum l-aş fi putut vedea pe Dermot prin scânduri. Apoi, m-am scuturat şi m-am întors la treaba mea, însă distrată şi tulburată.

În timp ce stăteam cocoțată pe o scară portabilă şi agățam de corpul pentru iluminat pancarta pe care scria BUN VENIT, BEBE, mi-am amintit că trebuie să calc fața de masă a stră-străbunicii mele.

Detest călcatul, dar e necesar, şi azi e mai bine decât mâine. După ce-am pus deoparte scara, am desfăcut masa de călcat – în fosta bucătărie avusesem una fixată în perete – şi m-am pus pe treabă. Fața de masă nu mai era tocmai albă. De veche ce era, căpătase nuanța fildeşului. În scurt timp, am netezit-o şi am făcut-o frumoasă, iar atingând-o mi-am amintit de ocaziile importante din trecut. Văzusem şi azi

fotografii în care apărea exact obiectul din fața mea; era pe masa din bucătărie sau pe vechea masă laterală pentru Ziua Recunoştinței sau pentru Crăciun, pentru petreceri de nuntă sau aniversare. Îmi iubeam familia şi iubeam amintirile acestea. Nu regretam decât faptul că rămăseserăm prea puțini care să le rememorăm.

Şi mai eram conştientă de un adevăr, de o realitate. Îmi dădeam seama că eu chiar nu apreciam simțul umorului pe care-l aveau zânele, care transformaseră într-o minciună o parte din aceste amintiri.

Pe la trei după-amiază, casa era pregătită atât cât îmi stătea în puteri. Fața de masă era la locul ei, farfuriile din carton, şervețelele, furculițele şi lingurile din plastic erau toate scoase. Lustruisem bolul din argint pentru alune şi mica tavă pentru crochetele din caşcaval, pe care le frământasem şi le pusesem la congelator cu vreo două săptămâni în urmă. Am parcurs lista cu privirea. Mai pregătită de-atât n-aveam cum să fiu.

Dacă nu scăpăm cu viață diseară, mă temeam că petrecerea avea să se ducă de râpă. Eram nevoită să presupun că prietenele mele ar fi prea răvăşite ca să meargă înainte cu petrecerea, dacă eu aş fi ucisă.

Pentru orice eventualitate, am lăsat în scris indicații amănunțite în legătură cu locul unde erau toate lucrurile necesare, pe care nu le scosesem încă pe masă. Ba chiar mi-am adus cadoul pentru bebeluşi, două coşulețe împletite din răchită, identice, care puteau fi întrebuințate şi ca pătuțuri în călătorii. Erau împodobite cu funde mari pestrițe şi încărcate ochi de lucruri folositoare. Adunasem lucruşoarele pentru coşulețele cadou bucată cu bucată. Sticluțe pentru rezerve de hrană, un termometru pentru bebeluşi, câteva jucării, câteva scutece, câteva cărți cu ilustrații, biberoane, un pachet cu şervețele din pânză care să fie utilizate ca bavețele. Mă simțeam ciudat la gândul că s-ar putea să nu-i mai văd crescând pe copii.

La fel de ciudat mi se părea faptul că toate cheltuielile pentru petrecere nu însemnaseră o povară din punct de vedere financiar, mulțumită banilor din conturile mele de

economii.

Deodată, mi-a venit o idee uluitoare. Adică, a doua, în două zile. De îndată ce-am pritocit-o în minte, am şi fost în maşină, în drum spre oraş. Mi se părea bizar să mă duc la Merlotte's în ziua mea liberă. Sam s-a arătat surprins, dar mulțumit să mă vadă. Era în biroul lui, cu un teanc de facturi în față. I-am mai pus şi eu o hârtie pe birou. El a privit-o.

— Ce-i asta? m-a întrebat, cu voce joasă.

— Ştii bine ce e. Lasă-mă cu de-astea, Sam Merlotte. Tu ai nevoie de bani. Eu am bani. Îi depui astăzi în contul tău. Îi foloseşti ca să duci barul mai departe, până vin zile mai bune.

— Nu pot să-i iau, Sookie, s-a împotrivit, ferindu-se să-mi întâlnească privirea.

— Pe naiba că nu poți, Sam. Uită-te la mine.

Până la urmă, şi-a ridicat privirea.

— Nu glumesc. Îi depui chiar azi la bancă, am repetat. Şi, dacă mi se-ntâmplă ceva, îi restitui moştenitorilor mei în decurs de, să zicem, cinci ani.

— Dar de ce să ți se-ntâmple ceva? m-a întrebat întunecându-se la față.

— Nu mi se-ntâmplă nimic. Zic şi eu. E o iresponsabilitate să împrumuți bani fără să stabileşti modul de restituire. Îmi sun avocatul şi-i spun toate astea, iar el o să schițeze documentul. Dar tu, chiar acum, în clipa asta, pleci la bancă.

Sam şi-a întors privirea. Îl simțeam copleşit de emoție. Mi se părea cu adevărat formidabil că puteam să fac ceva pentru el. El făcuse multe lucruri minunate pentru mine.

— Bine, a zis deodată. Îmi dădeam seama că-i venea greu, aşa cum ar fi fost în cazul aproape oricărui alt bărbat, însă ştia că e lucrul cel mai rezonabil pe care-l putea face şi ştia că nu era vorba despre pomană.

— E o ofrandă de dragoste, i-am confirmat, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Aşa cum am dus la biserică, duminica trecută.

Ofranda de dragoste fusese pentru misionarii din Uganda, iar aceasta era pentru Sam Merlotte.

— Aşa cred, a încuviinţat el, întâlnindu-mi privirea.

Am continuat să zâmbesc, dar am început să mă simt puţin ruşinată.

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc, i-am zis.

— Pentru ce? s-a mirat, împreunându-şi sprâncenele roşcate.

— Pentru petrecerea copiilor Tarei, i-am explicat. E o petrecere demodată de-a fetelor, aşa că nu eşti invitat.

— Încerc să-mi stăpânesc amărăciunea, a replicat el, dar nu s-a clintit.

— Nu te ridici să te duci la bancă? l-am întrebat, cu dulceaţă în glas.

— Hm, mda, mă duc chiar acum.

Într-adevăr, s-a ridicat de pe scaun şi a strigat pe culoar, anunţându-i pe angajaţi că are o treabă urgentă. M-am urcat în maşină în timp ce el se suia în camioneta lui. Nu ştiu cum s-o fi simţit Sam, însă eu mă simţeam cu adevărat bine.

M-am oprit, într-adevăr, la avocatul meu, ca să-i spun ce făcusem. Adică, la avocatul meu uman, din localitate, nu la domnul Cataliades. De la care, apropo, nu mai primisem niciun semn de viaţă.

Am trecut pe la Maxine ca să iau punciul, i-am mulţumit de mai multe ori, i-am lăsat (spre nedumerirea ei) o listă cu tot ce-am făcut şi ce mai aveam să fac pentru petrecere şi am luat recipientele congelate înapoi acasă, unde le-am pus la păstrare în mica mea ladă frigorifică de pe veranda din spate. Am pus pe masă berea din ghimbir, ca să fie amestecată cu sucurile de la gheaţă.

Eram cât se poate de pregătită pentru petrecere.

Acum, trebuia să mă pregătesc pentru asasinarea lui Victor.

14

SAM M-A SUNAT în timp ce mă machiam.

— Bună, i-am răspuns. Ai dus cecul la bancă, da?

— Da, a zis el. Dacă tot mi-ai spus de un milion de ori. N-au fost probleme acolo. Te-am sunat să-ți spun că am primit un apel telefonic foarte ciudat de la prietena ta Amelia. Mi-a zis că e despre obiectul pe care l-ai descoperit. L-a căutat. Cutia *cluviel dor*? m-a întrebat, pe un ton foarte precaut.

— Mda, şi?

— N-a vrut să-mi spună mie la telefon, dar a zis să-ți transmit să-ți verifici urgent e-mailul. Zicea că eşti uitucă rău la capitolul ăsta. Nu părea să creadă că i-ai răspunde la telefon, dac-ai şti că e numărul ei.

— Mă duc să-mi verific e-mailul chiar acum, l-am asigurat.

— Sookie?

— Da!

— Eşti bine? Aproape sigur că nu.

— Sigur că da, Sam. Mersi că mi-ai ținut locul robotului telefonic.

— N-ai pentru ce.

Amelia îşi dăduse categoric seama de ce trebuia să facă, dacă voia să-mi capteze atenția. Am scos cutia *cluviel dor* din sertar şi am luat-o cu mine până la micul birou din living pe care-mi instalasem computerul. Da, aveam o mulțime de e-mailuri.

În majoritatea lor, prostii, însă unul era, într-adevăr, de la Amelia, iar altul, de la domnul Cataliades, primit acum două zile. Ce mirare pe mine!

M-a făcut atât de curioasă, încât am deschis mai întâi mesajul de la el. Deşi nu era scurt, era la obiect.

Domnişoară Stackhouse,

Am primit mesajul dumitale pe robotul telefonic. Eram în

călătorie, pentru ca anumite persoane să nu mă poată găsi. Am numeroşi prieteni, dar şi mulţi duşmani. Te urmăresc îndeaproape, dar sper că nu sunt inoportun. Dumneata eşti singura mea cunoştinţă care are la fel de mulţi duşmani ca mine. Am făcut tot posibilul să-i pun un obstacol în cale acelei odrasle a iadului de Sandra Pelt. Totuşi, încă nu este moartă. Ai grijă.

Nu cred să ştii că am fost un foarte bun prieten al bunicului dumitale, Fintan. Am cunoscut-o şi pe bunica ta, deşi nu prea bine. De fapt, i-am cunoscut pe tatăl tău şi pe sora lui, ca şi pe fratele dumitale, Jason, cu toate că el nu-şi va aminti niciodată de mine, fiindcă era destul de mic. La fel şi dumneata, când te-am văzut prima dată. Toţi au reprezentat dezamăgiri, cu excepţia dumitale.

Cred că intre timp ai descoperit cutia cluviel dor, *căci am cules termenul acesta din mintea domnişoarei Amelia, când am întâlnit-o în magazin. Nu ştiu unde a ascuns-o bunica dumitale, ştiu doar că i s-a dăruit una, deoarece eu i-am înmânat-o. Dacă ai descoperit-o, te sfătuiesc să fii foarte prudentă în ce priveşte întrebuinţarea ei. Gândeşte-te o dată, de două ori, de trei ori până să-i consumi energia. Poţi să schimbi lumea, să ştii. Orice şir de evenimente pe care-l modifici prin intermediul magiei poate avea repercusiuni neaşteptate de-a lungul istoriei. Voi lua din nou legătura cu dumneata când va fi posibil şi poate că o să-ţi explic mai în amănunt. Cele mai bune urări pentru supravieţuirea dumitale.*

Desmond Cataliades,
avocat, tutorele dumitale

Cum ar fi spus Pam, „Zombi afurisit!” Domnul Cataliades era, într-adevăr, tutorele meu, străinul acela întunecat care o vizitase pe Buni. Asta ce însemna? Şi spunea că-i citise Ameliei în minte. O fi şi el telepat? N-ar fi o coincidenţă straşnică? Simţeam că mai aveam o mulţime de lucruri de aflat despre asta şi, cu toate că mă prevenise în legătură cu Sandra Pelt şi cutia magică, aveam senzaţia clară că el îşi pava drumul spre Marea Discuţie Neplăcută. Am mai citit de

două ori mesajul, sperând să extrag din el vreo informație solidă cu privire la cutia *cluviel dor*, însă a trebuit să trag concluzia că m-am ales cu praful de pe tobă.

Am deschis şi e-mailul Ameliei, nu fără o profundă presimțire şi o rămăşiță de indignare. Creierul ei era deschis pentru cei care scormoneau după informații, din câte se pare. Cu toate că nu era tocmai vina ei, m-am hotărât să nu-i mai încredințez secrete de-acum încolo.

Sookie,

Îmi pare rău pentru tot. Tu ştii că nu gândesc înainte să fac un lucru, şi n-am gândit nici de data asta. N-am vrut decât să fii la fel de fericită pe cât sunt eu cu Bob, cred, şi nu m-am gândit la cum te-ai simți tu. Încercam să-ți conduc viața. Încă o dată, îmi pare rău.

După ce ne-am întors acasă, am mai efectuat anumite cercetări şi am descoperit cutia cluviel dor. *Una dintre rudele tale, zâne, presupun că a vorbit despre asta, nu? N-a mai existat aşa ceva pe pământ de o sută de ani. Sunt simboluri ale iubirii la zâne şi e nevoie de un an, cel puțin, pentru fabricarea uneia. Cutia magică îi împlineşte persoanei iubite o dorință. Tocmai de aceea e atât de romantică, bănuiesc. Dorința trebuie să fie personală. Nu se poate referi la pacea mondială sau la încetarea foametei, sau la ceva planetar de genul acesta. Dar pe plan individual, se pare că deține o magie atât de puternică, încât chiar poate să-ți schimbe viața, şi în chip extrem. Când cineva îi oferă persoanei iubite o cutie magică, înseamnă un gest cu adevărat serios. Nu e ca florile sau bomboanele. E mai degrabă la nivelul unui colier cu diamante sau al unui iaht, dacă bijuteria sau ambarcațiunea ar avea puteri magice. Nu ştiu ce nevoie ai tu să afli informații despre simbolurile iubirii la zâne, dar dacă vezi vreun exemplar, să ştii că vezi ceva uluitor. Cred că zânele nici măcar nu mai pot să le confecționeze acum.*

Sper că într-o zi mă vei ierta, şi poate atunci îți voi auzi povestea.

Amelia

Mi-am plimbat un deget peste obiectul periculos, atât de neted, care ajunsese în posesia mea, şi m-a străbătut un fior.

Avertismente, avertismente şi iar avertismente. Am mai stat câteva minute la birou, pierdută în gânduri. Cu cât ştiam mai multe despre firea zânelor, cu atât mai puţină încredere îmi inspirau. Punct. Inclusiv Claude şi Dermot. (Şi în mod special Niall, stră-străbunicul meu; se pare că totdeauna eram la un pas de a-mi aduce aminte ceva despre el, ceva cu adevărat complicat.) Am scuturat din cap, nerăbdătoare. Nu era momentul să-mi bat capul cu aşa ceva.

Deşi amânasem cât de mult timp putusem recunoaşterea aceasta, eram nevoită să înfrunt adevăruri neplăcute. Domnul Cataliades, datorită prieteniei sale cu bunicul meu de sânge, avea o mai mare legătură cu viaţa mea decât aş fi bănuit, şi-mi dezvăluia asta acum doar din motive pe care nu le puteam înţelege. Când îl cunoscusem pe acest demon avocat, nu-i tremurase nici măcar o geană ca să dea de înţeles că m-ar recunoaşte.

Toate erau cumva legate laolaltă, suma lor fiind un rezultat profund rău-prevestitor cu privire la rudele mele, zânele. Credeam că Dermot, Claude, Fintan şi Niall m-au iubit cât au putut (în cazul lui Claude, nu este vorba de prea multă iubire, fiindcă el se iubeşte cel mai mult şi mai mult pe sine). Dar n-o simţeam ca pe o dragoste integrală. Deşi adjectivul acesta mă făcea să tresar şi mă ducea cu gândul la Pâinea Minune, era unicul care se potrivea.

Ca un soi de corolar pentru înţelegerea mea sporită privind firea zânelor, acum nu mă mai îndoiam de cuvântul lui Buni. În schimb, credeam că Fintan o iubise pe bunica mea Adele mai mult decât îşi dăduse ea seama vreodată şi în realitate o adorase mai presus de limitele imaginaţiei omeneşti. A fost prezent mult mai mult timp decât a ştiut ea, uneori luând înfăţişarea soţului ei. A făcut fotografii de familie cu ea; a privit-o cum îşi vedea de treburile cotidiene; probabil (tresărire!) a avut relaţii sexuale cu ea, deghizat în Mitchell. Oare unde o fi fost adevăratul meu bunic, în timp ce se petreceau toate acestea? Să fi fost tot în corpul lui, dar în stare de inconştienţă? Sper că nu, dar n-am de unde să ştiu.

Şi nici nu sunt sigură că-mi doresc să aflu.

Datorită devotamentului său, Fintan îi dăruise bunicii mele o cutie magică. Poate că ar fi fost în măsură să-i salveze viața, dar nu cred că ei i-ar fi trecut vreodată prin minte s-o întrebuințeze. Poate tocmai credința ei o împiedicase să creadă cu sinceritate în puterile unui obiect magic.

Buni depozitase scrisoarea de spovedanie şi cutia magică în sertarul secret, cu ani în urmă, ca să le țină la adăpost de ochii iscoditori ai celor doi nepoți pe care-i creştea. Sunt sigură că, după ce ascunsese cele două obiecte care o făceau să se simtă atât de vinovată, aproape că uitase de existența lor. Îmi închipui că uşurarea despovărării de ele fusese atât de mare, încât ea nu-şi mai amintise de ele. Poate părea bizar, în contrast cu dificultățile cotidiene ale statutului de văduvă care-şi creşte doi nepoți.

Poate (emit o ipoteză) din vreme în vreme se gândea: *Chiar ar trebui să-i spun lui Sookie unde sunt lucrurile alea.* Dar, evident, mereu presupunea c-o să aibă timp suficient. Mereu facem aşa.

Mi-am coborât privirea spre obiectul neted din mâna mea. Am încercat să-mi imaginez lucrurile pe care le-aş putea face, ajutată de el. Se zice că trebuie să-ți îndeplinească o dorință, o dorință referitoare la o persoană iubită. Din moment ce-l iubesc pe Eric, presupun c-aş putea să-i doresc moartea lui Victor, din care iubitul meu ar avea, categoric, de câştigat. Mi se părea îngrozitor să te foloseşti de un simbol al iubirii ca să ucizi pe cineva, fie că Eric avea de câştigat, fie că nu. Dar mi-a venit o idee care m-a făcut să rămân cu ochii căscați. Aş putea să-i înlătur lui Hunter puterile telepatice! Iar el ar creşte ca un copil normal! Aş putea să contracarez involuntarul dar împovărător al lui Hadley pentru fiul pe care-l părăsise.

Mi se părea o idee atât de fabuloasă! Am fost încântată de ea timp de treizeci de secunde. După care, normal, s-a instalat îndoiala. Era oare drept să-i schimb viața cuiva, pur şi simplu pentru că-mi stătea în puteri? Dar, pe de altă parte, era corect să-l las pe Hunter să treacă prin suferințele unei copilării dificile?

Aş putea să mă schimb *pe mine însămi.*

Era o idee atât de şocantă, încât aproape că mi-a venit să leşin. Pur şi simplu, nu mă puteam gândi acum la aşa ceva. Trebuia să pregătesc Operațiunea Victor.

După o jumătate de oră, am fost gata de plecare.

M-am dus cu maşina până la Fangtasia, străduindu-mă să-mi mențin mintea goală şi spiritul aprig. (Să-mi golesc mintea era poate ceva prea uşor. Aflasem atâtea în ultimele câteva zile, încât abia dacă mai ştiam cine sunt eu. Iar asta mă înfuria destul de tare, aşa că mi-era uşor să fiu şi aprigă.) Fredonam cântecele de la radio şi, din cauză că am o voce îngrozitoare, mă bucuram că sunt singură. Nici Pam nu ştia să cânte. M-am gândit mult la ea în timpul drumului, întrebându-mă dacă Miriam a ei mai trăia sau murise, părându-mi rău pentru cea mai bună prietenă a mea dintre vampiri. Pam era atât de dură, şi de puternică, şi de neîndurătoare, încât niciodată nu luasem în calcul sentimentele ei mult mai delicate, până în ultimele câteva zile. Poate că de-asta şi-o alesese Eric pe Pam când îşi dorise un copil: simțise că erau spirite înrudite.

Nu mă îndoiam că Eric mă iubeşte, exact la fel cum ştiam că Pam o iubeşte pe suferinda ei de Miriam. Dar nu ştiam dacă Eric mă iubeşte îndeajuns încât să sfideze toate aranjamentele creatorului său, îndeajuns cât să treacă peste importantul salt pe care l-ar face din punct de vedere al puterii, al statutului, ca şi al averii, dacă ar deveni consort al reginei statului Oklahoma? Oare lui Eric i-ar plăcea să devină un *sooner* în timp ce pilotam maşina prin Shreveport, mă întrebam dacă vampirii din Oklahoma purtau cizme de cowboy şi ştiau toate cântecele din filmele muzicale. Mă întrebam de ce m-oi gândi eu la astfel de idioțenii, când trebuia să mă pregătesc pentru o seară cumplită, o seară din care era posibil să nu scap cu viață.

Judecând după cum arăta parcarea, barul Fangtasia era plin până la refuz. M-am dus la intrarea personalului şi am ciocănit în uşă, folosind un semnal special. Maxwell mi-a deschis, cu o înfățişare categoric suavă în frumosul lui costum cafeniu, de vară. Vampirii cu tenul închis la culoare

trec prin schimbări interesante în primele câteva decenii de după transformarea lor. Dacă în viață au avut o nuanță foarte închisă a pielii, ajung la un maro-deschis, ca un fel de ciocolată cu lapte. Cei cu tenul mai deschis ajung undeva între bej şi crem. Totuşi, Maxwell Lee nu era mort de chiar atât de multă vreme, ca să ajungă la aşa ceva. Încă era unul dintre oamenii cei mai închişi la culoare din câți văzusem, de culoarea abanosului, iar mustața îi era într-atât de regulată, încât dădea impresia că şi-o tunsese cu rigla în mână. Nu ținuserăm niciodată prea mult unul la celălalt, însă astă-seară zâmbetul îi era aproape maniacal, în veselia lui.

— Domnişoară Stackhouse, ne bucurăm nespus că v-ați oprit astă-seară la noi, m-a întâmpinat el cu un glas răsunător. Eric va fi încântat să vă vadă arătând atât de... atât de apetisant.

Ştiu să primesc complimentele când îmi sunt făcute, iar „apetisantă” nu suna rău. Purtam o rochie bleu-ciel fără bretele, cu o centură lată, albă, şi sandale albe. (Ştiu că se zice despre pantofii albi că-ți fac piciorul mare, dar la mine nu e cazul, aşa că nu mă interesează.) Părul mi-l lăsasem liber. Mă simțeam al naibii de bine. Am ridicat un picior, astfel încât Maxwell să-mi poată admira pedichiura, pe care mi-o făcusem singură. Garoafă roz cu picățele.

— Proaspătă ca o margaretă, a apreciat Maxwell. Trăgându-şi haina într-o parte, mi-a arătat că are o armă la el. Am făcut ochii mari de admirație. Portul unei arme de foc nu era ceva obişnuit pentru vampiri, şi putea să pară puțin cam neaşteptat.

Colton şi Audrina au sosit imediat după mine. Audrina îşi prinsese părul în creştet cu ceea ce semăna a bețe pentru frigărui şi căra după ea o geantă mare, aproape la fel de mare ca a mea. Şi Colton era înarmat, fiindcă venise în sacou, iar într-o seară cu o căldură sufocantă ca asta, oamenii nu purtau sacouri decât dacă nu aveau încotro. I-am prezentat pe amândoi lui Maxwell şi, după un schimb de politețuri, au plecat tacticoşi pe coridor, să ajungă în club.

Pe Eric l-am găsit în biroul lui, stând în spatele mesei de lucru. Pam era aşezată pe masă, iar Thalia se instalase pe

canapea. O, mamă! Chiar mă simțeam mai încrezătoare când o vedeam pe micuța femeie-vampir din Grecia antică. Thalia fusese transformată cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai rămăsese nici cea mai mică urmă de omenie în ea. Era, pur şi simplu, o maşină de ucis cu sânge rece. Li s-a alăturat fără tragere de inimă vampirilor care mai soseau, însă-i disprețuia pe oameni cu o fermitate şi o ferocitate care făcuseră din ea un soi de figură legendară. Un site oferise cinci mii de dolari celui sau celei care putea s-o fotografieze pe Thalia zâmbind. Nimeni nu obținuse recompensa până acum, dar ar fi putut s-o câştige astă-seară. Acum zâmbea. Şi era al naibii de înfricoşătoare.

— A acceptat invitația, mi-a zis Eric, fără vreun preambul. A fost stânjenit, dar nu s-a putut abține. I-am spus că e bine-venit să-şi aducă oricâte persoane vrea ca suită, astfel încât să poată beneficia cât mai mulți de schimbul de experiență.

— Era singura cale, am zis.

— Cred că ai dreptate, m-a aprobat Pam. Cred c-o să-şi aducă doar pe câțiva, ca să ne arate cât e de încrezător.

Mustapha Khan a ciocănit în tocul uşii. Eric i-a făcut semn să intre.

— Bill şi Bubba au făcut un popas pe alee, la două străzi mai încolo, a raportat el, abia învrednicindu-ne cu o privire fugară pe noi ceilalți.

— Pentru ce? a întrebat Eric, surprins.

— Ăăă... ceva legat de pisici.

Ne-am abătut toți privirile, stânjeniți. Perversiunile lui Bubba nu erau un subiect de discuție pe care să şi-l dorească vampirii.

— Dar e vesel? E bine-dispus?

— Da, Eric. E vesel ca un popă în Duminica Paştelui. Bill l-a dus la plimbare cu o maşină antică, apoi călare şi, până la urmă, au ajuns pe jos, pe alee.

Ar trebui să ajungă la timp. I-am spus lui Bill c-o să-l chem când soseşte Victor.

La ora aceea, Fangtasia avea să fie închisă pentru public. Cu toate că vesela şi cheltuitoarea gloată de pe ringul de

dans nu ştia, astă-seară, regele rock'n'roll-ului avea să cânte din nou, în cinstea regentului Louisianei. Cine ar putea refuza o invitație la un astfel de eveniment?

Nu un fan ca Victor, asta era sigur. Decupajul din carton de la Vampire's Kiss fusese un indiciu. Sigur că Victor încercase să-l aducă pe Bubba în clubul lui, însă eu ştiam că Bubba nu s-ar fi dus la Vampire's Kiss. Ar fi vrut să stea cu Bill, iar dacă Bill îi spunea că Fangtasia este locul potrivit, acolo insista Bubba să meargă.

Am aşteptat în tăcere, cu toate că la Fangtasia nu e niciodată tăcere cu adevărat. Auzeam muzica din zona barului, ca şi zumzetul vocilor. Era aproape de parcă şi clienții ar fi simțit că era o seară specială, că au cu toții motiv să sărbătorească... sau să mai strige o dată „ura" înainte de pieire.

Deşi mă făcea să mă simt cu un pas mai aproape de catastrofă, luasem cu mine şi cutia magică. Mi-o îndesasem sub centură, în spatele uriaşei catarame. Îmi apăsa carnea cu insistență.

Mustapha Khan îşi ocupase poziția lângă perete. Astă-seară era cufundat adânc în fantezia lui cu Blade, cu ochelari fumurii, geacă de piele şi o tunsoare grozavă. M-am întrebat unde-o fi Warren, amicul lui. Până la urmă, din pură disperare după puțină conversație, l-am întrebat pe el.

— Warren e în afara clubului, pe acoperişul de la Bed Bath & Beyond, mi-a răspuns Mustapha Khan, fără să-şi întoarcă măcar fața spre mine în timp ce vorbea.

— Pentru ce?

— E trăgător de elită.

— Ți-am perfecționat un pic ideea, mi-a explicat Eric. Oricine iese pe uşă, se ocupă Warren de el.

Stătea rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele pe birou. Pam nici nu mă privise de când intrasem. Dintr-odată, m-am întrebat de ce.

— Pam? am zis. M-am ridicat şi am făcut un pas spre ea.

A scuturat din cap şi s-a întors cu fața în altă parte.

Nu pot să citesc în mințile vampirilor, dar nici n-aveam nevoie. Miriam murise azi. Privindu-i umerii lui Pam, am

ştiut mai bine decât orice mi s-ar fi spus. Era împotriva firii mele să-mi reiau locul de pe canapea fără să-i ofer alinare sau un Kleenex, ori câteva cuvinte de mângâiere. Însă era în firea lui Pam să izbucnească dacă-i ofeream aceste lucruri.

Mi-am atins centura în locul în care cutia magică îmi pătrunsese adânc în piele. Puteam să-mi doresc ca Miriam să revină la viaţă? Mă întrebam dacă era îndeplinită condiţia ca dorinţa să fie pentru o persoană iubită. Eu ţineam foarte mult la Pam, dar n-ar fi fost ceva prea indirect?

Mă simţeam ca şi cum aş fi avut o bombă legată de mine cu o curea.

Am auzit sunetul tremurat al unui gong. Eric instalase unul în bar, iar barmanul bătea în el cu un sfert de oră înainte de închidere. Nici măcar nu ştiam cine preluase îndatoririle barmanului, de când Felicia fusese ucisă de Alexei. Poate că nu manifestasem destul interes faţă de afacerile lui Eric, în ultima vreme. Pe de altă parte, el însuşi fusese distras de la fascinaţia firească a micului său regat, de jafurile lui Victor. Mi-am dat seama că lipsa conversaţiilor despre subiecte obişnuite reprezenta una dintre problemele noastre. Speram că vom ajunge s-o reparăm.

M-am ridicat şi m-am dus pe culoar până în zona principală a barului. Nu mai suportam să stau în biroul lui Eric, mai ales când Pam suferea astfel.

I-am descoperit pe Colton şi Audrina dansând pe micul ring, fiecare cu braţele în jurul celuilalt. Immanuel stătea la bar, şi m-am căţărat pe taburetul de lângă el. Barmanul a venit şi s-a oprit drept în faţa mea. Era un tip vânjos, cu părul numai inele, revărsat pe spate; atrăgător din cap până-n picioare. Vampir, desigur.

— Cu ce vă pot servi, soţie a şerifului meu? m-a întrebat, ceremonios.

— Mă poţi servi cu o apă tonică şi o felie de lime, te rog. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne cunoaştem până acum. Cum te numeşti?

— Jock[1], mi-a răspuns, parcă sfidându-mă să nu care

---

[1]Ca substantiv propriu, Jock este un diminutiv pentru John; ca

cumva să fac vreo glumă. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut.

— Când ai început să lucrezi aici, Jock?

— Am venit din Reno când a murit barmanul de dinainte, mi-a povestit el. Acolo am lucrat pentru Victor.

Asta mă făcea să mă întreb în a cui barcă va sări Jock astă-seară. Interesant de văzut.

Nu-l cunoşteam bine pe Immanuel... de fapt, abia dacă-l cunoşteam. Cu toate acestea, l-am bătut pe umăr şi l-am întrebat dacă n-aş putea să-i fac cinste cu ceva de băut.

S-a întors spre mine şi a aruncat o privire lungă spre părul meu, iar în cele din urmă a clătinat din cap în semn aprobator.

— Sigur, mi-a răspuns. Aş mai vrea o bere.

— Îmi pare rău, i-am zis încet, după ce i-am cerut lui Jock să-i aducă o bere lui Immanuel. M-am întrebat unde-o fi acum corpul lui Miriam; la morgă, am presupus.

— Mulţumesc, mi-a răspuns. Şi, după un moment de tăcere, a continuat: Pam avea de gând s-o facă astă-seară, fără permisiune. S-o transforme pe Miriam, adică. Dar Mira... răsuflat pentru ultima oară, după care dusă a fost.

— Mama şi tatăl vostru...

A scuturat din cap.

— N-am fost decât noi.

Acum chiar că nu mai era nimic de spus.

— N-ar fi mai bine să te duci acasă? i-am propus. Nu mi se părea că ar avea cine ştie ce stofă de luptător.

— Nu cred, mi-a zis.

Nu puteam să-l oblig să plece, aşa că mi-am băut apa tonică în timp ce toţi ceilalţi clienţi plecau. Barul a devenit tăcut şi relativ pustiu. Indira, care făcea parte dintre vampirii fideli lui Eric, şi-a făcut apariţia îmbrăcată într-un sari în toată regula. N-o mai văzusem până acum în costumaţia tradiţională, iar modelul avea un roz şi un verde de-a dreptul minunate. Jock a privit-o admirativ. Thalia şi Maxwell au

---

substantiv comun, are mai multe semnificaţii, inclusiv argotice (om din pătura de jos a societăţii, sportiv cu capacitate intelectuală redusă, specialist în programarea computerelor, penis).

venit şi ei din spate şi au început să umble prin club împreună cu personalul uman, grăbindu-se să deretice pentru petrecerea de după program. I-am ajutat şi eu. Era munca mea obişnuită. Mesele care înconjurau micul ring de dans şi estrada au fost mutate, în locul lor fiind aranjate două rânduri de scaune. Maxwell a adus un fel de radiocasetofon sofisticat. Muzica lui Bubba. După ce am măturat ringul de dans şi scena, mi-am reluat locul pe taburetul din fața barului.

Heidi, specializată ca detectiv, şi-a făcut apariția la rândul ei, cu părul împletit în codițe subțiri. Suplă şi simplă, Heidi purta pretutindeni cu ea un aer de mâhnire care o învăluia ca un nor. Habar n-aveam ce urma să facă astă-seară când va exploda rahatul.

În timp ce Jock îşi aranja proviziile de cealaltă parte a tejghelei barului, au sosit Colton şi Audrina. Jock a rămas surprins la vederea unor oameni pe care nu-i cunoştea. Prezența lor trebuia explicată: nu voiam ca Jock să devină bănuitor.

— Colton, Audrina, am zis, faceți cunoştință cu Jock. Jock, aceşti doi oameni fermecători au fost de acord să fie donatori, în cazul în care Victor şi-ar dori ospitalitate locală. Desigur, sperăm că n-o să se-ntâmple aşa ceva aici, însă Eric nu vrea să dea greş cu primirea lui.

— Bună idee, a zis Jock, examinând-o apreciativ pe Audrina. Nu putem să-i oferim regentului mai puțin decât se aşteaptă.

— Nu.

Sau mai puțin decât merită.

După vreo trei sferturi de oră, localul arăta din nou bine, şi cei din urmă angajați umani ieşiseră pe uşa din spate. Singurii rămaşi dintre cei care respirau erau Colton, Audrina, Immanuel, Mustapha Khan şi cu mine. (Eu categoric aveam senzația că sar în ochi.) Vampirii din Shreveport, pe care-i cunoşteam încă de când începusem să umblu cu Bill, se strânseseră: Pam, Maxwell Lee, Thalia, Indira. Îi ştiam pe toți, într-o mai mică sau mai mare măsură. Victor s-ar fi alarmat instantaneu dacă i-ar fi văzut

aici pe toți vampirii lui Eric sau dac-ar fi fost toate figurile grele ale lui Eric. În consecință, Eric convocase doar micul cuib din Minden: Palomino, Rubio Hermosa şi Parker Coburn, exilații de după Katrina. Intraseră unul după altul, cu înfățişări nefericite, dar resemnate. Stăteau lângă perete, ținându-se de mâini. Era o imagine înduioşătoare, dar şi tristă, în acelaşi timp.

Tonomatul s-a oprit. Tăcerea aproape totală a devenit imediat apăsătoare.

Cu toate că Fangtasia se situează într-o zonă aglomerată din Shreveport, plină de magazine şi de restaurante, la ora aceasta – chiar dacă era weekend – nu se prea auzeau zgomotele oraşului de afară. Nimeni dintre noi nu avea chef de vorbă. Nu ştiam ce gânduri le ocupau mințile celorlalți, însă eu luam în considerare faptul că puteam să mor chiar în seara asta. Îmi părea rău pentru petrecerea dată în cinstea copiilor Tarei, dar măcar organizasem totul cât putusem mai bine. Îmi părea rău că nu izbutisem să port o discuție cu domnul Cataliades, ca să-mi limpezesc totul în minte, toate aceste noi informații pe care nu prea avusesem timp să le asimilez. Mă bucuram că-i dădusem banii lui Sam, şi-mi părea rău că nu putusem să fiu sinceră cu el şi să-i spun motivul pentru care trebuia făcut totul neapărat astăzi. Speram că, dac-o fi să mor, Jason se va muta înapoi în bătrâna noastră casă, că se va însura cu Michele şi că-şi vor creşte copiii acolo. Mama mea, Michelle-cu-doi-de-l, fusese total diferită față de Michele-cu-un-singur-l a lui Jason, cel puțin după amintirile care-mi mai rămăseseră din copilărie despre ea, însă semănau din punctul de vedere al iubirii pentru Jason. Îmi părea rău că nu-i spusesem cât îl iubesc, ultima dată când stătuserăm de vorbă.

Îmi părea rău pentru multe lucruri. Greşelile şi supărările produse altora se îngrămădeau în mintea mea.

Eric s-a apropiat încet şi mi-a rotit taburetul, astfel încât să mă poată cuprinde în brațe.

— Mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să fii aici, mi-a zis. Asta era toată conversația pe care ne-o permiteam, cât timp putea să ne audă Jock. M-am rezemat de trupul rece al lui Eric şi

mi-am lăsat capul pe pieptul lui tăcut. Poate că nu aveam să mai stau aşa vreodată.

Pam a venit să se aşeze lângă Immanuel. Thalia s-a încruntat, ceea ce reprezenta expresia ei de retragere, şi ne-a întors spatele tuturor. Indira stătea cu ochii închişi, graţioasele falduri ale sariului ei făcând-o să arate ca o statuie de la Pier 1[1]. Heidi ne privea pe toţi pe rând, cu o seriozitate extremă, şi buzele îi erau acum strânse într-o dungă aspră. Dacă-şi făcea griji pentru Victor, mi-am închipuit, s-ar fi dus să stea alături de Jock; cu toate acestea, n-o văzusem niciodată vorbind cu el.

La un moment dat, se pare că Maxwell a auzit o bătaie în uşa din spate, imposibil de distins pentru urechile mele omeneşti. A ţâşnit într-acolo şi s-a întors să-l informeze pe Eric că Bill şi Bubba ajunseseră. Deocamdată, rămâneau în birou până când avea să sosească momentul.

La foarte scurt timp după asta, am auzit maşini oprind în faţa clubului.

— Începe spectacolul, a anunţat Pam; şi, pentru prima oară în seara aceasta, am văzut-o zâmbind.

---

[1]Lanţ de magazine de tip retail specializate în mobilier şi decoraţiuni interioare.

15

LUIS ŞI ANTONIO au intrat primii. Erau evident, prudenţi. Parcă urmăream un serial poliţist la televizor: au dat buzna înăuntru, despărţindu-se imediat şi încadrând uşa. Mi-a venit să zâmbesc, iar Immanuel chiar a rânjit, ceea ce nu prea era recomandabil. Spre norocul lui, oamenii sunt ultimele fiinţe pentru care-şi fac griji vampirii, atunci când anticipează ivirea unor probleme. Cei doi chipeşi vampiri, îmbrăcaţi în tricouri şi jeanşi, în locul pantalonilor scurţi din piele, au cercetat la repezeală clubul, verificând locurile în care s-ar fi putut ascunde alţi vampiri. Ar fi însemnat o gravă încălcare a etichetei dac-ar fi solicitat percheziţii corporale, însă puteai să-ţi dai seama lesne că examinau din ochi fiecare vampir localnic, să vadă dacă nu are cumva arme sau ţepuşe. Maxwell a fost nevoit să-şi predea arma, ceea ce a făcut fără să protesteze măcar o clipă. Se aşteptase la aşa ceva.

După o minuţioasă scrutare a locului şi o plecăciune în faţa lui Eric, Luis a scos capul pe uşă să semnalizeze că totul e în regulă.

Restul anturajului lui Victor şi-a făcut intrarea într-o ordine invers proporţională cu importanţa: cuplul uman cu care fusese la Vampire's Kiss (Mark şi Mindy), doi vampiri ale căror nume nu le aflasem niciodată, Ana Lyudmila (care arăta mult mai bine, scăpată de fantezista ei costumaţie de sclavă) şi un vampir pe care nu-l mai văzusem până acum, un asiatic cu pielea în nuanţa fildeşului şi părul negru ca tuşul, ridicat în creştet într-un coc complicat. Ar fi arătat grozav în veşminte tradiţionale, însă în loc de aşa ceva, purta jeanşi şi o vestă neagră, fără cămaşă, fără pantofi.

— Akiro, a rostit Heidi în şoaptă, plină de veneraţie. Se apropiase tiptil de mine şi simţeam că tensiunea se infiltrase şi în ea.

— Îl cunoşti din Nevada? am întrebat-o.

— O, da, mi-a răspuns. N-am ştiut că l-a convocat Victor. În sfârşit, i-a găsit înlocuitor lui Bruno… ca şi Corinnei. Atât de bună e reputația lui Akiro.

Din moment ce era acum în mod oficial adjunctul lui Victor, Akiro nu avea nicio problemă să se arate înarmat. Purta spadă, aidoma celuilalt vampir asiatic pe care-l cunoscusem. (Dacă stau să mă gândesc, şi acesta – aceasta, mai bine zis – fusese bodyguard.) Akiro s-a oprit în mijlocul sălii, conştient de toate privirile îndreptate spre el, cu răceală şi duritate pe chip, şi ochii fără astâmpăr.

Şi atunci, şi-a făcut intrarea Victor, strălucitor, într-un costum alb din trei piese.

— Dumnezeule atotputernic, am rostit pe un ton inexpresiv, neîndrăznind să întâlnesc privirea altcuiva. Cârlionții bruni ai lui Victor fuseseră aranjați cu grijă, iar în gaura din lobul urechii purta un inel mare din aur. Pantofii erau de un negru superb. Victor era o splendoare. Aproape că era păcat să încerci să distrugi o asemenea frumusețe, şi mi-aş fi dorit ca el să nu fie atât de hotărât să ne distrugă viețile. Mi-am pus geanta pe tejgheaua barului şi i-am desfăcut fermoarul, ca să am acces cât mai rapid la conținutul ei. Immanuel s-a lăsat să alunece de pe scaunul lui şi s-a îndepărtat spre perete, cu privirea fixată asupra nou-veniților. Heidi şi-a reluat locul, iar Victor, împreună cu grupul său, şi-a continuat drumul prin club.

Deşi nu-mi dezlipeam ochii de la Victor, m-am simțit obligată să vorbesc cu Heidi, fiindcă simțeam că avusese un motiv să se cocoațe în spatele meu.

— Ce-ți mai face băiatul? am întrebat-o, aşa cum se procedează cu cineva despre care ştii că are un iubit.

— Eric s-a oferit să mă lase să-l aduc aici, mi-a răspuns Heidi, stând cu ochii pe oaspeți, prudentă.

— Asta-i o veste foarte bună, am exclamat din toată inima. Încă unul de partea noastră.

Între timp, comitetul de primire înainta cu încetineală.

— Victor, l-a întâmpinat Eric. A făcut câțiva paşi în față şi spre centru, oprindu-se la distanța precaută de doi metri de regent. Era îndeajuns de inteligent încât să nu-i facă lui

Victor o primire cu tot tacâmul, fiindcă ar fi fost un indiciu limpede că avea să se-ntâmple ceva rău. Bun venit la Fangtasia, a continuat. Ne bucurăm că avem şansa de a-ți oferi o distracție.

Şi Eric s-a înclinat. Chipul lui Akiro a rămas inexpresiv, de parcă Eric nici n-ar fi fost acolo.

Încă în picioare, încadrat de Luis şi de Antonio, Victor şi-a înclinat capul creț.

— Şerifule, ți-l prezint pe Akiro, noua mea mână dreaptă, a rostit el, cu zâmbetul lui orbitor. Akiro a fost recent de acord să se mute din Nevada în Louisiana.

— Îi urez bun-venit în Louisiana, a răspuns Eric, fiind vorba de un vampir atât de bine-cunoscut, cum era Akiro. Sunt convins că va reprezenta un mare plus pentru personalul regentului.

Eric demonstra că poate fi la fel de impasibil ca şi celălalt vampir.

Akiro a fost nevoit să-i mulțumească şerifului pentru salut, fiindcă era plasat mai sus în lanțul trofic, însă puteai să-ți dai seama că o făcea fără voia lui. Plecăciunea i-a fost cu un milimetru mai superficială decât ar fi fost normal.

Vampirii ăştia!

Grozav, mi-am zis în gând, total debusolată. *În sfârşit, Victor îşi înlocuieşte locotenentul şi cea mai bună luptătoare. Tocmai în momentul acesta.*

— Akiro cred că e un luptător destul de bun, hm? am întrebat-o în şoaptă pe Heidi.

— Aşa s-ar spune, a replicat ea, sec, pornind încet înainte ca să-şi salute regentul. Toți vampirii lui Eric trebuiau să vină pe rând şi să-şi ofere loialitatea în slujba lui Victor. Jock, cel mai nou membru al personalului lui Eric, era ultimul la rând. Puteai să-şi dai seama că era gata şi să-l pupe în fund pe Victor, dacă i se ivea ocazia.

Mindy, cu un apetit inoportun, i-a adresat lui Jock o privire plină de speranță. Era toantă rău, dar asta nu însemna că trebuia să moară. M-am gândit că poate o conving să facă o expediție până la toaleta femeilor, înainte de sosirea sorocului. Nu. Dacă nu era din inițiativa ei, o

astfel de mişcare ar fi însemnat un steag roşu. I-am privit pe nou-veniți şi am încercat să-mi încordez puterile pentru ce avea să urmeze.

Aceasta era, în mod special, oribilă: aşteptarea aceasta, planificarea, conştiința faptului că aveam să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-i ucid pe cei din fața mea. Îi priveam în ochi, sperând că vor muri până într-o oră. Oare aşa se simțeau soldații? Nu eram atât de conectată pe cât ar fi trebuit: eram suspendată într-un calm sinistru, poate din cauză că din moment ce sosise Victor, nimic nu mai putea opri ce avea să se-ntâmple.

Când Victor a confirmat că era mulțumit de primire prin ocuparea scaunului din centru, Eric i-a cerut lui Jock să aducă de băut pentru toată lumea. Vampirii din afara oraşului l-au aşteptat pe Luis să bea el primul dintr-un pahar pe care l-a luat la întâmplare de pe tavă. Când au văzut că Luis rămâne în viață după vreo câteva minute, toți nou-veniții şi-au ales, pe rând, câte un pahar, sorbind cu toții. Atmosfera a devenit mai lejeră după aceea, fiindcă băuturile erau absolut kosher: sânge sintetic încălzit, calitate premium.

— Te ții de litera legii aici, la Fangtasia, a remarcat Victor, zâmbindu-i lui Eric. Mindy era între ei, şi-şi lăsase capul pe umărul lui Victor, având în față propria doză de Diet Coke cu rom. Soțul ei, Mark, în stânga lui Victor, părea să nu se simtă prea bine. Avea o culoare nesănătoasă şi părea apatic. Când i-am văzut urmele de colți pe gât, m-am întrebat dacă nu cumva Victor o fi exagerat cu sorbitul. Mindy nu părea îngrijorată.

— Da, domnule regent, i-a răspuns Eric, întorcându-i zâmbetul, cu aceeaşi sinceritate, dar fără să mai dezvolte subiectul.

— Frumoasa ta soție?

— Este prezentă, normal, a confirmat Eric. Cum ar mai fi seara fără ea?

Mi-a făcut semn cu mâna să înaintez, iar Victor şi-a ridicat paharul spre mine, în semn că-mi apreciază apariția. Am reuşit să mă arăt încântată.

— Victor, am zis, ne bucurăm foarte mult că ai reuşit să vii astă-seară.

N-am încercat să invoc ceva mai mult decât „bucuria”. Victor nu s-ar fi aşteptat ca eu să fiu la fel de pricepută ca Eric în ceea ce priveşte ascunderea sentimentelor, iar eu n-aveam de gând să-i dau motive să-şi schimbe părerea.

Fireşte, Eric nu voise ca eu să fiu acolo. Îşi exprimase cât se poate de clar părerea că o ființă umană fragilă n-ar trebui să fie prin preajmă atunci când vampirii se luptă între ei. În teorie, eram de acord cu el. Aş fi preferat să fiu acasă... Însă mi-aş fi făcut griji în fiecare clipă. Argumentul meu hotărâtor fusese că Victor s-ar fi alarmat în mod categoric dacă i-ar fi sărit în ochi absența mea, care ar fi constituit un semnal clar că Eric punea ceva la cale. Eric n-a putut să mă contrazică atunci când mi-am expus punctul de vedere la întrunire.

Akiro s-a postat în spatele scaunului lui Victor. Hmmm, incomod. Am încercat să mă gândesc ce-ar fi de făcut în situația asta. Pam era în spatele scaunului lui Eric. Când l-am văzut pe Eric chemându-mă, i-am zâmbit şi m-am dus lângă el, cu geanta pe umăr.

Colton şi Audrina se amestecaseră în fundal, cărând tăvi cu băuturi prin club.

Spre uimirea mea, Heidi a îngenuncheat lângă scaunul pe care stăteam, postura ei indicând o vigilență activă. Eric i-a aruncat o privire, dar n-a comentat. Heidi luase poziție de parcă i-ar fi ordonat Eric să mă apere pe durata a ceea ce putea să fie o vizită delicată. Mi-am coborât privirea spre ea, însă ea m-a evitat. Mda, exact asta se întâmpla. Cel puțin, în limitele „normalului”, fără să-i alarmeze neapărat pe vizitatori.

— Bill, a strigat deodată Eric. Suntem gata!

Şi Bill şi-a făcut apariția de pe culoarul din spate, zâmbind – un complet atipic zâmbet larg – şi azvârlindu-şi brațul mult în spate (taa-DAA!) ca să anunțe intrarea lui Bubba.

Şi ce mai intrare a fost! L-a pus în umbră pe Victor.

— O, Dumnezeule! am murmurat. Bubba se îmbrăcase cu

un costum roşu peste care cineva trecuse cu un Bedazzler[1]; avea imitaţii de pietre preţioase şi paiete peste tot, iar părul îi fusese aranjat într-un uluitor pompadour[2]. Purta cizme negre şi inele groase. Afişa acel uluitor zâmbet pieziş care făcuse să leşine femei de pe toată planeta şi-şi flutura braţele ca şi cum ar fi avut mii de spectatori, nu doar cât degetele de la mâini. Bill s-a aşezat alături de casetofonul instalat de Maxwell, iar când Bubba a sărit pe mica scenă şi ne-a mulţumit foarte mult tuturor, luminile s-au stins. Bill a pornit muzica: primul cântec, „Kentucky Rain”.

Era incredibil. Ce puteam să spun?

Victor era complet fascinat; sau atât de fascinat cât poate fi cineva prevăzător în permanenţă. S-a aplecat în faţă – uitând de Mindy şi de Mark, uitând de ceilalţi vampiri – vrând să absoarbă cât mai bine experienţa. În definitiv, îl avea pe Akiro, care să-i poarte de grijă în locul lui. Iar Akiro îşi vedea de treabă, fără urmă de îndoială. Privirea lui nu se oprea niciodată asupra lui Bubba, ci mătura încăperea. Luis şi Antonio se postaseră lângă ieşire, păzindu-i spatele lui Akiro, în timp ce ochii bodyguardului descriau semicercuri de o sută optzeci de grade, scrutând restul sălii din spatele lui Victor.

După ce Bubba s-a înclinat să primească aplauzele, care au fost atât de tunătoare pe cât i-a stat în puteri micii noastre adunări, Bill a pornit din nou muzica. De data aceasta, am auzit „In the Ghetto”.

Lacrimi roşii curgeau pe faţa lui Victor. Am aruncat o privire peste umăr, ca să constat că şi Luis şi Antonio erau vrăjiţi. Cei doi vampiri fără nume stăteau în picioare, aproape de Bill, cu mâinile împreunate în faţă, urmărind show-ul.

După toate aparenţele, Ana Lyudmila nu era iubitoare de muzică. Arăta plictisită, cum stătea la capătul unei bănci dintr-un separeu aflat aproape de ieşire. Puteam s-o zăresc

---

[1]Aparat foarte popular în anii '70, folosit pentru aplicarea de strasuri, butoni sau petice pe diverse materiale.
[2]Stil de coafură inspirat după cel al doamnei de Pompadour, părul fiind umflat şi pieptănat pe spate, folosindu-se gel din abundenţă.

peste umărul lui Mark. Thalia, cam pe jumătatea dimensiunilor Anei Lyudmila, s-a apropiat uşor de ea şi, fără vorbe, i-a întins o tavă încărcată cu pahare pline. Ana Lyudmila i-a mulţumit printr-o graţioasă înclinare a capului, şi-a ales un pahar şi a luat o înghiţitură zdravănă. După o secundă în care pe chip i-a apărut fulgerător o expresie de oroare absolută, s-a prăbuşit. Thalia a prins din zbor paharul căzut din mâna Anei Lyudmila. Apoi, bătrâna şi letala femeie-vampir a împins fără zgomot trupul inert ceva mai departe în separeu şi s-a întors cu faţa spre scenă, stând astfel încât să mascheze picioarele răşchirate ale Anei Lyudmila. Întregul episod n-a durat mai mult de treizeci de secunde. Habar n-aveam ce-i pusese în băutură: vreo anume formă de argint lichid? Să fi fost posibil? Acest mic plan secundar fusese ticluit pentru eventualitatea în care unul dintre vampiri ar fi fost în afara câmpului vizual al celorlalţi şi, din fericire, dăduse roade.

Unul mai puţin. Voiam să scoatem din luptă cât mai mulţi cu putinţă, înainte ca lupta să înceapă efectiv.

Palomino, care ieşea în evidenţă cu părul albicios şi încântătorul ei ten auriu, şi-a croit drum spre Antonio, înaintând cu paşi rari, ca într-o doară. Prinzându-i privirea lui Antonio, i-a zâmbit, dar având grijă să nu exagereze.

Geanta mea era pe podea, în minusculul spaţiul dintre scaunul meu şi al lui Eric. Mi-am cufundat mâna în gura ei deschisă şi am scos de-acolo o ţepuşă foarte bine ascuţită. Am strecurat-o în mâna lui Eric, aflată în aşteptare. După o secundă de zăbavă pe umărul lui, ca să maschez mişcarea, mi-am îndreptat statura, făcându-i loc.

Maxwell Lee, care stătea în picioare lângă uşa din dreptul birourilor, şi-a scos sacoul şi l-a împăturit cu migală. Îi apreciam grija faţă de veşminte, însă era ca un semnal că se pregătea să treacă la acţiune. A părut să-şi dea şi el seama, fiindcă după ce a terminat s-a instalat la marginea unui separeu.

Cât timp s-a limitat la cântecele de tip baladă, Bubba a fost fermecător, dar când şi-a ales pentru numărul următor „Jailhouse Rock”, o undă de tristeţe a părut că străbate

cumva publicul. Deşi tranziția la vampirism îi atenuase toate infirmitățile, adevărul rămânea acela că murise într-o condiție fizică foarte precară, şi încă purta semnele vârstei. Acum, că interpreta o piesă dansantă, efectul era cam jalnic. Am observat cum micul public începe să-şi piardă fascinația de până acum.

Schimbarea de tonalitate fusese o eroare, însă una pe care n-avuseserăm cum s-o prevedem.

I-am simțit brațul lui Eric încordându-se lângă mine, după care, cu iuțeala unui şarpe avântându-se la atac, s-a aplecat în față, împingând-o pe Mindy Simpson spre stânga lui; brațul drept s-a înălțat, repezindu-se să-l străpungă pe Victor în piept. În materie de atac prin surprindere, fusese perfect. Eric ar fi nimerit drept la țintă, dacă Akiro, cu o la fel de înspăimântătoare iuțeală, nu şi-ar fi scos spada din teacă şi n-ar fi abătut-o în jos în timp ce Eric lovea.

Mindy Simpson fusese blestemată să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Spada lui Akiro i-a izbit umărul în drumul ei spre brațul lui Eric, despicându-l pur şi simplu, oasele şi carnea ei încetinind înaintarea ucigătorului tăiş aproape suficient cât îi trebuia lui Eric ca să scape.

Atunci, s-a dezlănțuit iadul.

Mindy a țipat şi a murit în câteva secunde, iar cantitatea de sânge a fost absolut incredibilă. În timp ce ea murea, o mulțime de lucruri se întâmplau aproape simultan. Mark încă era cu gura căscată, Victor încerca să împingă deoparte trupul prăbuşit şi sângerând abundent al lui Mindy, Akiro se străduia să-şi elibereze spada, iar Eric se apleca şi înainta, ca să evite o altă lovitură. Brațul lui Eric sângera, dar grație involuntarului blocaj făcut de Mindy, era încă funcțional. M-am ridicat în picioare şi m-am aruncat înapoi, ca să nu-i stau în drum, trântindu-mi scaunul într-o parte şi izbindu-mă drept în Luis, care se avântase înainte să-şi protejeze stăpânul. Eu i-am deviat traiectoria, aşa că am căzut amândoi grămadă pe podea. Spre norocul meu, el era prea concentrat asupra adversarilor vampiri ca să mă considere câtuşi de puțin primejdioasă, aşa că s-a folosit de mine doar ca de o trambulină, luându-şi elan.

Nu că m-aş fi simţit prea bine, dar măcar nu mi-a fost fatal.

M-am ridicat pe vine, încercând să-mi dau seama ce era de făcut mai departe. În lumina estompată, nu era uşor să înţelegi ce se petrece. O pereche se lupta aproape de ieşirea din club şi i-am recunoscut pe Palomino şi pe Antonio, iar silueta măruntă care zbura prin aer probabil că îi aparţinea Thaliei. Intenţiona să aterizeze în spinarea lui Akiro, însă acesta s-a întors în ultima clipă – cu aceeaşi viteză incredibilă – aşa că l-a izbit în piept, făcându-l să se clatine. Spada lui nu era o armă menită luptei corp la corp, mai ales că Thalia făcea tot posibilul să-i sfâşie beregata cu dinţii.

Mark Simpson se îndepărta, împleticindu-se, de cadavrul soţiei sale şi de vampirii angrenaţi în luptă, repetând întruna: „O, Doamne, O, Doamne”. Totuşi, a reuşit să-şi găsească adăpost în spatele barului, unde a înhăţat o sticlă şi a început să caute pe cineva pe care să-l lovească. Mă simţeam în stare să mă descurc cu Mark Simpson, aşa că am sărit în picioare.

Totuşi, Colton s-a ocupat de el înainte să pot eu ajunge acolo. Înhăţând la rândul lui o sticlă, i-a repezit-o în ceafă lui Mark Simpson, care s-a clătinat şi a căzut.

În timp ce Thalia îl ţinea ocupat pe Akiro, Eric şi Pam s-au dus după Victor. Nimic nu se compară cu o frumoasă şi cinstită încăierare dintr-un bar. Erau doi contra unu.

Maxwell Lee l-a străpuns din spate cu ţepuşa, extrem de precis, pe Antonio, care se lupta cu Palomino.

L-am auzit pe Bubba urlând agitat. M-am dus până la scenă şi l-am prins de braţ.

— Hei, gata, e OK, i-am zis.

Atâtea persoane urlau şi ţipau, încât nu eram sigură că mă aude, dar după ce i-am repetat acest lucru de vreo douăzeci de ori, s-a oprit din urlat (mulţumescu-Ţi, Doamne) şi-a zis:

— Domnişoară Sookie, vreau să ies de-aici.

— Sigur că da, i-am zis, străduindu-mă să-mi păstrez un ton calm şi echilibrat, când şi mie îmi venea să urlu. Vezi uşa aia de colo? l-am întrebat, arătându-i spre uşa care dădea spre restul clubului, spre biroul lui Eric şi aşa mai departe.

Du-te acolo în spate şi aşteaptă. Te-ai descurcat minunat, de-a dreptul minunat! Bill o să se-ntoarcă direct acolo, sunt sigură.

— OK, a acceptat el, deznădăjduit, şi i-am văzut silueta deplasându-se în lumina slabă care venea dinspre uşa închisă. L-am depistat în sfârşit şi pe Bill, care-şi croia drum printre combatanţi, cu ochii pe ţinta lui. L-a apucat pe Bubba de braţ ca să-l dirijeze spre adăpost, aceasta fiind misiunea destinată lui Bill. Am fost mândră de el când am observat că-l lăsase mort pe podea pe unul dintre vampirii fără nume, acesta deja prefăcându-se în fărâme.

Fusesem atât de concentrată asupra lui Bubba, încât n-o observasem pe Audrina, care venea împleticindu-se spre mine, cu mâinile la gât şi sângele ţâşnindu-i dintr-o rană, până nu s-a ciocnit chiar de mine, făcându-mă să cad în genunchi. Nu ştiam care să-i fi fost scopul – poate că voia să treacă pe lângă mine şi să ajungă la bar, de unde să ia un prosop cu care să-şi oprească şuvoiul roşu, sau poate doar încerca să scape de atacatorul ei – dar cert e că n-a mai reuşit. S-a întins cât era de lungă pe podea, la un metru de mine, şi nu mai aveam ce să fac pentru ea. În timp ce-i pipăiam încheietura în căutarea pulsului, am simţit mişcare în spatele meu şi m-am aruncat într-o parte exact la timp cât să evit o lovitură din partea lui Jock, barmanul. Avea excelente reflexe de supravieţuitor, alegându-şi adversare umane, nu din rândul vampirilor. Indira, cu sariul umflat în jurul trupului, l-a apucat pe Jock de braţul lui greu şi l-a smucit cu suficientă forţă încât să-l trimită ca pe o ghiulea în perete. În locul acela a apărut o gaură, iar Jock a ricoşat înapoi, într-un echilibru instabil. Indira s-a azvârlit la podea, i-a vârât mâna printre picioare şi a apucat. Urlând, Jock a început să tropăie şi să lovească, dar Indira tot l-a castrat.

Aveam acum o nouă consemnare pentru capitolul „cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată”.

Sângele curgea din Jock, negru şi gros, şi el privea şocat în jos, în timp ce Indira ţipa triumfătoare. Cu o subită hotărâre, el şi-a avântat pumnii încleştaţi şi-a pocnit-o în tâmplă. Indira a zburat cât colo, fiind rândul ei să se ciocnească de

perete. A rămas nemişcată pe podea pentru o clipă, scuturând din cap ca şi cum ar fi roit muştele în jurul lui. Jock s-a repezit după ea, însă l-am apucat de umăr cu suficientă forță încât să-l încetinesc puțin, aşa că în momentul în care a ajuns la ea, Indira îşi revenise destul cât să zvâcnească în sus, aruncându-i peste față unul dintre faldurile sariului şi orbindu-l până să poată prinde țepuşa azvârlită de mine, împlântându-i-o imediat în inimă.

Jock, abia te-am cunoscut...

Am încercat o scurtă evaluare a situației.

Jock doborât, Mark şi Mindy Simpson doborâți, Ana Lyudmila doborâtă, Antonio doborât, Vampirul Inamic Necunoscut #1 doborât, Luis... Unde-o fi dispărut? Auzind o împuşcătură afară, mi-am închipuit că primesc răspunsul la întrebare, într-adevăr, Luis alerga înapoi spre intrarea în club, cu o rană la umărul stâng. Mustapha Khan îl aştepta acolo cu un cuțit foarte lung. Luis s-a luptat cu furie, în ciuda rănii de glonț; avea la rândul lui o armă ascunsă. Scoțând-o la iveală, a reuşit să-i facă o crestătură lui Mustapha, însă Immanuel l-a izbit cu piciorul din spate la nivelul genunchiului, şi Luis s-a prăbuşit. Rubio a profitat de momentul de slăbiciune şi i-a împlântat țepuşa. Şi, cu toate că a rostit un „O, ce naiba” cu un mare dezgust, Mustapha s-a înclinat în fața lui Rubio. Surprins, Rubio s-a înclinat la rândul lui.

Palomino avea probleme cu Vampirul Inamic Necunoscut #2, care se lupta ca un diavol. Poate că Palomino n-o fi fost atât de pricepută la luptă, şi nici la fel de bătrână, dar era însângerată şi slăbită. Parker, care se vedea clar că nu e cine ştie ce bătăuş, stătea tot timpul în spatele Vampirului #2 şi-l tot împungea cu un cuțitaş pentru gheață, nu prea eficient, dar evident enervant. Acesta, un vampir robust care fusese transformat pe la treizeci şi ceva de ani, abia se vindeca până să fie împuns din nou. Şi sunt convinsă că durea ca naiba. Parker părea prea speriat ca să se apropie îndeajuns încât să-i străpungă inima. Palomino era prea lentă, din cauza numeroaselor ei răni, ca să-l poată imobiliza. Atunci, Mustapha, contrariat de uciderea lui Luis, l-a împins

deoparte pe Parker şi l-a decapitat pe Vampirul #2 cu o lovitură spectaculoasă de cuțit.

Acum, Akiro şi Victor erau singurii duşmani rămaşi încă în picioare.

Ambii ştiau că luptă ca să scape cu viață. Gura lui Pam era plină de sânge, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era sângele ei sau al lui Victor. Am simțit cutia magică apăsându-mi abdomenul şi m-am gândit s-o scot la iveală, însă în clipa imediat următoare, Akiro a reuşit să-i reteze brațul Thaliei. Thalia l-a prins din zbor şi l-a lovit cu el pe Akiro, iar Heidi, sărind asupra lui din spate, i-a străpuns gâtul.

Akiro şi-a lăsat spada să cadă şi şi-a dus mâinile la gât, iar eu m-am strecurat repede să iau arma, ca el să nu şi-o poată recupera. Spada era lungă, şi nu atât de grea pe cât anticipasem. Am făcut câțiva paşi înapoi, vrând să mă îndepărtez de brațele lui care bâjbâiau, întinse, şi tocmai atunci l-am văzut pe Victor aruncându-l pe Eric într-un perete şi trântind-o pe spate pe Pam, apoi aruncându-se peste ea chiar sub ochii mei. I-a țintuit umerii de pământ şi a muşcat-o de gât.

Pam şi-a ridicat privirea spre mine, cu un calm sinistru pe chip.

— Fă-o, m-a îndemnat.

— Nu, m-am opus, temându-mă să n-o rănesc chiar pe Pam.

— Fă-o, a repetat ea.

Era absolut convingătoare. Şi-a repezit mâinile în sus, apucându-l pe Victor de ambele antebrațe, imobilizându-l apoi la pământ.

Eric tocmai se ridica în picioare, clătinându-se, cu sângele picurându-i din rănile de la cap, de la braț şi dintre coaste. Îl muşcase pe Victor cel puțin o dată, dacă judecam după gura lui înroşită. Mi-am coborât privirea spre Pam, care se ținea de duşmanul nostru cu toate rezervele ei de energie. Mi-a făcut un semn de încuviințare şi şi-a întors capul într-o parte. Apoi, a închis ochii. Mi-aş fi dorit să pot face şi eu acelaşi lucru. Am inspirat adânc şi m-am repezit la el cu

spada.

16

PAM L-A ÎMPINS PE VICTOR de pe ea şi a sărit în picioare. Îmi fusese atât de frică să n-o omor pe Pam, încât nu lovisem cu destulă forță. Spada nu-l tăiase de tot pe Victor, însă reuşisem să-i retez coloana vertebrală. Se înfipsese în os şi nu mai puteam s-o scot de-acolo. Îngrozită de mine însămi, de senzația avută când îl tăiasem pe Victor, m-am tras înapoi şi mi-am acoperit gura cu palmele.

Atunci, Pam a smuls spada din rană şi l-a decapitat pe Victor.

— Predă-te, i-a cerut Eric cu voce gravă lui Akiro, care era rănit.

Akiro a scuturat din cap. Rana de la gât îl împiedica să vorbească.

— Foarte bine, atunci, a rostit Eric, plictisit. L-a apucat de cap pe Akiro şi i-a frânt gâtul. Pocnetul s-a auzit clar şi a fost profund dezgustător. M-am întors cu spatele, simțindu-mi stomacul cum zvâcneşte, chiar dacă-i porunceam să stea la locul lui şi să tacă. Şi, în timp ce Akiro zăcea neputincios, Eric l-a străpuns cu țepuşa.

Şi totul s-a sfârşit. Victor şi toți slujitorii lui vampiri – ca şi toți slujitorii lui umani – erau morți. Destui erau vampirii care se descompuneau ca să schimbe calitatea aerului.

M-am lăsat să cad pe un scaun. De fapt, mi-am pierdut controlul asupra propriilor picioare, şi întâmplarea a făcut ca un scaun să se nimerească sub mine.

Thalia plângea de durere din cauza brațului ei amputat, însă se lupta din greu cu această manifestare de slăbiciune. Indira stătea pe podea, arătând epuizată, dar veselă. Maxwell Lee, Parker şi Rubio aveau răni mai puțin însemnate. Pam şi Eric erau plini de sânge, atât dintr-al lor, cât şi de-al lui Victor. Palomino s-a apropiat încet de Rubio şi l-a cuprins în brațe, atrăgându-l şi pe Parker în îmbrățişare. Colton îngenunchease lângă răposata Audrina, plângând.

Nu-mi mai doream să văd vreodată o altă bătălie, mică sau mare, în toată viața mea. Îmi priveam iubitul, soțul, şi îl vedeam ca pe un străin. El şi Pam stăteau față-n față, ținându-se de mâini şi zâmbindu-şi fericiți printre petele de sânge. Apoi, s-au prăbuşit pur şi simplu unul peste celălalt, iar Pam a izbucnit într-un râs care-i tăia răsuflarea.

— Am reuşit! zicea. Am reuşit! Suntem liberi.

Până când o să se-abată peste noi Felipe de Castro ca o tonă de cărămizi, vrând să afle ce s-a întâmplat cu regentul lui, m-am gândit, dar fără s-o spun cu voce tare. A: pentru că nu eram sigură că pot să vorbesc. B: deja ne întrebaserăm ce s-ar putea întâmpla, însă părerea lui Eric fusese că era mai bine să cerem iertarea, decât permisiunea.

Mustapha vorbea la telefonul lui mobil, mare cam cât un greiere.

— Warren, n-are sens să mai intri, frate, zicea el. Treaba s-a făcut. Bine țintit. Mda, l-am terminat.

— Domnule şerif, plecăm spre casă, dacă nu mai aveți nevoie de noi, l-am auzit spunând pe Parker. Slăbănogul o susținea pe Palomino dintr-o parte, iar Rubio o sprijinea de cealaltă. Toți erau destul de şifonați, într-un fel sau în altul.

— Puteți să plecați, a încuviințat Eric. Mânjit de sânge cum era, tot avea autoritatea conducătorului. Ați răspuns la chemarea mea şi v-ați îndeplinit misiunile. Veți fi răsplătiți.

Palomino, Rubio şi Parker s-au ajutat reciproc să ajungă la uşa din spate. După fețele lor, sigur sperau ca Eric să nu-i mai cheme multă, foarte multă vreme, oricare ar fi fost răsplata.

Indira s-a târât până la Thalia, lipindu-i brațul retezat de umăr şi împingându-l cu putere. Apoi, l-a ținut acolo, veselă. Indira era persoana cea mai fericită din club.

— Are vreun efect? am întrebat-o pe Pam, arătându-i spre îmbinarea umăr-braț. Pam tocmai ştergea spada însângerată pe hainele lui Akiro. Gâtul acestuia aproape că dispăruse: părțile rănite se dezintegrează mai repede decât cele nevătămate.

— Uneori, mi-a răspuns ea, ridicând din umeri. Din moment ce Thalia e atât de bătrână, are o şansă. E un proces

mai puțin dureros şi mai puțin consumator de timp decât regenerarea.

— Thalia, pot să-ți dau nişte sânge? am întrebat-o. Nu cred că avusesem vreodată curajul să mă adresez Thaliei direct, însă sigur puteam să-i aduc câteva sticle cu sânge, ba chiar aş fi fost bucuroasă. Ea şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de lacrimi apărute fără voie. Era evident că se forța să stea nemişcată.

— Nu, decât dacă vrei să-mi donezi personal, mi-a răspuns, în engleza ei cu accent pronunțat. Însă Eric n-ar fi mulțumit dac-aş bea de la tine. Immanuel, îmi dai o gură?

— Foarte bine, a zis el. Firavul coafor părea destul de amețit.

— Eşti sigur? l-am întrebat. Nu prea pari în apele tale.

— Pe naiba, sunt bine, a ripostat Immanuel, neconvingător. Tipul care mi-a omorât sora e mort. Aşa că mă simt bine.

Nu părea, dar eram sigură că nici eu nu arătam prea bine. Spusesem tot ce se putea, aşa că m-am aşezat şi l-am privit pe Immanuel lăsându-se stângaci pe vine în fața scaunului pe care stătea Thalia. Diferența de înălțime nu era în favoarea lor. Aşa că Thalia şi-a înfăşurat brațul nevătămat pe după gâtul lui Immanuel şi şi-a înfipt colții în el, fără alte discuții. Expresia feței lui Immanuel s-a schimbat, de la apatică la extatică.

Thalia făcea zgomot când se hrănea.

Indira stătea lungită alături de ea, în sariul ei scăldat în sânge, ținând răbdătoare brațul retezat la locul lui. Şi, pe măsură ce Thalia continua să bea, observam că brațul arăta din ce în ce mai natural. Degetele s-au îndoit. Am privit uluită, însă acesta nu era decât un eveniment extrem în plus, într-o seară plină de asemenea evenimente.

Pam părea puțin descumpănită acum, că sărbătorirea victoriei împreună cu Eric se sfârşise, şi-l vedea pe Immanuel oferindu-şi sângele altcuiva. L-a întrebat pe Mustapha dacă nu vrea să-i dea el un pic, iar el i-a răspuns ridicând din umeri.

— Intră în sarcinile de serviciu, a zis, trăgându-şi în jos

gulerul tricoului său negru. Pam arăta incredibil de palidă în comparație cu Mustapha, iar dinții acestuia s-au dezvelit într-o strâmbătură când ea l-a muşcat. După altă secundă însă, şi el a părut mai fericit.

Eric a venit la mine, strălucind de bucurie. Niciodată bucuria provocată de ruperea legăturii nu fusese mai pură pentru mine, fiindcă nu voiam să ştiu ce simte, nici măcar un pic. M-a cuprins în brațe, m-a sărutat entuziast, însă tot ce simțeam eu era mirosul de sânge. El era ud de sânge. Şi lichidul mi se impregna şi mie peste tot: pe rochie, pe brațe şi pe piept.

După un minut, s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Sookie? mi-a zis. Tu nu te bucuri?

Am încercat să mă gândesc ce-aş fi putut să spun. Mă simțeam ca o ipocrită.

— Eric, mă bucur pentru că n-o să ne mai facem griji din cauza lui Victor. Şi ştiu că asta e ceea ce am plănuit. Dar după părerea mea, când eşti înconjurat de cadavre şi de fragmente de cadavre, nu prea e locul potrivit pentru o sărbătorire, plus că în viața mea n-am fost mai puțin încinsă decât în clipa de față.

M-a privit cu ochii mijiți. Nu-i plăcea că aduceam norii de ploaie peste parada lui triumfătoare. De înțeles.

Şi asta era problema, nu-i aşa? Toate astea mi se păreau *de înțeles.* Dar tot le uram, mă uram pe mine însămi, nu eram prea mândră de oricine altcineva.

— Tu ai nevoie de sânge, i-am zis. Îmi pare sincer rău că ai fost rănit, aşa că dă-i bătaie, bea.

— Tu eşti o ipocrită, şi eu o să beau, a replicat, şi n-a mai stat pe gânduri.

M-a durut. Şi nu m-a făcut să mă simt bine, ceea ce reprezenta o reacție tipică pentru vampiri. Lacrimile îmi şiroiau pe față, fără să vreau. Într-un chip ciudat, simțeam că durerea e meritată, justificată… dar în acelaşi timp înțelegeam că eram într-un punct de cotitură al relației noastre.

Relația noastră fusese marcată de o mie de puncte de cotitură, aveam impresia.

Deodată, Bill şi-a făcut apariţia lângă umărul meu, fixând cu privirea gura lui Eric pe gâtul meu. Expresia lui era una complexă: furie, revoltă, poftă.

Eram pregătită pentru ceva simplu, şi eram pregătită ca durerea să înceteze. I-am întâlnit privirea lui Bill.

— Domnule şerif, a zis Bill. Vocea nu-i sunase niciodată atât de catifelată. Eric a tresărit şi am ştiut că l-a auzit pe Bill, am ştiut că-şi dădea seama că trebuie să se oprească. Dar nu s-a oprit.

M-am scuturat din starea mea de letargie şi de autodezgust, l-am prins pe Eric de lobul urechii şi l-am ciupit cât de tare am putut.

S-a desprins de mine cu un icnet. Gura îi era plină de sânge.

— Bill o să mă ducă la mine acasă, i-am zis. Vorbim mâine-noapte. Poate.

Eric s-a aplecat să mă sărute, dar m-am cutremurat. Nu cu gura aia însângerată!

— Mâine, mi-a mai zis Eric, cercetându-mi faţa cu privirea. Apoi, s-a întors şi a strigat: Ascultaţi, toată lumea! Trebuie să începem curăţenia în club!

S-au auzit gemete ca de copii cărora li se cere să-şi strângă jucăriile. Immanuel s-a dus la Colton şi l-a ajutat să se ridice.

— Poţi să stai la mine, i-a propus. Nu e departe.

— Nu pot să dorm, a răspuns Colton. Audrina e moartă.

— Trecem noi şi peste noaptea asta, l-a consolat Immanuel.

Cei doi bărbaţi au ieşit din Fangtasia, cu umerii lăsaţi de epuizare şi mâhnire. M-am gândit ce părere or avea despre răzbunarea lor acum, că fusese dusă la îndeplinire, dar ştiam că n-o să-i întreb niciodată aşa ceva. Poate că nici n-o să-i mai văd vreodată.

Bill m-a cuprins cu un braţ când m-am poticnit puţin, şi mi-am seama că mă bucur de prezenţa lui alături de mine. Ştiam că n-aş fi fost în stare să conduc. Mi-am găsit geanta, în care încă aveam vreo două ţepuşe, şi mi-am scos cheile dintr-un buzunar exterior.

— Bubba unde s-a dus? l-am întrebat.

— Îi place să dea târcoale pe lângă vechiul Civic Auditorium, mi-a răspuns Bill. Tot dădea spectacole acolo.

Am clătinat din cap a încuviințare. Eram prea istovită ca să mai spun ceva.

Bill n-a mai vorbit pe tot drumul până acasă, ceea ce a fost o binecuvântare. Am privit fix, prin parbriz, întunericul nopții, întrebându-mă cum mă voi simți mâine. Fuseseră multe morți, şi totul se petrecuse foarte repede şi sângeros: ca în filmele acelea încărcate de violență şi pornografie. Văzusem câteva secunde dintr-un film din seria *Saw,* când eram acasă la Jason. Îmi ajunseseră.

Eram absolut convinsă de faptul că Victor fusese cel care declanşase toate acestea, prin intransigența lui. Dacă Felipe ar fi pus pe altcineva la conducerea Louisianei, toată catastrofa asta nu s-ar mai fi produs. Puteam oare să dau vina pe Felipe? Nu, povestea trebuia să se încheie aici.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Bill, în timp ce înaintam pe alee.

— Mă gândesc la răspundere, la vină şi la crime, i-am răspuns.

A încuviințat, cu o simplă înclinare a capului.

— Şi eu. Sookie, ştii că Victor a făcut tot posibilul să-l provoace pe Eric.

Am oprit în spatele casei şi mi-am întors fața spre el, cu o privire întrebătoare şi cu mâna pe clanța portierei.

— Da, a zis Bill. A făcut tot posibilul să-l provoace pe Eric să reacționeze cumva, astfel încât să-l poată ucide fără să fie obligat la justificări. Numai datorită faptului că ne-am plănuit mai bine mişcările s-a întâmplat ca Eric să scape cu viață, şi Victor, nu. Ştiu că tu îl iubeşti pe Eric.

Tonul lui rămăsese calm şi liniştit chiar şi la ultima afirmație, şi numai cutele din jurul ochilor îmi spuneau cât efort îl costa să vorbească.

— Tu trebuie să fii bucuroasă, a continuat el, şi mâine poate chiar o să fii entuziasmată că toată situația asta s-a sfârşit aşa cum s-a sfârşit.

Mi s-a strâns gura pungă timp de câteva secunde, până

mi-am formulat în minte răspunsul.

— Îl prefer în viață pe Eric, decât pe Victor, am zis. Ai dreptate.

— Şi ştii că violența era singura cale de a obține acest rezultat.

Puteam să înțeleg şi asta. Am clătinat aprobator din cap.

— Şi-atunci, de ce atâtea frământări? m-a întrebat Bill. Insista să scoată o reacție din partea mea.

Mi-am luat mâna de pe clanță şi m-am întors cu fața spre el.

— Pentru că a fost sângeros şi îngrozitor, şi au avut de suferit destui, i-am răspuns, mirată eu însămi de mânia din voce.

— Tu crezi că Victor ar fi putut să moară fără vărsare de sânge? Crezi că ai lui n-ar fi făcut tot posibilul ca să-i împiedice moartea? Ți-ai închipuit că n-o să moară nimeni altcineva?

Vocea lui era atât de calmă şi lipsită de reproş, încât nu m-am înfuriat.

— Bill, n-am crezut niciodată nimic din toate astea. Dar să le pui la cale e una, şi să le vezi în realitate e cu totul altceva.

Dintr-odată, eram sătulă de subiectul acesta. Se întâmplase, gata, acum trebuia să găsesc o modalitate să trec peste toate astea.

— Ai cunoscut-o pe regina Oklahomei? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns, cu evidentă precauție în glas. De ce mă-ntrebi?

— Înainte să moară, într-un fel, Appius l-a însurat cu ea.

Aici chiar l-am şocat pe Bill.

— Eşti sigură?

— Da. În sfârşit, mi-a spus, după ce Pam a făcut tot posibilul, doar că nu i-a băgat mâna în fund şi l-a scormonit cu degetele, doar-doar îl determină să vorbească.

Bill şi-a întors fața de la mine, dar nu înainte să-i zăresc zâmbetul pe care încerca să şi-l stăpânească.

— Pam e foarte încăpățânată când ține morțiş ca Eric să acționeze într-un anumit fel. Ți-a spus ceva Eric despre cum are de gând să rezolve situația?

— Încearcă să scape, dar, evident, Appius a semnat ceva. Când mi-a zis Appius, înainte să moară, că n-am cum să rămân cu Eric, n-am ştiut la ce se referea. Mă gândeam că Eric n-o să mai vrea să-şi piardă vremea cu mine când o să fiu bătrână şi zbârcită sau c-o să ne certăm şi-o să ne despărțim, ori altceva... Of, nu ştiu. Că s-ar întâmpla ceva care să ne despartă, la asta credeam că se referă.

— Şi uite că s-a întâmplat acum.

— Păi... da.

— Ştii că va fi obligat să te lase baltă dacă se însoară cu regina? Dacă va face parte dintr-o familie regală, Eric clar va avea dreptul să se hrănească şi cu sângele oamenilor, ba chiar să aibă o favorită din rândul oamenilor, însă soție nu poate avea.

— Asta mi-a dat şi el de înțeles.

— Sookie... să nu faci ceva necugetat.

— Deja am rupt legătura dintre noi.

După o tăcere prelungită, Bill mi-a zis:

— Asta e bine, fiindcă legătura implica riscuri pentru amândoi.

Nu era tocmai o noutate.

— Într-un fel, îmi cam lipseşte legătura aia, i-am mărturisit; dar, în acelaşi timp, e o uşurare că a dispărut.

Bill n-a comentat deloc. Foarte prudent.

— Tu ai avut vreodată...? l-am întrebat.

— O singură dată, demult, mi-a răspuns.

Dar se vedea că nu vrea să vorbească despre asta.

— S-a sfârşit cu bine?

— Nu, a zis Bill. Tonul lui era categoric şi nu mă îndemna câtuşi de puțin să continui acest fir al discuției. Las-o baltă, Sookie, mi-a zis apoi. Ți-o spun nu ca fost iubit, ci ca prieten. Lasă-l pe Eric să ia singur hotărârea care-l priveşte. Nu-i pune întrebări. Cu toate că nu ne suportăm, ştiu că Eric va face tot posibilul să iasă din situația asta, pur şi simplu pentru că iubeşte libertatea. Oklahoma e foarte frumoasă, şi Eric iubeşte frumusețea, dar o are deja la tine.

Ar fi trebuit să mă simt mai bine, dac-aş fi putut să apreciez complimentul. M-am întrebat care o fi numele

adevărat al reginei. Deseori, guvernantul era denumit după ținutul pe care-l cârmuia; vorbind despre Oklahoma, Bill nu voise să spună că statul era frumos, ci femeia care guverna peste creaturile nopții.

Văzând că nu răspund, Bill a continuat:

— Ea are şi foarte multă putere. Mai precis, teritoriu, acoliți, proprietăți, bani din petrol.

Şi ştiam amândoi că Eric iubea puterea. Nu una deplină – niciodată nu-şi dorise să fie rege –, însă îi plăcea să dea tonul în comitatul lui.

— Înțeleg ce înseamnă puterea, am zis. Şi înțeleg că eu n-o am. Vrei să iei maşina ca să te duci acasă sau o laşi aici şi o tai prin pădure?

— Mă duc prin pădure, mi-a răspuns, întinzându-mi cheile.

Nu mai era nimic de spus.

— Mersi, i-am zis.

Am deschis uşa verandei, am intrat, am încuiat-o după mine, după care am descuiat uşa din spate şi am pătruns în casă, aprinzând lumina din bucătărie. În casă domnea o pustietate tăcută, care imediat mi s-a părut liniştitoare, iar instalația de aer condiționat făcea tot posibilul să fie răcoare.

Cu toate că scăpasem din bătălia de la Fangtasia mai bine decât oricine altcineva, cel puțin din punct de vedere fizic, mă simțeam zdrobită şi strivită. Mâine o să mă doară totul. Mi-am desfăcut centura lată şi-am pus la loc cutia *cluviel dor* în sertarul pentru machiaj. Mi-am scos rochia pătată, m-am dus pe veranda din spate s-o pun la înmuiat în apă rece, în maşina de spălat, după care am făcut un duş, dând apa cât de fierbinte puteam să suport. În timp ce mă frecam peste tot cu buretele, am schimbat temperatura apei, la rece. Când am ieşit să mă şterg, eram încântător de curată şi de împrospătată.

M-am gândit dacă o să mă apuce plânsul sau o să stau să mă rog într-un colț, cu ochii larg deschişi, pentru tot restul nopții. Totuşi, niciuna dintre aceste reacții n-a pus stăpânire pe mine. M-am suit în pat simțindu-mă eliberată, de parcă aş fi trecut cu succes de o operație chirurgicală sau mi-ar fi ieşit

bine rezultatele de la o biopsie.

În timp ce mă făceam ghem şi mă pregăteam de somn, mi-a venit în minte ceva: faptul că puteam să dorm într-o noapte ca asta era aproape mai îngrozitor decât orice altceva.

17

TOATE FEMEILE DIN LIVINGUL MEU erau fericite. Drept e că unele erau mai fericite decât altele, dar niciuna nu era nefericită. Se aflau aici ca să-i aducă daruri cuiva care le merită şi se bucurau că Tara avea să nască gemeni. Toate acele foițe de mătase galbene, verzi, albastre şi roz alcătuiau un morman aproape copleşitor, însă Tara primea o mulțime de lucruri necesare şi dorite.

Dermot ne ajuta, discret, aducând gustări şi strângând ambalajele rupte de pe podea, ca să rămână curată. Câteva dintre musafirele mele mai vârstnice ajunseseră clar în stadiul de a nu mai fi sigure pe picioarele lor, aşa că nu era cazul să avem pe podea ceva care să le facă să alunece. Erau prezente şi mama şi bunica lui JB – bunica lui avea şaptezeci şi cinci de ani bătuți pe muchie.

Mai devreme, când bătuse Dermot la uşa din spate, îl lăsasem să intre şi mă întorsesem la cafeaua mea, fără să rostesc o vorbă. Imediat cum l-am văzut intrând pe uşă, m-am simțit considerabil mai bine. Poate că nu observasem contrastul în aceste ultime câteva săptămâni din cauză că fusesem prea învăluită de legătura aceea de sânge. Fusesem sub influența prea multor lucruri supranaturale. Nu puteam afirma că mă simțeam mai bine doar pentru că eram pe cont propriu, însă în mod cert asta mă făcea să fiu mai în contact cu realitatea.

După ce musafirele mele l-au privit mai bine pe Dermot şi şi-au dat seama cât de mult seamănă cu Jason, multe sprâncene s-au ridicat a mirare. Le-am spus că e un văr mai îndepărtat de prin Florida, şi am citit în multe minți că doamnele respective îşi propuneau să-şi consulte arborele genealogic, ca să găsească prin Florida vreo legătură cu familia mea.

Astăzi, mă simțeam eu însămi. Simțeam că fac ce trebuie, în comunitatea în care trăiesc. Poate că nici măcar nu eram

una şi aceeaşi persoană cu cea care participase la măcelul din noaptea trecută.

Am sorbit din paharul meu. Punciul îi ieşise bine lui Maxine, tortul pe care-l luasem de la cofetărie era delicios, crochetele mele din caşcaval erau crocante şi doar puțin picante, iar nucile de pecan sărate fuseseră prăjite exact cât trebuia. Am jucat Baby Bingo în timp ce Tara îşi desfăcea cadourile, strălucind de bucurie şi spunând „Mulțumesc!" cam de un milion de ori.

Mă simțeam tot mai mult ca vechea Sookie Stackhouse, pe măsură ce petrecerea se desfăşura.

Eram printre oameni pe care-i înțelegeam, făceam o faptă bună.

Ca un fel de bonus, bunica lui JB mi-a spus o poveste încântătoare despre bunica mea. Una peste alta, o după-amiază plăcută.

Când am ajuns în bucătărie cu o tavă plină de vase murdare, mi-am zis: *Asta e fericirea. Azi-noapte nu eram eu, cea adevărată.*

Şi totuşi, fusesem. Ştiam – chiar în timp ce gândeam toate acestea – că n-o să mă pot păcăli singură. Mă schimbasem ca să pot supraviețui şi plăteam prețul acestei supraviețuiri. Trebuia să fiu dispusă la schimbări pentru tot restul vieții, fiindcă altfel, tot ce mă silisem să fac ar fi fost zadarnic.

— Te simți bine, Sookie? s-a interesat Dermot, când a venit să aducă o nouă serie de pahare.

— Da, mersi. Am încercat să-i zâmbesc, dar nu mi-a ieşit decât o palidă sforțare.

S-a auzit o bătaie la intrarea din spate. Am presupus că ar fi o musafiră întârziată, care încerca să se strecoare fără să bată la ochi.

Când colo, era domnul Cataliades. Purta costum, ca totdeauna, însă pentru prima dată mi s-a părut, cumva, cât se poate de nepotrivit îmbrăcat. Nu părea chiar atât de ascuns ca de obicei, însă zâmbea politicos. Am rămas uluită la vederea lui şi nu eram întru totul convinsă că aş vrea să stăm de vorbă, însă dacă tot era cel care putea să-mi răspundă la marile întrebări despre viața mea, nu prea

aveam de ales.

— Intrați, l-am invitat, dându-mă înapoi și deschizând larg ușa.

— Domnișoară Stackhouse, a rostit el, protocolar. Îți mulțumesc pentru buna primire.

L-a fixat cu privirea pe Dermot, care spăla vasele cu mare grijă, mândru că-i încredințasem porțelanurile lui Buni.

— Tinere, a rostit, în chip de salut.

Dermot s-a întors cu fața și a încremenit.

— Dermot mă numesc, a zis, după care și-a reluat treaba, deși îmi dădeam seama că se străduia cu disperare să gândească.

— Ai un eveniment social? m-a întrebat domnul Cataliades. Îmi dau seama că sunt multe femei în casă.

Eu nici măcar nu sesizasem cacofonia de voci feminine plutind pe hol, însă suna de parcă ar fi fost șaizeci de femei în living, nu doar douăzeci și cinci.

— Da, am încuviințat. Am. E o petrecere cu cadouri pentru venirea pe lume a copiilor unei prietene de-a mea.

— Poate ar fi mai bine să stau la masa dumitale din bucătărie până se termină? a propus el. Poate și să gust ceva?

Amintindu-mi de bunele maniere, am zis:

— Desigur, vă rog să vă serviți cu orice!

I-am pregătit la repezeală un sendviș cu șuncă, am scos ceva cartofi prăjiți și murături, după care am umplut o altă farfurie cu bunătăți de la petrecere. Ba chiar i-am turnat și un pahar de punci.

Ochii negri ai domnului Cataliades s-au aprins la vederea mâncării din fața lui. N-o fi fost la fel de sofisticată ca meniurile lui obișnuite (cu toate că, din câte știam, prefera să mănânce șoareci cruzi), dar a înfulecat cu zel. Dermot părea în largul lui, chiar dacă nu tocmai relaxat, față de prezența în aceeași încăpere cu avocatul, așa că i-am lăsat să se descurce cum pot mai bine și m-am întors în living. Gazda nu trebuie să lipsească prea multă vreme: nu e politicos.

Între timp, Tara își desfăcuse toate cadourile. Asistenta ei de la magazin, Mckenna, notase pe o listă toate cadourile și

de la cine fuseseră primite. Fiecare vorbea despre propriile experienţe cu travaliul şi cu naşterea – o, ce veselie – şi Tara înfrunta tirul de întrebări despre ginecologul şi obstetricianul ei, despre spitalul în care urma să nască, despre cum se gândea să-şi boteze copiii, dacă se ştia sexul gemenilor, cât mai era până la data preconizată şi aşa mai departe.

Treptat, musafirele au început să se rărească, iar după ce au plecat toate, a trebuit să mă eschivez în faţa sincerelor oferte de colaborare primite de la Tara, de la soacra ei şi de la Michele, iubita lui Jason, referitoare la spălatul vaselor.

— Nu, mersi, le-am zis. Lăsaţi-le aici, e treaba mea, şi parcă am auzit cuvintele bunicii ieşind de pe propriile mele buze. Aproape că mi-a venit să râd. Dacă n-aş fi avut în bucătărie un demon şi o zână, poate chiar aş fi râs. Am încărcat toate cadourile primite de Tara în maşina ei şi a soacrei, iar Michele m-a informat că ea şi Jason planificaseră pentru următorul weekend un grătar cu peşte şi că voiau să vin şi eu. I-am răspuns c-o să văd, că sună minunat.

A fost o mare uşurare când au plecat toate fiinţele umane.

M-aş fi aruncat în fotoliu şi aş fi stat să citesc o jumătate de oră, sau aş fi urmărit un episod din *Jeopardy!* înainte de a trece la curăţenie, dacă nu m-ar fi aşteptat cei doi în bucătărie. Aşa că, în loc de relaxare, a trebuit să mă car cu alte farfurii şi pahare pentru spălat.

Spre surprinderea mea, Dermot plecase. Nu-i observasem maşina pe alee, dar presupusesem că şi-o strecurase printre cele ale musafirelor de la petrecere. Domnul Cataliades stătea pe acelaşi scaun, bând dintr-o ceaşcă de cafea. Îşi dusese farfuria la chiuvetă. N-o spălase, dar şi-o dusese până acolo.

— Gata, i-am zis. Au plecat. Nu l-aţi mâncat pe Dermot, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit.

— Nu, dragă domnişoară Stackhouse, nu l-am mâncat. Cu toate că, sunt convins, ar fi fost gustos. Dar sendvişul cu şuncă a fost delicios.

— Mă bucur că v-a plăcut, am răspuns automat. Ascultaţi, domnule Cataliades, am găsit o scrisoare de la bunica mea.

Nu sunt sigură că am înțeles corect relația dintre noi, sau poate doar nu înțeleg ce înseamnă că dumneavoastră sunteți tutorele meu.

Lumina de pe fața lui a devenit şi mai strălucitoare.

— Deşi mă cam grăbesc, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți risipesc nedumerirea.

— OK, am zis, întrebându-mă de ce-o fi fost în grabă, dacă tot mai era urmărit; totuşi, nu aveam de gând să mă abat de la subiect.

— Dați-mi voie să recapitulez toată povestea, şi dumneavoastră să-mi spuneți dacă am înțeles corect.

A încuviințat, înclinându-şi țeasta rotundă.

— Ați fost prieten bun cu bunicul meu de sânge, Fintan. Fratele lui Dermot.

— Da, geamăn cu Dermot.

— Dar nu păreți să-l agreați cine ştie ce pe Dermot.

— Nu, a răspuns, ridicând din umeri.

Aproape că era să abordez subiectul tangențial, dar m-am încăpățânat să-mi urmez firul gândirii.

— Aşadar, Fintan încă trăia când ne-am născut eu şi Jason.

Domnul Cataliades a încuviințat cu entuziasm.

— Da, trăia.

— Bunica mea afirma în scrisoare că i-ați vizitat pe tata şi pe sora lui, copiii lui Fintan, în realitate.

— Am fost acolo.

— Aşadar, le-ați dat – ne-ați dat – un dar?

— Am încercat, dar nu era posibil să-l primiți toți. Nu toți aveați scânteia esențială.

Era o frază pe care obişnuia s-o folosească Niall.

— Ce înseamnă scânteia esențială?

— Ce întrebare inteligentă! a exclamat domnul Cataliades, privindu-mă ca pe o maimuță care a deschis uşa cuştii ca să-şi ia banana. Darul pe care i l-am dat dragului meu prieten Fintan a fost acela ca oricare dintre descendenții săi umani ar poseda scânteia esențială să poată citi în mințile oamenilor, aşa cum pot eu.

— Aşa că, după ce s-a dovedit că tatăl meu şi mătuşa

Linda n-o aveau, v-ați întors după ce ne-am născut eu şi Jason.

A încuviințat iar.

— Nu era absolut necesar să vă văd. În definitiv, darul fusese dat. Dar, vizitându-l pe Jason şi apoi pe dumneata, am putut să ştiu cu certitudine. Am fost foarte entuziasmat când te-am ținut în brațe, deşi cred că sărmana dumitale bunică a fost înspăimântată.

— Prin urmare, numai eu şi...

Dar am înghițit numele lui Hunter înainte de a-l pronunța. Domnul Cataliades redactase testamentul lui Hadley, şi ea nu-l menționase pe Hunter. Era posibil ca el nici să nu ştie că Hadley avea un copil.

— Numai eu îl am, deocamdată, am continuat. Dar încă nu mi-ați explicat ce este cu scânteia.

Mi-a adresat o privire şireată, parcă spunându-mi că era sigur că n-o să scoată nimic de la mine.

— Scânteia esențială nu este uşor de definit în termenii ADN-ului vostru, mi-a zis. Este o deschidere spre o altă lume. Unii oameni nu sunt, literalmente, capabili să creadă că există şi alte ființe în altă lume decât cea a noastră, ființe care şi ele au sentimente, şi drepturi, şi credințe, şi care merită să-şi ducă propriile existențe. Oamenii care se nasc cu scânteia esențială sunt născuți ca să trăiască sau să realizeze ceva minunat, ceva uimitor.

Eu făcusem ceva destul de uimitor noaptea trecută, dar sigur nu era şi minunat... În afară de cazul în care urăşti vampirii.

— Buni avea scânteia esențială, am zis deodată. Motiv pentru care Fintan s-a gândit că o va regăsi în unul dintre noi.

— Da, cu toate că, fireşte, el niciodată n-a vrut să-i ofer ei darul meu.

Domnul Cataliades a îndreptat o privire melancolică spre frigider, aşa că m-am ridicat să-i prepar încă un sendviş cu şuncă. De data asta, i-am tăiat în felii şi câteva roşii proaspete şi i le-am pus pe o farfurioară, iar el şi le-a îndesat până la ultima fărâmă în sendviş, şi tot a reuşit să-l mănânce

civilizat. Ei, asta zic şi eu supranatural.

După ce-a terminat jumătate din sendviş, domnul Cataliades s-a oprit să-mi spună:

— Fintan îi iubea pe oameni, şi în special pe femei, şi cel mai mult le iubea pe femeile umane care aveau scânteia esențială. Acestea nu sunt uşor de găsit. O adora în asemenea măsură pe Adele, încât a plasat portalul în pădure, ca s-o poată vizita mai uşor, şi mă tem că a fost îndeajuns de ştrengar, încât să...

A venit rândul domnului Cataliades să se întrerupă şi să mă privească stânjenit, cântărindu-şi cuvintele.

— Să-i ia corpul bunicului meu pentru un test-drive din când în când, am zis. Dermot l-a recunoscut pe Fintan în câteva dintre fotografiile de familie.

— Mă tem că a fost un lucru foarte răutăcios din partea lui.

— Da, am răspuns apăsat. A fost cât se poate de răutăcios.

— Avea speranțe mari când s-a născut tatăl dumitale, iar eu am venit aici a doua zi ca să-l examinez, însă era destul de normal, deşi, fireşte, atrăgător şi magnetic, ca toți cei care au, parțial, ascendență în neamul zânelor. Şi Linda, a doua născută, era la fel. Şi îmi pare foarte rău pentru povestea cu cancerul: n-ar fi trebuit să se întâmple. O pun pe seama mediului înconjurător. Ea ar fi trebuit să se bucure de o sănătate perfectă toată viața. Poate că dacă Fintan ar mai fi trăit, şi Linda şi-ar fi păstrat sănătatea.

Domnul Cataliades a ridicat din umeri.

— Adele a încercat să ia legătura cu Fintan, să-l întrebe dacă nu putea face ceva pentru Linda, însă el deja murise.

— Mă întreb de ce n-o fi folosit cutia magică, s-o vindece de cancer pe tanti Linda.

— Nu ştiu, a zis el, aparent cu regret. Din câte am cunoscut-o pe Adele, îmi imaginez că a considerat că n-ar fi creştineşte. Este posibil ca pe vremea aceea să nici nu-şi mai fi amintit că o are, sau s-o fi privit doar ca pe un simbol romantic al iubirii, dar nimic mai mult. La urma urmei, până ca maladia fiicei sale să devină evidentă, trecuseră destui ani de când îi dădusem darul din partea lui Fintan.

M-am străduit din răsputeri să mă gândesc cum să concentrez conversaţia, astfel încât să aflu ceea ce trebuia să ştiu.

— Şi de ce – Doamne, iartă-mă! — credeţi că telepatia ar fi un dar atât de grozav? l-am întrebat, luându-mă gura pe dinainte.

Pentru prima oară, a părut uşor indispus.

— Am considerat că le-ar oferi descendenţilor lui Fintan un avantaj faţă de ceilalţi oameni, pentru tot restul vieţii, să ştie ce gândesc şi ce pun la cale alţii, mi-a explicat. Şi, din moment ce sunt aproape în totalitate demon, şi aveam darul acesta de dat, mi s-a părut că ar fi unul splendid. Ar fi fost minunat chiar şi pentru o zână! Dacă străbunicul dumitale ar fi cunoscut intenţia acoliţilor lui Breandan de a-l ucide, ar fi strivit rebeliunea chiar înainte de a izbucni. Tatăl dumitale s-ar fi salvat, ca şi mama dumitale, de la înec, dac-ar fi ştiut că i se întinsese o capcană.

— Dar toate astea nu s-au întâmplat.

— Zânele pursânge nu au calităţi telepatice – cu toate că pot uneori să transmită mesaje, nu sunt capabile să recepţioneze răspunsul –, iar tatăl dumitale nu avea scânteia esenţială.

Conversaţia noastră părea că se învârteşte în cerc.

— Prin urmare, totul se reduce la asta: fiindcă eraţi amici atât de buni, Fintan v-a cerut să le faceţi descendenţilor lui şi ai lui Adele un dar, şi să le fiţi – să ne fiţi – tutore.

— Corect, m-a aprobat domnul Cataliades, zâmbind.

— Aţi fost dispus să acceptaţi şi aţi fost de părere că telepatia ar fi un dar clasa-ntâi.

— Corect, încă o dată. Deşi se pare că m-am înşelat.

— Aşa e. Şi aţi oferit darul acesta în cine ştie ce mod misterios, demonic…

— Nu chiar atât de misterios, m-a întrerupt el, indignat. Adele şi Fintan au băut fiecare câte un degetar din sângele meu.

OK, eu chiar *nu* puteam să mi-o imaginez pe bunica făcând una ca asta. Dar, în definitiv, nu mi-o închipuiam nici cuplându-se cu o zână. După cum stăteau lucrurile, devenea

evident că o cunoscusem foarte bine pe bunica în unele privințe, şi absolut deloc în altele.

— L-am turnat în vin şi ei i-am spus că e dintr-o recoltă specială, mi-a mărturisit domnul Cataliades. Şi, într-un fel, aşa şi era.

— OK, ați mințit. Asta nu e cine ştie ce surpriză, am comentat.

Cu toate că Buni era inteligentă, nu glumă, şi sunt convinsă că avusese cel puțin o bănuială. Mi-am fluturat mâinile în aer. Puteam să mă gândesc şi mai târziu la asta.

— Bine, bine. Aşadar, după ce v-au înghițit amândoi sângele, oricare dintre descendenții lor urma să aibă puteri telepatice, dacă avea şi scânteia asta esențială.

— Corect, a zis, zâmbindu-mi atât de larg, încât m-am simțit de parcă aş fi luat calificativul excepțional la un test.

— Iar bunica mea n-a folosit niciodată cutia *cluviel dor.*

— Nu, este ceva care se foloseşte o singură dată. Un dar foarte frumos, din partea lui Fintan, pentru Adele.

— Eu pot s-o folosesc ca să-mi elimine puterile telepatice.

— Nu, draga mea, ar fi ca şi cum ți-ai dori să ți se scoată splina sau rinichii. Totuşi, este un gând interesant.

Prin urmare, n-aveam cum să-l ajut pe Hunter în această privință. Şi nici pe mine. Fir-ar să fie!

— Dar pot să omor pe cineva cu ea?

— Da, desigur, dacă este vorba de cineva care amenință o persoană iubită. În mod direct. N-ai putea să provoci moartea inspectorului dumitale fiscal... decât, să zicem, dacă l-ai vedea deasupra fratelui dumitale, cu o secure în mână.

— Faptul că Hadley şi-a făcut de cap cu regina să fie o coincidență?

— Nu tocmai, fiindcă ea era parțial zână şi, după cum ştii, cei care sunt parțial zâne prezintă o mare atracție pentru vampiri. Nu este decât o chestiune de timp până când va intra în bar un vampir şi te va vedea.

— El a fost trimis de regină.

— Ca să vezi, a zis Cataliades, fără să pară câtuşi de puțin surprins. Regina nu m-a întrebat niciodată despre darul acesta, iar eu nu i-am spus niciodată că-ți sunt tutore. Ea nu

acorda niciodată o prea mare atenție lumii zânelor, în afară de cazurile în care-şi dorea să bea sânge de zână. În mod cert, nu-i păsa de cine erau prietenii mei, şi de cum îmi petreceam eu timpul.

— Şi acum, cine e pe urmele dumneavoastră?

— Este o întrebare pertinentă, draga mea, însă una la care nu-ți pot răspunde. De fapt, am fost în măsură să-i simt apropiindu-se în această ultimă jumătate de oră, şi va trebui să-mi pregătesc plecarea. Am observat dispozitive excelente de pază în jurul casei dumitale, şi trebuie să te felicit pentru ele. Cine le-a întins?

— Bellenos. Un elf. Lucrează în Monroe, la clubul numit Hooligans.

— Bellenos, a repetat domnul Cataliades, cu înfățişarea gânditoare. Îmi este văr de gradul cinci, din partea mamei, cred. Apropo, sub nicio formă nu lăsa ca adunătura de la Hooligans să afle că ai o cutie magică, fiindcă te-ar omorî pentru ea.

— Şi ce credeți c-ar trebui să fac cu ea? l-am întrebat, din curiozitate.

Se ridicase şi-şi îndrepta sacoul costumului albastru de vară. Cu toate că era caniculă afară, iar el era un tip voluminos, nu fusese transpirat când intrase în casă.

— Şi Diantha pe unde mai e?

Nepoata lui era cât se poate de diferită de el, şi eu țineam la ea.

— Este departe, la adăpost, mi-a răspuns el, lapidar. Cât despre cutia magică, nu te pot sfătui. Se pare că deja ți-am făcut destule.

Şi, cât ai clipi, a ieşit pe uşa din spate. I-am mai zărit pentru o fracțiune de secundă trupul greoi deplasându-se cu o viteză incredibilă prin curtea din spate, după care l-am pierdut, pur şi simplu, din vedere.

Ei bine, asta fusese o chestie de-a dreptul uluitoare... şi acum rămăsesem fără şuncă.

Fusese o conversație instructivă... din unele puncte de vedere. Acum ştiam mai multe despre trecutul meu. Ştiam că telepatia era ca un soi de dar la o petrecere de anunțare a

naşterii unui copil, dar anterior conceperii acestuia, din partea lui Desmond Cataliades, pentru prietenul său Fintan, descendent din neamul zânelor şi bunicul meu. Asta, în sine, era o revelație năucitoare.

După ce am terminat de meditat pe tema aceasta – sau cel puțin după ce am cântărit-o atât cât puteam suporta —, m-am gândit la remarca lui Cataliades despre „adunătura” de la Hooligans. Avea o părere proastă despre comunitatea aceea de exilați. Mă întrebam, mai mult ca oricând, ce căutau atâtea zâne în Monroe, ce complotau, ce plănuiau. Ceva bun n-avea cum să fie. Şi m-am mai gândit la Sandra Pelt, aflată încă în libertate pe undeva şi hotărâtă să mă vadă moartă.

Când mi-am simțit mintea epuizată, am lăsat mâinile să preia controlul. Am pus deoparte mâncarea rămasă, mutând-o din frumoasele piese ale serviciului din porțelan în pungi Ziploc. Am spălat bolul ornamental şi alte două din sticlă şlefuită. Priveam afară pe fereastră în timp ce le clăteam, şi uite-aşa am ajuns să observ cele două fulgere cenuşii care-mi traversau curtea cu mare viteză. Nu puteam să-mi dau seama ce erau, şi era cât pe ce să sun la poliția veterinară. Dar apoi mi-am dat seama că erau două creaturi care-l urmăreau pe avocatul pe jumătate demon şi că, la viteza lor, sigur ajunseseră deja departe. În plus, n-ar fi fost înțelept să închizi într-o cuşcă, în spatele unei camionete, ceva capabil să se mişte aşa. Sper că domnul Cataliades are pantofi pentru alergare. Nu mă uitasem.

Exact când terminasem curățenia şi mă schimbasem în pantalonii mei scurți şi o bluză maro fără mâneci, m-a sunat Sam. Nu se auzeau zgomotele barului pe fundal: nici clinchetul gheții în pahare, nici tonomatul, nici vacarmul conversațiilor. Probabil că era în rulotă. Dar era sâmbătă, după-amiaza târziu, când la Merlotte’s trebuia să fie aglomerație. Să fi avut întâlnire cu Jannalynn?

— Sookie, mi-a zis, şi mi s-a părut că vocea îi sună ciudat. Imediat, stomacul mi s-a strâns ghem. Poți să dai o fugă până în oraş? Să treci pe la rulotă? Ți-a lăsat cineva un pachet la bar.

— Cine? am întrebat. Priveam în oglinda din living în timp

ce vorbeam cu Sam, şi am observat că arătam încordată şi înfricoşată.

— Nu-l cunosc, mi-a răspuns Sam. Dar e clar că e o cutie drăguță, cu o fundă mare. Poate că ai vreun admirator secret, a adăugat, accentuând ultimele cuvinte, deşi nu într-un mod ostentativ.

— Cred că ştiu cine-ar putea să fie, am zis, adăugând un zâmbet în voce. Sigur, Sam, o să vin. A, ia stai! N-ai putea să-l aduci tu aici? Eu încă fac curățenie după petrecere.

Aici ar fi fost cu mult mai multă linişte.

— Lasă-mă să verific, a zis Sam. A urmat tăcerea, fiindcă-şi acoperise microfonul receptorului cu palma. Se auzea înfundat o scurtă conversație, dar nimic concret. E perfect, a zis apoi, dar pe un ton care dădea de înțeles că nu era deloc aşa. Plecăm în câteva minute, m-a asigurat.

— Super! am zis, sincer încântată. Ne vedem atunci.

Asta-mi oferea puțin răgaz pentru planificarea unei primiri corespunzătoare. După ce-am închis, am stat câteva clipe să-mi pun gândurile în ordine înainte de a da fuga până la dulapul din față, de unde mi-am luat puşca de vânătoare. Am verificat-o, să văd dacă e pregătită. Sperând să câştig de partea mea elementul surpriză, m-am hotărât să mă ascund în pădure. Mi-am pus o pereche de pantofi pentru alergare, le-am legat şireturile şi am ieşit prin spate, bucuroasă că îmbrăcasem o bluză de culoare închisă.

Nu camioneta lui Sam a fost cea care a apărut pe aleea mea, ci micul autoturism al lui Jannalynn. Ea era la volan. Sam stătea pe scaunul din dreapta ei, iar altcineva se vedea pe bancheta din spate.

Jannalynn a coborât prima şi a privit în jur. Putea să-mi simtă mirosul, ştia că sunt prin apropiere. Probabil că simțea şi mirosul puştii. A zâmbit, şi era un zâmbet îngrozitor. Spera că voi trage în persoana care-i silise să vină încoace, c-o voi împuşca mortal.

Desigur, persoana care ținea o armă îndreptată spre ei, persoana de pe bancheta din spate, era Sandra Pelt. Sandra a coborât cu o carabină în mână şi a arătat cu țeava ei spre maşină, stând la o distanță prudentă. Atunci, a apărut şi

Sam. Era ca naiba de furios: puteam să-mi dau seama după poziția umerilor.

Sandra părea mai bătrână, mai slabă şi mai nebună ca alaltăieri. Îşi vopsise părul în negru şi-şi asortase unghiile cu el. Dac-ar fi fost oricine altcineva, i-aş fi plâns de milă: părinții morți, sora moartă, probleme mentale. Însă mila înceta atunci când cineva ținea o armă îndreptată spre persoane la care țineam.

— Hai afară, Sookie! a strigat Sandra. Hai afară! Acum te-am prins, rahat cu ochi ce eşti!

Sam s-a deplasat discret spre stânga Sandrei, încercând să-şi întoarcă fața spre ea. Jannalynn, la rândul ei, a început să ocolească maşina. Sandra, temându-se că ar putea pierde controlul asupra situației, a urlat la ei.

— Stați pe loc, nu mişcați, sau vă împuşc naibii! Tu, cățea! Nu vrei să vezi cum îi zboară capul iubitului tău, nu? Al cățeluşului tău iubit!

Jannalynn a scuturat din cap. Şi ea era în pantaloni scurți, şi cu un tricou purtând emblema de la Părul Câinelui. Avea făină pe mâini. Ea şi Sam fuseseră capturați în timp ce găteau.

Puteam să las situația să se agraveze sau să trec la acțiune. Eram prea departe, dar trebuia să risc. Fără să-i dau nici un răspuns Sandrei, am ieşit din pădure şi am tras.

Zgomotul puştii Benelli auzit dintr-o direcție neaşteptată i-a luat pe toți prin surprindere. Am văzut cum Sandrei îi apar pete roşii pe brațul drept şi pe obraz, şi cum se clatină, într-un moment de şoc. Dar asta nu putea opri o Pelt, nici vorbă. Sandra şi-a rotit arma şi a tras spre mine. Sam a sărit spre ea, însă Jannalynn a ajuns prima. A reuşit să apuce carabina, s-o smulgă din mâinile Sandrei şi s-o azvârle departe, după care a început încăierarea. În viața mea n-am mai văzut două persoane luptându-se între ele cu atâta îndârjire, şi, date fiind recentele mele experiențe, asta spunea ceva.

N-aveam cum să trag din nou în Sandra, când Jannalynn se lupta corp la corp cu ea. Cele două femei erau, în mare măsură, cam de aceeaşi talie, însă Jannalynn fusese născută

pentru luptă, în timp ce Sandra era obişnuită mai degrabă cu încăierări de scurtă durată.

Atât eu, cât şi Sam le dădeam roată, în timp ce-şi cărau pumni, se muşcau, se trăgeau de păr şi încercau toate celelalte manevre posibile. Ambele părți suferiseră vătămări deloc neglijabile şi, după câteva secunde, Jannalynn s-a colorat în roşu pe o parte, iar sângerarea rănilor provocate Sandrei de puşca mea de vânătoare a devenit mai abundentă. Sam s-a întins spre cele două combatante – era ca şi cum ți-ai vârî mâna între palele unui ventilator pornit – a apucat-o de păr pe Sandra şi a tras cu putere, iar ea a zbierat ca ielele şi i-a repezit un pumn în față. El a reuşit s-o țină în continuare de păr, deşi cred că ea îi spărsese nasul.

M-am simțit obligată să-mi iau şi eu partea – în definitiv, totul se-ntâmpla din vina mea – şi mi-am aşteptat rândul. Era ciudat, ca şi cum ai fi în curtea şcolii generale, aşteptându-ți rândul la sărit coarda. Când am constatat că mi-a venit rândul, am năvălit în zona luptei şi-am înşfăcat primul lucru care mi-a nimerit în mână: antebrațul stâng al Sandrei, împiedicând-o să-şi repeadă pumnul în fața lui Jannalynn. În schimb, Jannalynn i-a expediat unul dintre pumnii ei mărunți şi duri, făcând să zboare orice simțire din Sandra Pelt.

Dintr-odată, țineam mâna pe umărul unei femei complet inerte. I-am dat drumul şi s-a prăbuşit pe pământ. Capul îi atârna într-o poziție neobişnuită: Jannalynn îi rupsese gâtul. Nu ştiam dacă Sandra mai trăia, sau era moartă.

— Mă-ta, a rostit încântată Jannalynn. Mă-ta, mă-ta şi iar mă-ta!

— Amin, i-a ținut isonul Sam.

Am izbucnit în lacrimi. Jannalynn a făcut o mutră dezgustată.

— Ştiu, ştiu, i-am zis, cuprinsă de disperare. Dar am văzut o grămadă de persoane omorâte azi-noapte, şi asta e cea care umple paharul! Îmi cer scuze.

Cred că Sam m-ar fi luat în brațe, dacă n-ar fi fost Jannalynn chiar lângă noi. Ştiu că-i trecea prin minte. Şi asta era important.

— Nu se dă dusă de-a binelea, a constatat Jannalynn, după o clipă de concentrare asupra inertei Sandra. Şi, înainte ca Sam sau eu să putem face sau spune ceva, a îngenuncheat lângă Sandra, şi-a strâns pumnii, lovind-o.

Şi asta a fost tot.

Sam m-a privit pe deasupra cadavrului. Nu ştiam ce să spun, nici ce să fac. Şi sunt sigură că pe chip mi se reflecta neputința.

— Ei bine, a rostit Jannalynn voioasă, frecându-şi mâinile una de cealaltă cu satisfacția cuiva care a reuşit în sfârşit să ducă la îndeplinire o sarcină neplăcută, ce facem cu cadavrul?

Poate ar fi cazul să-mi instalez un crematoriu în curtea din spate.

— Să-l chemăm pe şerif? am întrebat, din moment ce aveam obligația de a propune, măcar.

Sam părea tulburat.

— Ar cam fi de rău pentru bar, mi-a zis. Îmi pare rău că mă gândesc la asta, dar sunt obligat.

— Doar v-a luat ostatici, am protestat eu.

— Aşa zicem noi.

Am înțeles unde bătea Sam.

— Nu cred că ne-a văzut cineva ieşind din bar cu ea, a intervenit Jannalynn. Stătea pe bancheta din spate.

— Maşina ei e încă la mine, a zis Sam.

— Ştiu un loc în care n-ar găsi-o nimeni, am spus, surprinzându-mă pe mine însămi.

— Şi unde anume ar fi asta? a întrebat Jannalynn.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-am dat seama că nu era posibil să ajungem vreodată să fim cele mai bune prietene sau să ne pictăm unghiile una alteia. Aoleu!

— O aruncăm în portal, am zis.

— În ce? s-a mirat Sam, care privea în jos spre cadavru, cu o figură îngrețoşată.

— O aruncăm în portalul zânelor.

Jannalynn a rămas cu gura căscată.

— Sunt zâne pe-aici?

— Nu, pe moment. E greu de explicat, dar am un portal în

pădure.

— Eşti de-a dreptul...

Mi-a dat impresia că nu-i vine în minte cum să-şi încheie afirmaţia.

— Eşti de-a dreptul surprinzătoare, a găsit ce să spună, în cele din urmă.

— Aşa zice toată lumea.

Din moment ce Jannalynn sângera încă, m-am aplecat eu s-o prind de picioare pe Sandra. Sam a luat-o de umeri. Părea să fi trecut peste faza cea mai grea a şocului. Respira pe gură, fiindcă nasul îi era rupt şi înfundat de sânge închegat.

— Încotro ne îndreptăm? s-a interesat.

— Bine. E la cam patru sute de metri, încolo, am zis, arătând cu capul în direcţia corectă, din moment ce mâinile le aveam ocupate.

Aşa că Sam a pornit, lent şi cu stângăcie. Sângele încetase să picure, şi ea era uşoară, aşa că a mers atât de bine cât poate să meargă transportul unui cadavru prin pădure.

— Eu cred, am zis la un moment dat, că în loc să i se spună proprietatea Stackhouse, un nume mai potrivit ar fi Ferma Cadavrelor.

— Ca locul ăla din Tennessee? a întrebat Jannalynn, spre mirarea mea.

— Exact.

— Patricia Cornwell a scris o carte intitulată chiar aşa, nu? a intervenit Sam, aproape făcându-mă să zâmbesc. Era o discuţie extrem de civilizată, date fiind condiţiile. Poate că eu eram amorţită încă după noaptea trecută, sau poate că-mi continuam procesul de fortificare pentru supravieţuire în lumea din jurul meu, oricum mi-am dat seama că nu-mi păsa prea mult de Sandra. Familia Pelt avusese un soi de vendetă personală împotriva mea, fără vreun motiv temeinic, iar acum totul se sfârşise.

În sfârşit, înţelegeam ceva despre prăpădul din noaptea trecută. Nu morţile, luate individual, mi se păreau atât de îngrozitoare, ci nivelul de violenţă, oroarea pură de a vedea atâtea lovituri, din ambele părţi... Exact după cum felul în

care Jannalynn o executase pe Sandra mi se părea cel mai tulburător amănunt al întâlnirii de azi. Dacă nu mă înşelam, şi pentru Sam era valabil acelaşi lucru.

Am ajuns la micul spaţiu deschis dintre copaci. M-am bucurat să văd mica distorsiune a aerului care trăda existenţa portalului spre ţara zânelor. Le-am arătat celorlalţi fără vorbe, ca şi cum zânele ar fi putut să mă audă (şi, din câte ştiam, ar fi putut). După o secundă, cel mult două, Jannalynn şi Sam au descoperit ce încercam eu să le arăt. L-au privit curioşi, iar Jannalynn a mers până într-acolo, încât şi-a vârât un deget în el. Degetul i-a dispărut din vedere, şi, cu un mic scheunat, ea şi l-a tras înapoi. A fost categoric uşurată când l-a văzut că era tot la locul lui.

— La trei, am zis, şi Sam a făcut un semn aprobator. S-a mutat de la capătul corpului mai într-o parte şi, cu o mişcare fluidă, de parcă ne-am fi antrenat înainte, am introdus-o pe Sandra în orificiul magic. Dacă n-ar fi fost atât de măruntă, n-ar fi încăput.

Apoi, am aşteptat.

Cadavrul n-a fost scuipat înapoi. Nimeni n-a sărit la noi, cu spada în mână, pretinzându-ne să plătim cu viaţa pângărirea tărâmului zânelor. În loc de aşa ceva, am auzit un mârâit şi un lătrat scurt şi am rămas tustrei încremeniţi, cu ochii căscaţi şi braţele încordate, aşteptând să iasă cineva din portal, cineva cu care va trebui să ne luptăm.

Totuşi, nimic n-a ieşit. Zgomotele au continuat, şi suficient de elocvente: de rupt, de sfâşiat, plus alte mârâieli, iar pe urmă altele atât de tulburătoare, încât nici măcar nu voi încerca să le descriu. În sfârşit, s-a lăsat tăcerea. Mi-am închipuit că n-a mai rămas nici urmă din Sandra.

Ne-am târât anevoie prin pădure, întorcându-ne la maşină. Avea portierele deschise, şi primul lucru pe care l-a făcut Sam a fost să le oprească legănatul. Pe pământ erau pete de sânge. Am desfăşurat furtunul de grădină şi am pornit apa. Sam a insistat asupra petelor însângerate, apoi, dacă tot era acolo, i-a tras şi maşinii lui Jannalynn o spălătură pe cinste. Într-un moment în care stomacul mi s-a strâns – *încă* un moment în care mi s-a strâns stomacul –, Jannalynn i-a

îndreptat lui Sam nasul rupt, şi cu toate că el a urlat şi-a zbierat şi din ochi i-au ţâşnit lacrimi, am ştiut ca nasul i se va vindeca foarte bine.

În ce priveşte carabina Sandrei, era o problemă mai mare decât fusese cea legată de cadavru. N-aveam de gând să folosesc portalul pe post de tobogan pentru gunoaie, pentru că asta mi se părea azvârlirea armei acolo, în urma cadavrului. După o scurtă discuţie în contradictoriu, Jannalynn şi Sam au hotărât s-o arunce în pădure, în drumul lor de întoarcere spre rulota lui Sam, ceea ce presupun că au şi făcut.

Am rămas singură în casa mea, după două zile cu adevărat uluitoare şi oribile. Oribil de uluitoare? Uluitor de oribile? Amândouă.

M-am aşezat pe un scaun în bucătăria mea, cu o carte deschisă în faţă, pe masă. Soarele încă lumina curtea, însă umbrele se alungeau. M-am gândit la cutia magică, pe care nu avusesem ocazia s-o folosesc la întâlnirea din curtea din spate. Oare trebuia s-o car după mine în fiecare clipă a zilei? M-am întrebat dacă fiinţele cenuşii care-l urmăreau pe domnul Cataliades l-or fi ajuns cumva din urmă, şi dacă da, cât de rău îi părea lui. M-am întrebat dacă vampirii or fi reuşit să termine curăţenia din Fangtasia la timp pentru deschidere şi dacă ar trebui cumva să sun la bar, ca să aflu răspunsul. Ar fi şi oameni acolo, care să răspundă la telefon: Mustapha Kahn, poate şi Warren, amicul lui.

M-am întrebat dacă Eric o fi vorbit deja cu Felipe despre dispariţia regentului Louisianei. M-am întrebat dacă Eric i-o fi scris reginei Oklahomei.

Poate că telefonul avea să sune după lăsarea întunericului. Poate că nu. Nu mă puteam hotărî ce preferam să fac.

Singurul lucru clar era că voiam să fac ceva întru totul normal.

M-am dus desculţă în living, ţinând în mână un pahar cu ceai de la gheaţă. Venise vremea să urmăresc episoadele înregistrate din *Jeopardy!*

Creaturi Primejdioase la două sutare, cine mai doreşte, cine mai vrea?